ANECDOTA SYRIACA.

COLLEGIT EDIDIT EXPLICUIT

J. P. N. LAND

THEOLOGIAE DOCTOR

TOMUS PRIMUS.

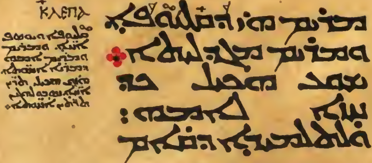
INSUNT TABULAE XXVIII LITHOGRAPHICAE.

LUGDUNI BATAVORUM, APUD E. J. BRILL,

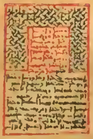
Academiae Typographum. MDCCCLXII.

E Codicibus Hartwellianis (V.D. J Lee.)

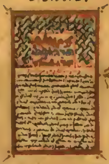
Cod. Orient. Hartwell. 6.
fol 77 b col 2

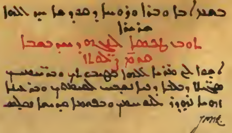
C. O. H. 4.

C. O. H. 5.

C. O. H. 10.

SYMBOLAE SYRIACAE.

COLLEGIT EDIDIT EXPLICUIT

J. P. N. LAND

THEOLOGIAE DOCTOR.

ANECDOTON SYRIACORUM TOMUS PRIMUS.

INSUNT TABULAE XXVIII LITHOGRAPHICAE.

LUGDUNI BATAVORUM, APUD E. J. BRILL,

Academiae Typographum. MDCCCLXII.

Praeceptoris Carissimi

THEODORI GUILIELMI JOANNIS JUYNBOLL

Piae Memoriae Sacrum.

L. S.

Quam ante hos quatuor annos e Britannia redux paraturus eram Anecdoton Syriacorum editionem, post triennium demum prelo mandare potui. In causis fuit, — praeter et viri consultissimi qui Academiae Curatoribus ab actis erat, et typothetae cui opus destinabamus e vita discessum, — quod ipse Amstelodami apud Societatis Biblicae Batavae q. d. Moderatores novum munus obieram, nec amplius in Syriacis toti esse mihi licebat. Lugduni tamen omnibus quae facto opus erant prospiciebat Legati Warneriani Interpres, vir clarissimus T. G. J. Juynboll, qui non illud solum consiliis effecerat ut documenta publice edenda Londino asportarentur, sed etiam specimina typographica mecum perlustrare atque e suae doctrinae copia compluribus locupletare, ut erat tam sedulus quam benevolus, promiserat. At aliter optabamus homines, aliter Numen decrevit. Cui enim haec omnia ostensurus imprimis gaudebam, cujusque auxilio libentissime nitebar, hunc ne unam quidem libri plagulam esse conspecturum in fatis erat, quippe quem superioris anni mense Septembri mors inopinata patriae et bonis

literis eripuit. Omissis ergo nominibus Britannicis, quibus libri exordium ornare constitueram, extremum hoc praeceptoris carissimi monumentum literarium esse volui; quod ne illius institutione et exemplo prorsus indignum habeatur, ex animo votum facio.

Manuscriptam etiam non viderat vir optimus nisi unam Narrationem de codicibus Syriacis Londini examinatis, quam, negotiis tunc obrutus, paucis tantum ditavit annotationibus, formam maxime orationis spectantibus. Reliqua solus tractavi, per dissonos institorum clamores, et procul a Bibliotheca nostra Academica, quam hujuscemodi laborum ergo quotidie fere adire consueveram. Nonnulla tamen ex ea accepi; alia praebuerunt Frisiae provinciae, civitatis Amstelodamensis, Teleiobaptistarum ecclesiae Musea, quorum omnium antistitibus, et viris doctis qui, testibus Prolegomenis, operi faverunt, gratias ago quam plurimas.

In toto autem volumine id unum egi, ut vitae Syriacae et literariae et universae notitiam augerem; etsi plerique in hisce studiis praeter aliarum disciplinarum subsidia vix quidquam inesse suspicantur. Caeterum aevi nostri sententiam, ingenui plus juvare quam servi officia, in disciplinis quoque valere censeo.

Itaque in Prolegomenis de librorum manuscriptorum ratione tam quam externa interna ita disputavi, ut sive ipsos deinde adeas, seu nullos unquam perlustraturus sis, aliquam certe notionem animo concipias eorum, quibus tanquam fontibus utimur primariis. De his enim ignorare nequeunt, qui nostro saeculo satisfacere et libros etiam editos bene examinare sibi proponunt. Caveant tantum, ne

omnia quae nitidis pigmentis in tabulis imitatus sum, pro aeque perspicuis habeant atque heic apparent: ut unum commemorem, exemplum speciminis 13 in tab. V expressi minio hodie nigricante in membrana scriptum est, cujus colorem nunc plane fuscum appellare facto cogimur; alia jamdudum palluerunt, aut temporis et barbarorum injuria tantum detrimenti acceperunt, ut praecipue de punctis scripturae additis haud ubique nobis constet.

L i b r u m C h a l i p h a r u m quamvis a stultissimo homine congestum, propterea descripsi, quia fragmenta historica offert minime contemnenda, excerpta, nisi fallor, praesertim e Thoma Presbytero, saeculi septimi scriptore Jacobita. — H i s t o r i a m S y r o r u m i n r i p a M a l a b a r i c a e nostra Bibliotheca protraxi non styli tantum, sed et nominum et rerum causa, quae quomodo ab ipsis indigenis traderentur, hucusque non patebat. — L e g e s S a e c u l a r e s, donec melius explicentur, pro genuinis scholae Berytiensis reliquiis habeo; certe juris civilis conditionem inde discimus, quae ante Justinianum in provinciis Semiticis obtinebat, una cum vocibus quibus in eo tradendo utebantur. — M e n a n d r i autem S e n t e n t i a s lexici maxime et grammaticae ergo addidi. — Quae omnia tam philologis Syriacis quam historicis et jureconsultis ulterius examinanda commendo.

In scriptorum verbis edendis codicum testimonium, ut potui, secutus sum; quum vero solus sim in plagulis examinandis, nec libros Nitrienses ad manum habeam, quibuscum singulos literarum apices conferam, editionem omnis omnino mendi puram esse contendere non ausim.

Textum emendare studui ubicunque certa sese via offerebat, nec unquam omissa codicis mentione; saepius autem librarii errorem suspicari, quam quid unice verum sit ostendere, facilius est; ergo in hujusmodi locis auctoris mentem magis quam verba quae hodie exstant Latine reddere conatus sum, scripturam vero, atque ipsam interpunctionem, utut vitiosam, intactam reliqui. Nam antequam omnia sanare aggrediamur, necesse est ut cujusque aetatis scribarum mores penitus perspiciamus; et cum Lagardio *) »in tantae »vetustatis codicibus viris doctis gratius fore puto, si quasi »ad ipsos libros aditus pateat."

Quae minus recte heic illic explicueram, compluries in alia libri pagina retractavi; itaque nec versiones sine scholiis, nec quenquam voluminis locum priusquam totum perlegeris seu probare seu damnare velis; v. c. cum ultimis paginae 29 versiculis scholiorum in Menandrum exordium conferatur. Deinde non iis potius scripsi, qui censuram exercere valent, quam iis omnibus qui varias ob causas libros Syriacos consulere cupiunt; quorum alteri fortasse supervacaneum esse videbitur, quo alteri, ut bene intelligat, omnino opus erit. At nusquam vel commentarium perpetuum, ut ajunt, tironibus destinatum, vel dissertationem omni numero expletam praestolare. Materias tibi in tuos usus adhibendas offero, meas aedes, si Deo placuerit, posthac structurus.

Duo tamen sunt, quae hucusque praetermissa etiamnunc corrigenda habeo. In pag. 32 vs. 9 calami lapsu haec

*) In Praefatione Titi Bostreni Berolini anno 1859 editi.

leguntur: »In Corpore autem Ignatiano ejusdem viri docti »cura editum recte nulla mentio fit ctt." Scribendum erat *edito* et *forte*. — In pag. 69 vs. 2 ex his verbis: »Nomen proprium ܛܠܝܐ hominem Tela oriundum significat" unus versiculus manuscriptus typothetae errore excidit, atque ita legendum est: »Nomen proprium ܛܠܝܐ »»*puerum*"" »*aut* »»*servum*"" (*opposito vel* ܥܒܕܐ *vel* ܡܪܝܐ), *at* ܬܠܝܐ »hominem Tela oriundum significat."

Denique nonnulla addenda esse comperi. — Qui in pag. 5 annot. 2 laudatur catalogus vi. di. de Jong, jam in lucem prodiit hoc titulo »Catalogus Codicum Orientalium Bi»bliothecae Academiae Regiae Scientiarum ctt. Lugd. Bat. »1862", cujus conferenda est pag. 186. — De Physiologo cf. etiam Pitrae Spicilegium Solesmense, t. II et III. — P. 18 ܡܘܣܝܩܘܬܐ e Persico موسيقار originem duxit, ut ܠܘܪܝܘܬܐ (Menand. Sent. f. 164 r. col. 1) e ܠܘܪܝܐ (Leg. Saec. f. 196 r.). — Edessa p. 62 et saepius »urbs Mesopotamiae" audit: regionis caput intelligatur, quod Arabes quoque الـمدينة vocant. — Anglo qui Palaeographiam Sacram edidit (p. 63) Westwood nomen est. — Scripturam نسخى appellatam (p. 93) non a Kûfica, itaque ab Edessena, sed a Sinaiticae familia derivandam esse codex vetustissimus Parisinus docere videtur, quod mihi nuper Amstelodami narravit v. cl. E. Renan, rem accuratius inquisiturus. — Notae numerales, de quibus p. 94 sq. dixi, etiam inveniuntur in cod. Add. Mus. Brit. 14581, f. 12 v. — 23 r.; cf. Guil. Wright apud Rödigerum, Zeitschr. d. d. morgenl. Ges. XVI (1862) 578. — P. 98 in signis vocalibus animadvertendum est, vocales Graecas ex integris vocibus fluxisse, quas antea, imprimis

in Novi Testamenti edit. H·arqlensis exemplaribus, ad margines appingere solebant; cff. h. t. p. 16 sq., tab. Hartw· cod. 6, Adleri N. T. Verss. Syrr. p. 61 sq. 64, 65. — P. 172 de S·ahrvarîz nomine conjectura proponitur; Barhebraeus autem ap. Assem. Bibl. Or. III. 413 eundem ducem ܪܘܡܝܙܢ ܕܐܬܟܢܝ ܫܗܪܒܪܙ ܐܘܟܝܬ ܚܙܝܪ ܒܪܐ »Rumizân, co»gnomine S·ahrbarz, i. e. aprum ferum" vocat, quae fortasse nonnisi altera conjectura est, ex ipsius scientia sermonis Persici petita. — Ibidem in scholio f. 44 r. *de terraemotu* addendus est Evagrius Hist. Eccl. II. 12, qui Joannem Rhetorem Antiochenum (cf. comm. mea de Jo. ep. Eph. p. 69) auctorem laudat. — P. 178 ubi Gesenii Monumenta Phoenicia commemorantur, locum adjice vi. di. O. Blau, Zeitschr. d. d. m. Ges. XVI (1862) 365.

Restat ut lectorum indulgentiam invocem, quam nec defuturam auguror, dummodo hujus similem librum sua unquam opera ediderint. Leniter judicare velint artis periti, suasque luces addere; at mecum utantur quam plurimi.

Scripsi Amstelodami d. 22 m. Aug. 1862.

TOMI PRIMI CONSPECTUS.

Prolegomena.

NARRATIO DE CODICIBUS SYRIACIS LONDINI EXAMINATIS

A MENSE NOVEMBRI ANNI 1857 USQUE AD MENSEM OCTOBREM ANNI 1858.

I. DE BIBLIOTHECA LUGDUNO-BATAVA SYRIACIS LIBRIS ANTEHAC PARUM MUNITA.

Bibliothecae Academicae Lugduno-Batavae divitias Orientales Muhammedanorum praesertim et Judaeorum libris consistere nemo ignorat. Paucissimos quos offert manuscriptos Syriacos describendi initium fecit v. cl. Weyers [1]); quod opusculum, antequam ad recens acquisitos commemorandos pergam, absolvere liceat. Quo facto luculenter apparebit ante hos tres annos vix adfuisse unde librorum manuscriptorum rationem intelligeres aut novam discendi materiem depromeres.

66 [2]).

Charta Orientalis, foliis sextuplicatis in formam 26 × 17 centi-

1) In *Orientalium* T. I. (L. B. 1840), p. 314 codex 1204, pag. 322 sq. cod. 1212 accurate describuntur. De codd. 1213—1215 brevius dicit vir egregius, nam, ait, »in posterum occasio erit accuratius de iis exponendi." Itaque hos etiam successori relinquere, cheu! coactus fuit. De cod. Scal. 213 dixit v. cl. Dozy in Catal. T. I. p. 58.

2) A Weyersio ideo omissus erat hic liber, quod Catalogum antiquiorem typis editum continuare tantum sibi proposuerat. Attamen accurata descriptione ille indigebat.

metrorum [1]). Codex, una manu Jacobitica saeculi fere XIV conscriptus, duabus partibus constat.

A. Altera, versiculis continuis scripta, *Jacobi Edesseni libros VII de Hexaëmero* continet, quos laudat Gregorius Barhebraeus in ܟܬܒܐ ܕܙܠܓ̈ܐ (cf. Assem. Bibl. Or. II. p. 302-3). Folia sunt 82, numerorum notis Syriacis ab Europaeo homine imperito instructa. Titulus et exordium: ܒܝܕ ܐܠܗܐ ܡܪܐ ܟܠ. ܟܬܒܝܢ ܟܬܒܐ ܕܐܫܬܬ ܝܘ̈ܡܐ: ܐܝܬܘܗܝ ܟܘܢܫܐ ܕܡܐܡܪ̈ܐ ܕܥܠ ܐܘ̈ܣܝܐ: ܐܘܟܝܬ ܛܘܝܒܐ ܕܟܠܗܝܢ ܒܪ̈ܝܬܐ: ܕܥܒܝܕܝܢ ܒܪܚܡܬ ܥܡܠܐ: ܠܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܗܝ ܀ ܡܐܡܪܐ ܩܕܡܝܐ: ܕܥܠ ܒܪܝܬܐ ܗܝ ܩܕܡܝܬܐ: ܡܬܝܕܥܢܝܬܐ ܘܠܐ ܓܫܡܢܝܬܐ. ܕܫܪ̈ܝܢܐ ܫܡܝ̈ܢܐ ܘܡ̈ܠܐܟܝܐ: ܥܒܕܗ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ: ܠܘܬ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܕܫܐܠܗ ܡܢܗ: ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ [2]) ܡܠܬܐ ܡܢ ܩܕܡܝܬܐ: ܘܡܛܠ ܕܠܗܕܐ ܩܕܡܝܬܐ ܥܠܬܐ [3]) ܘܡܬܒܪܝܢܝܬܐ ܐܝܬ ܘܡܚܝܠܬ ܥܠ ܟܠ: ܐܝܟܢܐ ܕܡܬܡܨܝܐ ܗܘܬ ܐܦ ܠܡܠܐ ܚܝܠܐ ܟܝܢܝܐ ܕܝܕܥܬܢ. ܘܕܝܠܟ ܡܠܦܢܐ ܕܐܬܡܠܠܬ: ܘܒܚܝܠܬܐ ܕܪܥܝܢܬܐ ܕܝܠܝ: ܕܐܫܬܡܥܬ ܘܐܬܩܒܠܬ ܘܐܬܒܝܢܬ. ܘܐܦ ܡܢ ܟܬ̈ܒܐ ܟܗ̈ܢܝܐ ܐܝܟ ܕܗܘܐ ܠܗ ܡܠܘܐܐ ܠܚܝܠܢ. ܗܐ ܡܢ ܗܪܟܐ ܐܬܚܫܒܬ ܠܝ ܠܡܬܪܓܡܘ: ܘܥ

"Adjuvante Deo omnium domino scribimus librum Hexaëmeri, "hoc est volumen tractatuum de οὐσίαις, seu apparatu omnium "creaturarum, qui facti sunt διὰ τὴν φιλοπονίαν a sancto dom. Jaco-"bo Edessae episcopo. Tractatus primus: de prima creatione, "νοητῷ, ἀσωμάτῳ, exercituum coelestium et angelicorum. Hunc "autem fecit vir sanctus ad Constantinum, qui eum ab illo petivit. "*Constantinus.* Verbum quidem primitivum, et quod hoc quippe cau-"sa prima et creatrix aeternum sit et omnipotens, — quantum ejus "fieri potest *et* per vim naturalem intelligentiae nostrae (et tuae, "praeceptor qui locutus es, et per potentiam mentis meae quae "audivit et recepit et consideravit) *et* e libris sacerdotalibus quo-

1) Foliorum mensuram accuratius quam forma quarta, octava, ctt. exprimendam existimo, ideoque altitudinem latitudine multiplicatam indicavi. De qua re dicam in *Observationibus Palaeographicis*.

2) Hucusque minium, punctis nigris. Deinde atramentum.

3) Vocabulum praecedens ab eadem manu in versiculorum intervallo additum.

„que ample demonstrari potest, — en! mihi jam apparuit et perspi-„cuum redditum est;" caet.

Quaestioni subsequenti respondet ܝܥܩܘܒ, Jacobus, reliquos libros dicendo occupans.

Fol. 12 r. Titulus novus ܡܐܡܪܐ ܕܬܪܝܢ: ܡܛܠ ܗܘܝܐ ܕܫܡܝܐ ܘܕܐܪܥܐ: ܘܕܗܠܝܢ ܕܒܗܘܢ: ܐܘ ܥܡܗܘܢ.. ܗܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܒܪܝܬܐ ܕܬܪܬܝܢ. ܠܓܘܫܡܢܝܬܐ ܥܡ ܗܘܠܢܝܬܐ: ܐܪܒܥܐ ܐܣܛܘܟܣܐ ܡܫܚܠܦܐ: ܗܢܘ ܐܪܥܐ ܘܡܝܐ: ܘܐܐܪ: ܘܢܘܪܐ ܀

„Tractatus secundus, de *οὐσίαις* coeli et terrae et eorum „quae in illis vel cum illis sunt, quae sunt secunda creatio, „*σωματική* nempe et *ὑλική*, quatuor elementa diversa, terra, aqua, „aer, ignis."

Fol. 22 v. ܬܘܒ ܡܐܡܪܐ ܕܬܠܬܐ ܕܝܠܗ ܕܗ̇ ܕܝܠܗ ܡܛܠ ܐܪܥܐ ܗ̇ܝ ܕܐܬܓܠܝܬ ܡܢ ܡܝܐ ܘܐܬܚܙܝܬ ܝܒܝܫܬܐ. ܘܐܬܛܝܒܬ ܠܡܥܡܪܐ ܕܒܢܝܢܫܐ ܒܦܘܩܕܢܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܥܠ ܝܡܡܐ ܘܥܘܒܐ ܘܓܙܪܬܐ ܘܩܘܝܬܐ ܘܟܢܘܫܝܬܐ ܕܒܗ̇ ܘܥܠ ܛܘܪܐ ܡܫܡܗܐ ܘܪܘܪܒܐ ܘܥܠ ܙܪܥܐ ܘܥܩܪܐ ܘܐܝܠܢܐ ܀ ܗܠܝܢ ܕܦܩܕ ܐܠܗܐ ܕܢܦܩܘܢ ܒܗ̇ ܀

„Item tractatus tertius ejusdem, de terra quae apparuit ex „aqua et sicca conspecta est, et praeparata in habitaculum hominum „jubente Deo; et de maribus et sinubus et insulis et lacubus et „omnibus quae in ea sunt, et de montibus celebrioribus et majoribus, et de herbis et radicibus et arboribus quas Deus in ea ger-„minare jussit."

Juxta hunc titulum annuli quatuor concentrici delineati sunt, nominibus terrae, aquae, aeris, ignis inscripti. Extremus miniatus. In margine imaginis titulus legitur ܠܨܘܪܬܐ ܕܫܡܝܐ ܘܐܪܥܐ. ܘܬܚܘܝܬܐ ܕܐܪܒܥܐ ܐܣܛܘܟܣܐ „Imago coeli et terrae, et „demonstratio quatuor elementorum."

Fol. 34 r. ܬܘܒ ܡܐܡܪܐ ܕܐܪܒܥܐ ܕܝܠܗ ܕܩܕܝܫܐ: ܡܛܠ ܢܗܝܪܐ ܗܠܝܢ ܕܒܪܐ ܐܠܗܐ: ܒܪܩܝܥܐ ܕܫܡܝܐ: ܫܡܫܐ ܘܣܗܪܐ ܐܡܪܢܐ ܘܟܘܟܒܐ ܘܟܠܗܘܢ ܚܝܠܘܬܐ ܕܫܡܝܐ ܀

„Item tractatus quartus ejusdem viri sancti, de luminibus quae „Deus creavit in firmamentum coeli, solem et lunam dico et stel-„las et omnes coeli exercitus."

Fol. 43 v. ܬܘܒ ܕܝܠܗ ܕܗ̇ ܕܝܠܗ ܡܐܡܪܐ ܕܚܡܫܐ: ܕܡܛܠ

ܚܝ̈ܘܬܐ ܘܪ̈ܚܫܐ: ܗܠܝܢ ܕܐܡܪ ܐܠܗܐ ܕܢܪܚܫܘܢ ܡܝ̈ܐ܀ ܘܥܠ
ܦܪ̈ܚܬܐ ܗܠܝܢ: ܕܒܡܐܡܪܗ ܕܡܥܒܕܢܐ ܐܠܗܐ ܗܘ̈ܝ، ܐܦ ܗ̈ܢܝܢ
ܡܢ ܟܝܢܐ ܕܡ̈ܝܐ .o.

„Item ejusdem tractatus quintus, qui est de animalibus et reptilibus quae Deus in aqua[1]) scatere jussit, et de volucribus quae „jussu operantis Dei et ipsae e substantia aquae[2]) factae sunt."

Fol. 53 v. ܬܘܒ ܡܐܡܪܐ ܕܫܬܝܬܝܐ: ܡܛܠ ܚܝ̈ܘܬܐ ܘܚܛܘܦܬܐ
ܚܝ̈ܘܬܐ: ܘܥܠ ܪ̈ܚܫܐ ܕܐܪܥܐ: ܕܝܠܗ ܕܩܕܝܫܐ: ܡܪܝ، ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܐܘܪܗܝ، ܡܒܪܟܬܐ܀ ܨܠܘܬܗ ܥܡܢ ܐܡܝܢ܀

„Item tractatus sextus, de feris et animalibus rapacibus, et de „reptilibus terrae; ejusdem sancti dom. Jacobi episcopi Edessae be„nedictae. Ejus preces nobiscum sint; Amen."

Fol. 63 r. ܬܘܒ ܡܐܡܪܐ ܕܫܒܝܥܝܐ ܡܛܠ ܒܪܢܫܐ ܗܘ ܕܐܠܗܐ
ܥܒܕ ܒܨܠܡܗ ܘܐܬܩܢܗ ܘܣܡܗ ܐܝܟ ܥܠܡܐ ܪܒܐ ܘܬܡܝܗܐ
ܒܓܘ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܙܥܘܪܐ܀

„Item tractatus septimus, de homine quem Deus fecit ad ima„ginem suam et apparavit et posuit eum quasi mundum magnum „et admirabilem in medio hoc parvo mundo."

Fol. 79 r. ܥܕ ܗܪܟܐ ܠܗܘܪܟܐ ܡܛܝܬ ܡܠܬܐ ܕܡܠܦܢܐ ܚܟܝܡܐ.
ܫܠܡ ܚܝ̈ܘܗܝ، ܘܣܘܦܐ ܣܡܟܐ ܠܡܠܬܗ. ܫܡܠܝ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܕܒܬܪܟܢ
ܚܣܝܐ ܘܩܕܝܫܐ ܡܪܝ، ܓܝܘܪܓܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܡ̈ܡܐ ܗܘ̇ ܕܒܕܪܗ܀

„Quum hucusque perducta esset oratio doctoris sapientis, finita „est ejus vita et terminus ejus orationi impositus. Absolvit autem „ea quae subsequuntur pius et sanctus dom. Georgius episcopus „gentium[3]) ejus aequalis."

Fol. 82 clausula: ܫܠܡ ܡܐܡܪܐ ܕܫܒܝܥܝܐ: ܕܡܛܠ ܒܪܢܫܐ ܗܘ̇
ܕܥܒܕ ܐܠܗܐ ܒܨܠܡܗ: ܘܐܬܩܢܗ ܘܣܡܗ ܐܝܟ ܥܠܡܐ ܪܒܐ ܘܬܡܝܗܐ
ܒܓܘ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܙܥܘܪܐ܀

„Explicit tractatus septimus, qui de est homine, quem Deus ad „imaginem suam fecit, et apparavit et posuit eum quasi mundum

---

1) Verbum ܪܚܫ accusativum loci regere ex his verbis apparere videtur.

2) Cf. Qorân, sur. XXIV, 44.

3) Cf. de eo consecrato et mortuo Assem. B. O. II. 335. 338. Epistolas edidit de Lagarde in Analectis Syr. Lips. 1858.

„magnum et admirabilem in medio hoc parvo mundo" [1]).

B. Altera codicis pars in foliis 20 binarum columnarum excerpta offert e *Physiologo* quodam 85 capp. constante; quod opus Sancto *Basilio* [2]) nescio quo jure tribuitur. Continuatur in paginarum margine numerorum series. Titulus ܬܘܒ ܒܚܝܠ ܐܠܗܐ ܟܬܒܝܢ ܡܢܬܐ ܡܢ ܟܬܒܐ ܕܟܝܢܝܬܐ ܘܦܘܫܩܐ ܕܥܠܝܗܘܢ ܕܟܠܚܕܐ ܚܕܐ ܡܢ ܚܝܘܬܐ (:) ܡܬܩܪܐ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܕܦܘܣܝܘܠܘܓܘܣ ܐܡܪܝܢ ܡܡܠܠ ܟܝܢܝܬܐ (.) ܥܒܝܕ ܕܝܢ ܠܘܬ ܠܒܣܝܠܝܘܣ ܥܡ ܬܐܘܪܝܐ ܕܦܘܫܩܐ ܕܡܬܢܣܒܐ ܡܢ ܗܠܝܢ ܀ ܩܦܠܐܘܢ ܩܕܡܝܐ. ܕܥܠ ܐܪܝܐ ܕܐܝܬܘܗܝ (sic) ܡܠܟܐ ܕܚܝܘܬܐ ܀

„Item adjuvante Deo scribimus partem e libro rerum naturalium, „et explicationis de unoquoque animalium. Vocatur autem liber „Physiologi, i. e. verba facientis de rebus naturalibus; factus „autem est a Sto Basilio cum *θεωρίᾳ* [3]) s. explicatione quae sumta „est ab illis. Caput primum, quod de leone qui rex est animalium." Enumerantur ea quae singulis animalibus propria esse tradebantur, addita singulis explicatione allegorica vitam Christianam spectante. Ejusdem generis liber antehac editus est hoc titulo: „*Physiologus* „*Syrus*, seu historia animalium XXXII in S. S. memoratorum, „Syriace. E Cod. bibliothecae Vaticanae nunc primum edidit, ver„tit et illustravit *O. G. Tychsen*. Rostochiae 1795." Differunt inter se cum hic tum noster capitum et numero et ordine. Excerpta sunt, in exemplari Lugduno-Batavo uberiora, e commentario in nescio quem Physiologum Graecum, quem etiam Epiphanius, sed Graece, mystica et allegorica ratione interpretatus est. E praefatione Tychseni, p. X annot., apparet, jam Origenem (Hom. XVII in Gen. XLIX) et Ephraimum (Comm. in Jobum XXXIX. 18) Physiologum ejusdem farinae laudare.

---

1) Exspectaveras sane *μικρόκοσμον ἐν μακροκόσμῳ*. At vide v. o. operis رسائل اخوان الصفا analysin, Zeitschr. d. d. morgenl. Gesellsch. XIII (1859), ubi duo capita فى انّ الانسان عالم كبير (p. 13) et فى انّ الانسان عالم صغير (p. 11). Titulus posterior, etsi mendosus (cf. ib. T. XV. p. 606), tamen ex analogia doctrinae quam et Jacobus noster explicat petitus esse debet.

2) Hujus similem libellum, sed Arabicum, Gregorii Theologi i. e. Nazianzeni nomine inscriptum nuper mihi ostendit P. de Jong, v. d., et in Catalogo mox edendo descriptus est.

3) Pro *θεωρίᾳ* in fol. 83 v. substituitur ܪܢܝܐ „meditatio."

Denique octo ultima folia occupat fragmentum indicis pericoparum Evangelicarum, quas per anni ecclesiastici circulum Jacobitae legere solebant. Codicis integumentum coriaceum est Europaeum, more Orientali confectum. Margines, annotatiunculis omne genus conspersi, post scripturam completam praecisi sunt.

1198 a et b.

Duo codices ejusdem formae duodecimae centim. 18. 5 × 13. 5, e charta Orientali, duabus manibus Jacobiticis variae aetatis exarati.

A. Alter post *Evangelia* versionis Simplicis Ordinem Baptismi juxta Severum patriarcham, Ordinem Eucharistiae unum integrum et alterius partem offert. Finis libri deperditus est, quem tamen Fabricius Boderianus habuisse videtur, quum exemplari uteretur in Bibliis Polyglottis Antverpiensibus (A. D. 1572) praeparandis, ejusque originem ab anno 1173 p. Ch. repeteret. Teste folio primo hic codex a Postello in Italiam allatus est („. . . . . di Constan: del Postello").

B. Paullo recentius, etsi minus nitide in charta molliori subfusca exaratum atque in marginibus valde detritum, est volumen alterum. In colophone enim, et ipso fere deleto, haec lego: ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܚܡܫܡܐܐ . . . . . ܕܝܘܢܝܐ ܢܟܠܐ „anno millesimo „quingentesimo . . . . . . Graecorum fraudulentorum;" ita ut initio circiter saeculi XIII aerae nostrae hunc tomum alterius supplendi causa scriptum esse existimem. Inest schedula saeculi XVI in qua latine haec leguntur:

»In lingua Christi hoc est Syriaca Hoc volumen scriptum est anno Alexan- »dri 1500, a quo nunc sunt 1852. hoc anno 1553 Christi[1]), continetque »Actus apostolorum Canonicas singulas epistolas Iaacobi Petri Iohannis »et omnes Paulinas cum ea quae est ad Heb. anno autem salutis superi- »ori hominis parti illatae 1550 est a Postello[2]) Venetias delatum Impen-.

1) Errat qui annotationem scripsit, nam et post numerum 1500 in colophone nonnulla periere, et annus noster 1553 Graecis est 1864.

2) Guilielmo Postello, anno 1515 in Gallia nato, de quo haec narrat Moréri sub ipsa voce: »Le sieur de la Forêt ayant été envoyé à Constantinople, Postel l'accompagna dans »ce premier et dans un second voyage, se perfectionna dans l'Arabe et le Grec, et rap-

»sis viri et optimi et Doctissimi Danielis Bombergi, res eius eurante »(una cum eius filio Daniele Bombergo) Ioanne Renialmo qui in peregri- »nationis impensas muneravit Postello 80 aureos. Attulitque una Evan- »geliorum volumen et psalterium in eadem Christi lingua Postellus."

Collatum est utrumque volumen sub nomine codicis Coloniensis a Raphelengio, et lectionis varietas editioni Plantinianae, anno 1574 hebraicis typis impressae, addita; quod bene monuisse vm. clm. Wichelhaus [1]), etsi nescio qua auctoritate, contextu denuo inspecto affirmare mihi licet. Utriusque tegumentum est coriaceum Europaeum formae solitae.

1213—1214.

Folia duo chartae Europaeae convoluta, singula 120 × 28 s. 30 centimetrorum, in alterutra pagina inscripta, quibus continetur *Historiae Syrorum in ripa Malabarica epitome* inde a Thoma apostolo usque ad saeculi superioris initium, scripta a Matthaeo presbytero.

A. Exemplar Syriacum, cui titulus:

⁘ ܥܠ ܨܒܘܬܐ ܕܓܕܫ ܠܣܘܪܝܝܐ : ܘܬܫܥܝܬ(ܗ)ܘܢ ܕܗܘܠܡ ⁘

„De iis quae acciderunt Syris, et historia eorum." Scriptura Nestoriana codicis 1212 scripturam fere refert. Editurus sum in his ipsis Anecdotis, et de argumento suo loco dicturus.

B. Exemplar Malabaricum, cujus, quoniam nullus e nostratibus, quantum ego scio, his studiis operam navat, specimen pellucidae chartae inscriptum additis quaestionibus quibusdam misi ad vm. dm. R. Rost, qui Cantuariae in collegio Sti Augustini litteras Dravidicas Indiae meridionalis plaudentibus omnibus profitetur. Vir praeclarus humanissime, ut solet, haec mihi respondit literis die sexto m. Nov. anni 1860 datis:

»Der Titel von N°. 1214 lautet:

»Malayâlattil *o*lla suriyâni-kkârkka bhavićća bhavitanka*l*, d. h. Ereignisse, »die sich mit den malabarischen Syriern zugetragen haben. Es beginnt

---

»porta en France quantité de livres en Arabe et en Syriaque. Quelques-uns de ces li- »vres demeurèrent en gage au duc de Bavière ... Les autres furent laissez en garde »chez Guill. Tiépoli à Venise ..." Mortuus est post annum 1572.

1) De N. T. Vers. Syr. Pesch. Halis 1850, p. 219.

»dann mit der Ankunft des »»Mar Tommâ"" »»im Jahre 82 nach der »Geburt des Messiah"". Im Uebrigen sind mir aber so viele Buchsta- »ben unklar geblieben, dass ich keine Uebersetzung zu Stande gebracht »habe. Könnte ich mir mehr Zeit dazu nehmen, so würde es vielleicht »auch werden. Sprache und Schrift sind Malayâlma, mit einigen (wohl »dialectischen) Abweichungen von der gewöhnlichen Büchersprache. »Das Malayâlma hat sich zwar verhältnissmässig spät aus dem Tamuli- »schen ausgeschieden, doch müssen wir ihm [1]) immerhin ein Alter von »wenigstens 800 Jahren geben. Die Wörter Malabar und Malayâlam »heissen Bergland; dass der Name Malâyû damit in Verbindung stehe, »möchte ich trotz des alten Verkehrs der malayischen und süd-indischen »Völker und trotz dem, dass man noch keine genügende Ableitung des »Wortes Malâyû kennt; deswegen ableugnen, weil zwischen den ge- »nannten beiden Völkercomplexen weder sprachlich noch auch physiolo- »gisch eine Verwandtschaft besteht."

Quae in epistola vi. di. Collins, sub codicis numero **1215** commemoranda, de volumine Malabarico leguntur, heic addo:

»It is the commencement of one of the many histories, scattered amongst »the people, relating to the Syrian Church. A Reader in my employ »has a manuscript commencing much in this way. The bit Dr. Rost »sends is certainly quite modern."

Caeterum in civitatis Amstelodamensis bibliotheca publica utriusque voluminis alterum exemplar servatur; Syriacum ergo cum nostro collaturus sum.

1215.

Codex formae octavae 20 × 15 centimetrorum. Charta Europaea nullo originis signo munita. Manus duae vel plures etiam, Nestorianae. *Scripta liturgica* sunt *ecclesiae Syro-Malabaricae.*

A. Fasciculi septem octonorum foliorum, exceptis quarto, qui quatuor, et septimo, qui septem folia continet; numeris hoc ordine: ܗ, ܘ, ܛ, ܪ, ܠ, ܢ, ܣ notati, textu tamen continuo, negligenter exarato.

Fol. 1 r. ܛܟܣܐ ܕܥܡܕܐ ܥܠ ܣܓܝܐܐ »Ordo Baptismi in com- »plures homines conferendi."

1) Heic respondetur ad quaestionem meam de ipsius linguae tantum aetate; nam documentum nostrum saeculi XVIII initio exaratum esse, ex ejus argumento constat.

Fol. 12 r. ܠܘܬܢܝܐ ܕܩܕܝ̈ܫܐ ܥܠ ܡܙܡܘܪ̈ܐ (.) ܬܘܕܐ [1] ܕܬܝܒܘܬܐ „Litania Sanctorum ad psalmos; professio poenitentiae." A Lusitanis [2] magnopere interpolata est, ita ut Gervasii etiam et Protasii (ܓܪܒܐܣܝܘܣ ܘܦܪܘܛܐܣܝܘܣ), Francisci (ܦܪܢܣܝܣܩܘܣ), Caeciliae (ܣܝܠܝܠܝܐ), Catharinae (ܩܬܪܝܢܐ) aliorumque sanctorum Occidentalium nomina recenseantur.

Fol. 17 r. ܛܟܣܐ ܕܒܘܪܟ ܩܛܡܐ ܒܐܪܒܥܒܫܒܐ ܩܕܡܝܐ ܕܨܘܡܐ ܪܒܐ ܐܝܬܘܗܝ ܩܛܡܐ ܡܢ ܬܐܢܐ ܐܘ ܙܝܬܐ ܐܘ ܕܩܠܐ ܕܗܝ, ܫܢܬܐ ܐܬܒܪܟܘ ܘܫܪܝܢ ܡܙܡܘܪ̈ܢܐ [3]. „Ordo Benedictionis Cineris in feria quarta initiali Jejunii magni; „estque cinis e ficu, olea vel palma, quae eodem anno benedictae „sunt. Et initium faciunt psalmicines." Est ritus ecclesiae Latinae ab iisdem Lusitanis illatus.

Fol. 18 v. — 19 r. ܐܘܫܥܢܐ „Hosanna." Sequuntur versiculi decem Malabarici, litteris Syriacis.

Fol 26 r. sqq. Malabarica similiter, sed pessime picta.

Fol. 29 r. ܛܟܣܐ ܕܟܗܢܐ „Ordinatio Sacerdotis." Sequuntur versiculi quinque Malabarici, in quibus versus finem ܡܪܝ, ܦܪܢܣܝܣܩܘܣ ܡܛܪܦܘܠܝܛܐ „dom. Franciscus metropolita" nescio cujus sedis Indicae commemoratur.

Ibid. ܛܟܣܐ ܡܥܡܘܕܝܬܐ „Ordo Baptismalis" (ut scriba verba intellexisse videtur) in mediis Malabaricis.

Fol 35 v. ܛܟܣܐ ܕܡܥܡܘܕܝܬܐ ܕܥܠ ܢܫܬܐ ܚܕܐ „Ordo Baptismi in unam mulierem conferendi."

Fol. 41 r. ܛܟܣܐ ܠܚܕ [4] ܫܘܒܚܐ „Ordo gratiarum actionis." Quid sibi velit, apparet e fol. 42 v. ubi legimus: ܢܬܚܠܛܘܢ ܚܕ̈ܕܐ ܡܠܚܐ ܘܡ̈ܝܐ ܒܫܡ ܐܒܐ + ܘܒܪܐ + ܘܪܘܚܐ + ܕܩܘܕܫܐ [5] „misceantur unum cum altero sal et aqua in nomine Patris + et „Filii + et Spiritus + Sancti." Nam die Dominica ante Eucha-

1) Corrige ܬܘܕ̈ܝܐ.

2) Renaudot Liturg. Orient. II. 582: »Ecclesiae enim Malabaricae sacros libros alios non habuere quam Syriacos, in quibus emendandis tantopere Lusitani laboraverunt."

3) Corrige ܡܙܡܘܪ̈ܢܐ. 4) Corrige ܠܚܕܕ. 5) Corr. ܕܩܘܕܫܐ.

ristiam (ܚܕܒ ܡܫܚܐ) aquam benedicere (cf. B. Gavantus in comment. in Rubr. Missal. P. IV. Tit. XIX. § 6 sqq.) mos est, in quo ritu salis, deinde aquae purae, denique misturae benedictio fit. Itaque titulus ad sequentia quoque pertinet, quae per se ita inscribuntur:

Fol. 44 ܠܛܟܣܐ ܕܥܠ ܐܪ̈ܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ „Ordo ad sacrosancta My-„steria." Fol. 45 v. vacuum; procedit textus in proxima pagina.

Fol. 48 sqq. Malabarica; preces sunt, a fidelibus, opinor, qui Eucharistiae participantur habendae, nam fol. 51 v. terminantur per ܐܡܝܢ „Amen."

Denique haec verba: ܫܘܠܡܐ ܕܛܟܣܗ ܕܐܪ̈ܙܐ: ܕܐܫܘܝܬ ܠܡܬܒܣܡܘ ܒܦܓܪܟ ܘܒܕܡܟ ܩܕܝܫܐ. ܐܫܘܐ ܐܦ[1]) ܠܡܬܒܣܡܘ ܒܡܠܟܘܬܟ ܕܠܐ ܫܘܠܡܐ ܥܡ ܟܠܗܘܢ ܩܕ̈ܝܫܝܟ. ܘܗܫܐ ..

„Finis Ordinis Mysteriorum. Qui dignatus es nos exhilarari „per corpus tuum et sanguinem tuum sacrosanctum, dignare nunc „etiam nos exhilarari in regno tuo sine dimissione cum omnibus „sanctis tuis."

Haec omnia liturgica Syriaca non tantum integris textibus quos indicavi, sed rubricis etiam Malabaricis charactere Syriaco exaratis interspersa sunt. Quum vero sermo ille haud pauca elementa habeat sibi propria, nova signa Syriacis sunt addita. Itaque horum etiam specimen e fol. 35 v. delineavi, de quo ita scribit v. d. Rost:

„Aus der Handschrift 1215 kann ich durchaus nichts Tamulisches oder Malabarisches herauslesen. Das Alphabet des letzteren besteht aus 53 Buch-„staben, und die servilen Vocale werden auf ähnliche Weise wie im Ac-„thiopischen an den Consonanten ausgedrückt. Die vielen Zeichen in „dem mitgetheilten Specimen, die nicht Syrisch sind, wohl aber von „Syrischen Buchstaben abgeleitet scheinen, mögen also wohl dazu die-„nen, malabarische Laute darzustellen, die sich sonst nicht durch das „syrische Alphabet ausdrücken lassen. Da ich mich für die Sache inte-„ressire, will ich bei ehester Gelegenheit Ihre Probe an die asiatische „Gesellschaft nach Madras schicken, deren Mitglied ich bin, und will „Ihnen seiner Zeit das Resultat mittheilen."

1) Corr. ܐܫܘܝܢ.

Nuperrime, postquam hanc narrationem jam absolveram, has novas Rostii literas die 5 m. Maji scriptas accepi:

»Herr Dr. Caldwell zu Palamcottah in Süd-Indien, dem ich das Facsimile der beiden Handschriften 1214 und 15 zugeschickt hatte, übersendet mir jetzt einen Brief von einem Herrn R. Collins, »»Principal of the Church Missionary College at Cottayam in the Malayalam country,"" welchem es gelungen ist den auf dem Facsimile enthaltenen Text vollständig zu entziffern, wie Sie sich aus der Beilage überzeugen werden. Es ist merkwürdig, dass die Thomas-Christen die nicht-syrischen Buchstaben als Karschunische bezeichnen; oder sollten sie diese Schrift überhaupt so nennen, wenn oder sofern sie das Malayalam damit schreiben? [1])" ct.

Epistola anglica haec est:

Dr. Rost is perfectly correct in his assumption, that the language of the Rubric is Malayalim. The additional letters, which are not Syriac, are used to express Dravidian sounds, which are not expressible by Syriac letters. These letters are termed by the learned Syrians here »»Karson."" An old Catanar [2]), with whom I have had a conversation on the subject, thinks this word is a corruption of *gerisoni:* but I cannot tell what his authority is; nor am I able at present to trace the origin of the word. Many, but not all [3]), of the Rubrics are written in Malayalim in the Syrian liturgies, the Korson" (*sic*) »being used where necessary. The Syriac Lexicons too, I believe without exception, have the Malayalim meanings expressed in Syriac characters, with the help of the Karson. The Syriac Lexicons in use in Syria, Mesopotamia, etc., have also their Karson, the Arabic being used for this purpose.

»I have rendered the Rubric in Malayalim, and Tamil, — the Karson characters being marked in red [4]).

»It seems to be the general opinion of the Syrian Catanars, that the Karson in use here has been invented by the people of this coast, each letter being a modification, or a disguised form, of the common Ma-

1) Vocabulum notissimum scripturam Syriacam designare apparet, ad quemlibet peregrinum sermonem exprimendum amplificatam. Itaque etymologiam, hucusque in tenebris latentem, in Armeniaco aut Persico sermone quaerere licebit.

2) Seu clericus inter Syros Malabaricos.

3) Vide quae dixi de ejusdem codicis parte B.

4) Deficientibus typis Dravidicis, quum nec necesse videretur novam tabulam litho-

»layalim character. This is most probably the case, as several of the »Karson letters are nearly identical, — as may be seen by the enclosed »list [4]), — with the Malayalim characters.

»The Malayalim of the Rubric is rather quaint: but I think the transla»tion I have given is pretty correct. *B* occurs where we use *W:* in one »place *P* for *B:* in another *Sh* for *R* (this last may be an error in the »copy). Few of the words are spelt as now."

Itaque Rostio gratias mecum agat lector quam maximas pro accurata, quam nobis procuravit, horum elementorum descriptione.

B. Reliquis 31 codicis foliis, inde a 52 verso, praesertim continetur Ordo Missae pulcherrime in ejusdem generis charta literis Nestorianis descriptum, cujus primae parti titulus ܠܛܘܝܒܐ ܕܠܩܘܪܒ ܩܘܪܒܢܐ "Praeparatio ad Sacrificium offerendum." Rubricae minio scriptae Syriace sunt enuntiatae. Preces varii generis in usum laïcorum in calce adduntur, in quibus autem heic illic nimis properavit calamus. Fasciculi, ܛ novem, ܝ decem, ܝܒ duodecim foliorum, integri servati sunt.

Codicis tegumentum, Indicum sine dubio, ligneum est, tela rubra (gossypina ni fallor), indutum. Foliorum margines post scripturam recisi; in parte libri posteriore glutine nescio quo fusci coloris nonnulla reparata sunt et foedata.

II. DE CODICUM IN MUSEO BRITANNICO EXSTANTIUM VARIIS ARGUMENTIS ET MEA QUAERENDI METHODO.

Hanc igitur inopiam nostram reputans, et immensas Musei Britannici fortunas, Academiae Curatoribus et Regis eo tempore Ministris suasit v. cl. Juynboll, ut me Londinum mitterent ad aliquos optimae notae Codices seligendos et transcribendos. Quod roga-

---

graphicam delineare, interpretationes et malayalimicam et tamulicam omisi. Anglica est haec: »You are to inform the child's father and sponsors, shewing them what relation»ship exist between them spiritually, that they must bring (him) up well and in the »fear of God. If the child is likely to die, having omitted the written service, you »must baptise by saying simply the sacramental sentence."

4) Indicem equidem non accepi. Attamen spero fore ut alicubi publici juris fiat.

tum erat, brevi non modo benevole concedebatur, sed ea etiam publica erat liberalitas, ut iter Anglicum statim suscipere, et ad munus mihi mandatum explendum a mense Novembri anni 1857 ad m. Octobrem anni sequentis annum fere ibi transigere possem.

Notum est Musei libros manuscriptos magnam partem ita conjunctos servari ut erant antequam populo Britannico donarentur. Habes igitur codices Cottonianos, Harlejanos, Arundelianos, alios Reliqui numeris continuis signati („Additional Manuscripts" Anglice audiunt) scripta cujuscunque generis offerunt, inter quos Syriaci fere omnes quaerantur. Codices quos ex Oriente attulit Claudius Rich (*Add. Mss.* **7145—7205**), duo porro quos continet collectio Arundeliana (*Arund.* **11**, **53**), ac tres alii (*Add. Mss.* **8246**, **10021**, **10042**), una cum Carshunicis, in Catalogo descripti sunt, quem anno 1838 vv. dd. Fr. Rosen et J. Forshall uno volumine formae maximae ediderunt. *Nitrienses*, quos in Aegypto acquisiverunt v. d. H. Tattam et Aug. Pacho, tantum non omnes inter numeros **12133** et **12181**, **14425** et **14740**, **17102** et **17274** inveniuntur. Hos breviter enumeravit v. d. Cureton in Catalogo manuali inedito, quo ii utuntur qui bibliothecam adeunt. Specimen obiter notatum addo, unde efficias quanta mihi praebita fuerit laboris occasio [1]).

12.133 Liber *Exodi* vers. *Simpl.* e monast. Nataphae prope Marden; saec. VIII. — *Josua* v. *Hexapl.* cum obeliscis et asteriscis; ejusd. saeculi.

12.134 *Exodus* v. *Hexapl.*, e corr. Eusebii; anni Graec. 1008, i. e. A. D. 697.

*12.135 [2]) *Ezech.* cap. 24 sqq. v. *Simpl.*, scripta a Soba diacono, jussu Constantini episc. Mardeni, A. D. 726. — *Cyrillus* de Trinitate; scripsit Sora quidam, A. D. 611.

1) Lubenter fateor, hujusmodi enumerationem Catalogo alicui Musei Britannici magis convenire; heic tamen eam inserendam esse duxi, utilitates perpendens quae ex ea in aliorum studia, qui in literis Syriacis operam ponunt, confestim ante paratum Catalogum redundare possint. — Caeterum postquam haec scripsissem laetus mihi nuntius allatus est munus Catalogi Syriaci parandi, auctore Curetono, traditum esse viro clariss. Guil. Wright, professori Dubliniensi, cujus et uberrimam et accuratam in rebus Semiticis doctrinam vix est quod ego celebrem.

2) Asterisco notantur codices quorum scripturae specimen in hujus primi voluminis tabulis exstat.

12.136 *Ezech.* a cap. 4 vs. 13 ad finem usque; saec. VIII. Fma 4ta.

12.137 *Evangelia* v. *Simpl.;* saec. VIII? e monasterio Sti Sergii ad Tigridem. Ultima folia recentiora, chartacea.

*12.138 *Puncta vocalia* et lectiones utriusque Test. a *Babaeo* descripta, Charris, A. D. 899. Desunt nonnulla.

*12.139 Pars I *Lectionarii* ex utroque Test. Sub Athanasio patr. Antioch. A. D. 1000 scripsit Romanus ejus discipulus. Fuit monasterii Barsumae prope Melitenen.

12.140 *Evangelia* v. *Simpl.;* saec. VII aut VIII.

12.141 *Evangelia* v. *Simpl.;* saec. VII aut VIII.

12.142 *Jesus Siracides;* saec. VII aut VIII. — *Martyrologii* pars; ejusd. aetatis. — *Chrysostomi* Hom. II—XXXII in Matth.; saec. VII; fma max.

12.143 *Dionys. Barsalibaei* Comm. in Evangelia; scr. Barsumas Melitenensis A. D. 1229. Chartaceus; fma 4ta.

12.144 *Catena Patrum*, init. et fine mutila; A. D. 1081.

12.145 Totius anni *Officia jacobitica;* A. D. 1034; fm. 8va.

12.146 *Officia quadragesimalia et paschalia;* saec. fere X; init. et fine mutila.

12.147 *Officia* anni dimidii; saec. X; fma max. Deest initium.

12.148 *Ejusdem argumenti* liber; saec. X. Desunt init. et finis.

12.149 *Officia festalia;* saec. fere XII; fma 4ta. Deest finis.

*12.150 Recognitiones *Clementinae.* — *Titus Bostrenus* adv. Manichaeos. — *Eusebii* Theophania. — *Id.* de martyribus Palaest. — Scr. Edessae A. D. 412; fma max. Finis mutilus.

12.151 *Dionysius Areopagita*, addito commentario breviore; A. D. 804; fma 4ta. Deest init.

12.152 *Idem;* A. D. 837.

12.153 *Gregorii Nazianzeni* operum pars I; A. D. 845; fma 4ta.

12.154 *Plerophoria* saeculi VIII; fma 4ta.

12.155 Tractatus *theologicus* cum excerptis multis e Patribus; saec. fere X: fma major.

*12.156 *Timotheus Alex.* adv. synodum Chalced. — *Cyrillus* adv. Andream Samosat. et Theodoretum. — *Gregorius Thaumat.* de impassibilitate et passibilitate divina. — *Epiphanii* tractatus brevior de haeresibus; A. D. 562; fma max. Deest init.

12.157 *Severus Antioch.* adv. Grammaticum; saec. VII aut VIII; fma. 4ta. D. in.

*12.158 *Ejusdem* tractatus adv. Julianum; A. D. 588; fma max. D. in.

12.159 *Ejusdem* homiliae; saec. fere VIII; fma max. D. init. et finis.

12.160 *Chrysostomi* hom. XXXIV—XLVIII de priore epist. ad Corinth.; scr. Thomas diac. Edess. in monte Gubae A. D. 584. — *Martyrologii* pars; saec. VII. — *Xysti* Romani sermones; saec. fere VIII; fma 4ta. Deest finis.

12.161 *Chrysostomi* hom. LX—LXXXVI in evang. Joannis; saec. VI aut VII; fma 4ta.

12.162 *Jacobi episc. Batnae* homiliae; saec. VI aut VII; fma 4ta. Desunt init. et finis.

12.163 *Philoxeni Hierapol.* homiliae; saec. VI aut VII. — *Chrysostomi* hom. de virginitate. — *Marci* et *Joannis monachorum* homiliae; saec. X—XI. — *Gregorii Nysseni* hom. de morte Meletii Antioch.; saec. VI—VII; fma 4ta. Desunt nonnulla.

12.164 Homiliae; saec. VI—VII. — *Philoxeni* Hierapol. responsio ad tractatum aliquem contra epistolam suam de Fide scriptum, cum ipsis et tractatu et epistola; saec. VI; fma max. Deest finis.

*12.165 Homiliae, imprimis quadragesimales, *Chrysostomi*, *Cyrilli*, *Gregorii Nazianz.*, *Gregor. Nyss.*, *Jacobi Sarug.*, *Jacobi Edess.* et *Pantaleonis;* A. D. 1014; fma max. Deest finis.

*12.166 Homiliae *Ephraimi*, *Xysti*, *Basilii*, *Isaaci*, *Balaei*, *Jacobi;* saec. VI—VII. — *Cyrilli* tractatus de adoratione in spiritu et veritate; ante A. D. 553; fma 4ta. Deest init.

12.167 Homiliae et epistolae *Chrysostomi*, *Xysti*, *Marci monachi*, *Evagrii mon.*, *Philoxeni*, *Basilii*, *Joannis mon.*, [*Abu-*] *Esajae mon.*, *Gregorii Theologi*, *Abrahami mon.* et *Ephraimi;* A. D. 876; fma 4ta.

12.168 *Catena Patrum* in utrumque Test.; s. VII—VIII; fma max. Deest init.

12.169 *Joannis Clim.* Climax Paradisi. — *Jacobi* sermo de Adamo e Paradiso expulso. Saec. VIII—IX. — *Marcianus* de Poenitentia. — *Quaestiones Patrum* Aegypt.; saec. VI—VII; fma 4ta.

*12.170 [*Abu-*] *Esajae* homiliae; ante A. D. 624. — *Joannis mon.* homm. et epistt.; saec. VII—VIII; fma. max.

12.171 *Joannis Philoponus* de Christi nativitate; A. D. 815. — *Quaestiones Basilii* et *Cyrilli;* A. D. 833; fma 4ta.

12.172 *Simeon Edessenus* de septuag. hebdom. Danielis. — *Vitae* Apostolorum et Sanctorum. — *Jacobi Edesseni* epistolae. — *Geneseos* cap. 10. 11. — *Josua;* saec. VI—VII; fma 4ta. Des. init. et finis.

12.173 *Evagrius mon.* de monn. Aegypt. — *Palladii* Historia Lausiaca; saec. VI—VII; fma max.

12.174 *Vitae* Sanctorum, Martyrum et Episcc. Orient.; A. D. 1197; fma max. Deest init.

12.175 Ascetica *Pachomii;* saec. VII—VIII. — *Quaest. Patr.* Aegypt. — *Evagrii mon.* epistolae. — *Ignatii* epist. ad Polycarpum; saec. VI—VII. — *Evagrii* epistt. et homill. — *Marci mon.* homiliae — *Evagrii* vitae. — *Marci mon.* epistt. — *Jesajae* vaticinia (?). Saec. VI; fma 4ta.

12.176 *Ephraimi* sermones metrici; saec. VI—VII; fma max. Desunt in. et finis.

12.177 *Evangelia* vers. *Simpl.* e monasterio Sti Sergii in monate Sahjo; A. D. 1189; fma 4ta.

12.178 Recensio librorum *utr. Test.* v. *Simpl.* et *Heracl.* cum *vocalibus.* —

Epist. de eadem re ad Georg. episc. Sarug. et duo scripta grammatica minora *Jacobi Edesseni*, ett.; saec. VIII; fma 4ta. Deest init.

12.179 Canones s. *Hymni* selecti; saec. VIII. Deest init.

12.180 *Chrysostomi* homiliae in epist. alt. ad Corinth.; saec. VI—VII; fma major.

*12.181 *Severi Antiocheni* epistolae selectae. Syriace vertit Athanasius presb. Nisibenus, A. D. 669. Saec. VIII; fma 4ta. Deest init.

*14.425 *Genesis, Exod., Num., Deut.* v. *Simpl.;* A. D. 464; fma 4ta. D. nonnulla.

14.426 *Genesis* v. *Simpl.;* saec. VI—VII; fma 8va. Desunt nonnulla.

14.427 *Levit., Num., Deut.* v. *Simpl.;* saec. VI—VII; fma max. Des. nonn.

14.428 *Num.* v, *Simpl.;* A. D. 817; fma 4ta.

14.429 *Libri Sam.* ex ed. *Jacobi Edess.;* saec. VII—VIII; fma 4ta. Des. nonn.

14.430 *Liber 1 Reg.* v. *Simpl.;* saec. VII—VIII; fma 4ta minor.

*14.431 *Libri Sam.* v. *Simpl.;* scrips. Serguna A. D. 545; fma 8va.

14.432 *Jesajas* v. *Simpl.;* saec. VI—VII; fma 4ta min.

Caetera.

Ex hujusmodi ergo Catalogi initiis ea licebat discere quae me in tanta rerum copia scire omnino oportebat. Proximum erat ut scripta quaedam prelo designarem. Qua in re mirifice mihi profuit vi. revi. B. Harris Cowper, in Independentium ut vocantur ecclesia verbi divini ministri, benevolentia; qui ex annotatiunculis quas nostra Musei volumina diligenter perlustrans ante paraverat haud pauca mecum communicavit, pari fere modo ac regionis incolae peregrinis venatoribus vestigia monstrare solent, fallacia quidem interdum, at saepius tamen utilissima summique pretii. Haec vero grato animo recordans, ita etiam benignitatem silentio transire nequeo, qua tum alii me exceperunt, tum maxime senex venerandus Thomas Hartwell Horne, qui commendante Hengelio nostro Musei aditum mihi paraverat.

Quo melius autem de omnibus quae in Museo praesto essent studiorum subsidiis judicare possem, folia etiam separata et in fasciculos collecta perlustranda esse aestimavi. Igitur singulos deinceps arcessivi; atque en tibi ea quae de praecipuis annotata habeo.

14.665. Fragmenta, pleraque *biblici* argumenti. V. c. Eusebii Canones, literis aureis interspersis.

14.669. *Theodosii* patriarchae (Alexandrini A. D. 537—8) folia 5, vocabulis graecobarbaris in margine adscriptis, ut *γριγοριος θαολγος απισκοπα, δογματισα* (ܕܘܓܡܛܝܣܐ i. e. *δόγματα*), *ιοσνις* (ܝܘܐܢܝܣ), *αμφιλιχιος* (ܐܡܦܝܠܘܟܝܘܣ i. c. Amphilochius), *αρισπαιγτια* (ܐܪܝܣܛܘܦܐܓܝܛܝܘܣ i. e.

ἀρεοπαγίτης), imo σβλις (ܣܠܒܝܘܣ i. e. Silvius)[1]. — Ejusdem προσφώνησις (videatur Ducange in voce). — Declaratio unionis cum eo[2], sic incipiens: ܐܢܐ ܦܠܢ ܩܫܝܫܐ „ego N. N. presbyter." — Exemplar (ܐܝܣܘܢ, ἴσον[3]), in marg. ισον) paragraphi s. additamenti ad subscriptionem Sti Severi, quod repertum est in libro monasterii Dalmato-Venetorum (ܕܕܠܡܛܝܐ ܕܒܢܛܘܣ, in marg. αλματα εντον[4])), addita etiam recensione (ܬܘܪܓܡܐ) altera et ὑποσημείωσι, id est .... (finis folii)[5]. — Folium unum e parte prima Sti *Gregorii* (*Nazianz.*), fortasse e cod. 12153. — Folia duo disputationis inter inquirentem (ܡܫܐܠܢܐ) nescio quem[6]) et *Cyrillum* (Alex. saec. V). — Folium unum de omnibus terrae linguis quae explicatae sunt (ܡܦܪܫܝܢ[7])) ab *Eusebio* Caes.

*14.670 ܟܘܪܣܐ ܕܫܡܗܐ ܕܐܬܘܬܐ ܥܬܝܩܬܐ ܘܚܕܬܐ ܘܕܡܠܦܢܐ „Libellus punctorum vocalium Testamenti Veteris et Novi et Doctorum" (ecclesiae Graecae). Folia supersunt 14. Pars est (e libris Exodi et Judicum) opusculi quod e bibliotheca Richiana descripserunt Catalogi auctores in pagg. 64 sq., e Vaticana Wiseman in Horis Syriacis (T. I). *Jacobo Edesseno* († A. D. 710) recte tribuitur. Cff. tabulae utriusque libri cum nostra tab. XVI, spec. 81. Quartum (?) exemplar exstat sub num. 12178. Quintum in Bibl. Regia Parisiensi sub n. 142 vidit Ewald (Abh. zur orient. und bibl. Literatur I. Gött. 1832. S. 53).

17.213 Folia scripturae satis antiquae, fragmenta *Theophili* (patr. Alex. A. D. 385—412), *Evagrii* (Pontici), Joannis *Chrysostomi* (ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ); homiliarum, epistolarum.

17.214 Folia numerata. In summo fol. 21 verso titulus: ܟܬܒܐ ܡܛܠ ܡܫܐܠܬܐ ܡܫܚܠܦܬܐ; addit f. 23 v. ܘܡܫܚܠܦܬܐ „liber de capitibus multis et variis." Pleraque sunt *quaestiones biblicae*, ut v. c. fol. 102 r. ܡܛܠ ܕܠܐ ܟܘܟܒܐ ܐܝܬܘܗܝ، ܗܘܐ ܗܘ ܕܐܬܚܙܝ، ܠܡܓܘܫܐ ܘܗܕܝ، ܐܝܟܢ . ܐܠܐ ܚܝܠ ܡܢ ܚܝ̈ܠܘܬܐ ܠܒܪܝܐ ܥܠ ܕܡܘܬܐ ܕܟܘܟܒܐ ܘܕܒܪ ܐܢܘܢ „de eo quod non fuerit stella id quod Magis apparuerit eosque

1) Cff. *Observationes Palaeographicae.*

2) Cff. quae scripsi in commentatione „Joannis Bf. von Ephesos", L. B. 1856. p. 129.

3) Ibid. p. 117.

4) Celeberrimi et antiquissimi CPoleos coenobii; cf. Bandurii Imp. Orient. P. IV. T. II. p. 195.

5) Est sigilli appositio, s. annotatio sigillo addita.

6) Confictum, opinor. Cf. 7183 passim (Catal. p. 65 col 2), ubi ܡܫܐܠܢܐ „interrogans" additur significandi gratia, sententiam esse interrogativam.

7) Cf. inscriptio Matthaei a Curetono editi (Syriac Gospels, Lond. 1858), multum vexata.

»exhilaraverit; sed unus de exercitibus coelestibus speciem stellae assum»pserit eosque duxerit." E *Chrysost.* hom. VI in Matthaeum [1]). — Epistolarum *Macarii* fragm. — Historiae presb. *Juliani* fragm. — Exegetica ܕܦܘܡܐ, ܘܫܪܟܐ, i. e. *Chrysostomi* et aliorum. — Excerpta ex *homiliis.*

*17.215. In fol. 93 annotationes, e quibus efficio, libro finem impositum anno Graec. 1150 = A. D. 839, dominica 7 Nisan, in monast. Karkaph. Amidae. Titulus volumini erat *Liber Philosophorum*, eratque Isaei diaconi, Habibi f. e pago Remin prope Marden.

17.216. Folia sex *indicis lectionum* singulorum dierum cum ornamentis. — Folium cui — a Curetono fortasse — numeri vice *Eusebii* nomen inscriptum. Est titulus codicis 14643. — Folium armeniacum. — Index *florilegii* nescio cujus *historici.* — Folium formae 4tae maximae, binis columnis inscriptum; tit. ܥܠ ܦܐܪ̈ܐ: ܪ̈ܟܝܟܐ: ܕܐܝܟܢܐ ܫܘܚܠܦܐ ܕܐܝܬ ܒܡܣ̈ܘܬܐ ܕܐܝܠܢ̈ܐ »de fructibus recentibus, qualis sit varietas quae »exstat in copiis (quas ferunt) arbores." Indicavi *Geoponicorum* editori, v. d. de Lagarde. — *Titulus* evangeliarii *ornatissimus.* — *Index ornatus* libri alicujus miscellanei.

17.217. Singularis hic titulus duorum foll.: ܐܠܦ ܒܝܬ ܕܡܝ̈ܬܐ »*Alphabe»tum mortuorum.*" Utrum sit carmen alphabeticum [2]) an lexicon biographicum, in alia intentus non memoravi.

17.218. Folium 127 ad *Geoponica* referendum; editori quod item indicavi. — — Epistolae *Abgari* et Jesu. — Fragmentum *Basilii;* init. ܠܩܝܬܪܐ ܡܢ ܓܝܪ ܘܠܟܢܪܐ »citharam quidem et lyram," ad quod vocabulum annotatur: ܟܢܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܡܐܢܐ ܕܡܘܣܝܩܝܪܘܬܐ »lyra instrumen»tum musices est." Observa vocabulum ܡܘܣܝܩܝܪܘܬܐ sesquipedale.

17.268. Psalterium fmae 12mae, recens.

17.269. 17.272. Fragmenta liturgica ejusdem fmae, recentia.

*17.274. Inter alia folia 24 chartacea, lacera et mutila, e *Chronico* (ܡܟܬܒܢܘܬ ܙܒ̈ܢܐ) quod post Eusebium Caesar. factum est a Jacobo ܪܚܡ ܥܡܠܐ, φιλοπόνῳ [3]).

---

1) Syrorum monachos quaestionibus biblicis etiam lusisse, vidi in cod. 12154, f. 175 v., ubi hujuscemodi aenigmata proponuntur: Quis non natus, mortuus tamen est? quis natus, non autem mortuus? quis mortuus, non tamen putrefactus? (Adam, Enoch, Christus.) Quis ter mortuus, ter vivus, nec tamen ad resurrectionem pervenit? (Mosis scipio.) Quis dum vivebat nullo cibo usus est, mortuus autem edit, quae tamen nunquam concoxit? (Idem scipio, quippe qui in serpentem mutatus mortuus fuisse dici potest.) Quis nec stat neque ambulat nec sedit? (cf. Ps. I.) Quaenam mulier duorum fuit uxor et duorum mater, dum quatuor illis unus pater erat? (Thamar Judae nurus.)

2) Etiam officium cod. Lugd. Bat. 1215, partis II, f. 24 sqq. hymnum alphabet. offert.

3) Laudatur ab Elia Nisibeno (cod. 7197 f. 11. 88, vid. Catal. p. 87 sq.) *Jacobi Edesseni* Chronicon anno Graec. 1003 = A. D. 692 compositum.

Ab hisce fasciculis vix differunt codices quidam qui tum librorum et tractatuum brevioris ambitus, tum fragmentorum farragines appellari possunt. De hujus generis exemplaribus eorumque pretio recte judicare licebit ex indicibus et observationibus quae e pugillaribus collecta deinceps offero.

14.609. Mutilus initio.

fol. 1 verso Historia triumphorum Sti Jacobi episcopi ܬܫܥܝܬܐ ܕܢܨܚܢܘܗܝ، ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ib. init. Triumphi Sti Abrahami episc. Harranensis ܢܨܚܢܘܗܝ، ܕܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܚܪܢ.

f. 7 r. Doctrina Petri apostoli in urbe Roma ܡܠܦܢܘܬܐ ܕܦܛܪܘܣ ܫܠܝܚܐ ܕܒܪܘܡܝ ܡܕܝܢܬܐ.

f. 10 r. Triumphi Beati Antonii ab Athanasio narrati ܢܨܚܢܘܗܝ، ܕܛܘܒܢܐ ܐܢܛܘܢܝܘܣ ܕܐܫܬܥܝ ܠܐܬܢܣܝܘܣ ܗܘ ܩܕ.

f. 35 r. Historia monachi Aegyptiaci ܬܫܥܝܬܐ ܕܥܠ ܐܢܫ ܝܚܝܕܝܐ ܕܡܨܪܝܢ.

f. 42 r. Historia de monachis a Satana tentatis ܬܫܥܝܬܐ ܕܥܠ ܐܚ̈ܐ ܝܚܝ̈ܕܝܐ ܕܐܬܢܣܝܘ ܡܢ ܣܛܢܐ.

f. 49 r. De patre Menna viro illustrissimo ܥܠ ܐܒܐ ܡܝܢ ܢܨܝܚܐ ܘܟܠ

f. 111 r. Epistola Herodis ad Pilatum ܐܓܪܬܐ ܕܗܪܘܕܣ ܠܘܬ ܦܝܠܛܘܣ ܗܓܡܘܢܐ.

f. 111 v. Ep. Pilati ad Herodem . ܐܓܪܬܐ ܕܦܝܠܛܘܣ ܠܘܬ ܗܪܘܕܣ.

f. 113 r. Ep. Cyrilli episc. Hierosol. ܐܠܟ ܩܘܪܝܠܘܣ ܐܦܣ ܕܐܘܪܫܠܡ

f. 114 r. Hist. Clementis Romani ܬܫܥܝܬܐ ܕܩܠܝܡܝܣ ܕܬܠܡܝܕ ܗܘܐ ܠܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ. Init. ܐܢܐ ܩܠܝܡܝܣ ܐܢܫ ܗܘܝܬ ܡܢ ܪܗܘܡܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ. „ego Clemens oriundus sum Roma Romanonorum ex urbe."

***14.644.** Initio mutilus. Usque ad

fol. 9 v. Doctrina Adaei [1]). Desunt nonnulla.

f. 10 r. sqq. Doctrina Apostolorum. Edidit de Lagarde e codice Sanctogermanensi 38 bibl. Imp. Paris. Lipsiae anno 1854.

f. 15 v. Doctrina Petri (quae etiam 14609, f. 7 r.). Deest fol. inter 15 et 16.

f. 18 r. De inventione Crucis.

---

1) Cf. B. H. C. (Syriac Litterature. The Acts of Addi) in diario »Journal of Sacred Litt. &c." July 1858.

f. 25 r. Hypomnemata (Acta) Judae s. Cyriaci martyris sub Juliano Imp. Vide Bollandianos in d. 4 Maji (T. I. Maji, p. 439).

f. 28 r. De Sto Abrahamo ܐܒܪܗܡ. Est Mariae patruus Ass. B. O. I. p. 38; cf. Migne, Dict. hagiol. i. v.

inter f. 39 v. et 49 v. Martyrium Sti Jacobi membratim intercisi (ܡܦܣܩܐ). Cff. S. E. Assemani Acta Martyrum, I. p. 242.

f. 52 v. Martyrium Sti Juliani senis (presbyteri? vid. 17214).

f. 63 v. ܣܗܕܘܬܐ . ܕܣܘܦܝܐ . ܘܒܢܬܗ̇ . ܬܠܬ . ܐܠܦܝܣ . ܦܝܣܛܝܣ . ܐܓܦܐ . ܒܪܗܘܡܐ . ܡܕܝܢܬܐ . »Martyrium Sophiae et trium ejus »filiarum, Helpis, Pistis, Agapes, in urbe Roma." Harum nomina miraberis ut Evodiae et Syntyches Paulinarum (Phil. 4: 2) mirati sunt; at in ipsa pagina legimus, eas e gente Sallustia (ܡܢ ܫܪܒܬܐ ܪܒܐ ܕܒܝܬ ܣܠܘܣܛܝܘܣ) natas, sub Hadriano neci traditas fuisse.

f. 72 v. ܗܘܦܡܢܡܛܐ . ܕܫܪܒܝܠ . ܕܐܬܘܗܝ . ܗܘܐ . ܟܘܡܪܐ . ܕܒܬܪܐ . ܘܐܬܗܦܟ . ܗܘܐ . ܠܡܫܝܚܝܘܬܐ . ܕܚܢܦܘܬܐ

»Hypomnemata Sharbilis [1]), qui sacerdos idolorum erat et ad Christianis»mum profitendum se convertit." Exordium annum indicat: ܒܫܢܬ ܚܡܫܥܣܪܐ ܕܐܘܛܘܩܪܛܘܪܘܬܗ ܕܛܪܝܢܘܣ ܩܣܪ . ܘܒܫܢܬ ܬܠܬ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܐܒܓܪ ܡܠܟܐ ܫܒܝܥܝܐ . ܕܐܝܬܘܗܝ ܫܢܬ ܐܪܒܥܡܐܐ ܘܫܬܬܥܣܪ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܠܟܐ ܕܝܘܢܝܐ ܘܟܘ

»Anno 15 autocratoris Trajani Caesaris, et anno tertio regni Abgari re»gis septimi, qui est annus 416 regni Alexandri regis Graecorum", caet. (A. D. 105).

f. 84 v. Hist. Storum Cosmae et Damiani fratrum diebus Carini (ܩܪܝܢܘܣ) regis (Cf. Menolog. Basilian. in d. 1 Julii, Bollandiani in d. 27 Sept.).

Inter f. 86 et 87 initium Historiae quatuordecim virorum Dei ex urbe Roma.

*14.651. Folia 217 pergamena fmae octavae, fere integra. Palimpsesta Sy-

---

1) ܫܪܒܝܠ est »progenies dei"; contrahitur e ܫܪܒ (caeteroquin adhiberi solet forma fem. ܫܪܒܬܐ, sed vide Ewaldum in Gramm. hebr. ed. VI, p. 326 init.) et ܐܝܠ, cum vocali copulante. Formae prorsus analogae nomen idolo ܐܒܢܝܠ (»lapidi dei") tribuitur ab Ephraimi biographo ap. Ass. Bibl. Or. I. p. 26. Similiter nomen Gabrielis angeli جبريل s. جَبْرِيل a Mohammede pronuntiatum fuisse videtur. Cf. Nöldeke, Gesch. des Qorâns, S. 15, N. 5. Exstat scriptura plena ܥܒܕܐܝܠ (»servus Dei") in cod. 14641, fol. 130 v. col. 2. Sacerdotes igitur Edesseni gentis suae originem ab ipso deo repetiisse videntur, ut Heraclidae, Asclepiadae, alii.

riaca, ex Evangelio Lucae quantum vidi, e volumine formae majoris (specimen in tab. XIV, sub num. 72); scriptura recentior semi-minuscula anni Gr. 1161 = A. D. 850. Index in fol. 214 r. enumerat: Historias sex mulierum, duorum virorum. Homilias quinque Jacobi, duas Ephraimi. Adsunt autem

fol. 1 v. Historiae mulierum martyrum Antiochenarum.

f. 23 r. Historia Stae Febroniae; cf. **7200** f. 1 et annot. in Catal. p. 92. **14.647** f. 157 v. col. 2. Bolland. ad d. 25 Junii.

f. 49 r. Hist. Stae Euphrasiae (Cf. Menolog. Basilian. in d. 19 Jan.).

f. 70 v. *Joannis Asiani* Gestorum Beator. Viror. Orient. cap. 12; cf. **14.647** f. 40 r.

f. 81 v. *Athanasii* epistola ad virgines.

f. 94 v. Historia Susannae e *Joanne As.*; cf. **7190** f. 336 v. (Catal. p. 83), et **14.650** fol. 178 r.

f. 103 v. De Joanne Romano. Vocatur etiam Archelides s. Archelaidea. Cf. infra **14.641** f. 160.

f. 113 r. Hypomnemata Sabiniani martyris.

f. 126 r. Martyria Stratonicae et Seleuci, anno quarto Numeriani. Ass. Acta Mart. II. p. 68.

f. 163 v. 173 r. 178 v. Sermones doctoris *Jacobi* de symb. Nicaeno. — 186 r. *Ephraimi* sermo. — 190 v. Jacobi. — 196 r. Ephraimi. — 201 r. denique Jacobi.

14.641. Forma quarta major; duae manus. Deest initio saltem unus quaternio.

f. 1 v. col. 2 manu recentiori ܫܠܡ ܢܨܚܢܐ ܕܥܠ ܗܝܡܢܘܬܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܘܕܬܠܬܐ ܒܢܘܗܝ ܐܝܠܝܢ ܕܐܡܠܟܘ ܒܬܪܗ: ܬܫܥܝܬܐ ܕܢܨܚܢܘܗܝ ܕܐܘܣܒܝܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܕܬܐ ܕܪܗܘܡܝܐ ܒܝܘܡܝ ܝܘܠܝܢܘܣ ܛܪܘܢܐ ܘܡܓܕܦܢܐ.

»Explicit victoria pro fide (reportata) Constantini et trium ejus filiorum »qui post eum regnarunt. Historia triumphorum Sti Eusebii episcopi »ecclesiae Romanae [1]) diebus Juliani tyranni et blasphemi."

f. 9 sqq. manus antiqua, exceptis ff. 19. 28. 29.

f. 31 r. col. 1 clausula historiae atque encomii (ܩܠܘܣܐ) Constantini et historiae Eusebii. Novus titulus: ܬܘܒ ܟܬܒܐ ܕܒܐܝܠ ܪܘܪܒܐ ܠܐܠܝܦܪܝܘܣ ([2] ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܕܐܘܣܒܝܘܣ ܡܠܟܐ ܕܠܐ ܐܬܟܢܫ ܡܩܪܝܢܐ ܕܐܘܣܒܝܐ ܕܗܘܐ ܥܡܗ ܒܡܠܟܘܬܐ:

1) Errat scriba; Eusebius enim A. D. 309—11, sub Juliano autem (V. D. 352—67) Liberius Romae episcopus.

2) Corr. sive ܐܠܝܦܪܝܘܣ sive ܐܠܝܦܘܣ.

»Liber quem scripsit Abd'il coenobiarcha ad Apollonium (Apollinarem?) »Joviniani regis eunuchum, cui officium mandatum erat utriusque regni »fines determinandi." At

f. 130 col. 2 haec legimus: ܐܢܐ ܕܝܢ ܒܨܝܪܐ ܥܒܕܗ ܕܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ܇ ܐܦܘܠܢܝܣ ܡܗܝܡܢܐ ܕܝܘܒܝܢܝܢܘܣ ܡܠܟܐ. ܥܒܕܬ ܟܬܒܐ ܗܠܝܢ ܠܡܝܬܪܐ ܘܪܚܡܐ ܕܐܠܗܐ ܡܪܝ ܥܒܕܐܝܠ ܪܝܫܕܝܪܐ ܕܣܢܕܪܘ ܚܣܢܐ. ܕܗܘ ܗܘܐ ܦܪܘܫܐ ܛܒ ܘܝܠܘܦܐ. ܒܝܕ ܡܫܡܫܢܗ ܒܥܐ ܡܢ ܙܥܘܪܘܬܢ ܠܗ ܬܫܥܝܬܗ ܘܦܠܓܗ ܘܐܣܟܡܗ. ܕܩܪܒܐ ܗܢܐ ܕܗܘܐ ܒܙܒܢܝܢ. ܒܥܐ ܬܘܒ ܕܢܥܒܕ ܫܘܪܝܐ ܠܬܫܥܝܬܢ ܡܢ ܥܘܗܕܢܐ ܚܦܝܛܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܡܗܝܡܢܐ ܥܕܡܐ ܕܫܠܡ ܫܘܠܡܐ ܚܝܘܗܝ ܕܝܘܒܝܢܝܢܘܣ ܡܚܕܬܢܐ ܕܥܕ̈ܬܐ. ܥܒܕܢ ܕܝܢ ܨܒܝܢܐ ܠܩܫܝܫܐ ܕܡܝܬܪ ܗܘܐ. ܐܝܢܐ ܕܫܠܝܛ ܕܢܐܣܘܪ. ܘܬܪܝܨܐܝܬ ܘܡܣܕܪܝܢ ܟܠ ܚܕ. ܐܟܬܒܢ ܐܝܟ ܠܫܪ̈ܒܐ ܗܠܝܢ ܐܝܟܢܐ ܕܗܘܝ ܘܐܣܬܥܪܘ. ܟܕ ܠܐ ܐܘܣܦܢ ܐܘ ܒܨܪܢ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܢ ܩܕܡܝܢ ܐܣܬܥܪܘ ܘܓܘ »Ego autem vilis servus Jesu Christi Apollonius »eunuchus Joviniani regis feci hosce libros praeclaro et Dei amanti dom. »Abd'il coenobiarchae Sandri[1]) arcis, qui sagacissimus vir, discendi cupi-»dus, per diaconum suum nos rogavit ut sibi literis consignaremus hi-»storiam et rationem ac speciem belli quod nostris temporibus grassa-»tum est. Petivit simul ut initium faceremus in historia nostra a sedula »commemoratione Constantini fidelis, donec finita esset vita Joviniani »ecclesiarum instauratoris. Satisfecimus autem voluntati rogantis presby-»teri illustrissimi, cui potestas est ligandi, et recte (singula) disponentes »et suo ordine deinceps, scripsimus historias illas prouti res factae et »gestae sunt, dum neque addimus quidquam nec detrahimus ab iis quae »ante nos (coram nobis) gesta sunt," caet. Titulus ergo ex ipso libro corrigendus est.

In hacce historia manus recentior refecit folia 38. 59. 68. 89. 90. 97. 98. 100. 107. 125. 126. 131. Scriptura antiqua inscite restaurata in fol. 79 r. col. 1. Folii 109 pars superior desideratur.

fol. 132 sqq. manu rec. Martyrium Pauli apostoli. Init. ܟܕ ܫܠܡ ܗܘܐ ܦܘܠܘܣ ܠܐܝܩܘܢܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܒܬܪ ܪܕܘܦܝܐ. »Quum abiisset Paulus »Iconium in oppidum post persecutionem in eum intentam (cf. Acta Ap. »13: 50—51)" caet.

---

1) In dioecesi Mardina ܣܢܕܪܘܢ pagus nomine formae Arabicae memoratur apud Ass., Bibl. Or. II. p. 228, versiculo 22.

f. 139 r. col. 1 in fine Martyrium Sti Petri archiepiscopi Alexandrini »dicbus »Diocletiani exsecrandi." Init. ܝܬܝܪܐ ܗܝ ܡܢ ܚܝܠ ܕܝܠܢ ܡܠܬܐ ܕܐܡܪܝܢܗ̇ »Majus est viribus nostris verbum quod dicturi sumus." Menolog. Basil. d. 25 Nov.

f. 144 r. col. 1. Historia Joannis apostoli et evangelistae. Init. ܒܗܠܝܢ ܙܒ̈ܢܐ ܐܫܬܪܟ ܗܘܐ ܒܥܠܡܐ ܒܐܣܝܐ. ܗܘ ܕܪܚܡ ܗܘܐ ܠܗ ܝܫܘܥ. ܝܘܚܢܢ ܫܠܝܚܐ ܘܟܘ »Illis temporibus inter vivos superstes »erat in Asia is quem diligebat Jesus, Joannes apostolus," caet.", Est Eusebii H. E. III. 23.

f. 145 v. col. 1 de Joannis morte.

f. 146 r. col. 1 Historia Sti Polycarpi martyris. Init. ܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܬܩܪܝ ܐܘܣܒܣ ܒܬܪ ܕܕܒܪ ܡܠܟܘܬܐ ܥܣܪܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܫ̈ܢܝܢ. ܡܪܩܘܣ ܐܘܪܠܝܘܣ ܘܪܘܣ ܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܒܪܗ. ܥܡ ܠܘܩܝܘܣ ܐܚܘܗܝ ܘܟܘ »Antoninus autem qui Pius vocabatur postquam regnum »gessisset per viginti duos annos, Marcus Aurelius Verus Antoninus ejus »filius cum Lucio fratre" ct. Est Euseb. H. E. IV inde ab ultima sententia cap. 14.

f. 150 r. col 1. Historia Septem Dormientium. Eadem exstat in Cod. 17202 quem transcripsi. Init. ܟܕ ܠܫܘܠܡܐ ܕܪܗܘܡܝܐ ܐܠܦ ܫ̈ܢܝܢ. ܘܐܬܚ̈ܕܝܐ ܕܫ̈ܢܝܢ ܐܠܦ ܐܬܥܒܕܬ ܒܗ̇ ܘܟܘ »Mille annis post Romam conditam »absolutis, quum ibi celebrarentur ludi saeculares" ct. Eodem folio verso col. 1 enumerantur juvenum nomina : ܐܟܠܝܕܘܢܝܣ : ܘܕܝܘܡܕܝܣ : ܘܐܘܓܢܝܣ : ܘܐܣܛܦܢܘܣ : ܘܦܪܘܒܛܝܣ : ܘܣܒܛܝܣ : ܘܩܘܪܝܩܘܣ : i. e. Chelidonius (Achillides ܐܟܠܝܕܝܣ ?) Diomedes, Eugenius, Stephanus, Probatius, Sabbatius (?), Cyriacus. Contra in Menologio Basiliano d. 23 Oct. vocantur Maximus, Jamblichus (s. Malchus, مالكى = يملك), Martinianus, Dionysius, Joannes, Constantinus, Antonius. De hac nominum varietate vide Bollandianos in T. VI Julii (d. 27) p. 376.

f. 157 r. col. 1 Epistola Simeonis episcopi s. apocrisiarii[1]) fidelium e Persarum imperio ad Simeonem abbatem Gabulae, de Martyribus Homeritis. Cf. Ass. Bibl. Or. I. p. 358. IV. p. DC. 14650 f. 155 v. et 17202 f. 134 r. Caussin de Perceval, hist. des Arabes avant l'isl. I. p. 128 sqq.

f. 158 v. manus recentior usque ad voluminis finem.

f. 160 r. col. 2 Historia Sti Archelaidis, qui in coenobio Sti Mennae (ܒܕܝܪܐ ܕܒܝܬ ܡܪܝ ܡܝܢܐ) martyrium obiit. Exstat etiam in cod. 7190 f. 364

1) Procuratoris ecclesiae alicujus apud regem.

v. [1]) et e bibl. Vat. laudatur ap. Ass. Bibl. Or. II. p. 286. Vide supra **14.651**, fol. 105 v.

f. 165 v. col. 1 Historia Stae Hilariae (ܐܝܠܪܝܐ) Zenonis regis filiae. Exst. etiam in cod. **14.650** fol. 206 r. col. 1, **7190** f. 353 v. (Catal. p. 85).

14.650. Forma 4ta; duae manus. Deest initium. Usque ad

f. 8 v. *Evagrii* vitarum pars, manu antiqua.

f. 9 r. col. 1 usque ad 29 v. manu recentiori, deinde usque ad f. 68 v. antiquiori excerpta e *Palladii* Historia Lausiaca.

f. 69 r. col. 1 manu rec. de Andromeda virgine.

ib. v. col. 1 de altera virgine et Colutho martyre.

f. 70 r. col. 1 de Jacobi, Domini fratris, martyrio; ex *Eusebio* (H. Eccl. II. 23).

f. 71 r. col. 2 ex *eodem* de Joanne apostolo. Eadem in cod. **14.641** f. 144.

f. 75 r. col. 1 de Polycarpo. Eadem in cod. **14.641** f. 146.

f. 76 v. col. 2 Martyrium Petri Alexandrini. Eadem in cod. **14.641** f. 139.

f. 81 v. col. 2 Historia octo juvenum martyrum Ephesinorum. Differt ab hist. Septem Dormientium modo laudata. Init.: ܟܕ ܕܝܢ ܕܩܝܘܣ ܥܘܠܐ ܐܡܠܟ ܗܘܐ: ܘܢܦܩ ܗܘܐ ܠܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܐܦܣܘܣ ܘܠܒܝܙܢܛܝܘܢ ܘܓܘ.

»Decio autem improbo regnante, quum in urbes Ephesi et Byzantii »proficisceretur" caet. Vide Acta Sanctorum l. l. Assem. Bibl. Or. I. 335 sqq.

f. 89 r. col. 2 Historia piae mulieris Sophiae et trium ejus filiarum, quae et in cod. **14.644** fol. 63.

f. 90 r. *Joannis Majumae* prope Gazam *episcopi*, Petri Iberi discipuli, *apparatus* theologicus *adv. Dyophysitas* Tit. ܬܘܒ ܦܠܐܪܘܦܘܪܝܐ ܐܘܟܝܬ
ܣܗܕ̈ܘܬܐ ܘܓܠܝ̈ܢܐ ܕܗܘܘ ܡܢ ܐܠܗܐ ܠܘܬ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܡܛܠ
ܗܪܣܝܣ ܕܬܪ̈ܬܝܢ ܟܝ̈ܢܐ. ܘܡܓܡܪܢܘܬܐ ܕܗܘܬ ܒܟܠܩܝܕܘܢܐ:
ܕܟܬܝܒܢ ܠܚܕ ܡܢ ܬܠܡܝܕ̈ܘܗܝ، ܕܩܕܝܫܐ ܦܛܪܘܣ ܐܝܒܪܝܐ.
ܕܫܡܗ ܝܘܚܢܢ ܗܘ ܕܡܢ ܒܝܬ ܪ̈ܘܦܝܢܐ ܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܡܝܘܡܐ ܕܥܙܐ ܘܓܘ.

»Item Plerophoria, i. e. testimonia et revelationes quae divinitus Sanctis »factae sunt, de haeresi Dyophysitarum et adulterio Chalcedono facto; »quae scripta sunt a quodam e Sti Petri Iberi discipulis, cui nomen »Joanni e domo Rufini [2]) Antiocheno, Majumae Gazaeae episcopo." Sunt

---

1) Male in Catalogo p. 83 col. 2 vertunt: »hist. Sti Arch. a Deo ornati, ex Beth Marmino originem ducentis." Lacunam, vocabulo ܕܝܪܐ supplendam, prorsus neglexerunt.

2) Cf. comm. mea de Joanne Ephes. p. 168, ubi de Rufino Antiocheno gentilium sacerdote saec. VI sermo est.

capita 89. De Petro Ibero Gazae ep. legimus in Zachariae Mityl. Hist. Eccl., cod. **17.202** f. 73 r. et 74 r., et ex eo apud Evagrium Epiphan. et Ass. Bibl. Or. II. p. 56. Joannis, saeculi sexti incuntis theologi, nomen et opus hucusque incognita erant.

f. 134 v. col. 1 Caput unum e *Joannis Ephesi ep.* (s. *Asiani*) Hist. Eccl. parte III a Curetono edita (L. II. c. 29) excerptum.

f. 135 r. col. 2 Historia Jacobi ܡܣܟܢܐ, »peregrinatoris," i. e. fortasse Baradaei.

f. 141 v. col. 1 Historia presbyteri Pauli et disputationis (ܫܘܐܠܐ) ejus adversus Satanam. Etiam in cod. **7190** f. 202, cf. Catal. p. 81.

f. 149 r. col 2 Sti *Ephraimi* sermones de vatibus et divinatoribus et hariolis (ܥܠ ܢܒܝܐ ܘܠܚܫܝܐ ܘܩܨܘܡܐ) et de mundi fine (?ܘܥܠ ܚܪܬܐ ܕܥܠܡܐ).

f. 154 r. col. 1 Fidei confessio (ܗܝܡܢܘܬܐ) Sti *Severi* patriarchae.

f. 155 v. col. 1 Epistola de martyribus Homeritis; cf. supra **14641** f. 157.

f. 161 v. col. 2 Excerpta e *Joannis Asiani* Gestis Beatorum Virorum Orientalium (quae integra exstant in cod. **14647**), et capita quidem 3, 7, 13, 14, 15, 18, 19, 36, 11, 2, 41. Inter 19 et 36 intersunt historiae (f. 178 r. col. 2) Susannae virginis (cf. **14651** f. 94) et (f. 182 r. col. 1) Mariae expiantis (ܐܒܠܬܐ), quae nescio quo jure eidem auctori tribuuntur.

f. 188 v. — 189 r. legimus: ܬܘܒ ܕܝܠܗ ܕܗ̇ ܩܕܝܫܐ ܝܘܚܢܢ ܐܣܝܐ ܡܢ ܡܠܬܐ ܕܬܫܥܝܬܐ ܥܕܬܢܝܬܐ ܕܝܠܗ ܥܠ ܪܕܘܦܝܐ ܕܗܘܐ ܥܠ ܡܗܝܡܢܐ ܡܢ ܗܪܛܝܩܐ. ܒܙܒܢ ܝܘܣܛܝܢܝܢܐ ܡܠܟܐ. ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܘܚܕܐ. »Item ejusdem Sti *Joannis Asiani*, ex »ejus libro (Historiae) Ecclesiasticae, de persecutione quae adversus fide»les ab haereticis facta est tempore Justiniani [1]) regis, anno 851" (i. e. A. D. 520). Sequuntur excerpta ejusdem fere argumenti atque ea quae e Dionysio Telmahrensi recuperavit Assemanus Bibl. Or. II. p. 83 sqq. Unde efficitur, Dionysium non integro opere, sed his ipsis fortasse excerptis usum fuisse.

f. 206 r. col. 1 Historia Hilariae Zenonis regis filiae. Cf. supra **14641** f. 171.

f. 214 r. col. 1 Historia Stae Onesimae (ܐܘܢܣܝܡܐ) regum filiae ex Aegypto (ܐܓܘܦܛܘܣ). Cf. **7190** f. 338 v. 342 r. (Catal. p. 83 col. 1), ubi ܐܓܝܦܛܘܣ scribitur.

---

1) Lege ܝܘܣܛܝܢܐ Justini, ut saepissime haec duo nomina a scribis sunt confusa.

f. 220 r. col. 1 Sti *Athanasii* sermo de virginitate ad virginem quandam nobilem.

f. 235 r. col. 1 colophon. Scripsit librum Simeon peccator in monasterio Sti Salomonis prope Dolichen [1]). in usum praesertim fratris et discipuli Josephi, anno Graec. 1186 = A. D. 875.

12174 inter alia f. 277 r. col. 1 ex *Joannis Asiani* opere biographico (14647) caput tertium offert. Porro

f. 153 r. col. 1 — 166 v. col. 2 Historiam valde prolixam Joannis Telensis.

f. 215 r. col. 1 — 228 r. col. 2 . ܬܫܥܝܬܐ ܡܓܠܝܬܐ ܕܥܠ ܨܠܡܗ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܥܒܕ(ܘ) ܝܗܘܕܝܐ ܒܛܒܪܝܘܣ ܡܕܝܢܬܐ. ܐܝܟ ܗܿܝ ܕܢܒܙܚܘܢ ܒܗ. ܒܝܘܡܝ ܙܢܘܢ ܡܠܟܐ ܡܗܝܡܢܐ ܘܪܚܡ ܐܠܗܐ. „Historia „flagitiosa de imagine Christi, quam fecerunt Judaei in oppido Tiberiade, „ut ludibrio eam haberent, diebus Zenonis regis fidelis et Dei amantis."

f. 286 r. col. 1 — 292 v. col. 2 Vitae Jacobi Sarugensis et cognominis episcopi Edesseni.

f. 317 r. col. 1 Martyrium ܥܒܕ ܝܫܘܥ, cui antea nomen Asero f. Levi Judaeo ex urbe ܫܓܪ (Singara?), A. D. 590. Cf. Ass. Bibl. Or. III. p. 285.

*14.533. Apparatus theologicus. Legitur v. c.

f. 57 v. expositio „quod ederit Dominus noster corpus suum cum discipulis suis: dni *Isaaci* ex homilia de crucifixione."

f. 76 v. sqq. adversus Joannem Philoponum imprimis.

f. 85 v. responsio.

f. 115 v. adv. Agnoetas.

f. 117 v. Synodi sub Justiniano habitae imprecatio adversus Nestorium.

f. 119 v. *Petri* adv. Damianum fragmentum.

f. 139 r. adv. Paulitas, Jacobitarum adversarios.

*14.532. Similis liber, cui titulus ܟܬܒܐ ܕܬܚܘܝܬܐ ܕܐܒܗܬܐ ܠܘܩܒܠ ܗܪ̈ܣܝܣ ܡܫܚ̈ܠܦܬܐ „Volumen demonstrationum Patrum contra varias haereses." V. c.

f. 164 *Joannis Philoponi* tractatus philosophicus.

f. 173 Fragmentum relationis ad Theodoram de Agnoetis.

---

1) Doliche a Ptolemaeo Syriae oppidum vocatur, quod caeteroquin (Assem. Bibl. Or. II. in Diss. de Monophys. p. [79]) ܕܠܘܟ, et ab Arabibus دُلُوك (vid. *Lex. Geogr.* s. v. ed. Juynboll editum in .v.), in cod. nostro autem ܕܠܝܟ appellatur.

f. 174 *Anthimi* epistolae ad Justinianum, — *Severi* tractatus adv. Sergium Grammaticum fragm.

f. 194 Fragm. adv. Joannem Grammaticum (Philoponum).

f. 213 Fragm. Hippolyti, ett.

*14.629. Forma 8va major. Initium mutilum. F. 1—22 binis columnis excerpta e Patribus offerunt. E. g.

f. 5 r. col. 1 e Gregorio ܡܡܠܠ ܐܠܗܘܬܐ, i. e. *θεολόγῳ*.

f. 12 r. col. 1 e Greg. ܥܒܕ ܬܕܡܪܬܐ, i. e. *θαυματούργῳ*. E colophone f. 6 r. col. 1 apparet, esse illa ܬܚܘܝܬܐ, demonstrationes contra Grammaticum maledictum.

f. 6 v. col. 1 Plerophoria contra Julianistas. In ea

f. 18 r. col. 2 et alibi laudatur *Julianus* contra Eutychianistas (ܐܘܛܘܟܝܢܝܣܛܐ).

f. 21 r. col. 1 et 2 *canones* 4 et 6 Nicaeni, et 19 Antiochenus.

f. 21 v. col. 1 Historia *χειροτονίας* Julianistarum, quae etiam narratur ab Assemano Bibl. Or. II. 87, juxta Joannem Asianum.

f. 21 v. col 2 Historia Stephani episc. et Abrahami ep. Armenii. Deinde dignitatis depositio (ܡܬܪܡܘܣ) Danielis et Georgii, mutila. Vide 12.155.

12.155. Vide Curetoni Corp. Ignat. p. 358, qui ܦܢܩܝܬܐ per »tabulam" reddit, dum »volumen" significat.

f. 121 r. col. 2 e charta domini *Juliani*, Syncelli dni Petri, adv. Joannem Armenium et ejus fratrem.

f. 223—225 e literis ad papam Alexandrinum Damianum et aliis ab ipso scriptis, de Sophistis et Tritheitis.

f. 227 r. e literis ad coetum (ܠܥܡܐ cf. Bar-Hebr. 382 l. 8) ecclesiae Alexandrinae scriptis.

ib. v. ex alteris ad monasterium Antonianorum et Christi amantes visitatores (ܣܥܘܪܐ) Isidorum et Theodorum.

f. 237 r. col. 1 Epistola *Theodosii* ad omnes dioeceseos Alexandrinae clericos.

ib. col. 2 Tractatus ab eodem CPoli scriptus, de Christi naturis haud separandis.

f. 257 r. Historia de Stephano et Abrahamo, quae etiam in cod. 14.629 exstat (f. 21), heic illic mutila.

*12.156. Ingens volumen formae maximae, Testimonia Patrum adversus Dyophysitas continens, in cujus primis foliis hi omnes jam laudantur:

f. 1 r. 1 »Idem" (*Ignatius*, opinor) in epistola ad Romanos.

ib. col. 2 *Irenaeus*.

v. col. 1 Felix (ܦܠܝܟܣ) archiep. Rom. ad Maximum episc. et clerum Alexandr.

ib. col. 3 *Petrus Martyr ep. Alex.* in homilia de Deitate. — Id. in hom. de Resurrectione.

f. 2 r. col. 1 *Gregorius Thaumaturgus* in hom. de cod. arg.
ib. col. 3 Id. in hom. de Incarnatione (ܡܬܒܪܢܫܢܘܬܐ) et Fide.
v. col. 2 Idem.
ib. col. 3 Anathematismi Sti *Simplicii* ep. Romae.
f. 3. r. col. 1 *Cyprianus* ep. et martyr in hom. de justa excommunicatione.
ib. col. 2 *Dionysius Alex.* in epistola ad Stephanum Romanum.
ib. col. 3 *Julius ep. Romae.*
f. 4 v. col. 1 Idem in epistola ad Prosdocium.
f. 5 r. col. 1 Id. — col. 2 Id. in epist. encyclica. — col. 3 Id.
v. col. 2 *Alexander ep. Alexandriae.*
ib. *Athanasius* in hom. adv. Apollinarem.
f. 6 r. col. 2 Idem in hom. de Spiritu Sancto.
ib. col. 3 Idem in hom. adv. Arianos.
v. col. 1 Idem in epist. ad Epictetum.
ib. col. 2 Idem in hom. de Crucifixo.
ib. col. 3 Idem in epist. ad Afros.
f. 7 r. col. 1 Id. in homilia praeclara ܕܐܢ ܒܟܝܢܐ ܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪܐ „quod si naturâ Deus sit Filius," et.
ib. col. 2 Id. de beata martyre Julitta. — ib. bis Idem.
ib. col. 3 *Gregorius Nazianz.* in homilia de Filio.
v. col. 1 Idem in hom. de Spir. Sto. — ib. Idem in hom. de excellentia.
ib. col 2 Idem de Paschate.
ib. col. 3 Id. de Pentecoste. — ib. Id. in hom. adv. Arianos. — ib. de Epiphania divina.
f. 8 r. col. 2 *Epiphanius episc. Cypri* in hom. de Trinitate.
v. col. 2 *Ambrosius ep. Mediolani.*
ib. *Vitalius* (ܐܘܝܛܐܠܝܘܣ) *Romae* ep.[1]) in hom. de Fide.
ib. col. 3 *Basilius* in hom. de Spiritu Sto.
f. 9 r. coll. 1. 2. 3 Idem.
ib. col. 3 *Proclus CPolitanus* de nativitate Christi.
v. col. 2. 3 *Dioscorus ep. Alex.* in epist. quam scr. exsul ex urbe Gangra ad monachos ܕܣܐܢܛܐܠܝ (Venetorum, coenobii Dalmatiae Venetorum, ut supra legimus in fragm. quod sub num. 14.669 servatur, Constantinopolitani).
f. 10 r. col. 1 Idem in epistola ad Nestorium.
v. col. 2 *Theodotus ep. Ancyranus* in hom. de Christi nativitate

1) Vitalianus papa (A. D. 657—672) sex epistolas reliquit, vid. Elliès du Pin, Nouv. Bibl. des aut. eccl., ed. 3, t. VI. p. 29. Vitalius quidam ad Leonem Imp. scripsit, ib. IV. p. 205.

f. 11 r. col. 3 *Timotheus Alexandrinus* adversus Synodum (insunt epistola Leonis et fragmenta e synodi actis).

f. 29 v. col. 3 Idem in epistola adv. haereticos Dyophysitas.

f. 30 v. col. 1 *Athanasius* in hom. de Arianis.

ib. col. 2 Idem in ep. ad Epictetum.

f. 31 r. col. 1 *Julius ep. Romae* in homilia de Incarnatione.

ib. col. 2 *Gregorius Thaumaturgus* in fine disputationum.

ib. col. 3 *Basilius* in hom. eadem, quae f. 7 r. col. 1 Athanasio tribui videtur.

v. col. 1 *Gregorius* (*Nyssenus*) in tractatu catechetico (ܡܐܡܪܐ ܕܬܠܡܕܘܬܐ).

ib. *Ambrosius* ep. Mediol. — *Theophilus* in epist. fest. 21 et 22.

ib. col. 2 *Cyrillus* in cap. 2 adv. Theodorum.

ib. col. 3 Idem in tractatu 3 adv. Nestorium. — *Gregorius Nazianz.* in homilia 2 de Filio.

f. 32 r. col. 1 *Chrysostomus* in hom. de calice in precibus Jesu Christi.

ib. col. 2 Idem in catechesi ad Joannem Comitem.

ib. expliciunt demonstrationes adversus Eutychianos. — *Timothei Alex.* epistola Gangris Alexandriam scripta de prohibendis Esaja et Theophilo.

f. 34 r. col. 2 Idem in epistola ad universam Aegyptum.

f. 35 r. col. 1 Idem in epistola Gangris ad Faustinum diaconum scripta.

v. col. 1. 2. Idem in simili ep. ad Claudium.

f. 36 v. col. 3 Symbolum Nicaenum.

f. 37 r. col. 1 Symbolum CPolitanum.

ib. col. 2. 3 Symbolum Athanasianum.

v. col. 3 Symbolum Joannis ep. Hierosolymae.

Caetera.

*14.658 initio mutilus. Cf. E. Renan, Journal asiatique 1852, T. XIX, p. 295 sqq. Logices libros VII excipiunt

f. 61 r. Isagoge (Porphyrii), quae Syriace ܡܥܠܬܐ ܕܦܘܠܚܢܐ audit.

f. 73 Categoriae Aristotelicae.

f. 92 „Item tractatus philosophicus (ܟܬܒ ܡܡܠܠܐ ܦܝܠܣܘܦܐ)."

f. 94 Similis tractatus. Sunt partes libri περὶ ἑρμηνείας.

f. 99 v. *Sergii Rhesaenensis* tractatus ܕܟܠ ܥܠܠܬܗ ܗܢܐ ܥܠ.

f. 107 v. Ejusdem versio literarum Aristoteles.

f. 108 r. Epistola ad Alexandrum de ingeniis cognoscendis (ܥܠ ܝܕܥܬܐ ܕܗܘܢܐ περὶ λογικῆς?) Est libellus περὶ κόσμου πρὸς Ἀλέξανδρον, cum interpretis praefatione. Edidit P. A. de Lagarde in Analectis Syriacis, Lips. et Lond. 1858.

f. 122 r. *Aristoteles* de anima.

f. 124 *Sergius Rhesaenensis* presb. et archiater de genere et specie et individuo. Sunt capp. 2 e Porphyrii Isagoge.

f. 129 Liber legum terrarum, — quem diligentissime edidit Cureton in Spicilegio Syriaco (Lond. 1855), male autem Bardesani tribuit. Est enim *Philippi* illius discipuli, qui praeceptoris nomine Platonis ad exemplum usus est [1]).

f. 141 r. *Sergius* archiater ad Theodorum de ratione qua lunae eclipsis e computo astronomorum cognosci possit (e Galeno).

f. 149 r. v. de astrorum, deinde de solis motibus.

ib. v. col. 2 Nomina signorum Zodiaci juxta Bardesanis scholam, quae vide in tabula nostra XI, sub num. 53.

f. 150 r. Erostrophus pseudo-platonicus.

f. 155 *Isocrates.* Utrumque scriptum a Lagardio in libro laudato editum.

f. 161 *Ambrosii* Hypomnemata a Curetono in Spicil. edita.

f. 163 *Menandri* Sapientis Gnomae; cui nempe celeberrimo comico sententiae omne genus senariis Graecis expressae tempore labentis Graecitatis tribui solebant.

f. 168 De essentia dividenda (ܡܛܠ ܦܘܠܓ ܐܘܣܝܐ).

f. 169 Altera commentatiuncula de essentia.

ib. Alia divisio.

f. 171 bis: Rursus de essentia.

f. 172 Item λόγος (ܡܡܠܠܐ) *Pythagorae.* Ed. de Lagarde l. l.

f. 176 *Melito* philosophus de Veritate, ut vidit Ewald [2]), neque Apologia, ut conjecerat Cureton, qui textum edidit in Spicilegio.

f. 181 v. Epistola *Marae f. Serapionis* ad filium, quam cum Ewaldo primo nostrae aerae saeculo tribuendam existimo, relicta Curetoni editoris (in Spicilegio) sententia, qui eam saeculo fere recentiorem judicaverat.

f. 185 v. *Plato.* — ib. col. 2 Praeceptum Platonis discipulo datum. Cf. Renan, l. l. p. 307.

f. 186 Alter libellus de Fide.

ib. *Theano* philosophae Pythagoreae consilium (ܡܘܠܟܢܐ). Cf. Renan l. l. p. 308.

Eam igitur horum voluminum rationem esse vides, ut simulatque ea compluria opuscula continere inveneris, nescias prorsus quid non sint oblatura. Qui enim homilias polliceri videtur, quidni eodem consilio exemplis etiam et sententiis Sanctorum vitae Christianae, qualem eam tunc expetebant, prodesse studeat? Qui appa-

1) Cf. *Excursus* I.

2) Cf. *Excursus* II.

ratus theologicos, documenta historica de conciliis, episcopisve mox rite, mox contra canones creatis praetermittere nequit, nam et inde dissensiones oriebantur et in disputando petebantur argumenta. Denique omnia quae ad quemvis contextus locum illustrandum faciunt, aut vacuam etiam membranam contegere possunt, a Syrorum scribis in auxilium vocantur. Non mirum igitur si quando post indefessum colligendi studium spicilegium minime contemnendum aliis relinquere cogimur, quos ideo, ne acrius nos judicare velint, enixe rogo.

Exempla jam nunc in promptu sunt. Curetonum in Spicilegio [1]) dubitare memineris, num recte pro Melitone Attico Meletium Antiochenum e conjectura substituerit scriptor anonymus B. H. C. E tabulae autem nostrae XI speciminibus 54 et 55 apparebit, virum de studiis Syriacis optime meritum, altero codice (**14533**) adhibito, alterum ejusdem fragmenti exemplar non neglexisse modo, sed etiam diserte negasse, quod (in cod. **14532**) episcopi Antiocheni nomine inscriptum alter invenerat. — Similiter excerptum quod e codice **12156** sub Irenaei nomine cum dom. Pitra [2]) monacho Benedictino Solesmensi communicaverat, in suo Spicilegio [3]) denuo editum (etsi ex altera versione et copiosius) Irenaei prorsus immemor, cum codice **14533** Melitoni tribuit [4]). — Vide porro in eadem tabula specimen 51um, ubi et ܐܦܡܝܐ nomen urbis et ܢܢܝ vocalibus Graecis *infra* versiculos positis illustrantur, quod non impedit quin Cureton [5]) pro dea Nanaea nescio quam *Nuham* substituerit (scilicet haud dubia lectione in codice expressam), seu „Nai" (Naii potius, e conjectura), nec etiam quin B. H. C. „Hai", Renan etiam „Noe" legerit. Rectius conjecit unus qui nec paginam nec signum vocale viderat, de Lagarde [6]). — Ex eodem volumine **14658** fragmentum

1) Notes p. 98.

2) Cf. Spicilegium Solesmense T. I. p. 3.

3) Spicilegium Syriacum, pag. ܠܒ et 53.

4) Ex his diversis traditionis testimoniis denuo apparet, quam inanes sint quaestiones de scripti alicujus *authentia*, et quantum praestet jamprimum de ejus *origine* quaerere.

5) In Spicilegio pp. 44, 90.

6) De Geoponicon versione Syriaca, Lips. 1855, p. 21. »Loco *lĕ NoH* lege *lĕ Nanay* » = Nanaeam deam Castell. ed. Mich. p. 531."

delineavi, quod eadem tabula sub num. 53 exhibet, Spicilegii vero editor omisit. Sunt ܫܡܗ̈ܐ ܕܡܠܘ̈ܫܐ ܐܝܟ ܕܩܢܘܬ ܒܪ ܕܝܨܢ܀

ܐܡܪܐ ܚܣܝܢ. ܬܘܪܐ. ܬܪܝܢ ܨܠ̈ܡܐ. ܣܪܛܢܐ. ܐܪܝܐ. ܫܒܠܬܐ.
ܡܣܐܬܐ. ܥܩܪܒܐ. ܨܠܡܐ ܪܒܐ. ܓܕܝܐ. ܕܘܠܐ. ܢܘ̈ܢܐ.

"Nomina signorum Zodiaci juxta Bardesanis discipulos: Aries "fortis, Taurus, Duo simulacra, Cancer, Leo, Spica [1]), Libra, "Scorpio, Simulacrum magnum [2]), Caper, Aquarius (ab hauriendo), "Pisces."

In Corpore autem Ignatiano ejusdem viri docti cura editum recte nulla mentio fit fragmentorum quae e cod. **14533**, fol. 33 v. col. 1 sqq. heic addo, eo potissimum consilio, ut post primum, qui est in rerum copia, alterum facilis erroris fontem ostendam:
ܐܝܓܢܛܝܘܣ ܕܝܢ ܗܘ ܕܒܬܪܐ ܠܒܫ ܠܐܠܗܐ ܘܣܗܕܐ ܗܘ ܕܐܪ̈ܙܐ
ܠܐ ܡܬܬܟܠ̈ܠܢܐ ܒܝܫܐ ܐܘܟܝܬ ܐܡܪ ܐܘܢܝܢܐ: ܐܝܟ ܕܐܦ ܠܐܘܢܝܣ

ܘܐܡܪ ܡܛܠ ܢܦܫܗ: ܘܗܕܐ ܒܗ ܬܫܒܘܚܬܐ ܡܫܡܫܬܐ: ܐܦ
ܐܢܐ ܒܪ ܠܘ ܒܗ، ܕܐܣܝܪ ܐܢܐ ܡܫܟܚ ܐܢܐ ܕܐܣܬܟܠ ܠܫܡܝ̈ܢܝܬܐ
ܘܠܡܣܝܡ ܕܬܐ̈ܘܬܐ ܡܠܐܟ̈ܐ: ܡܟ̈ܢܫܐ ܙ̈ܒܢܝܬܐ: ܡܬܚܫܒܢܝܬܐ
ܬܘܒ ܘܠܐ ܡܬܚܫܒܢܝܬܐ ܡܢ ܗܕܐ ܗܘܐ ܬܠܡܝܕܐ ܐܢܐ. ܒܪ ܠܘܬܝ
ܕܡܫܝܚܐ ܚܙܝܬ ܗܘܠܐ ܐܠܦܐ ܒܪ ܐܢܫܐ ܢܩܝܡܐ ܐܡܪ ܒܥܢܕ܀
ܡܢܝܢܐ ܣܝܡ. ܡܛܠ ܗܕܐ ܘܐܬܬܪܗܒܘ: ܒܪ ܡܬܢܦܩ ܡܢ ܩܢ̈ܛܡܐ.
ܡܛܠ ܕܐܬܦܩܣܘܢ ܠܗ ܡܬܦܩܣܢܐ: ܕܢܘ ܐܠܗܐ ܐܬܐܘܗܝ، ܗܘ
ܕܓܠܐ ܗܘ ܠܗ ܒܪ ܥܘܡܐ ܡܢܝܢܐ ܒܗ܀ ܘܡܬܚܙܐ ܐܘܪܝܬܐ܀ ܐܡܪܝܢܐ
ܐܢܫܝܢ ܢܥܡܘ ܕܢܬܒ ܦܠܝ ܡܟܐ. ܗܘ ܕܐܦ ܢܒܝܐ ܒܪ ܬܠܡܝܕܘܗܝ،
ܐܬܬܚܡܘ ܗܘܘ ܒܐܘܪ. ܐܝܟ ܕܠܡܠܦܢܐ ܡܡܣܡ ܡܬܬܘܡ ܗܘܘ ܠܗ.

ܒܪ ܐܬܘܐ ܐܡܝܢ ܐܢܘܢ ܡܢ ܒܝܬ ܡܟܝ̈ܬܐ܀ ܫܪܐ ܐܝܟ ܐܢܬ ܕܐܬܠܝܢ
ܕܒܡܪܬ ܢܒ̈ܝܐ ܗܘ ܒܥܡܕ ܡܫܝܚܐ: ܗܘܘ ܕܝܢ ܒܪܣܘܡܬܐ ܘܡܟܬ̈ܒܐ
ܬܚܠܐ: ܦܘܠܘܣ ܒܪ ܡܫܠܡܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܕܠܝܫܠ ܐܬܪܘ. ܗܠܝܢ ܕܥܠܝ̈ܢܐ
ܡܢ ܦܛ̈ܪܘܣ ܦܛܪܘ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܠܐܠܗܐ ܒܠܝܫܢ ܕܢܒܠܐ ܕܗܘ ܕܢܒܝܬ
ܠܬܫܡܫܬܐ ܕܐܪܥܐ ܐܝܟ ܕܫܡܥܬ. ܘܠܐ ܦܘܪܫܢܐ ܕܡܫܟܚܐ ܗܘ،

1) In Zodiaco aegyptiaco Virgo spicam tenet.

2) Sagittarius aegyptiacus est Centaurus anceps et ales. Cf. Brugsch, Zeitschr. d. d. morgenl. Gesellsch. XIV (1860), S. 22 et tabula commentationi addita.

ܕܡܠܝܟܐ ܠܥܠܡܘܢ ܐܚܙܝܐ ܒܝܬܐ ܕܗܪܟܢܐ ܟܐܝܟ ܀ ܘܐܡܪ
ܐܝܬܝܗܘܬܐ ܀ ܠܗܕܐ ܠܐ ܓܝܪ ܘܠܐܬܪܘܬܐ ܐܫܬܘܕܝ ܕܢܬܒܛܠܘܢ ܡܢ ܒܣܡܪ
ܐܝܟ ܒܝܬܝܐ. ܢܘܡܘܢ ܕܝܢ ܒܐܠܗܐ ܒܪܘܚ. ܠܘ ܓܝܪ ܠܢܒܝܐ ܐܠܐ
ܠܬܠܡܝܕܐ ܬܐܬܐܝܬ. ܘܐܝܠܝܢ ܕܡܬܚܙܝܢ ܒܡܬܚܪܪܘܬܐ ܐܬܚܙܝ
ܐܘܟܝܠܘ. ܕܗܘܘ ܠܗܘܢ ܢܒܝܘܢ. ܟܕ ܓܝܪ ܕܝܢܐ ܥܠ ܢܦܫܗܘܢ
ܐܬܐܡܪܬ ܡܚܡܣܢ ܘܠܡܠܐܟܐ ܕܝܠܝܢ ܘܡܬܩܠܐ ܕܐܬܚܙܝܬܐ ܡܚܒܒܢ
ܘܡܠܟܢ ܢܦܫܗܘܢ ܡܢ ܕܝܢܐ ܐܠܗܝܐ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܕܡܠܬܐ ܗܘ
ܠܡܥܠ ܒܐܪܙܘܗܝ ܕܐܠܗܐ ܚܝܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܠܡܝܕܘܗܝ ܗܢ ܒܡܚܢ
ܐܝܟ ܒܝܬܝܐ. ܗܘ ܕܝܢ: ܐܝܟ ܕܐܢܫ ܟܕ ܢܦܫ ܥܠ ܢܦܫܗ ܗܘ
ܠܗ ܢܗܘܢ. ܢܘܡܘܢ ܕܝܢ ܒܐܠܗܐ ܒܪܘܚ ܀

»Ignatius autem, revera Θεοφόρος, et martyr, qui, si quis alius, »ineffabilia mysteria intuitus est, ut etiam de se ipso testatur et »dicit modesto animo: »»Ecquid enim et ego ideo quod vinctus sum »discernere non possum coelestia et situm locorum angelorum, exercituum »illustrissimorum, porro ea quae videntur et quae non videntur? En »vero hac de causa[1] *discipulus sum,"" dum ad Magnesios scribit »ita loquitur*[2]*:* Prophetae enim divini in Jesu Christo vixerunt; »ob hoc et persecutionem passi sunt, gratia ejus inspirati, ut »incredulis persuaderetur, unum esse Deum, qui seipsum manifesta»verit per Jesum Christum filium suum. — *Et paullo post*[3]*:* Quo»modo nos vivere poterimus sine eo, qui etiam prophetas, quum »discipuli ejus essent spiritu (ut ipsum praeceptorem exspectantes »perseverabant), adveniens e mortuis suscitavit? — Vides tu[4]), »eos qui ad instar prophetarum in Jesu Christo vixerint, id »autem est in justitia et piis operibus, per descensum Redemptoris »nostri ad inferos servatos esse, quorum multa quidem corpora »resurrexerunt, et visa sunt nonnisi ad affirmandum potestatem

---

1) Fortasse sub ܡܢ ܗܕܐ intelligendum ܡܢ ܗܫܐ »ab hoc inde tempore"; cf. ign. ad Rom. V. *νῦν ἄρχομαι μαθητὴς εἶναι.* Dum haec scribo, una editio v. cl. Hefele mihi ad manum est (Patrum Apostt. Opera ed. III. Tub. 1847).

2) Cp. VIII, pag. 182 Hef.

3) Cp. IX, pag. 184 ibid.

4) Loquitur scriptor, in apparatu theologico laudatus, qui ipse Ignatium laudaverat.

„ejus qui ad inferiora terrae descendebat, uti jam dixi, non au-„tem ut satisfieret [1]) resurrectioni illi quae omnibus simul promis-„sa est die justae retributionis. — *Et post alia:* Eo ipso quidem con-„silio etiam mortuis evangelium traditum est, ut judicarentur quidem „in carne, quippe homines; viverent [2]) autem juxta Deum in spiritu. „Non enim justis sed peccatoribus imprimis, et iis qui depressi „sunt transgressione, nuntiatum est evangelium, ut ipsi se judicent, „dum judicium statuunt de seipsis humanitus, et carnem suam „humilificant [3]) et operibus poenitentiae sese subjiciunt, et seipsos „eripiant e judicio divino, quoniam etiam timor ille est, ne in „manus viventis Dei incidant. Itaque judicabuntur quidem in „carne, utpote homines, — id autem est, ut (homo) aliquis, „dum sibi parcit" (i. e. dum abstinet?), „ipse se judicat, — „vivent vero per Deum in spiritu."

Post illa verba nullo intervallo haec sequuntur:

ܕܠܘܗ ܡܢ ܐܟܪܙܘܬܐ ܕܠܘܬ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܡܬܟܪܙܢܘܬܐ. ܕܙܕܩܝܢ ܡܛܠ
ܕܒܪ ܐܢܫܐ ܕܙܕܝܩܘܬܐ ܡܫܠܡܐ ܐܝܬܝ. ❖ ܗܢܘܢ ܕܢܫܡܥܘܢ ܕܢܗܘܘܢ
ܕܢܦܩܘ ܗܢܘܢ ܒܒܢܝܐ ܕܐܠܗܐ ܦܢܝܐ: ܗܘܘ ܒܕܡܘܬ ܒܢܝܢܫܐ.
ܠܐ ܢܬܟܢܫ ܒܪܬ ܩܠܐ ܕܐܬܝܠܝܘܢ: ܕܡܬܚܡܢܐ [4]) ܒܠܚܘܕܝܬ. ܕܒܠܐ
ܠܡܬܚܢܘܬܐ ܘܕܝܢܘܬܐ ܘܐܬܚܫܘܢ ܠܦܘܩܕܢܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܐܬܚܫܘ
ܡܬܕܒܪܐ ܒܠܚܘܕܝܬ. ܚܝܬܐ ܕܢܦܠܐ ܒܢܦܫܗ. ܠܘܬ ܡܫܡܥܢܘܬܐ ܐܝܟ
ܕܐܡܪܝܢ ܕܚܝܠܐ ܕܦܘܩܕܢܐ: ܗܘ ܕܐܬܝܐ ܕܢܚܬܐ ܡܬܚܠܦܢܘܬܐ ܠܐ
ܡܬܚܡܢܝܢ ܕܦܪܝܫܐ ܕܗܠܝܢ ܕܠܬܚܬ ܡܢ ܐܪܥܐ ܗܘܝ. ܒܪ ܚܝܘ
ܗܒܠ ܗܢܘܢ ܢܚܣܘܢ ܗܠܝܢ ܕܢܦܩܘ. ܗܘܒ ܗܢܘ ܦܓܪܐ ܘܥܠܘ
ܠܘܬ ܕܐܬܒܣܡܘܢ. ܒܪ ܠܗ ܡܫܒܚܬܐ ܕܟܠܗ ܘܡܫܡܫܬܐ ܠܟܠܗܝܢ
ܥܡܡܝܢ ❖

„*Ejusdem ex Epistola ad Anastasiam diaconissam* (*cujus exordium:* „*'quoniam dum juxta viam justitiae ambulas'*)*:* Quum credit aliquis

---

1) Fortasse corrigendum: ܘܠܐ ܠܡܦܪܥܢܐ.

2) Nota scriptionem plenam ܐܢܫܘܢ imperf. Peal quae infra repetitur.

3) ܕܢܐܠܝܢ est part. act. verbi ܕܢܠ, quocum cf. ذَلّ Arabicum.

4) Corr. ܡܬܚܡܢܐ et vide Bernst. in Lex. Chrest. i. v. ܚܘܡܢܐ.

„eos qui resurrexerunt tunc, tempore crucis salutiferae, ad hunc diem „usque permanere, (hanc sententiam) non sinit contextus Evange-„lii, qui diserte dicit: ascenderunt in urbem sanctam et visi „sunt a compluribus. Hoc autem quod „„visi sunt"", luculenter de-„monstrat visionem quae horam impleverit fidei causa, ut dicimus, „Servatoris nostri potestati tribuendae, ejus qui portas aheneas et „repagula ferrea non evellenda eorum quae infra terram sunt effre-„gerit. Quum igitur sese tunc ostendissent ii qui surrexerant, „corpora rursus deposuerunt et decesserunt in sua loca, dum ma-„nent resurrectionem illam communem, quae unicuique exspec-„tatur."

Cave in ejus generis fragmento interpretando ne „eundem", qui ad Anastasiam scribit, pro Ignatio habeas. Nam et scribendi ratio et formula qua hic in praecedenti fragmento laudatur, sine dubio ostendunt, haec omnia ad recentioris Patris ecclesiae orationem pertinere, cujus initium una cum auctoris nomine in superiore pagella quaerenda sint, quique obiter τὸν Θεοφόρον in auxilium arcessiverit.

In libris igitur quorum versiculi nusquam interrupti titulos miniatos contextui inspersos passim offerunt, facillimum quidem videtur, scriptorum nomina, veluti flores e pratis decerpere; at causa non una praesto est qua et prorsus nihil omittere et omnia suis auctoribus vindicare impediamur. Quod ii ergo, quaeso, excusent, si quando reperiant meipsum aliosve eam ob causam in errorem ductos esse.

III. DE IIS QUAE E LIBRIS LONDINENSIBUS TRANSCRIPTA BIBLIOTHECAE LUGDUNO-BATAVAE ADDITA SUNT.

Jam vero quid in tanta copia mihi agendum erat? Rationes enim quibus ad codices Syriacos perquirendos impellamur variae exstant. Alii enim, Angli imprimis, rei Christianae vetustissima monumenta prae caeteris sibi expetunt, in suae quisque ecclesiae

patrocinium evocanda. Alii, Germanorum more, generis humani vitam literariam et excultae mentis historiam omnibus anteponunt. Ego vero, Syrorum potissimum fata et studia cognoscere cupidus, nihil antiquius habebam quam ut notionibus meis firmissimum historiae fundamentum substruerem. Jam antea Joannis Ephesi episcopi Historiam Ecclesiasticam, pro qua parte a Curetono edita erat, prolegomenis quibusdam Germanice scriptis in disciplinae nostrae usum convertere conatus eram; nunc ea quaerebam quae similes atque illa fructus offerre mihi viderentur. Denique post decem menses in evolvendis et transcribendis codicibus peractos, hos septem libros parare mihi contigit, in Bibliothecam Academicam deinde receptos.

I. *Joannis Asiani*, sive *Ephesini*, fragmenta ex *Historia Ecclesiastica*, sumta e cod. ***14650** (*Add. Mss*), fol. 189 r. — 206 r. col. 1. Nobis codex Orient. Lugd.-Bat. **1639**, foliis 19 textum Syriacum continens.

II. *Ejusdem* auctoris liber, *Gesta Beatorum Virorum Orientalium* enarrans, e cod. ***14647**, ab ejus initio usque ad fol. 136 r. In bibliotheca nostra numero **1638** designatur.

Minus recte v. d. Cureton in Praefatione operis: The Third Part of the Ecclesiastical History of John Bishop of Ephesus (London 1853) p. iii: „... I have found in the same collection another Manuscript containing a portion of the author's Ecclesiastical History, which he composed previously, and both of the volumes have evidently been transcribed by the same hand. It is marked N° **14647** of the *Additional Mss.* in the British Museum." Nam in titulo nihil de Historia Ecclesiastica legitur; est autem ܟܬܒܐ ܕܬܫܥܝ̈ܬܐ ܕܥܠ ܕܘܒܪܐ ܕܛܘܒܢ̈ܐ ܡܕܢܚܝ̈ܐ. ܕܟܢܫ ܘܟܬܒ ܝܘܚܢܢ ܐܟܣܢܝܐ. ܘܒܢܝ ܫܡܗܐ ܕܕܘܒܪܐ ܕܟܠ ܚܕ، ܝܘܚܢܢ ܕܐܬܡܪ ܟܬܘܒܐ ܕܓܒܪܐ ܐܠܗܝܐ.

„Liber narrationum de gestis (s. vitarum curriculis) Beatorum viorum Orientalium quas collegit et scripsit Joannes peregrinus[1]), et

1) Sine omni dubio intelligitur Joannes Asiae episcopus, qui in hujus operis cap. 50, cod. fol. 119 v. col. 2 vocatur „Joannes Syrus, gentilium praeceptor" (cf. comment.

„quondam monachus coenobii Sti Joannis Amidae ardore zeli divini (incensus).” Dumque Historia illa Ecclesiastica in libros distributa scholae Eusebianae operibus annumeranda est, haec 58 capita ad Evagrii Pontici et Palladii exempla, verum satis libero calamo, scripta esse arbitror. Posthac dum ipsum opus edo paullo uberius de ejus origine disputabo [1]). Ultima codicis Londinensis folia ideo omisi, quod haec a solo scriba manifesto addita sunt. Habentur enim

fol. 136 r. col. 1 Narratio de Origene et de concilio Constantinopoli sub Justiniano habito.

fol. 136 v. col. 2 Narratio de Anthimo patriarcho CP. deposito.

fol. 137 r. col. 2 de Alexandrinis CPolin arcessitis.

fol. 138 v. col. 1 de Jacobo monacho.

fol. 139 r. col. 1 de Martiniano.

fol. 148 r. col. 1 de Febronia sub Diocletiano martyrio coronata (respice p. 21).

Hae duae ultimae, teste fol. 157 v. col. 1, e Graeco sermone versae sunt. Porro ultimum seriei numeratae caput est quinquagesimum octavum, et in promptu est, auctorem de se suisque postremo loco dicere; atqui ita illud inscribitur: ܥܠ ܫܘܪܝ܁ ܘܩܘܝܡܗ ܕܥܘܡܪܐ ܩܕܝܫܐ ܕܒܝܬ ܡܪܝ܁ ܝܘܚܢܢ ܕܐܡܝܕ. ܘܐܝܠܝܢ ܪ̈ܫܢܐ ܘܡܩ̈ܝܡܢܐ ܗܘܘ ܠܗ ܡܢ ܒܪܫܝܬ. ܗܢܘ ܕܝܢ ܡܢ ܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܘܥܕܡܐ ܠܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܡܢܐ ܕܝܠܗ. „de initio erecti sancti coenobii Sti Joannis Amidae, et quinam „ei antistites et fautores fuerint a principio inde, hoc est ab anno „Alexandri 700 (A. D. 389) ad illius annum 878 (A. D. 567).

Ut caetera mittam, de Joannis nostri vita et aetate haud pauca e novo hocce volumine discimus. Episcopus, v. g., creatus est quum gentilium causa in Asia versaretur, a Jacobo Edessae, Conono

---

mea, p. 62), cujusque stilus in prima jam pagina conspicuus est. *Peregrinus* vocatur, quippe qui totam fere vitam extra patriam degit.

1) Nescio quo jure B. H. C., in diario „Journal of Sacred Litterature, July 1860” de Joanne Ephesino a v. d. R. Payne Smith Anglice verso scribens, dubitaverit an haec omnia quae Londini descripsi editurus essem. Nam et statim eam provinciam suscepi, et clarissimus Legati Warneriani Interpres pecuniae, quae ex aerario publico quotannis in libros Orientales prelo subjiciendos impenditur, partem aliquam huic operi destinavit. Quare iis suadeo qui de Syriacis literis bene mereri velint, ut ex immensa voluminum multitudine alia potius sibi eligant.

Tarsi et Eugenio Seleuciae episcopis, qui jubente Theodora Imperatrice circa annum nostrae aerae 543 clerum Monophysiticum multis dioecesibus destinatum ordinarunt [1]). Reliqua fragmenta quae Joanni tribuuntur, nempe historiam Susannae, quae exstat in codd. **7190**, **14650**, **14651** et alteram de hominibus Antiochenis (**7190** fol. 333r.) [2]), in appendicem refero.

III. *Historia Miscellanea*, integrum cod. ***17202** explens, nobis **1640**, foliorum 193, columnis binis, heic illic mutilus, et calce destitutus. Sunt duo volumina hodie in unum conjuncta. In libro Londinensi compaginando nonnulla folia suo loco mota sunt et transposita, quorum ordinem in apographo restitui. Sub titulo (ܦܢܩܝܬܐ ܕܬܫ̈ܥܝܬܐ ܕܣܘܥܪ̈ܢܐ ܕܓܕܫ ܒܥܠܡܐ) „Voluminis Narrationum Eventuum qui in mundo acciderunt" materiem continet historicam haud exigui pretii.

Primus enim liber in novem capita distributus complectitur praefationem; tractatus de genealogiis in libro Geneseos expositis; historiam Josephi et Asenethae, cum duabus epistolis de versione Syriaca e Graeco exemplari a Mose Agelaeo facta; historiam Sti Silvestris et disputationis ejus cum Judaeis; narrationes de Stephani martyris ossibus recuperatis (ex epistolis Luciani presbyteri); de Isaaco et Dada doctoribus Syriacis.

Secundo libro quinque capitibus narratur de septem Dormientibus Ephesinis [3]); de Eutyche deposito; de Synodo Ephesina altera; de archiepiscopis illius aetatis; epistola Procli patriarchae ad Armenios.

Tertio libro et deinceps *Zachariae episcopi Mitylenes* Historia Ecclesiastica fere integra repetitur. *Recte in comm. de Jo. Eph. p. 35 sqq. judicavi, illam *Graece* scriptam fuisse, nam in cod. Lond. fol. 68 v. col. 1 haec leguntur: ܬܢܝܢܐ ܡܐܡܪܐ ܕܫܠܝܗ ܕܙܟܪܝܐ. ܡܟܬܒܢܘܬ ܥܠ ܐܝܠܝܢ ܕܓܕܫ ܒܥܘܠܡܘܗ. ܕܡܢ ܡܬܬܦܢܩܢܘܬܐ ܕܐܢܝܫ. ܕܙܟܪܝܐ ܪܗܛܪܐ ܕܡܬܦܫܩ ܘܐܬܦܫܩܬ ܠܘܬ ܐܘܣܛܪܘܣ.

1) Cp. 50, fol. 118 v. sqq.

2) De cod. 12174, quem l. l. nominat B. H. C., vide pag. 26; de caeteris pag. 21, 25 et Catalogi typis editi pag. 82 sq.

3) Eadem narratio exstat in cod. 14641, fol. 150. Vide pag. 23.

„Caput primum ejusdem libri [1]) de iis quae facta sunt in Sy-„nodo (Chalcedonensi), ex opere cujusdam qui vocatur Zacharias „qui (ita) scribere incipit, Graece, ad Eupraxium." — Zachariam historicum non Melitenes sed *Mitylenes* episcopum fuisse apparet e narratione Joannis Ephes. in codice modo laudato cap. 50, in quo solius insulae nomen inter eas ecclesias refertur, quibus Jacobus Baradaeus Edessenus prospexerit. Titulus tomi secundi, nunc fol. 112 v., diserte declarat, esse (ܦܢܩܝܬܐ ܕܡܢ ܐܩܠܣܝܣܛܝܩܝ ܕܙܟܪܝܐ) „volumen ex *Historia Ecclesiastica* Zachariae (confectum)."

Admodum dubitavi an secundus etiam liber partim ex eodem fonte sumtus sit. Nam fol. 49 r. in ejus exordio scriptoris alicujus consilium significatur, post Eusebium, Socratem et Theodoretum res deinceps gestas enarrandi. Verum historiae miscellaneae auctorem Zachariae prologum inepte in suum usum vertisse suspicor.

Desunt integer liber undecimus, decimi et duodecimi capita nonnulla. In reliquis fere ad annum Christi 541 historiam persequitur Zacharias noster, qui igitur juxta Evagrium Scholasticum et Joannem Ephesinum novum prorsus praebet fontem in rebus saeculorum quinti et sexti illustrandis.

De Zachariae fragmentis Romanis apud Assemanum recensis et Londinensibus suo loco dicam.

IV. *Liber Chalipharum* quem ultimarum paginarum ergo eo nomine insignivi. Est codex formae octavae, Britannis ***14643**, nobis **1641**, foliorum 57, Chronographiam continens, cui deest initium. E fasciculo tamen **17216**, ut supra dixi, folium primum recuperare mihi visus sum. Ibi autem hic titulus habetur ܟܬܒܐ ܕܐܘܣܒܝܘܣ ܩܣܪܝܐ. ܡܢ .... ܥܕܡܐ ܠܫܢܬ ܬ.. ܡܐܐ .... ܬ̈ܐܡ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ. „Liber Eusebii Caesareensis, a mun-„do condito usque ad annum octingentesimum (vel nongentesi-„mum) ..... secundum Alexandri Macedonis." Post genealogiam patriarcharum, cujus finis desideratur, leguntur nomina geographica, et dynastiarum, deinde data chronologica omne genus ad sae-

1) Praecedit libri tertii summarium.

culum nostrum septimum usque perducta. In foliis 56 v., 57 r. a scriba additus exstat index Chalipharum, quod documentum quippe cognitu non indignum, quamvis ad mea studia minus pertinens, heic describendum curavi et viris doctis considerandum commendo. [1]).

ܚܘܫܒܢܐ ܕܚܝܘ(ܗܝ) ܕܡܚܡܕ .... ܕܐܠܗܐ: ܒܬܪ ܕܣܠܩ ܠܡܕܝܢܬܗ.
ܘܡܢ ܩܕܡ ܕܣܠܩ ܫܢܝܐ ܬܠܬܐ. ܡܢ ܫܢܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܝܠܗ. ܘܡܠܟܐ
ܫܢܐ ܥܠ ܡܠܟܘܬܐ ܕܩܡ ܡܢ ܒܬܪܗ ܥܠ ܡܗܓܪܝܐ. ܒܬܪ ܕܐܬܚܠܦܘ.
ܘܡܠܟܐ ܗܘܬ ܦܠܓܘܬܐ ܒܝܢܬܗܘܢ. ܬܠܬܐ ܝܪܚܝܢ ܡܢ ܩܕܡ ܕܐܬܐ
ܡܚܡܕ [2]).
ܘܚܝܐ ܡܚܡܕ ܫܢܝܐ ܥܣܪ.
ܘܐܒܘܒܟܪ ܒܪ ܐܒܘܩܘܚܦܐ ܫܢܝܐ ܒ. ܘܝܪܚܐ. ܘ. .
ܘܥܘܡܪ ܒܪ ܚܛܐܒ ܫܢܝܢ. ܝ. ܘܝܪܚܐ. ܘ. .. ܘܥܘܬܡܢ ܒܪ
ܥܦܢ ܫܢܝܢ. ܝܒ. ܘܦܬܢܐ ܒܬܪ ܥܘܬܡܢ .. ܫܢܝܐ ܚܡܫ ܘܝܪܚܐ. ܓ.
ܘܡܥܘܝܐ ܒܪ ܐܒܘ ܣܦܝܢ ܫܢܝܢ. ܝܛ. ܘܝܪܚܐ. ܒ.
ܘܐܙܝܕ ܒܪ ܡܥܘܝܐ ܫܢܝܢ. ܓ. ܘܝܪܚܐ. ܚ.
ܘܦܬܢܐ ܒܬܪ ܐܙܝܕ ܝܪܚܐ. ܛ. ܘܡܪܘܐܢ ܒܪ ܚܟܡ ܝܪܚܐ. ܛ.
ܘܥܒܕܠܡܠܟ ܒܪ ܡܪܘܐܢ ܫܢܝܢ. ܟܐ. ܘܝܪܚܐ ܚܙ.
ܘܠܝܕ ܒܪ ܥܒܕܠܡܠܟ ܫܢܝܢ. ܛ. ܘܝܪܚܐ. ܚ. ܘܣܘܠܝܡܢ ܒܪ
ܥܒܕܠܡܠܟ ܫܢܝܢ. ܒ. ܘܝܪܚܐ. ܛ.
ܘܥܘܡܪ ܒܪ ܥܒܕܠܥܙܝܙ ܫܢܝܢ. ܒ. ܘܝܪܚܐ. ܗ.
ܘܐܙܝܕ ܒܪ ܥܒܕܠܡܠܟ ܫܢܝܢ. ܕ. ܘܝܪܚܐ ܚܙ ܘܩܝܡܬܐ ܒ.
ܗܢܘܢ ܫܢܝܐ ܕܠܗܘܢ ܡܠܟܐ ܘܐܝܪܚܐ ܘܝܪܚܐ ܫܒܥܐ ܘܩܝܡܬܐ ܬܠܬ.

„Notitia (s. computatio) vitae Moh·amet· [3]), Dei (prophetae) [4]), „postquam in urbem suam [5]) ascenderet, et antequam ascenderet

---

1) Anglice, sine ulla annotatione, editum est a scriptore anonymo in diario: Notes and Queries, 1856.

2) Hucusque scripturam imitatus sum in tab. XI, spec. 56.

3) Nomina Arabica ita reddidi ut a Syro pronuntiata esse videntur.

4) Vox ܢܒܝܐ erasa est.

5) „Ad urbem suam," nam plenum urbis nomen est مدينة الرسول „Urbs Legati" s. Prophetae.

„mensibus tribus; (igitur) inde a primo ejus anno; et quamdiu „vixerint singuli reges qui post eum surrexerunt super Hagarenos, „postquam reges facti essent, et quamdiu fuerit tumultus [1]) inter „eos (i. e. inter eorum tempora). Tres menses antequam profici„sceretur Moh'amed (scil. computantur).

1. „Et vixit Moh'amed annos decem.
2. „Et Abûbkar filius Abûqûh'afâ annos 2 et menses 6.
3. „Et 'Umar f. Kat'âb annos 10 et menses 3.
4. „Et 'Utman f. 'Aphan annos 12. Et tumultus post 'Utman „annos quinque et menses 4.
5. „Et Mo'avijâ f. Abûsaiphan annos 19 et menses 2.
6. „Et Izîd f. Mo'avijâ annos 3 et menses 8.
7. „Et tumultus post Izîd menses 9.
8. „Et Marvan f. H'akam menses 9.
9. „Et 'Abdalmalk f. Marvan annos 21 et mensem unum.
10. „Valîd [2]) f. 'Abdalmalk annos 9 et menses 8.
11. „Et Sûlaiman f. 'Abdalmalk annos 2 et menses 9.
12. „Et 'Umar f. 'Abdal'azîz annos 2 et menses 5.
13. „Et Izîd f. 'Abdalmalk annos 4 et mensem unum et dies 2.
14. „Complectuntur anni omnes centum et quatuor et menses „quinque et dies duos."

Paragraphis in quos documentum distribui singulis data chronologica addam. Tres menses ante Higram ideo in *praefatione*[3]) adduntur, quia ipsa fuga in anni primi mensem tertium (Rabi' I) incidere dicitur (cf. Nöldeke. Geschichte des Qorâns S. 53).

1. Mortuus est Moh'ammed d. 12 m. Rabi'I anni 11, ergo revera fere decem annis post, si nostrum computum solarem sequeris et a mense Moh'arram anni 1 initium feceris; sin vero fugam ipsam substitueris (cf. Nöldeke l. l.) decem anni sunt Mohammedici.
2. Abû-Bekr † d. 22 m. Ǵomâdâ II ai. 13 = d. 22 m. Aug. 634 (Weil. Gesch. der Chalifen I. p. 46). Regnavit ergo nobis annos 2, menses 2: Moslimis a. 2. m. 3.

1) ܦܬܢܐ non est vocabulum Syriacum sed Arabicum فِتْنَة exprimit.

2) Omissa est copula propter Vau initiale.

3) Nam in fine (vide annotationem ad § 14), hujus additionis oblitus, ab ipsa fuga computum ducit.

3. 'Omar † d. 26 m. D'ù'l-h'igga ai. 23 = d. 3 m. Nov. 644 (Weil l. l. p. 130). Regnavit nobis a. 10. m. $2^1/_2$, Mosl. a. 10. m. 6.

4. 'Oṫmân † d. 18 m. D'ù'lhigga ai. 35 = d. 17 m. Jun. 656 (Weil p. 185). Regnavit nobis a. 11 m. 7, d. 14, Mosl. a. fere 12. 'Ali, qui d. 17 m. Ramaçân a. 40 = d. 21 m. Jan. 661 obiit (Weil S. 251), nobis a. 4. m. 7. d. 4, Moslimis a. 4. m. 9 occupat. Contra

5. Mo'âvijae primo obtutu nimium temporis spatium tribui videtur. Mortuus enim est (Weil p. 295) m. Ragab ai. 60 s. Apr. 680, unde nobis anni 19 m. 3, Moslimis a. 19 m. 9—10 efficiuntur. At ubi historiam illius variis modis explicandam memineris, et ab 'Oṫmâni morte ad Mo'âvijae obitum computaveris, videbis auctorem nostrum Moslimorum annos computandi rationem esse secutum, nam a. 5. m. 4 + a. 19 m. 2 = a. 4 m. 9 + a. 19 m. 10 = a. 24 m. 6 s. 7. Etsi eum regno soli Mo'âvijae heic tributo melius convenit chronologiae Christianae ratio.

6. Jazîd † d. 15 m. Rabi' I a. 64 = d. 11 m. Nov. 683 (Weil p. 336). Regnavit nobis a. 3. m. 7, Moslimis a. 3. m. 8.

7. Marvâni Syria se subjecit initio anni 65, s. m. Aug. 684 (Weil p. 349). Ergo et nobis et Moslimis interregnum sese offert mensium 9—10.

8. Obiit m. Ramaçân a. 65 = Apr. 685 (Weil p. 362). Regnavit ergo nobis menses 8, Moslimis 9.

9. 'Abdo'lmalik † d. 14 m. S'avvâl a. 86 = 8 Oct. 705 (Weil p. 481). Regnavit nobis a. 20 m. 6, Moslimis a. 21 m. 1.

10. Valid † d. 15 m. Çomâdâ II a. 96 = 25 Feb. 715 (Weil p. 541 - 2). Regnavit nobis a. 9. m. 4. d. 17, Mosl. a. 9. m. 8.

11. Solaimân † d. 10 m. Çafar a. 99 = 22 Sept. 717 (Weil p. 569). Regnavit nobis a. 2 m. 7, Mosl. a. 2 m. fere 8, quod melius cum documento nostro quadrat.

12. 'Omar † d. 20 aut 25 m. Ragab a. 101 = 5 aut 10 Feb. 720 (Weil p. 593). Regnavit nobis a. 2. m. $4^1/_2$, Moslimis a. 2. m. $5^1/_2$.

13. Jazîd † d. 26 m. S'a'bân a. 105 = 27—28 Jan. 724 (Weil p. 615). Regnavit nobis a. 3. m. 11, d. 12, Mosl. a. 4. m. 1. d. 2, si 'Omaris mortem in d. 25 m. Ragab constituimus.

14. Recte colligit auctor annos suos et anni partes. Ab anni primi initio neglexit menses 2, dies 24, quos fere recuperabis, ubi ab ipsa fuga computum feceris; unde apparet, tum etiam in paragrapho nostra prima, ut ubique, annos Muhammedicos intelligendos esse, tum scriptorem computationis quam in praefatione promiserat, ab anni sc. primi mense Moh'arram, heic oblitum fuisse.

En tibi igitur monumentum chronologicum consideratu dignum, Syriace conversum, sine dubio, ex documento Arabico, scripto durante

eodem saeculo septimo Christiano, regnante Jazîdi successore Hi-s'âmo, qui A. D. 742 (Hig. 125) obiit. In ipsa Syria id paratum esse non dubitandum, quia principes tantum curat qui ibi regnarunt, dum eos negligit qui in Arabia chaliphatum tenuerunt.

V. ܢܡܘܣܐ ܥܠܡܝܐ ܕܢܦܩܘ ܡܢ ܠܫܢܐ ܪܗܘܡܝܐ ܠܐܪܡܝܐ. „*Leges Saeculares* e lingua Romana in Aramaeam versa." Notetur singularis loquendi usus, quum caeteroquin Aramaeum nomen apud ipsos Syros in opprobrium abierit; et videndum utrum Graecus sermo an Latinus „Romanis" heic tribuatur. Sunt folia 38 formae octavae, quae e codice vetustissimo, Justiniano si quid video paullo antiquiore (**14528** inde a fol. 192), descripsi, et nostra feci sub numero **1642**. Numquid inde discant jureconsulti nostri, adhuc nescio; saltem apparet, quomodo Syri de his rebus loqui soliti sint, et quaenam fuerit juris civilis ratio in provinciis extremis Orientalibus. Colophone docemur, e Constantini, Theodosii et Leonis constitutionibus opusculi argumentum petitum esse.

VI. E codice celeberrimo **14658**, qui Curetono jam et Lagardio multa praebuit, ego libellum descripsi, nobis **1643**, cui titulus ܡܢܐܢܕܪܘܣ ܚܟܝܡܐ ܐܡܪ „Menander Sapiens dixit"[1]). — Notum est philologis Graecis, et nuper a Guil. Guizot in commentatione de celeberrimo comico Gallice scripta repetitum, tempore labentis Graecitatis Menandri nomine plurimos senarios argumenti gnomici et variae originis designari solitos esse.

VII. Denique venio ad summi pretii ἕρμαιον. Dum enim fasciculum **14664** evolvo, singulares literarum ductus aliquid prorsus novi polliceri videbantur. Mox videbam folia nonnulla scripturam exhibere quam minus recte Hierosolymitanam vocavere J. D. Michaelis et J. G. C. Adler, quorum pleraque glutine foedata, situ et vermibus corrosa. Hujus autem viri docti memor, cui unius Evangeliarii Vaticani iisdem peculiaribus et literarum formâ et dialecto conspicui notitiam debemus, e novis foliis depromere coepi, quantum per tenebras Londinenses licebat. Nam dolendum est Britannorum liberalitatem summopere laudandam in angustiore tantum

---

1) Respice pag. 30.

bibliothecarum spatio exhiberi, quum postea, extra tantae urbis moenia, obscuriorum etiam scripturarum examen bene mihi cesserit. Praeter pericopas quasdam Evangelicas Hymnos duos ecclesiasticos, et Psalmos erui integros 45, 46, 47, 82, 90 (juxta numerationem Hebraicam), aliorum (44, 49, 50, 56, 57, 78, 91) partes. Hebraicam dico numerationem; nam ipsa fragmenta, mirabile ductu, e versione Septuaginta interpretum in media Palaestina Aramaice reddita sunt. — Aestate anni 1859 animi causa Londinum redux, datam occasionem missam facere nolui et paulo clariore solis luce adjutus ea folia denuo inspexi, quae tunc, exceptis duobus, inveni sub eodem catalogi numero in codicem compacta. Paucissima eo tempore Matthaei et Lucae fragmenta restitui, at duodecim foliorum[1]) partes et sex integra, utpote nimis corrosa, intacta relinquere coactus eram.

Fragmentis hisce Syro-Palaestinensibus alia etiam addere mihi contigit, quae debeo vi. cli. Tischendorf, et Bibliothecae Imperialis publicae Petropolitanae antistitum benevolentiae. Ille enim duobus novissimis itineribus in Orientem factis ex Aegypto fragmenta retulit palimpsesta, Georgico s. Iberico textu superscripta[2]), foliis primum 59, deinde 70 aliis; quae mox Petropolin delata, intercedente Regis augustissimi Legato, mihi exploranda commissa sunt. Praematurum est jam nunc de iis uberius dicere, et haec dictis addere sufficiat, Evangeliaria duo, Homilias, Chrysostomi v. g., et unam Sancti vitam, — etsi pro minore tantum parte, — in iis apparere.

Historica scripta quae in posterum seu mihi sive aliis reservare coactus fui, praeter libros Apollonii de bellis saeculi IV (codice **14641**), et biographias atque fragmenta heic illic laudata, codice **14642** continentur. Sunt folia 27 formae octavae satis detrita, turbato ordine, argumento chronologico, quibus novem alia addenda sunt e fasciculo qui anno 1858 numero **14664** insignitus erat, postea nescio quo delata. Res in iis narrantur fere a Salo-

---

1) 4. 5. 6. 7. 10. 11. 12. 14. 15. 30. 31. 32. Descripsi integra folia 1. 2. 8. 13. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 33. Supersunt 3. 9. 16. 17. 18. 19.

2) De Georgicis hisce cf. v. d. Brosset in opere: Mélanges Asiatiques de l'Acad. de St. Pétersbourg, t. III. p. 264 sqq. de Syriacis Tischend. in Anecd. Sacris et Profanis sub numeris XIII. 2 et XV.

mone rege usque ad annum nostrum 797 gestae. Folium mihi 29um libri clausulam offert.

Itaque narrationi finem impositurus unum stili saeculi XI specimen cum lectore communicare velim, ex *Eliae ep. Nisibeni* opere chronologico (cod. Add. 7197 Mus. Brit.)[1]) autographo desumtum, quod simul iis persuadere poterit, si qui sint qui de anni distributione Syriaca recentiore cum Romana comparanda adhuc dubitent.

ܥܠ ܡܘܬܒ̈ܘܬܐ ܕܫܢܝܐ ܕܡܫܝ̈ܚܝܐ܀ ܘܗܟܢܐ ܕܫܢܬܐ ܕܝܢ (fol. 41 v.)
ܡܢܝܐ ܪܗܘ̈ܡܝܐ ܘܝܘ̈ܢܝܐ ܘܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ. ܠܬܠܬܝܗܝܢ
ܘܫܢܝܗܝܢ ܡܫܘܚܬܐ ܚܕ̈ܐ ܘܫܢܬ ܫܢ̈ܝܢ ܕܐܝܬܝܗܝܢ ܪܗܘܡܝܐ ܕܝܘܢܝܐ.
ܘܡܫܘܚܬܐ ܡܢܗܝܢ ܐܝܟ ܪܗܘܡܝܐ: ܕܡܫܘܚܬܐ ܗܕܐ ܫܡܫܝܬܐ ܐܫܬܟܚܬ
ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ. ܒܪܡ ܕܦܠܓܘܬܗܘܢ ܒܠܚܘܕܝܗܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ.
ܗܘ ܕܐܬܡܠܝ ܒܗܘܢ ܒܫܢܝܢ ܘܬܡܢܝܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܘܗܢ ܡܢ ܕܐܬܝܕܥ

ܗܕܐ ܡܫܘܚܬܐ: ܘܡܛܠ ܕܐܬܩܕܡܬ ܒܫܢܝܐ ܥܒܪ̈ܝܬܐ. ܒܫܢܝܐ ܩܘܡܝܐ
ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܩܘܡ̈ܝܐ. ܟܕ ܒܟܒܝܢ ܗܘܘ ܒܟܠ ܬܪ̈ܬܝܢ ܫܢܝܢ ܘܬܠܬ ܝܘ.
ܡܢܝܐ. ܐܝܟ ܕܒܒ̈ܝܢ ܩܘܡ̈ܝܐ. ܐܡܬܝ ܕܬܬܝܢ ܫܘܬܦܬܐ ܬܐܬܝܬܐ

ܐܡܢܝܐܬ ܒܫܢܝܢ ܝܘܡܐ. ܘܡܢܟܐ ܗܕܐ. ܡܢ ܗܘ ܕܡܫܘܚܐ
ܦܠܓܘܬܗܘܢ ܫܢܝܬܐ. ܒܡܦܠܓܘ ܥܒܪ̈ܝܐ ܕܡܢ ܡܟܣܝܢܐ ܫܢܝܢܐ
ܕܒܠܬܐ ܕܡܫܡܫܐ. ܕܡܢܬ ܬܡܢܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܕܠܝ̈ܐ ܐܘܟܝܬ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܐܬܝܢ ܗܘܝܐ ܕܡܢܝܐ ܒܫܢܝܢ ܢܘܢܐ ܕܠܝ̈ܐ ܐܘܟܝܬ
ܕܗܘ̈ܡܝܐ. ܗܘܝܐ ܕܐܬܩܕܡܬ ܒܠܘܬ ܕܫܢܬ ܫܢܝܢ ܘܫܢܝܢܐ ܘܬܫܢܝܐ
ܕܡܢܝܢܝܢ. ܗܘܝܐ ܕܐܬܩܕܡܬ ܒܠܘܬ ܕܗ ܫܢܬ ܐܬܝܢ. ܒܪ̈ܫܗ
ܕܐܕܪ ܫܢܬ ܬܡܢܝܢ ܘܬܠܬ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܐܝܟ ܕܡܢܘ ܫܢܝܢܐ

ܕܩܘܡ̈ܝܐ ܒܪܡܐ ܗܘܐ. ܘܡܛܠ ܕܪܫܡ ܕܐܕܪ ܕܡܢ ܫܢܬܐ ܩܘܡܝܬܐ.
ܐܬܝܢ ܗܘ ܫܢܬܐ ܫܡܫܝܬܐ ܒܪܝܟ ܢܘܢܐ ܕܐܕ̈ܪܝܐ. ܐܬܝܕܥ
ܕܫܢܝܐ ܩܘܡ̈ܝܐ ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܒܗܘ ܕܒܟܐ. ܘܡܛܠ
ܕܗܘܝܐ ܐܬܩܕܡܬ ܒܠܘܬ ܕܫܢܬ ܫܢܝܢܐ ܘܬܫܢܝܐ ܕܡܢܝܢܝܢ.
ܕܐܬܝܗܘܢ، ܦܫܝܛ ܕܐܕܪ ܕܫܢܬ ܬܡܢܝܢ ܘܬܠܬ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܐܬܝܢ
ܗܘܢܝܢ ܒܫܢܬ ܬܡܢܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܐܝܟ ܕܡܢܘܐ ܦܠܓܘܬܗܘܢ.

ܐܬܬܩܢܬ ܕܠܐ ܚܕܝܢ ܗܘܘ ܗܘܢܝܢ ܩܘܡ̈ܝܐ ܠܦܫܛ ܕܫܢܬܐ

1) Descriptio codicis in Catalogo Roseni et Forshalli jam laudato invenitur p. 86 sqq. Cf. Ass. B. O. III. 266, ubi pro »opere chronologico" perperam »Annales" leguntur.

ܠܬܪܝܢ ܡܕܝܢܢ: ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܒܟܬܒܐ ܗܢܐ. ܐܠܐ ܒܬܪ ܟܠܗ ܫܒܘܥܬܐ

ܕܐܬܐܡܪܬ. ܘܡܢܝܢܐ ܦܝܠܝܦܘܣ ܒܡܟܬܒܢܘܬܐ ܐܚܪܬܐ. ܕܝܘܢܝܐ
ܬܘܒ ܡܬܩܪܝܢ. ܒܝܪ̈ܚܐ ܡܩܕܘܢܝܐ ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ. ܒܫܢ̈ܝܐ ܫܡܫܢܝܬܐ.
ܒܗ ܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܟܠ ܬܪܬܝܢ ܫܢܝܢ ܐܘ ܬܠܬ ܝܘ ܝܘܡܐ. ܐܡܪܝܢ
ܕܬܚܘܡ ܓܝܪ ܫܢܝܬܗܘܢ ܒܡܠܐ ܡܢܝܢܐ ܡܢ ܕܫܢܐ ܕܫܢܬܐ ܚܡܫܝܬܐ.
ܘܡܢܝܢܐ[1]) ܬܘܒ ܗܢܐ. ܡܢ ܗܘ ܕܡܠܟ ܗܘ ܦܝܠܝܦܘܣ ܒܡܠܟܘ
ܬܪܬܝܢ ܕܡܢ ܡܩܐܕܘܢܝܐ ܫܒܥܝܐ ܕܒܬܪ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܕܐܬܠܚܡ ܘܡܠܟܐ
ܕܫܢܝܐ ܟܠܗܘܢ ܕܫܢܬ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܘܫܢܝܢ ܘܐܝܟ ܕܡܫܟܚܝܢ
ܒܫܢܝܐ ܕܫܢܬܗܘܢ ܒܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܝܘܢܝܐ ܬܫܥܝܐ ܕܐܬܝܢܝܐ.
ܘܡܢܝܢܐ ܕܫܢܝܐ ܟܠܗܘܢ ܕܗ̇ܝ ܫܢܬܐ ܐܬܘܬܗ ܗܘܐ. ܘܡܢܝܢܐ ܕܬܫܥ
ܟܐܕܪ. ܕܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܘܬܠܬܡܐܐ ܒܪܒܥ ܫܢܝܐ
ܕܐܬܝܢܐ. ܘܫܬܡܐܐ ܫܢܝܢ ܡܫܝܚܝܐ ܫܢܝܐ. ܐܝܟ ܕܡܬܒܪ ܫܢܝܬܐ

ܕܩܣܘܪܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܫܢܬܐ: ܗܘ ܕܫܢܬ ܒܡܩܐܕܘܢܝܐ
ܫܬܬܐ ܕܡܠܟܐ ܕܦܝܠܝܦܘܣ. ܘܡܢܝܢ ܬܘܒ ܕܫܢܬ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ
ܘܫܬܝܢ ܘܫܬ ܕܡܫܟܚܝܢ. ܐܝܬܝܢ ܘܡܢܝܢܐ ܕܫܢܝܐ ܒܫܢܬ. ܘܡܢܝܢܐ
ܕܒܫܢܝܢ ܘܫܢܝܐ ܒܐܣܦܐܣܝܢܘܣ ܝܘܢܝܐ ܫܢܝܐ ܕܐܬܝܢܐ. ܘܡܢܝܢܐ
ܕܫܢܝܐ ܟܠܗܘܢ ܕܗ̇ܝ ܫܢܬܐ ܐܬܘܬܗ. ܘܡܢܝܢܐ ܕܬܫܥܝܐ ܫܢܝܐ ܠܟܬܒ
ܐܘܪ. ܕܫܢܬ ܬܬܠܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܘܫܢܝܢ ܘܬܠܬ ܒܪܒܥ ܫܢܝܐ
ܕܐܬܝܢܐ. ܘܫܢܝܢ ܘܡܢܝܢܐ ܫܢܝܐ ܡܫܝܚܝܐ ܫܢܝܐ: ܐܝܟ ܕܡܬܒܪ

ܫܢܝܢܐ ܕܫܢܝܐ. ܡܬܬܒܪܟ ܕܝܢ ܡܢ ܗܠܝܢ. ܘܡܢ ܐܫܬܝܬܐ
ܕܫܢܝܢ ܒܗ ܒܫܢܬ ܡܠܟܘ. ܕܫܢܝܢܐ ܡܫܝܚܝܐ ܫܢܬ ܡܬܚܫܒܝܢ
ܗܘܘ ܫܢܝܐ: ܡܢ ܡܠܟܘ ܕܫܒܥܐ ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܗܘܝܐ ܫܢܝܬܐ:
ܕܬܠܬܡܐܐ ܘܫܢܝܢ ܘܫܢܝܐ ܕܐܬܝܢܐ ܘܕܡܘܢܐ. ܘܡܢܝܢܐ ܠܫܢܬ
ܬܠܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܫܢܝܐ ܗܘܬ ܠܬܘܬܗܘܢ ܡܫܝܚܘܬܐ
ܗܢܐ. ܐܢܫܝܢ ܕܐܦ ܫܡܥܘܢܐ ܒܫܢܝܐ ܠܫܢܬ ܬܡܢܝܐܝܢ ܘܬܠܬ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܒܗ. ܟܬܪ ܕܝܢ ܬܪܬܝܢ
ܒܫܢܐ ܕܡܫܘ. ܐܬܚܫܒܘ ܒܗ ܫܢܝܐ ܘܫܢܝܐ ܕܫܢܝܐ ܒܡܫܝܚܘܬܐ
ܗܢܐ: ܕܬܠܬܡܐܐ ܘܫܢܝܢ ܘܫܢܝܐ ܘܡܢܝܢ ܘܫܢܝܢ. ܘܒܒܗܘ ܫܢܝܐ
ܫܢܝܢ ܡܢ ܕܫܢܬ. ܕܐܬܚܫܒܘ ܬܫܥܝܢ ܡܢܝܢ ܘܡܫܝܚܐ ܡܢܝܢ ܘܐܚܪ
ܘܬܫܥܝܢ ܘܐܟ. ܬܠܬܝܢ ܘܫܢ ܫܢܝܐ. ܘܒܫܢܬ ܠܫܢܝܐ

1) Init. fol. 42 r.

ܝ̈ܘܡܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܐܬܘܣܦܘܢ ܠܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ ܘܟܢܘܢ ܐܚܪܝ ܘܫܒܛ
ܘܐܝܪ ܘܢܝܣܢ ܘܚܙܝܪܢ ܘܐܠܘܠ ܬܠܬܝܢ ܬܠܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܗܕܐ ܐܝܟ

ܕܒܝܘܡܐ ܠܐܘܪܚ ܣܘܟܐ ܐܣܛܘܟܣܐ ܕܡܬܪ̈ܕܝܐ: ܒܝܘܡܐ ܡܢ
ܐܘܪ̈ܚܬܗ. ܘܟܠܗ ܕܝܢ ܫܢܬܐ ܕܗܘ. ܐܬܦܠܓܬ ܡܢ ܫܒܥ ܬܠ̈ܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ:
ܘܐܬܬܘܣܦ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܥܠ ܟܢܘܢ ܐܚܪܝ، ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܥܠ ܐܕܪ.
ܘܥܠܬܐ ܕܗܕܐ ܡܛܘܠ ܗܘ ܠܘܬ ܣܘܟܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܗܘܬ. ܕܚܕ ܡܢ
ܬ̈ܠܬܐ ܕܡܬܚܫܒܐ ܫܢܬܐ ܟܠܗ ܝܘ̈ܡܬܐ ܘܫܥ̈ܐ ܕܗܘܬ ܠܗ ܗܘ ܒܝܘܡܐ
ܡܢ ܫ̈ܢܝܐ ܒܦܘܫܟܐ ܕܒܫܢܝܢ ܘܬܫܥܐ ܒܫܒܛ. ܩܘܡ ܕܒܬܒܒܐ
ܘܗܕܐ ܗܘ ܕܝܢ ܝܘܡܐ ܗܘܐ ܕܡ ܦܪܩ ܕܐܕܪ. ܘܒܗܠܝܢ ܬܠܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܕܐܬܦܪܓܘ ܡܢ ܫܒܛ. ܘܐܬܬܘܣܦ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܥܠ ܐܕܪ ܘܐܚܪ̈ܢܐ
ܥܠ ܟܢܘܢ ܐܚܪܝ. ܘܗܢ ܗܢܘܢ ܐܬܩܦܘ ܫܒܛ ܒܫܢܝܢ ܘܬܫܥܐ

ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܐܕܪ ܬܫܥ ܕܐܬܘܣܦܘܢ ܠܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ، ܘܢܝܣܢ ܘܚܙܝܪܢ
ܘܐܠܘܠ. ܬܠܬܝܢ ܬܠܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܫܒܒܐ ܬܫܥܐ ܕܫܒܥܐ. ܬܠܬܝܢ
ܘܚܕ ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܝܘܡܐ. [1] ܘܗܘܝܘ ܠܦܘܫܟܐ. ܬܪ̈ܝܢ ܬܫܥܐ
ܕܫܒܥܐ ܗܘܘ ܒܗܘܢ ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܡܢܝܢܐ ܬܫܥ ܡܢ ܫܒܥܘܢ ܬܫܥܐ
ܕܫܢܬܐ. ܡܬܚܫܒ ܒܗ ܥܘܕܠܐ ܡܠܝܐ ܠܫܘܠܡܐ ܫܘܬܦܘܬܐ.
ܘܐܬܘܣܦܘܢ ܬܫܥܐ ܘܐܟ: ܗܘܐ ܥܠܝܗ ܡܢܝܢܗܘܢ: ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ
ܝܘܡܐ. ܡܛܠ ܕܡܬܪܕܝܬܐ ܕܫܒܥܐ ܒܫܘܠܡܐ. ܫܬܝܬܐ ܡܢ ܫܬܘܬܐ.
ܘܬܫܥ ܬܪ̈ܝܢ ܕܢܣܒܝܢ ܠܚܠܝܫ ܡܢܗܘܢ. ܕܐܬܘܣܦܘܢ ܫܒܥܐ
ܘܐܠܘܠ. ܬܠܬܝܢ ܬܠܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܬܫܥ ܬܪ̈ܝܢ ܕܢܣܒܝܢ ܠܚܠܝܫ ܡܢ
ܗܠܝܢ. ܘܐܬܘܣܦܘ ܐܦ ܬܫܥܐ ܡܢܗ. ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ
ܝܘܡܐ. ܘܬܫܥ ܬܪ̈ܝܢ ܕܢܣܒܝܢ ܠܚܠܝܫ ܡܢ ܗܠܝܢ. ܫܢܝܢ ܘܬܫܥܐ
ܐܚܪܝ. ܬܠܬܝܢ ܬܠܬܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܬܫܥ ܬܪ̈ܝܢ ܕܢܣܒܝܢ ܠܚܠܝܫ ܡܢ
ܗܠܝܢ. ܘܐܬܘܣܦܘ ܐܕܪ ܘܒܢܘܢ ܡܢܗ. ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ
ܝܘܡܐ. ܘܬܫܥ ܬܪ̈ܝܢ ܕܫܒܥܐ. ܕܐܬܘܣܦܘ ܒܢܘܢ ܐܚܪܝ ܘܫܒܛ.
ܗܘܐ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܕܐܬܘܣܦ، ܒܢܘܢ ܐܚܪܝ، ܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܝܘܡܐ:
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܐܬܘܣܦ، ܫܒܛ. ܒܫܢܝܢ ܘܬܡܢܐ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܡܛܠ ܕܠܝܬ
ܕܐܡܪܝܢ. ܐܝܬ ܕܝܢ ܐܢܫܝܢ ܡܢ ܡܠܦܢ̈ܐ ܕܡܬܬܪܝܢ. ܕܡܛܠ ܫܘܫܠܦܐ
ܕܦܘܫܟܐ ܐܬܚܒܪ ܫܒܛ ܒܫܢܝܢ ܘܬܡܢܐ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܕܬܪ̈ܝܢ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܕܐܬܦܪܓܘ ܡܢܗܘܢ. ܐܬܬܘܣܦܘ ܥܠ ܒܢܘܢ ܘܐܕܪ. ܘܠܐ
ܫܪܝܪܐ ܗܘܐ. ܒܗ، ܕܡܬܚܫܒܐ ܡܢ ܡܬܬܚܒܘܬܐ ܒܚܘܫܒܢܐ

1) Init. fol. 42 v.

ܕܐܣܘܪ̈ܝܬܐ ܘܕܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܬܐ. ܕܫܬܠ ܒܫܣܗ ܘܡܫܬܚܠܦܐ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܡܬܚܫܒܐ ܗܘܐ. ܡܢ ܩܕܡ ܕܢܫܬܓܠܐ ܫܘܚܠܦܐ ܕܝܘܢܝܐ.
ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܕܡܢ ܒܬܪ ܗܘܘ ܠܝܘܢܝܐ ܕܫܢܬܐ ܡܢ ܩܕܡ. ܬܠܬܡܐܐ
ܘܫܬܝܢ ܘܚܡܫܐ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܐܝܟ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܘܦܪ̈ܣܝܐ. ܘܗܢܘܢ ܫܢܬ ܚܕܐ
ܒܬܠܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܡܠܟ ܡܩܕܘܢܝܐ: ܕܐܬܚܙܝ ܫܢܬ ܡܠܟܐܝܬ
ܘܬܚܡܝܗܘܢ ܥܒܕ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܫܢܬ ܕܡܫܚܘ ܒܟܠ ܐܢܫ
ܥܕܡܐ ܠܝ ܡܫܚܐ ܐܝܟ ܫܡܫܝܐ ܘܣܗܪܝܐ ܘܦܪܣܝܐ. ܘܡܛܠ ܕܐܬܚܕܢ
ܕܫܢܐ ܕܬܬܝܢ ܫܢ̈ܝܐ ܡܫܚܐ ܕܫܢܬܗܘܢ. ܘܕܫܢܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܗ̇ܝ،
ܫܢܬܐ. ܒܡܫܚܐ ܕܚܡܫܝܢ ܘܬܫܥ ܒܐܠܦ. ܐܫܬܟܚ ܬܬܚܡܐ
ܐܬܚܡܝܬ. ܗܝ ܗܘ̇ ܡܫܚܐ. ܘܡܛܠ ܕܐܬܚܡܘ ܐܬܬܚܡܘ ܗܘܘ
ܡܢ ܩܕܡ ܬܠܬܝܢ ܬܠܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ. ܥܒܕܘ ܐܢܘܢ ܐܝܟ ܕܐܬܬܚܡܘ
ܗܘܘ. ܕܠܐ ܬܘܣܦܬܐ ܘܒܡܪ̈ܝܐ. ܘܠܫܡܫܐ ܫ̈ܢܝܢ ܫܢܝܬܐ.
ܫܡܫܐ ܐܢܘܢ ܒܝܘܡ ܫܢܬܐ. ܘܟܠ ܐܪܒܥ ܫ̈ܢܝܢ ܚܕܝܢ ܠܗܘܢ
ܫܢܬܐ ܫܢ̈ܝܢ. ܘܡܛܠ ܡܫܚܐ ܒܫܢܬܐ.. ܘܟܠܗ ܕܝܢ ܫܢܬܢܝܬܐ: ܚܕ
ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܒܬܘܡܝܐ: ܘܦܪ̈ܣܝܐ ܘܐܪ̈ܡܝܐ ܐܬܚܡܘܗܝ، ܬܠܬܡܐܐ ܘܫܬܝܢ
ܘܚܡܫܐ ܝܘ̈ܡܝܢ. ܘܫܬܚܠܦܘ ܐܠܦܐܘܣ ܫܢܬܐ. ܕܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܟܕܗܘ
ܠܡܢܝܢܐ ܕܫܢܝܗܘܢ ܫܢܬܐ. ܗܢܝܐ ܗܟܢܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܬܬܚܘܡ ܠܗܘܢ ܡܢ ܒܐܪܒܥܐ:
ܥܠܝܗܘܢ ܗܢܝܐ ܕܫܢܬܐ ܫܡܫܢܝܬܐ .܀

„De mensuris annorum variarum gentium.

„Spatium anni apud Graecos, Romanos, Syros et Alexandrinos „est 365 dierum et sex horarum, quae sunt pars quarta diei. Et „ostendit Jacobus Edessenus, hanc anni mensuram ab Alexandrinis „inventam esse tempore Ptolemaei Philadelphi regis Aegypti, qui „rex factus est anno 28 Alexandri. Quae antequam nota erat „mensura et postquam innotuerat annis multis, mensibus lunaribus „utebantur Syri, dum unum mensem post duos tresve annos in„tercalabant, ut intercalant Judaei, ita ut aequinoctium vernale „revera incideret in mensem Nîson. Efficitur hoc ex eo quod „ostendit Ptolemaeus sapiens in capite 7 libri 11 libri Megistes, „anno 82 Chaldaeorum (i. e. Alexandri) diem 5 Nîson mensis „Chaldaeorum (i. e. Syrorum) incidere in d. 14 Tybi anni 519

„Nebucadnezaris; atqui dies 14 Tybi illius anni incidit in initium
„m. Odor anni 83 Alexandri ut probat mensura Syrorum quae
„nunc est. Et quoniam initium m. Odor ex anno Syrorum incidit
„illo anno in d. 5 Ragab mensis Arabum, efficitur Syros illo tem-
„pore mensibus lunaribus usos fuisse. Quia d. 14 Tybi anni 519
„Nebucadnezaris, qui est initium m. Odor anni 83 Alexandri, tunc
„incidit in annum 82, ut ostendit Ptolemaeus, apparet, Syros
„tunc temporis anni initium non in Tes·rîn priore fecisse, ut hodie
„faciunt, sed post aequinoctium vernale. Et demonstrat Ptole-
„maeus in altero libro, Graecos quoque antiquitus mensibus
„lunaribus usos fuisse in annis solaribus, dum unum men-
„sem in unumquemque secundum aut tertium annum intercala-
„rent, ita ut initium anni eorum incideret in certum tempus
„spatii anni naturalis. Et hoc quoque apparet ex eo quod docet
„ipse Ptolemaeus in capite 2 libri 7 Megistes, diem 5 Tybi anni
„454 Nebucadnezaris in diem 15 Ἐλαφηβολιῶνος mensis 9
„Atheniensium incidere. Atqui dies 5 Tybi illius anni est
„dies 9 m. Odor anni 18 Alexandri et 13 Ragab mensis
„Arabum et 15 mensis lunaris aequalis, ut probat computatio
„synodiorum plenilunii, quam describit in libro 6 Megistes. Et
„docet etiam, anno 466 Nebucadnezaris incidere diem 7 Thoth in
„diem 25 Πυανεψιῶνος mensis 7 Atheniensium. Atqui d. 7 Thoth
„illius anni incidit in diem 8 Tes·rîn posterioris anni 30 Alexandri
„et in diem 23 Ragab mensis Arabum, et in d. 25 mensis lunaris
„aequabilis, ut probat computatio lunae. Apparet autem ex his et
„aliis etiam quae in eodem capite scripta sunt, Graecos mensibus
„lunaribus aequabilibus usos esse, antequam cognovissent hanc
„mensuram annuam 365 dierum et quartae partis, et (saltem) ad
„annum 30 Alexandri apud eos ignotam fuisse hanc computa-
„tionem, ut etiam Syri usque ad annum 83 Alexandri ea nondum
„utebantur. Post temporis autem spatium nescio quod usi sunt Graeci,
„Romani et Syri hac mensura 365 dierum et partis quartae. Fe-
„cerunt autem quinque anni menses, qui sunt Tes·rîn I et Konûn
„I et Ijor et Tomûz et Ob, singulos 31 diei; et fecerunt sep-
„tem reliquos menses, qui sunt Tes·rîn II, Konûn II, S·ebot·,

„Odor, Nîson, H·ĕzîron et Ilûl singulos dierum triginta. Et hoc „revera factum est, ut ostendit Georgius Jacobita episcopus Ma'a„denorum [1]) in quadam ex epistolis. Et post temporis spatium „aliquod detracti sunt a S·ĕbot· dies duo, et additi sunt alter ad „Konûn II, alter ad Odor. Causam ejus rei hanc fuisse osten„derunt Georgius ille et alii, quod unus e regibus Romanorum „propter magnam laetitiam et victoriam quam reportaverit nescio „quo anno die 29 m. S·ĕbot·, hunc diem mensis initium facere „jusserit, initium scilicet m. Odor, et duos dies detractos mensi „S·ĕbot· addere, alterum ad Odor et alterum ad Konûn II. Ab „illo inde tempore invenitur S·ĕbot· dierum 28, et quatuor men„ses, qui sunt Tes·rîn II et Nîson et H·ĕzîron et Ilûl trigenorum „dierum, et septem menses reliqui, singuli 31 diei. Haec autem „eorum ratio est: duo menses quibus magis quam omnibus anni „mensibus molesta sunt calor et siccitas, et qui incidunt inter sol„stitium aestivum et aequinoctium auctumnale, vocantur autem „Tomûz et Ob, hi singuli sunt 31 diei, quia solis cursus „aestivus auctumno retardatur. Et duo menses his ambobus „finitimi, qui sunt H·ĕzîron et Ilûl, singuli sunt dierum 30. Et „duo menses his ambobus finitimi, qui sunt Ijor et Tes·rîn I, sin„guli dierum 31. Et duo menses his ambobus contigui, nempe „Nîson et Tes·rîn II, singuli dierum 30. Et duo menses his „ambobus finitimi qui sunt Odor et Konûn I, dierum singuli 31. „Et duorum mensium reliquorum, qui sunt Konûn II et S·ĕbot·, „alter, nempe Konûn II, 31, alter S·ĕbot· vocatus 28 dies con„tinet, propter causam quam dicimus. Sunt autem quidam e docto„ribus qui putant propter computationem Jejunii S·ĕbot· 28 die„rum factum, et duos dies ei demtos utrique Konûn additos esse. „Quod revera non est, quoniam dicitur in scriptis vetustis de „medicina et agricultura (agentibus), mensem S.ĕbot· 28 dierum „factum fuisse antequam constitueretur computatio Jejunii. Alexan„drini autem olim fecerunt anni spatium 365 dierum, ut Aegyptii „et Persae; et ab anno quinto regni Augusti in Aegyptios, qui

1) I. e. Arabum المعدية regni H'irae; cf. Ass. B. O. I. 167. De Georgii carmine chronologico vide ib. p. 495.

»est annus 287 Alexandri, coeperunt in quartum quemque annum »unum diem intercalare ut Syri, Graeci et Romani. Et quoniam »incidit initium Thoth mensis primi anni eorum et anni Aegyptio-»rum eo anno in diem 29 Ob, invenitur illud revera in hunc »diem incidere. Et quoniam menses eorum antehac tricenorum »dierum erant, eos reliquerunt ita ut fuerant, sine additione vel »subtractione; et quinque dies superstites posuerunt in anni fine, »et quarto quoque anno fecerunt eos sex propter diem intercala-»rem. Spatium autem annuum apud veteres Aegyptios et Persas »et Armenios est 365 dierum. Et ostendit Ptolemaeus sapiens, »Aegyptios tempus anni sui ita constituisse ut circumagerentur »singuli eorum dies festi per omnia anni naturalis tempora."

Excursus I. Ad pag. 30.

De libello »de variarum terrarum Legibus" non Bardesani, sed Philippo ejus discipulo vindicando.

1. Ex Epiphanio de Haeres. c. 56 discimus, Bardesanem tam Graecae quam Syriacae linguae peritum fuisse. Eusebius vero (Hist. Eccl. IV. 30) et Theodoretus (Haerett. fabb. comp. I. 22) diserte testantur, Syriacos eum libros scripsisse, deinceps ab aliis in Graecum sermonem conversos; inter quos referendus *ὁ πρὸς Ἀντωνῖνον ἱκανώτατος αὐτοῦ περὶ εἱμαρμένης διάλογος*, quem loco laudato nominat Eusebius.

Atqui repetuntur ab eodem Eusebio (Praep. Ev. VI. 9) fragmenta duo quae his verbis indueuntur: ..... *Βαρδησάνης ὄνομα τῷ ἀνδρί, ὅς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς ἑταίρους διαλόγοις τάδε πη μνημονεύεται φάναι. κ. τ. λ.* Ergo ipse dicit auctor Praeparationis Evangelicae, verba quae sequuntur, quippe certe quod eorum sensum attinet (*τάδε πη*) a Bardesane pronuntiata, a nescio quo scriptore commemorari (*μνημονεύεται*), cujus libro titulus erat *Bardesanis colloquia cum sociis.*

Itaque distinguendum est inter ipsius Bardesanis dialogum de Fato in Hist. Eccl. laudatum, atque uti videtur hodie deperditum, et eum cujus fragmenta in Praep. Evang. supersunt, quique pars erat recentioris libri ab altera manu conscripti. Nec juvat verba Graeca ita intelligere ut dicat Eusebius colloquia a Bardesane composita et amicis dedicata vel destinata; nam vel sic diversa essent a »clarissimo et fortissimo libro quem *Marco Antonino* de fato tradidit" (Hieron. Catal. Script. eccl., ex Eusebio). —

»*Bardesanis* colloquia ad socios" sive »cum sociis" libri recentioris titulus est legitimus, cum *Ἀπομνημονεύμασι Σωκράτους* comparandus.

2. Praeter Eusebium Clementinae etiam Recognitiones et Caesarii dialogus secundus fragmenta Graeca nobis servarunt. Vidit Theodoretus *λόγους αὐτοῦ* (B., non *ἀπ' αὐτοῦ*) *κατὰ εἱμαρμένης γραφέντας*, et addit Epiphanius: *ὅτι πολλὰ πρὸς 'Αβειδᾶν τὸν ἀστρονόμον κατὰ εἱμαρμένης λέγων διελογίσατο.* Haec omnia eundem dialogum spectant quem e cod. Add. 14658 Mus. Britt. integrum edidit Cureton in Spicilegio Syriaco, sic inscriptum: ܟܬܒܐ ܕܢܡܘ̈ܣܐ ܕܐܬܪ̈ܘܬܐ „Liber Legum (variarum) Terrarum." Nusquam additur, Bardesanis verba ab ipso doctore scripto mandata esse, nihil de Antonino, cui librum de Fato tradiderat.

3. In editione Curetoniana legimus de „nobis" i. e. libri auctore cum suis, quos inter se dissentientes deinde Bardesanes docet. Pag. ܕ v. c. post verba ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܗ „ego illum alloquor" responsio sequitur his incipiens: ܐܡܪ ܠܝ. ܠܐ ܗܘܐ ܒܗܕܐ ܕܩܒܝܥܝܢ ܐܘ ܦܝܠܝܦܘܣ ܡܬܕܝܢܝܢ ܐܣܛܘܟܣܐ „ille mihi dicit: non eo quod fixa sunt, o Philippe, judicantur clementa." Similiter pag. ܛ. ܐܡܪ ܠܢ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܘ ܦܝܠܝܦܘܣ ܘܒܪ ܝܡܐ ܝܕܥ ܐܢܐ „dicit nobis: neque ego, o Philippe et Barjamô, „ignoro, ct. Pag. ܝܕ : ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܗ. ܠܢ ܐܒܘܢ ܒܪܕܝܨܢ. ܗܠܝܢ ܐܦܝܣܬ. „ego illi dico: nobis, pater noster Bardesanes, de hisce persuasisti," quae etiam sunt in fragmento Graeco: *ταῦτα, ὦ Βαρδησάνη, ἄκρως ἡμᾶς πέπεικε, φημὶ αὐτῷ.*

Itaque in dialogo edito non loquitur Bardesanes, sed Philippus ejus discipulus tum sua tum illius verba refert.

4. Ipsius magistri dialogum de Fato spectare videntur verba pag. ܝܕ: „Nec „ego, o Philippe et Barjamô, ignoro homines esse, illos quos Chaldaeos vo„cant et alios etiam, qui istam artis scientiam quaerant, uti et *ego eam olim „quaerebam.* Nam *a meipso alio loco dictum est,* animam humanam sentire „desiderium ea sciendi quae plerique ignorent, et ipsos homines conari ut „(aliquid) agant; verum omnia quae peccent et omnia quae bene agant, et „ea omnia quae iis eveniant, divitiis et paupertate et morbis et sanationibus „et corporis vitiis, ducibus illis astris iis accidere quae septenaria audiant „eosque ducant. Sunt autem alii qui dicant, ct." Post hanc alteram, et tertiam etiam nonnullorum opinionem repetitam hisce pergit: „Mihi vero, „ut sum (judicio) debilis, hoc videtur, tres illas *αἱρέσεις* partim recte sentire, „partim praeter veritatem," ct.

Ergo postquam liberum hominis arbitrium in libro aliquo negaverat, Bardesanes, si qua fides est colloquio nostro, sententiam mutavit et fatalismo astrali valedixit.

Atqui, teste Eusebio in Hist. Eccl., Antonino dialogum *περὶ εἱμαρμένης* tradiderat, dum Theodoretus et Epiphanius, qui nostrum dialogum viderunt,

affirmant ibi κατὰ εἱμαρμένης disputari. Cavendum igitur, ne Philippo auctore praeceptori temere eam doctrinam tribuamus, quam fortasse excogitavit discipulus et e Bardesanis ore se recepisse finxit, simul bene curans ne quis dialogum de Fato editum sibi opponeret.

6. Recte, opinor, arguit Ewald in diario »Gött. Gelehrte Anzeigen" 1856. p. 649—666, textum Graecum ab Eusebio in Praep. Ev. repetitum ipsius auctoris, contra Syriacum a Curetono editum interpretis potius manum prodere. Dum Bardesanem Syriace scripsisse duo e doctissimis ecclesiae Patribus diserte affirmant.

Quodsi quaeras, numquid vestigii ad Philippum Bardesanis discipulum referendi supersit, fortasse Philippum episcopum Gortynium in insula Creta nominare licebit, quem tradit Eusebius Hist. Eccl. IV. 25 contra Marcionem scripsisse. Atqui de eodem argumento Bardesanes librum composuerat; et notum est, in re literaria ecclesiastica haud rare discipulos praeceptorum opera repetiisse.

Excursus II. Ad pag. 30.

De Melitonis ep. Sardium libello a Curetono edito.

1. Melitoni Sardium episcopo, de quo cf. v. d. Piper in diario »Theolog. Studien und Kritiken" anni 1838, ab Eusebio Hist. Eccl. IV. 26 et Apologia tribuitur M. Antonino Philosopho tradita, et multi alii libri, quorum eos recenset Eusebius quos ipse vidit. Ex illa Apologia ea excerpsit quibus doceamur, auctori hoc fuisse consilio, ut persecutiones adversus Christianos in Oriente fortasse praeter Imperatoris voluntatem institutas, et certe immeritas esse demonstraret.

E verbis Eusebii: ἐπὶ πᾶσι καὶ τὸ πρὸς Ἀντωνῖνον βιβλίδιον minime efficitur, Apologiam post caetera omnia a Melitone scriptam (quod vult v. d. Cureton, teste ejus Praef. p. VIII), sed hoc tantum, eam ultimo loco ab Eusebio recenseri, ut nos solemus adverbio »denique" et similibus formulis uti.

2. In Chronico Paschali, quod a tribus auctoribus compositum res a mundo condito ad saeculum undecimum usque gestas enumerat, bis commemoratur Melitonis Apologia. Sub anno enim 164—5 legimus de multorum Apologiis, quae tunc fere M. Antonino Philosopho et Vero Imperatoribus oblatae sint, inter quas nominantur Justini et Melitonis libelli. Justinum brevi post martyrium passum esse additur. Deinde, sub anno 169, post Justini et multorum necem Melitonem, Apollinarem Hierapolitanum, alios, Apologias eidem principi tradidisse dicitur, quo facto Imperatorem persecutionibus in Asia finem imposuisse.

Quaeritur autem, utrum duae fuerint Apologiae an potius una, quam varii fontes e quibus hauserit Chronici auctor ad varia etiam tempora retulerint, unde facile duplex commemoratio oriri potuerit. Cum posteriore loco omnino comparetur Eusebius l.l., utrinque enim de dimittenda persecutione sermo est.

3. In Spicilegio Curetoniano e cod. Mus. Britt. Add. 14658 edita est ܡܐܡܪܐ ܕܡܠܝܛܘܢ ܦܝܠܣܘܦܐ. ܕܗܘܐ ܩܕܡ ܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܩܣܪ. ܘܐܡܪ ܗܘܐ ܠܗ ܠܩܣܪ ܕܢܕܥ ܠܐܠܗܐ. ܘܚܘܝܗ ܐܘܪܚܐ ܕܫܪܪܐ. »Oratio Melitonis philosophi, qui erat coram Antonino Caesare, et Caesarem »monebat ut Deum cognosceret, et viam veritatis ei monstravit." Quam orationem pro Apologia habere cupidus, prudenter se convertit Cureton ad Chronici locum priorem et eum fragmento ibi laudato: οὐκ ἐσμὲν λίθων οὐδεμίαν αἴσθησιν ἐχόντων θεραπευταί, ἀλλὰ μόνου θεοῦ τοῦ πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πάντων, comparat formulas quatuor in Oratione, verum in prorsus diverso contextu adhibitas, nempe

A. P. ܐܠܐ ܐܢ .... ܕܬܦܬܚ ܥܝܢܝܟ ܘܬܚܙܐ: ܕܚܕ ܗܘ : ܟܠ ܐܠܗܐ ܡܪܐ ܕܟܠ. »nisi aperueris oculos et videris unum esse Deum »omnium rerum dominum."

B. Ib. in fine: ܐܢܬ ܕܝܢ ܩܘܡ ܠܟ ܡܢ ܠܘܬ ܗܠܝܢ ܕܪܡܝܢ ܥܠ ܐܪܥܐ ܘܡܢܫܩܝܢ ܠܟ̈ܐܦܐ. »tu autem surge ex illorum societate qui humi prostrati »jaciunt et lapides exosculantur."

C. P. ܘܫܒܩܝܢ ܟܕ ܡܪܓܫܝܢ ܕܢܣܓܕܘܢ ܠܡܕܡ ܕܠܐ ܡܪܓܫ : ܗܢ »et sinunt se, dum ipsi sentiant, venerari ea quae ipsa non sentiant.

D. P. ܐܢܬ ܕܝܢ ܒܪܢܫܐ ܫܦܠܐ: ܕܓܘ ܡܢܗ ܗܘ ܘܠܒܪ ܡܢܗ ܗܘ ܘܠܥܠ : ܡܢ ܡܢܗ ܗܘ. »tu autem homo vilis, intra quem et extra quem et supra quem Ille est."

Quod quam debile sit argumentum, ipse Cureton recte perspexit, quum his verbis, quae Latine reddo, usus sit in Praefationis pag. IX: »Locus quem Chronici »Paschalis auctor tanquam e Melitonis Apologia depromptum laudat — ad formulas »aliquas in nostro libello adhibitas adeo prope accedit, ut iis fere exaequari »posse videatur, dummodo memores simus, ejus stilum necessario ali»quanto mutatum fuisse in Graecis Syriace vertendis, et simul suppona»mus, non accurate nec verbatim eum in Chronico laudari, sed tantum ve»luti e longinquo significari." Verum his omnibus obloquitur contextus; nec video quamobrem scriptor multo recentior libelli verba, quasi bene cognita, e longinquo designasset quem illius aetate in omnium manibus fuisse vix credibile est. At hoc certe ostendit Cureton, ejusdem auctoris fuisse Apologiam illam et nostram Orationem.

4. Quin potius nos convertamus ad universum Orationis argumentum, quod in titulo jam apparet, ubi legimus, Melitonem Caesarem hortari, ut Deum cognoscat et *veritatis* viam ei ostendere. In exordis agitur de *veritate*, etsi haud facile errores confutentur, tamen victrice, simulatque cognoscatur. Deinde ad »Deum *veritatis*" hoc traducitur, quem hucusque consulto minus quam errore prae creaturis (nam Evhemerum Melito quoque sequitur) plerique neglexerint. Porro monetur Antoninus ut ipse, ܚܐܪܐ ܒܪ ܡܕܥܐ: ܘܝܕܘܥܐ ܕܫܪܪܐ »mente ingenuus et veritatis gnarus", verum Deum agnoscat. Nam ܡܢܘ ܐܠܗܐ ܗܘ ܐܝܢܐ ܕܗܘ ܫܪܪܐ ܘܡܠܬܗ ܫܪܪܐ. ܡܢܘ ܕܝܢ ܫܪܪܐ. ܗܘ ܕܠܐ ܡܬܓܒܠ ܘܠܐ ܡܬܥܒܕ ܘܠܐ ܡܬܨܝܪ. ܗܘ ܕܠܐ (1 ܗܘܐ ܡܬܗܘܐ ܗܘܐ [ܘ]ܡܬܩܪܐ ܫܪܪܐ.

»Quis est ille Deus? Ille qui ipse est *veritas* et cujus verbum *veritas* est. »Quid autem *veritas*? Id quod nec fabricatum nec factum nec formatum est; »id quod, dum (sensu materiali) non existit, tamen revera *est veritas* voca»tur." — Deo agnoscendo mundum intellectum iri promittitur, et varia argumenta refutantur quibus conabantur idolorum cultus excusare.

Atqui inter Melitonis libellos ab Eusebio enumeratos unus est περὶ ἀληθείας, qui titulus Orationi nostrae tam bene respondet, ut summo jure Ewaldum (loco in Excursu I laudato) illum huic vindicare appareat.

5. E tempore quo oratiuncula Syriace versa primitus composita est, quod jure conjecit Cureton in annum D. fere 160 incidere, Antonino Pio superstite ejusque filio Philosopho ad Augusti dignitates nondum evecto, denuo apparet, in neutro Chronici Paschalis loco ad libellum nuper editum respici posse, nisi forte prioris auctor et in anno et in Imperatoribus et in argumento indicandis simul peccaverit.

6. Denique quod attinet ad mundum igne consumendum, cujus in oratione mentio fit, frustra Cureton ex hoc loco alterius Petri epistolae authentiam a Melitone agnitam arguere conatur. Nam si recte contendunt qui saeculo Christiano secundo epistolam quoque vindicant, unius exspectationis eschatologicae in utroque libello vestigia e doctrina tunc temporis vigente, nec caeterum adeo rara, facile explicantur.

1) Fortasse intelligendum ܕܠܐ ܗܘܐ ܘܡܬܗܘܐ ܗܘܐ, copula a scriba ad vocabulum ܡܬܩܪܐ translata. Participium si esset forma ܡܬܗܘܐ, corrigendum esset ܡܬܗܘܝ, et pass. Aphel intelligendum; quod fecisse videtur Cureton, quum Anglice sic reddat: »without having been brought into existence." Imo potius pro infinitivo Peal habeo, ita ut ܗܘܐ reddatur per »existit", ܗܘܐ ܡܬܗܘܐ vero per »revera, s. proprio sensu, est", etiamsi patrologis relinquendum est arbitrium de hocce loquendi usu Melitone plus minusve alieno.

OBSERVATIONES PALAEOGRAPHICAE.

I.

Syrorum codices antiquiores omnes pergameni sunt. Membranae saeculi V et VI pulcherrimae exstant; minus nitidae esse solent quas e VII vel posteriore aliquo repetere librorum colophonibus jubemur. Differunt autem inter se imprimis utriusque paginae sive aequali seu varia conditione, et superficie, — post scripturam, opinor, — laevigata. Optimae calce aut simili materie dealbatae esse videntur, quae post saeculum Justinianeum haud raro ita post operationem abundabat, ut ex altera certe folii pagina heic illic una cum ipsa scriptura annorum decursu detrita sit. Quae his addi possint, de varia membranarum qualitate et textura, hominibus rei technicae peritis examinanda libenter relinquo. Constat autem, quo melius fabricatas, eo plerumque vetustiores eas haberi posse.

Deficiente charta pergamena, quum ecclesiarum et coenobiorum fortunae admodum diminutae ne viliora quidem illius genera emere valerent, fere a saeculo XI gossypinam quoque adhibere coeperunt, qua tamen, quantum ego scio, nullus unquam bonae notae scriba usus est. Hanc, vel fortasse papyrum, in tabulis mercatorum, epistolis scriptisque similibus jam antiquitus usurpatam fuisse veri simile est; attamen quisquis intellexerit, quantum fuerit inter illius aevi homines librorum pretium, voluminis nitide scribendi laborem in tam infirmam materiem haud facile impensam esse persentiet.

Denique, increscente monachorum ignorantia, homines aliqui in literas pingendas prurientes fere a medio inde saeculo IX [1]) antiquos libros pergamenos tum chymicis liquoribus arrodere, tum cultris abradere inchoarunt, ut suae scripturae, crassae plerumque et istis manibus dignissimae, spatium pararent. Notum est, ex ejusmodi palimpsestis a Curetono Iliados partem Graece, a v. d. K. A. F. Pertz C. Granii Liciniani Annales Latine editos esse, qui tamen philologus Germanus, contextu Syriaco a Musei scribis transcripto et e membrana deleto, codicem porro ita tractavit, ut vix unum folium hodie ea offerat Latina quae ab aliis denuo examinari possint. E specimine autem meo proxime indicato apparebit, etiam Evangeliis vernacule versis non pepercisse monachos Syros, quorum culpa in historicis etiam codicibus quos ego examinavi, v. c. in cod. Mus. Brit. **17202** *Add. Mss.* fol. 185 v., nonnulla periere. Pessima hujus generis sunt folia quibus fragmenta q. d. Syro-Palaestinensia continentur, et inter haec antiquissima Petropolitana a Tischendorfio advecta, quae tamen non Syriacam sed Ibericam pleraque invasionem passae sunt.

2.

A t r a m e n t u m quo uti solebant e gallis potius quercinis (Arab. عَفْص), quas etiamnunc ex Armenia et Persarum imperio optimas afferunt mercatores, quam e sepia confectum esse arbitror. Certe peculiari modo praeparatum est; nusquam enim fulvum illum inveni ferri oxydi colorem, quem evanescente acido gallico in vetustis scripturis Occidentalibus relinqui notum est, nisi forte in palimpsestis chymica via fabricatis [2]). Gummi nescio quod

1) Vide in tabula XIV specimen 72.

2) Forsitan idem est atramentum, quo ad hunc usque diem in Oriente utuntur. Cf. Herbin, Essai de Calligraphie Orientale (Cours d'Arabe moderne, Paris 1803) p. 228: »(Cette encre) est composée de noix de galle et de charbon pilé, ou de noir de fumée. »Elle n'est point désagréable au goût et ne jaunit presque jamais." Videtur etiam inscriptio e Cyrilli codice mox laudando. De gallarum origine cf. etiam v. cl. H. Petermann (Reisen im Orient. II, Leips. 1861, p. 348).

nonnunquam admistum esse videtur, e. g. in cod. **14532** optime servato. Ultimis demum rei literariae saeculis atramentum e lampadum fuligine praecipue concoctum, etsi raro, oculos offendit; quod in ripa Malabarica, testibus Codicibus Lugduno-Batavis, maxime usitatum est, ut etiam Sumatrae incolae ollarum fuliginem cum gummi nescio quo temperare solent.

Rubricas minio pingebant, aliquanto facilius quam atramentum de foliis deterendo; itaque nonnunquam periit ubi libri contextus superstes est. Semel tamen, in fasciculi **17215** foll. 21—24, rubricas inveni pulcherrimi coloris violacei, aut ejus potius, quem nos laccae pigmenti nomine Asiatico (Sanscr. *lâkshâ*, Pracr. *lakkha*) indicamus; purpuram esse suspicor [1]).

3.

De instrumento quo literas formaverint quaeri potest. Attamen nullum mihi aptius videtur quam calamus arundinaceus (قلم), quem omnes characteres ab antiquissimo ad recentissimum usque prodere credebam, donec anno 1859 a vo. revo. H. J. Rose, ecclesiae Anglicanae presbytero et pagi Houghton-Conquest prope Bedfordiam parocho, colophonis verba accepi ab ipso recte explicata, quae exstant in cod. quem nuper edidit R. Payne Smith, post tomum priorem Commentarii Cyrilliani in Lucam scripti. Ibi enim haec legi ille dixit: ܠܐ ܡܪܝ، ܢܬܟܠܐ ܐܓܪܐ ܕܚܡܫܐ ܬܐܘ̈ܡܬܐ ܕܠܐܝ ܙܪܥ ܙܪܥܟ ܡܒܪܟܐ ܒܩܛܡܐ ܒܚܩܠܐ ܕܚܝܘܬܐ ܡܦܪܚܬܐ ܒܥܘܕܪܢܐ ܕܐܠܗܐ. „Ne, Domine, denegetur praemium (homini) quinque geminorum" (sc. ܨܒ̈ܥܬܐ, digitorum) „qui laboravit semen tuum benedictum spargens lampadum fuligine, in „agrum (i. e. pellem) animalis, alis volucris, adjuvante Deo [2])".

1) Alia etiam, sed rarius, adsunt pigmenta, viridis (tab. IV, XIII, 69, XXII, 107—109) vel ochrei coloris (tab. IV). Hos praeter codicem 12150 (ib.) nusquam inveni. Aurum et pigmentum coeruleum vide in evangelistarii Hartwelliani specimine (cod. 5 in tabula titulo opposita). De imaginibus admodum raris nunc non loquor.

2) Ex eo quod verba ܬܐܘ̈ܡܬܐ ܕܚܡܫܐ tanquam nomen singulare masculini gene-

Ergo pennam anserinam aut similem adhibuit scriba codicis certe unius, qui quomodo eam praeacuerit, e literarum ductibus q. d. Est·rangélô vix effici poterit. Nec video qua ratione calami usum, dum huic homini abjudicamus, ejus collegis tribuere cogamur. Verum docet v. c. cod. **14503** (tab. XX. spec. 100—101, cf. etiam 97), jam saeculo XII instrumentum Arabicum apud Syros quoque usitatum fuisse, qui Arabice saepius quam patrio et ecclesiastico sermone epistolas e. g. tunc temporis exarabant. Eodem et ego usus sum quo expeditius scripturam Maroniticae similem pingerem; et in eorum gratiam qui libros Syriacos transcribere velint, figuras 1 et 2 Tabulae A e tractatu Herbiniano deprompsi[1]).

---

ris et hein et alibi tractantur, efficio, hominem »quinquies geminis" praeditum (den doppelt Fünffingrigen) significari, quemadmodum ܬܐܡ̈ܘܣ ܚܡܫܐ ܐܢܫܐ homines sunt qui duas (in Christo) naturas statuunt, sive Dyophysitae. Subscriptio enim hujus similis habetur in cod. 7149 admodum recenti, quatuor carminis versiculis constans (vide Catalogum p. 4):

ܠܐ ܡܪܝ ܬܫܠܐ ܐܓܪ ܦܘܪܥܢ ܚܡܫ ܬܐܡ̈ܘܣ
ܕܩܢܝܐ ܕܡܢ ܓܒ ܒܚܘܪܬܐ ܚܩܠ ܕܒܪ ܠܗ ܦܕܢܐ.
ܐܠܐ ܒܪ̈ܚܡܝܟ ܡܢ ܢܘܪ ܓܗܢܐ ܢܬܦܨܐ
ܘܠܐܓܪܐ ܛܒܐ ܒܛܝܒܘܬܟ ܕܡܢܟ ܐܦ ܢܫܬܘܐ.

»Noli, Domine, negligere praemium retributionis hominis quinque geminorum
»Qui canna e paludibus sumta in charta (veluti) agro vomerem scilicet duxit;
»Verum per misericordiam tuam ex igne Gehennae eripiamur
»Et mercede bona per gratiam quae ex te est etiam digni habeamur."

Non intellexerunt Catalogi auctores, ܬܐܡ̈ܘܣ »tomos" significare non posse; porro ܓܒ esse vocabulum Arabicum غبّ »terram depressam, saepe inundatam;" denique ܕܒܪ ܦܕܢܐ esse »vomerem ducere." Vox ܚܘܪܬܐ, i. e. »alba" per se chartam indicat. — Editio Cyrilli nondum mihi praesto est.

1) Herbin, Traité de Calligr. Or. p. 226. »Ces cannes viennent de Hellah حلّة, près de Dourak; on les sème dans les marais formés par le Tigre (نهر الدّجلة) et de l'Euphrate (نهر الفرات). La moisson de ces cannes étant faite, on les met tremper dans le marais même ... Cela leur donne une couleur foncée de feuille morte, et étant séchées et préparées, elles ont une certaine dureté qui les rend propres à écrire. Quoiqu'elles soient plus épaisses que nos plumes ordinaires, elles le sont cependant bien moins après qu'elles ont été taillées; car alors on a soin d'enlever toute la moëlle du

4.

„Syros non a dextra ad sinistram, sed a fronte paginae versus „pectus **scripsisse**, conversa tamen charta a dextra ad sinistram „legisse" jamdiu, teste v. cl. Hoffmann in Gramm. Syr. p. 72, qui varios laudat auctores, sua autem e libro Koppiano, Bilder und Schriften II. p. 141 sq. sumpsit, „notum est." Dubitat autem Kopp, an illa scribendi ratio orta sit quum singularum vocum literas lineis crassis et continuis inter se conjungere inciperent [1]), quare in tab. VII vide spec. 27 e cod. **14558** anni 557 (cf. t. VIII sp. 34). Ibi enim apparet, scribam, libro ita posito ut in legendo solebat, pinxisse literas Graecas ΑΒΡΑΑΜ; deinde Syriacas ܐܒܪܗܡ et lineae implendae causa alias etiam, nullum sensum praebentes, addidisse, ignaviae vero causa, ne librum circumagere opus esset, has ita formasse ut singularum initium a pectore esset aversum [2]). Ergo potius credam, illius moris

dedans, et il ne reste plus qu'une espèce d'écorce fort mince, et qui a cependant assez de force." P. 227. »On doit, pour tailler le Qalam, le coucher sur le gras du pouce gauche, en le tenant avec l'index (et le médium). On commence par l'entailler aux deux tiers de sa grosseur.... L'on fend ensuite le Qalam par le milieu, puis on ôte toute la moëlle du dedans, et l'on ne conserve que l'écorce du dessus, qui est à peu près aussi forte que nos plumes nommées bouts-d'aile. Au lieu de faire deux encoches à la tête du Qalam on n'en fait qu'une seule, qui doit avoir environ huit lignes de longueur. On pose ensuite le Qalam sur le مقطع (pierre ovale) et on le coupe en biais de droite a gauche (au contraire de nos plumes). On a aussi soin de le placer sur le Meqta' de façon que le bec y pose dans toute sa longueur." De calamorum origine aliter v. cl. H. Petermann (Reisen im Orient, II. 134): »die Qalems, Schreibfedern, »welche in der ganzen Türkei und in Persien gebraucht werden, kommen fast einzig »und allein aus Disful" (e Susae urbe ad Choaspen fluvium sita).

Veoumdantur calami Orientales v. g. Londini in vico Leadenhall Street apud Maddenum librarium.

1) Kopp l. l. p. 142 »Die syrischen Calligraphen liebten einen durch die Zeile fast überall durchlaufenden starken Grundstrich. Dieser kann nicht leicht so dick, als sie ihn brauchten, in grader Linie nach horizontaler Richtung gemacht werden, wohl aber von oben herunter." Hoc autem fere nonnisi de Nestorianis dici potest. Calamum ita praesecando et digitis tenendo ut in paragraphis 3 et 4 indicatur, scripturam obtineo qualem fere ostendunt specimina 100—101 tabulae XX, vel in XXI. 104—105, cujus ductus in legenda horizontales exiliores potius quam crassiores sunt.

2) In eadem libri pagina exemplum vide vocis ܐܒܪܗܡ more solito scriptae, sequentibus in proximo versiculo literis Graecis ΑΒΡΑΑΜ.

causam in eo quaerendam esse, quod in seribendo calami pennaeve cuspidem non brachio parallelam, sed fere versus humerum sinistrum dirigerent (cf. Tab. A, figg. 4, 5), ut nos facimus in scribendis notis musicis; quo fit ut si a dextra ad sinistram lineolas duxissent, scriptura recens manu vel manica pertersa esset. Aliter Arabes et Persae, qui instrumenti apice tantum chartam tangunt [1]). Scriptura Uigurica, cujus etiamnune exstant filiae Mogulica et Mantshurica [2]) (a Monophysitis forsitam introducta, quod id posthac cod. **17202** contextum edens ostensurus sum) a paginae extremitate versus pectus et scribitur atque etiam legitur; quod non Sinensium exemplo fieri demonstrat versiculorum ordo, contra atque apud hos obtinet, a sinistra versus dextram dispositus.

5.

Libros antiquissimos, quos hodie non habemus, voluminibus constitisse Graecorum analogia docet, quorum similia sunt exemplaria legis Mosaicae in synagogis usitata. In his scripturae columnae q. d. satis angustae una juxta alteram positae erant, ita ut membranarum, quas in unum librum consuere solebant, singulae tribus vel quatuor ejusmodi pagellis occuparentur [3]). Inde factum est, quod postquam parcimoniae causa membranas in fascem s. codicem collectas ab utraque parte inscribere coeperant, apertus liber sex vel octo columnas lectori offerebat. Deinceps autem dimidiatae sunt codicum paginae, denique, quod in octavae formae

1) Herbin, tab. I.

2) Alphabeta in officina Austriaca Imperiali repetita vide in opere: the Bible of every Land, Loodon (Bagster) 1851, *Alphabets*, p. lv.

3) Tregelles (Horpe's Introduction IV) p. 160 n. 3: »While these remarks were pas»sing out of the writer's hands, he received a *single skin* of a Hebrew roll; and the »general effect of that portion of a book of the rolled form, when looked at by itself, »singularly resembles one page of the Codex Vaticanus. This Hebrew fragment consists »of *three* columns; and as the skin is perfect at the sides, and has all the marks of »the stitches by which it was joined to the other skins, it is not unlikely that from »very early times three columns on one skin was a customary arrangement." Repertum esse dicitur hoc fragmentum Hebraicum in puteo quodam sub 'Omaris masgida Hierosolymitana.

libris jam saeculo V apparet (tab. III, spec. 7) sine intermissione a margine ad marginem exaratae.

Codicum formas solitis maximae, quartae, octavae nominibus in accurata descriptione indicare mihi quidem minus aptum videtur. Nam quod recte dicitur de libris hodiernis, quovis chartae folio revera semel saepiusve plicato, itaque certa quadam ratione diviso, minus verum est ubi de manuscriptis pergamenis agimus, quoniam pro diversa animalium magnitudine subinde varius erit foliorum numerus quae e singulorum pellibus fabricantur, ne dicam quaternionibus, e quibus libri consistunt, pelles minime respondere. Quare postquam in patriam redux codices Lugduno-Batavos describere inchoavi, eorum exemplum secutus sum qui rebus naturalibus operam dant, dum omnia ad modulum Gallicum, apud nostrates quoque usitatum, centimetrorum et millimetrorum refero. Ergo ubi foliorum mensuram hac formula ($a \times b$) indico, intelligendae sunt singulorum latitudo primum, deinde altitudo centimetris illis expressae.

6.

Scriptura in codicibus Syriacis obvia, plerumque clara et nitida, pro variis saeculis, locis, populi partibus varia est; quare, deficientibus scribarum annotationibus in fine positis seu colophonibus, exemplarium aetates scripturae ope satis bene definiri possunt. Hujus artis initia quaedam discere licet e tabulis operi Adleriano (Novi Testamenti Versiones Syriacae, Havniae 1789) additis, et in O. G. Tychseni Elementali Syriaco (Rostochiae 1793) repetitis, quae tamen, etsi summopere laudandae, non possunt quin nescio quem aeneum rigorem ostendant. Deinde, post inventam artem lithographicam, mollioribus literarum ductibus et charta plerumque fusco colore inducta codicum speciem melius imitari licuit; cujus generis pessimum quidem exemplum exstat in tabulis Dietrichianis[1]), de quibus aeque

1) »Codicum Syriacorum Specimina ct. Marburgi 1855." Cf. e. g. illius spec. 8 tab. I cum nostra tab. IV; — spec. 8 ibid. cum nostra tab. V, spec. 12; — spec. 2 tab. II cum nostra tab. IX, spec. 41; — spec. 6 ibid. cum nostra tab. XII, spec. 58; — spec.

male existimandum est ac de ipso libello cui adjunguntur judicavit v. cl. Bernstein (Zeitschr. d. deutschen morgenl. Gesellsch. IX. 549—61). Contra optimae notae sunt quae dedit J. B. Silvestre in opere: Paléographie Universelle, Paris 1841, quamvis pauca et e recentioribus libris sumta. Rariora sunt etiam specimina in tabula Catalogi Manuscriptorum Syriacorum Musci Britannici Roseno-Forshalliani (Lond. 1838) a viro expertissimo J. Netherclift depicta, unum nescio cujus Angli in opere cui titulus: Palaeographia Sacra, et Tischendorfiana in Anecdotis Sacris et Profanis (Lips. 1855), quam quibus solis in scripturae historia indaganda utaris. Dolendum est, Curetoni editionibus, caeteroquin ad unguem exactis, subinde tabulas additas esse quae pictorem in his literis alienum prodant [1]), ideoque haud satis minute factas ut omni fide dignae sint. Denique nuperrime ferunt, bibliothecae Bodlejanae custodem, v. d. R. Payne Smith, hujuscemodi tabularum seriem parare.

Equidem quum in Museo Britannico versarer, documentum aliquod auferre cupidus, quod antiquae scripturae cognitionem ab oblivione mihi servaret, fere septuaginta codicum specimina delineavi, deinde, eorum memor quibus ad illam praeclaram bibliothecam aditus nondum patebat, lapidibus repeti volui. Nimirum in chartam pellucidam ex arte praeparatam, subtili penicillo et atramento lithographico usus, ex ipsis librorum vetustorum paginis transferebam, quae deinceps prelorum ope in lapides, denique in chartam quam nunc tenes exprimi curabat artifex peritissimus Fr. Netherclift, patris modo laudati filius. Sunt tabulae XXV e Museo Britannico, una (juxta hujus voluminis titulum posita) e libris Hartwellianis vi. di. Joannis Lee (de quibus vide paragraphum 17) deprompta e, quibus his ipsis diebus in patria duae additae sunt,

---

1 tab. III cum nostra tab. XVI, spec. 78; — spec. ult. tab. IV cum nostra tab XX, spec. 101; — spec. 1 tab. V cum nostra tab. XX, spec. 99.

1) Cf. v. c. tabulae nostrae B spec. 1 cum ea quae inest libro Curetoniano: Remains of a very antient recension of the four Gospels in Syriac (Lond. 1858). Pulcherrima vero exstat imago in ejusdem auctoris opere: Fragments of the Iliad of Homer from a Syriac Palimpsest (Lond. 1851).

quas literis A et B signavi. Quarum omnium ope de scriptura Syriaca variis saeculis diversa brevi disputaturus sum.

7.

E primo jam saeculo Christiano nummi supersunt Edesseni, quorum nonnullos edidit v. d. Scott in diarii „Numismatic Chronicle" vol. XVIII (Lond. 1855). Inscriptiones aliquas inde petitas vide in tab. nostra B, figg. 2—10. Ibi legimus regum nomina e chronico Edesseno (Assem. B. O. T. I) nota: ܡܠܟܐ ܘܐܠ (fig. 2—4), ܡܥܢܘ ܡܠܟܐ (fig. 7—8) sive ܡܥܢܘ (fig. 9—10); quae sunt Arabica; itaque et in fig. 5 اله (إِلَه s. أَلَّلُه) „Deum" suspicari liceat, nam Syriacam formam ܐܠܗ statu simplici nusquam adhuc inveni. Quid sibi velit fig. 6, quippe male delineata, non video. Ex his nummis, qui vetustissima, opinor, quae nunc habemus scripturae propriae Edessenae exempla offerunt, hoc certe discimus, scripturam illam, quum a Palmyrena jam aliquanto differret (ut in literis ܐ, ܟ, ܠ), tum separatis tum conjunctis elementis delineatam fuisse, itaque non in libris tantum, sed etiam in nummis et monumentis, credo, lapideis. Unde statim oboritur suspicio, non calami gratia has formas inventas esse, sed potius e principio calligraphico ortas. Etenim rationes tantum non omnes, quae ad scripturam mutandam nos impellunt, referri possunt aut ad expediendi, aut ad excolendi, aut denique ad distinguendi studium; e quibus illud materiei duritiam, seu temporis pretium, seu mentis alacritatem declarat, alterum e pulchri sensu explicandum est, tertium autem labentes literas et sermonis usum in vita quotidiana corruptum prodere solet. Tribus ergo positis principiis, tachygraphico, calligraphico, dioristico, scripturas Hebraicam quadratam et veterem Edessenam variis viis calligraphicis e communi fonte Neo-Aramaeo, in Palmyrenis inscriptionibus fere integre servato, originem duxisse affirmamus (cf. tab. A, col. 3—5).

8.

Codicum quos adhuc possidemus anni numero inscriptos nullus eo antiquior qui hodie **12150**mus in Museo Britannico servatur (tab. II, spec. 4; tab. IV)[1]. Quae in fragmenti posterioris fine exstant sic interpretanda sunt: ܐܫܬܠܡܬ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܒܝܪܚ ܬܫܪܝ ܐܚܪܝ, ܫܢܬ ܫܒܥ(ܡܐ)ܐ (ܥܣ)ܪܝܢ ܘܬܠܬ ܒ(ܐ)ܘܪܗܝ, (ܡܕܝܢ)ܬܐ ܕܒ(ܝ)ܬ (ܢܗ)ܪܝܢ „Finis huic volumini impositus est mense Tes·rî „posteriori anni 723, Edessae in urbe Mesopotamiae." Habemus ergo codicem anni nostri 411[2] quocum statim comparemus librum **14425** (tab. II, spec. 5; III, spec. 6), cujus colophon, monachi imperiti manu reparatus, hic est: ܐܬܟܬܒ ܕܝܢ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܒܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܚܡܫ ܒܐܡܝܕ ܡܕܝܢܬܐ ܒܝܘܡܝ ܡܝܩܪܐ ܘܪܚܡ ܐܠܗܐ ܡܪܝ ܡܪܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܫܘܩܐ ܕܥܕܬܐ ܪܒܬܐ.. „Scriptum est autem hoc volumen anno 775 (A. D. 464) in urbe Amida, diebus honorabilis et Dei amantis dom. Morô episcopi, in magnae ecclesiae vico"[3]. In utroque saeculi V exemplari observamus liberum manus ductum, a nimio aequalitatis studio alienum, ita ut ejusdem literae saepius repetitae dimensiones mathematicae satis variae fiant, lineas graciles, nativam elegantiam. Versus saeculi finem crassiores ductus adhiberi videntur, quod apparet e cod. **14644** (tab III, spec. 7[4]), absque dubio ad hanc

---

1) Quae sub scripturae speciminibus leguntur numerorum notae uncinis inclusae versiculos indicant, e quibus pagina vel columna consistit.

2) Etsi Syrorum menses cum Julianis prorsus quadrant, anni tamen initium in m. Tes'rîn I sive Octobris initium incidit; itaque durantibus mensibus Konûn II, S'ěbot', Odor, Nison, Ijor, H'ězîron, Tomûz, Ob, Ilûl ab anno Graecorum 311 deducendi sunt, durantibus vero Tes'rîn utroque et Konûn I 312, ut nostrum annum post Christum natum invenias.

3) Ab ipso scriba ܒܫܘܩܐ scriptum esse opinor; nam nec ܫܘܩܐ nec ܫܩܩܐ aptum sensum praebent. Etiamsi autem, teste Dionys. Telmah'. ap. Assem. Bibl. Or. II. 102, ab Heraclio demum magna Amidensium ecclesia aedificata est, hoc de restaurato aedificio intelligere velim; cf. Ass. I. 26 in annot. Quid heic fortasse sibi velit vicus, apparet e coloph. cod. 14489 (cf. paragr. 15).

4) Notae rubrae in dextro margine conspicuae numeros indicant, in par. 22 explicandos.

periodum referendo, et **14528** (ibid. spec. 8—9), cujus colophon locum et annum sic indicat: ܒܡܒܘܓ ܡܕܝܢܬܐ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܬܪܬܥܣܪܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ.. "Hierapoli anno 812 Alexandri (A. D. 501)." Ex eodem aevo originem repeto cod. **14451*** (tab. B, spec. 1), e quo Evangelia edidit Cureton.

Procedente vero saeculo Christiano sexto crassiores fiunt literarum ductus, id quod e. g. videre est in superiore literae ܐ parte; omnia ad formas tendunt sibi constantes, quales in literis imprimis ܕ et ܪ angulum semper referentibus apparent. Denique dum scripturam pulchriorem assequi conantur tardius et aliquanto minus libere eam pingere videntur quam antea fieri solebat. Exempla paucis exponam.

Codex **14542** (tab. V, spec. 11 et 15), cujus subscriptio annum 820 (A. D. 509) et scribam in coenobio ܕܥܩܒܘܪ mihi prorsus incognito degentem declarat, literis minusculis potissimum insignis est, quae in fine reperiuntur necdum heic in censum veniunt. Contra **17126**, notitia plus uno nomine dignus, ab initio ad finem usque unam scripturam majusculam continet. E membrana ultima, oleo ut videtur admodum offuscata, haec erui, quorum imago in tab. V, sub num. 13 (cf. 14) delineata est: ܫܠܡ ܟܬܒܐ ܕܐܪܒܥܐ. ܕܦܘܫܩܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ. ܕܡܬܝ ܘܠܘܩܐ. ܕܐܬܥܒܕ ܠܦܝܠܘܟܣܢܘܣ. ܪܚܡ ܐܠܗܐ. ܐ(ܦ)ܝܣܩܘܦܐ ܕܡܒܘܓ (ܐ.)ܬܟܬܒ ܕܝܢ ܒܡܒܘܓ ܡܕܝܢܬܐ ܒܫ(ܢ)ܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ ∴ "Explicit liber quartus Commentarii in Evangelistas "Matthaeum et Lucam, qui factus est a Philoxeno Dei amante "episcopo Hierapolis Scriptus est autem in urbe Hierapoli anno 822 (A. D. 511) Alexandri Macedonis". Atqui, ut ostendit Ass. Bibl. Or. II. 16, Philoxenus ecclesiam Hierapolitanam ab anno nostro 485 ad 518 rexit, ita ut ipso episcopo ejus libri exemplar factum sit quod nunc tenemus. — E cod. **14479**, cujus specimen in tab. VI 16mum est, ibid. sub num. 18 alterum semiminusculum offero, sic interpretandum: ܐܬܟܬܒ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܐܘܪܗܝ، ܡܕܝܢܬܐ ܕܒܝܬ ܢܗܪܝܢ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܚܡܫ "Scriptus "est hic liber Edessae in urbe Mesopotamiae anno 845 (A. D.

534)." — Undecim annis post scriptus est cod. **14431** [1]) (tab. VI, spec. 17. 20. 21), originem · his declarans: ܐܬܦܫܩ ([2] ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܘܫܬ ܒܝܪܚܐ ܢܝܣܢ ܒܥܣܪܐ ܒ(ܗ) ܒܬܪܝܢ ܒܫܒܐ ܘܟܘ „Editus est hic liber anno 856 (A. D. 545) mensis „Nîson die 10, feria secunda" ctt.; quibus nitidissimae scripturae exemplum addo sine difficultate legendum (21): „Quicunque „hunc librum legerit orare velit pro peccatore Sargûnô qui eum „scripsit, ut gratiam (divinam) consequatur die judicii uti „eam consecutus est latro in cruce (pendens). Vere; Amen et „Amen." — Cod. **12166** (tab. VI, spec. 22—23), quem comparare velis cum **12150** (tab. II), teste colophone ante annum nostrum 553 exaratus est, nam ܐܙܕܒܢ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܝܘܡ ܐܝܪܚ ܐܝܠܘܠ ܕܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܐܪܒܥ ܡܢ ܐܘܪܗܝ, ܡܕܝܢܬܐ „venditus autem est hic liber die quodam mensis Ilûl anni 864 ex „urbe Edessa." Quum nemo nominetur, ab ipso scriba, qui libros venumdandos fabricare solitus sit, annotationem illam additam esse judico, nihil praeter mensis et anni mentionem continentem, quia de caeteris satis constaret e tabulis quas habebat accepti et expensi. Librarius Edessenus, ܟܬܒܐ ܐܘܪܗܝܐ, plus semel memoratur; contra ܣܦܪܐ ܕܐܘܪܗܝ, est notarius publicus Edessae (Ass. B. O. I. 393). — Codex **14558** (tab. VII, spec. 26; tab. VIII, spec. 34) in nescio quo monasterio (nam subscriptio non amplius integra exstat) die 5 mensis Nîson anni 868 (A. D. 557) absolutus est; qui etsi ad graciles superioris saeculi formas propius accedens, tamen luculenter ostendit, quantum inter illud et sextum nostrum intersit. — Cod. **12156** (tab. VII, spec. 29; tab. VIII, spec. 31) illius non prorsus similis est, verum ad libri **12150** ductus appropinquat. Colophone terminatur valde prolixo, e quo haec verba excerpsi: ܘܒܫܘܒܚ ܡܪܝ, ܡܫܝܚܐ ܒܚܘܒܗ ܕܗܘ ܠܟܠ ܦܪܘܫܐ. ܘܡܪܝ, ܡܫܝܚܐ ܚܝܐ ܕܠܟܠܢ ܠܟܬܒܐ ܘܡܪܝ, ܡܫܝܚܐ ܥܡܟܘܢ ܕܗܘ ܟܬܒܗ ܕܡܠܟܘܬܐ ܫܠܡܬܐ ܀ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܠܬ. ܒܝܪܚ ܢܝܣܢ ܡܫܬܠܡ

1) Fortasse 14531.

2) Corrige, ut saepius, ܐܬܦܫܩ.

ܕܐܡ ܥܒܕܬܐ ܡܓܠܝܐ ܕܩܡ ܒܝܬ ܡܘܢܐ ܠܕܘܟܪܢܗ̇. (¹ ܘܠܦܘܪܩܢܐ
ܕܢܦܫܗ̇. ܐܠܗܐ ܗܘ ܕܡܛܠ ܫܡܗ ܩܪܒܬ ܩܘܪܒܢܐ ܗܢܐ. ܗܘ ܢܬܠ
ܠܗ̇ ܦܘܪܥܢܐ ܛܒܐ ܘܢܟܬܘܒ ܫܡܗ̇ ܒܣܦܪܐ ܕܚܝ̈ܐ: ܘܡܪܢ ܡܪܢ
ܕܩܪܝܒܘܗ̇ ܠܡܝ̈ܬܐ ܘܠܚܝ̈ܐ ܛܝܒܘܬܐ ܘܚܢܢܐ ܥܠ ܐܦܝ̈. ܒܥܘܬܐ
ܕܟܐܢ̈ܐ ܘܙܕܝ̈ܩܐ ܕܥܒܕܘ ܨܒܝܢܗ ܠܥܠܡܝܢ ܀ ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ܀
„diebus dom. presbyteri Bacchi e Gamlî [2]) oriundi, curatoris, et dom. „presbyteri 'Azîz librorum custodis, et dom. presbyteri Simeonis e „(monte) Carmel ostiarii, anno 873 (A. D. 562), mense Nîson. „Donavit autem eum (librum) ancilla (Dei an ipsius coenobii?) Me„gale (?) e Bêt-Monô [3]) in memoriam suam et animae suae salu„tem. Cui Deus, ob cujus nomen hanc fecit oblationem, bonam „retributionem reddere, ejusque nomen in vitae librum inscribere „velit; et Dominus noster (i. e. Christus) illius (genere proximis) „defunctis piam memoriam, vivis gratiam et misericordiam donare „propter preces proborum et justorum (hominum) qui ejus „mandata exsequuntur, in aeternum! Amen et Amen." Anno ergo laudato nescio cui monasterio, cui praeerant presbyteri quos vidimus, codex donatus est. Scriptus autem est diu post medium saeculum quintum, quoniam libellorum, quos continet, auctor recentissimus (cf. hujus tomi p. 14) Timotheus Alexandrinus est [4]), ejusque commentationi in uno volumine alia patristica addita sunt, id quod vix fieri potuit antequam ipsum cum Cyrillo, Gregorio Thaumaturgo, Epiphanio, aequali fere veneratione sui amplecterentur. Ipsius scribae verba (spec. 30) haec sunt ܒܥܘܬܗ̇
ܕܟܠܗ̇ ܥܕܬܐ ܡܫܒܚܬܐ ܢܫܟܚ ܪ̈ܚܡܐ ܬܐܠܝܐ ܣܦܪܐ ܐܘܪܗܝܐ ܕܟܬܒ
ܟܬܒܐ ܗܢܐ. ܟܠܗ̇, ܥܒܕܐ ܕܩܪܐ ܠܗ ܦܘܩܕܢܐ ܢܨܠܐ ܥܠܘܗܝ. ܀
ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ܀. „Propter universae ecclesiae gloriosae preces misericor„diam assequetur T'elojô librarius Edessenus qui hunc librum

1) Hucusque spec. 29.

2) Pago, ut videtur, ܓܡܠܝܢܐ „Gamlinus" episcopus memoratur apud Ass. B. O. I. 409, in annot.

3) Altero pago, quem nescio.

4) Aelurus, qui in exilio contra Synodum scripsit; cff. fragmenta ap. Majum, Scr. Vet. Nova Coll. VII. 277 (297?). 304 305. 35 (?) quae laudat F. C. Baur, Dreieinigk. und Menschw. Gottes, II. 42. N. 3. Timotheum autem alterum, qui fere ab A. D. 519 ad 537 sedem Alexandrinam occupavit, libros edidisse nusquam adhuc comperi.

„scripsit, hora quam illi decreta (divina) statuerint, in die judicii. „Vere; Amen.” Nomen proprium ܬܠܝܐ hominem Tela oriundum significat. — Pergamus ad cod. **17157**, quem in tab. VII, spec. 24. 25. 28 imitatus sum, hac subscriptione munitum: ܟܬܝܒܐ ܕܝܢ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܒܐܘܪܗܝ، ܡܕܝܢܬܐ ܡܒܪܟܬܐ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܫܬ ܒܝܪܚ ܫܒܛ ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܡܪܝ، (1 ܩܫܝܫܐ ܬܐܘܕܘܪܐ ܘܫܪ „Scriptum est autem hoc volumen in urbe Edessa, „anno 876 (A. D. 565) mense S·ĕbot·; quod est dom. presbyteri „Theodori ctt.” — De cod. **17169** (tab. VIII, spec. 32) sic colophon: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܝܪܚ ܚܙܝܪܢ ܕܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܬܫܥܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ: „Absolutus est autem hic liber mense H·ĕzîron „anni 892 (A. D. 581); **12158** (ibid., spec. 33), juxta subscriptionem a nescio quo diu post repictam, anno nostro 588 in aliquo Macarii monasterio exaratus est.

Itaque bonae elementorum proportionis studio eo usque pervenerunt, ut septimi saeculi scriptura lineas horizontales et a dextra versus sinistram obliquas fere puras ostendat (ut optime videre est e tab. IX, spec. 37), illis vero crassiores. — Quod nondum apparet in cod. **14460** (tab. IX, spec. 35. 42), cujus colophon annum 911 (A. D. 600) indicat; aliquanto melius in cod. **12170** (tab. IX, spec. 36. 43); anni 915 (A. D. 604); at optime in cod. **12135** (ibid., spec. 37. 41), quem his scriba perorat: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܥܣܪ̈ܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܒܝܪܚ ܐܝܠܘܠ ܒܬܪ̈ܥܣܪ ܒܗ. ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܕܐܠܗܐ ܒܪ̈ܚܡܘܗܝ، ܢܬܠ ܪ̈ܚܡܐ ܠܟܠ ܕܐܫܬܘܬܦ ܠܗ ܒܗ ܫܘܬܦܘܬܐ ∴ ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ∴ „Scriptus autem „est hic liber anno 922 (A. D. 611) mense Ilûl, die 12, die Sab„bati; cujus quicunque particeps factus fuerit, a Deo, qua Ille est „clementia, gratiam nanciscatur. Vere et Amen.” — Ante annum 653, attamen eodem saeculo, scriptum esse oportet cod. **14605** (tab. X, spec. 44. 45), cui hic additur colophon: ܙܒܢ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܟܣܦ ܕܬܫܡܫܬܐ ܘܫܡܗ ܘܐܪ̈ܟܒ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܪ ܦܝܠܝܦܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ ܡܢ ܒܗܪܐ ܘܕܝܪܐ ܕܕܝܪܐ ܩܕܝܫܬܐ „Emtus

1) Pro ܠ atramento substitutum est ܢ.

„est autem hic liber anno 964 (A. D. 653) juxta aeram Alexan„dri Philippi f. Macedonis, e coenobio q. d. monasterium Pĕsîltô[1])." — Paullo recentior est Severi epistolarum exemplar **12181** (tab. X, spec. 48. 50), de quo sic narrat subscriptio: ܐܬܦܫܩ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ. ܠܕܚܝܠ ܐܠܗܐ ܩܫܝܫܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܢܨܝܒܝܢܝܐ ܗܘ ܕܡܢܗ ܢܣܒܗ ܢܟܦܐ ܩܫܝܫܐ ܣܘܝܪܐ. ܒܝܘܨܦܢܘܬܐ ܕܩܕ̈ܝܫܐ ܐܦܝܣܩ. ܡܬܝ ܕܒܪܘܝܐ ܘܕܕܢܝܐܝܠ ܕܐܘܪܗܝ، ܡܕ̈ܝܢܬܐ. ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܬܡܢܝܢ ܕܝܘ̈ܢܝܐ. ܐܠܗܐ ܡܛܠ ܡܪܢ ܟܠ ܕܩܪܐ ܢܨܠܐ ܥܠܝܗܘܢ ܀ „Translatus „est (liber) e Graeco in Syriacum sermonem a Dei verente presb. „Athanasio Nisibeno, a quo (eum) accepit modestus presbyter Seve„rus, cura sanctorum episcc. Matthaei Beroeae et Danielis Edessae „urbium, anno 980 Graecorum (A. D. 669). Domini autem nostri „(Christi) gratia quicunque legerit pro his viris orare velit." Sunt verba, si quid video, Severi presbyteri autographo Athanasii libro addita. — Deinde ad cod. **14647** a meipso transcriptum pervenimus (tab. X, spec. 46. 47), cujus colophon repetitur a Curetono in praefatione Historiae Ecclesiasticae Joanneae anno 1853 editae. Particula quam delineavi (spec. 47) annum nostrum 688 indicat. — Ipsius libri **14640**, unde Historia illa recuperata est, specimen dedi in eadem tabula, sub num. 50. Nec dubito quin et hic saeculo septimo vindicandus sit et tres alii, quos vide in tab. XI expressos. — Sunt **14658** (spec. 51—53), **14532** (spec. 54) et **17202** (spec. 57).

9.

Antequam ad seriorum temporum scripturas pergamus, m i n u s c u l a consideranda erit, jam sexto saeculo exculta. Literarum formas antiquas, quippe in aedium sacrarum et privatarum tenebris lectu minus difficiles, et nescio quam opulentiae speciem prae se ferentes, in libris diu usitatas fuisse non miramur; at minus facile pingebantur atque nimium et chartae et temporis in eas impendi solebat quam ut a Graecorum exemplo sequendo abstinerent, qui,

1) Ubi Jacobus Baradaeus, teste Dionysio ap. Ass. B. O. II, 62, vitam monasticam egerat.

testibus papyris in Aegypto repertis, jam Antoninorum aevo minusculis literis utebantur. Epistolas igitur, tabulas mercatorum, annotatiunculas subsecivas, et hoc genus omne, ita scribebant, ut videmus in codice **14542** (tab. V, spec. 11) anni 509, ubi libro absoluto versiculos aliquos currente calamo scriba addidit, quorum quos imitatus sum sic lego: ܐܢܬ ܕܬܦܫܘܩ ܗܘ ܐܝܟ ܕܢܘܫܥܢܐ ܠܠܟܐ ܕܬܫܘܩ ܫܘܒܩܢܐ. — — . ܐܢܐ ܝܥܩܘܒ ܐܡܕܝܐ [1] ܟܬܒܬ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܟܠ ܡܢ ܕܩܪܐ ܢܨܠܐ ܥܠܝ ܕܡܪܢ ܢܫܘܐ ܥܠ ܡܚܫܒܬ ܚܘܫ̈ܒܝ ܘܥܠ ܒܨܝܪܘܬ ܥܒܕ̈ܝ (ܘ)ܒܨܝܪܘܬ، ܥܠ ܡܢ ܕܟܬܒ. ܐܡܝܢ ܕܟܪܢܐ ܠܟܠܗܘܢ ܐܚ̈ܐ ܕܐܬܬܢܝܚܘ ܒܫܠܡܐ.

Post prima verba, quibus pia quaedam sententia terminatur, ita verto: "Ego Jacobus Amidensis hunc librum scripsi; quicunque eum "legerit orare velit pro me, ut Dominus noster condonet medita- "tionum mearum infirmitatem et operum meorum et precium exi- "guitatem, pro eo qui scripsit. Amen. Memoria colatur omnium "fratrum qui in pace sunt." Observa literam ܬ in primo et tertio versiculo, ܐ in quarto, ܘ in secundo, tertio, sexto cum sequentibus colligatas, formas minusculae scripturae peculiares in literis ܐ, ܕ, ܟ, ܗ, ܘ, ܡ, ܗ finali, ܬ conspicuas; deinde discrimen inter tres priores versiculos et quatuor posteriores exstans, et formas majusculas in mediis minusculis a scriba repetitas, quae tamen haud impedivere quin nonnullas quibus extra libros jam tunc utebantur cognosceremus. — Inter utrumque scribendi genus intermedium alterum quoque esse videatur, quod in codicis **17182** colophone (ibid. spec. 12) apparet haec verba continente: ܟܬܒ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܥܣܪ(ܝ)ܢ ܘܬܠܬ ܒ(ܕ)ܝܘܢ̈ܝܐ ܒܝܪܚ ܟܢܘܢ ܐܚܪܝ، "Scriptum est anno "823 juxta Graecorum (aeram, A. D. 512), mense Konûn posteriori." — Codicis **14479** specimen, in tab. VI sub num. 18 depictum in pag 66 jam interpretatus sum. — Ibid. sub num. 19 haec colophonis verba offero e cod. **14530**: ܐܫܬܠܡ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܫܬ ܒܡܢܝܢܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܠܟܐ ܐܝܟ ܡܢܝܢܬܐ ܗܘ ܕܒܢ̈ܝ ܡܕܝܢܬܐ (ܕ)ܐܢܛܝܟܝܐ ܡܢ، ܐܘܣܛ ܕܒܢ̈ܝ ܡܕܝܢܬܐ "Absolutus est hic liber anno 846 ex aera Alexandri (A.

---

1) Corrige ܐܡܝܕܝܐ.

"D. 535), mensis Ijor d. 10 in monasterio beati dom. Eusebii Ka-"phradbartae[1])", ubi minuscula in littera ܘ, et finali supra laudata et cum sequenti conjuncta apparet. — In tab. VII, spec. 25 e cod. **17157** depromptum sic lego: (ܙ)ܫܡܥ ܐܠܗܐ ܘܚܘܣ ܥܠ ܦܬܚ ܬܪܥܐ ܠܬܝܒܘܬܐ (ܦܬܚ) ܡܪܝ ܬܪܥܐ ܒܥܘܬܢ ܀ ܡܫܝܚܐ ܕܕܢܚ ܡܢ ܡܪܝܡ ܐܕܢܚ ܥܠ ܐܪܥܐ ܀ ܡܫܝܚܐ ܕܫܩܠ ܠܙܩܝܦܐ ܐܪܝܡ ܒܥܘܬܢ ܩܕܡܝܟ ܀ "Audi Deus et miserere mei, aperi januam poeniten-"tibus; aperi Domine januam precium nostrarum (i. e. precibus "nostris). Christe qui exortus es e Maria, exorire supra terram. "Christe qui crucem sustulisti, extolle preces nostras coram te!" Hae preces, etsi in praecedenti folio (cf. spec. 28) majusculis colophona scripserit, ab ipso librario additae esse possunt, quoniam et literae ܡ formam exhibent saeculo sexto peculiarem, et v. c. in litera ܥ eandem quam spec. 24 manum prodere videntur. — Proximum est spec. 34 in tab. VIII, ductibus admodum liberis haec offerens: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܬܡܢܐ ܒܝܪܚ ܢܝܣܢ ܒܚܡܫܐ ܒܗ ܒܝܪܚܐ "Absolutus est autem hic "liber anno 868 (A. D. 557), mense Nîson, die 5 ejus mensis;" quodque cum tab. V, spec. 11 initio magis convenit. — Pessime exarata est subscriptio cod. **14460** (tab. IX, spec. 42): ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ (ܗܢܐ) **** ܬܫܥܡܐܐ ܘܚܕܥܣܪܐ ܒܝܪ(ܚ) "Absolutus est "autem hic liber anno 911 (A. D. 600) mense ...." — Cum specc. 18 et 19 tabulae VI comparari potest 43 tab. IX e cod. **12170**: ܐܫܬܟܬܒ ܕܝܢ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܚܡܫܥܣܪܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܐܝܪܚ ܬܡܘܙ ܒܚܡܫܬ(ܥ)ܣܪ ܒܗ ܒܝܪܚܐ "Scriptus est autem "anno 915 Alexandri (A. D. 604) mense Tomûz, d. i. 15 ejus "mensis." — Codicis **14605** colophona in fine repictum (tab. X, spec. 45) jam in pag. 69 explicui, subscriptionem cod. **12181** (ibid. spec. 48) in pag. 70.

---

1) Dionysius Telm. in Chronico (ap. Ass. B. O. I. 304) ܕܝܪܐ ܕܐܘܣܒܝܣ ܕܐܓܘܪ̈ܐ "monast. Eusebii e lateribus aedificatum", Simeon ep. Bêt-Ars'am (ibid. p. 352) ܕܝܪܐ ܕܟܦܪ ܡܪܝ, "monasterium Kĕphar-mori (s. — Morj, "domini" cujusdam)" commemorant.

10.

Ergo sub antiquae scripturae characteribus manifesta vestigia minusculorum emergere vidimus, qui non properante manu quasi ex tempore ab unoquoque scriba fingebantur, sed, — testibus imprimis literis ܡ in unum duosve ductus simplicissimos redacta (spec. 11. 25), ܐ uno primum angulo, deinde ductu expressa, et ܬ a vertice versus calcem ducta, — propriis et sibi privis formis distinguebantur. Eosque jamprimum in anni 509 libro conspici, deinde certe per centum annos continuari, pro argumento est ubi contendo

1° Syrorum scripturam minusculam ante saeculum sextum excultam fuisse,

2° eam in speciminibus e libris desumtis, quanta ego adhuc vidi, nusquam puram et integram apparere, sed ubique cum formis majusculis plus minusve commistam,

3° nec eam, durantibus saeculis sexto et septimo, sub librariorum calamo mutatam esse.

11.

Quae igitur, praetereunte hac prima historiae nostrae graphicae periodo, praeparata erat characterum solennium et popularium in annotationibus et subscriptionibus coalitio, eam post annum 700 ipsos librorum contextus invadere demonstraturus sum; sive, ut aliis verbis utar, scripturam quam ܦܫܝܛܐ „simplicem," seu potius „vulgatam," Maronitae et recentiores grammatici dicunt, non ipsam esse minusculam antiquam, sed ex hac et majuscula quam ܐܘܢܓܠܝܐ (سطر انجيل) „Evangelicam scripturam" vocant, conflatam esse.

Cujus rei rationem, non obstantibus iis quae Kopp (Bilder und Schriften II. 102) et Hoffmann (Gramm. Syr. p. 69) disputarunt, in Jacobi ܡܦܫܩܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ, qui ab anno Christi 651 ad 708 episcopatum Edessenum gessit, auctoritate quaero. Nam celeberrimus ille sermonis instaurator, signorum vocalium excultor, librorum Graecorum interpres, codicibus multiplicandis nullum aptius

remedium excogitare poterat quam scripturam et expeditam et in vita quotidiana usitatae similem; quoniam majusculam, post ea quae modo observavimus, jampridem obsoletam et in librariorum cellas vel tabernas relegatam fuisse in promptu est. Atqui ut sumus plerique mortalium ad labori parcendum ne dicam ad nostri indulgentiam proni, vix uno exemplo dummodo satis illustri opus erat ut brevi temporis intervallo tantum non omnes novum libros scribendi morem amplecterentur. Quum igitur ab hoc inde tempore characteres semiminusculi, q. d. ܣܪܛܐ ܦܫܝܛܐ, praecipuum in libris locum obtineant, horum mutationes persequemur antequam de majusculorum fatis dicamus.

12.

Saecula ergo, quae argenteae sermonis aetatis nomine Hoffmann (Gramm. 28) vm. clm. Eichhorn secutus designavit, peculiari codicum scriptura insignia sunt. Cujus prima exempla vide e priore parte cod. 12133 deprompta in tab. XII, spec. 58, 59. Ibi primum legitur ܐܫܬܠܡ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܝܚܙܩܝܠ ܥܡ ܚܒܪܘܗܝ ܟܠܗܘܢ: ܗܘܐ ܕܝܢ ܗܘ ܐܚܪܢܐ ܕܕܝܬܩܐ ܟܠܗ. ܒܕܝܪܐ ܕܡܣܟܝܬܐ ܕܩܘܒܠܗ ܕܪܝܫ ܥܝܢܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܒܚܕ ܒܢܝܣܢ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܒܥ. ܒܡܘܩܡܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܕܡܪܝ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ »Absolutus est hic liber Ezechielis cum sociis omnibus; »— est autem (tomus) secundus totius Testamenti; — in mona»sterio Speculae[1]) quod prope Rhesaenam urbem est, die primo m. »Nîson anni 1037 (A. D. 726), in statione[2]) gubernationis dom. »Constantini episcopi." Deinde ܫܠܡ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܝܢ ܒܡܕܒܪܢܘܬܗ. ܕܐܒܘܢܐ ܡܪܝ ܫܡܥܘܢ ܕܠܗ ܕܡܣܩܬܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܗ.

1) Assemanus (B. O. II. 348. 370) e codd. recentioribus coenobium ܕܣܦܝܠܘܣ prope eandem urbem situm protraxit, quod »Saphylae" vocat; docet autem inscriptio nostra, non Van sed Qûph scribendum esse. Nominis etymologiam in specula quadam montana militibus Byzantinis usitata quaerendam esse in promptu est; et ex Assemano discimus, monasterium *supra* urbem fuisse.

2) Eodem sensu ܡܘܩܡܐ legitur in cod. subscr. ap. Adl. N. T. Vers. Syr. p. 54. Cf. v. rev. Pischon, loco in paragr. 15 laudando.

ܡܢ ܬܠܟܡܛܪܐ ܩܪܝܬܐ. ܘܬܐܘܕܘܣܝܣ ܬܠܝܐ ܒܚܦܝܛܘܬܐ ܘܥܡܠ ܠܚܝܐ ܡܣܝܒܪܢܐ. ܟܠ ܕܩܪܐ ܢܨܠܐ ܥܠܝܗܘܢ ܡܛܠ ܡܪܢ ܕܢܬܚܢܢܘܢ ܐܝܟ ܠܓܢܒܐ ܕܒܨܠܝܒܐ ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ ܀ „Contulerunt hunc librum „cum sociis abbas dom. Simeon ejusdem Speculae coenobii, e „pago Tel-Kĕmatro (oriundus), et Theodosius Telensis multa „cum diligentia et oneris patientia. Quisquis legerit orare velit „pro iis Domini nostri gratia, ut misericordia iis donetur latronis „in cruce pendentis ad instar. Amen et Amen." Quid si abbati aetate maturiori debetur illa subscriptio, firmiorem manum accusans, haec vero adolescenti, qui ingenti scilicet labore absoluto aliquid esse sibi visus est? — Codex **17170**, qui in contextu (tab. XII, spec. 60) majusculas literas non offert sed imitatur, in colophone (ib., spec. 61) tamen semiminusculorum hujus aevi exemplum praebet: ܐܬܟܬܒ ܕܝܢ ܗܢܐ ܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ ܒܐܘܪܗܝ ܡܕܝܢܬܐ ܡܒܪܟܬܐ ܒܫܢܬ ܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܘܬܡܢܐ ܠܫܘܠܛܢܐ ܕܐܝܣܡܥܝܠܝܐ ܀ „Scriptus est autem hic liber sacrosanctus Edessae in urbe bene„dicta, anno 158 dominationis Ismaelitarum," i. e. fere A. D. 797 si recte judico, annos Christianos intelligendos esse; sin vero anni Muhammedici sunt, fere anno Hig. 175 [1]. Igitur exeunte saeculo nostro VIII in ipsa Jacobi urbe facultas majusculis literis recte scribendi fere interierat, ut videre est in spec. 60. — Ridiculae porro formae, fere perpendiculares, apparent in cod. **14548** (tab. XII, spec. 62. 63) cujus colophona sic lego: ܫܠܡ ܠܡܟܬܒ ܦܠܓܘܬܐ ܩܕܡܝܬܐ ܕܬܘܪܓܡܐ ܕܩܕܝܫܐ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܬܐܘܠܘܓܘܣ: ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܢܙܝܢܙܘ ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܐ ܘܚܕܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܝܪܚ ܬܡܘܙ. ܐܢܕܝܩܛܝܘܢ(ܐ) ܕܬܫܥܐ ܀ ܫܘܒܚܐ ܠܐܒܐ ܘܠܒܪܐ ܘܠܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ: „Absoluta est scribendo pars prima „homiliarum Sti Gregorii theologi episcopi Nazianzeni, anno 1101 „secundum Alexandri (aeram, A. D. 790), m. Tomûz, indictione „IX (ἐνάτῃ). Gloria Patri et Filio et Spiritu Sancto in aeternum.

---

1) Chwolsohn (die Ssabier und der Ssabismus, I. 456) comparatis variis scriptoribus Arabicis Edessam cca. A. D. 639 expugnatam fuisse affirmat; auctore T'abarî (ap. Weil, Gesch. d. Chalifen I. 88 N. 2) Mesopotamia anno Hig. 17 Arabibus tradita fuerat.

"Amen." — Librarium Edessenum denuo habemus in cod **14593** (tab. XIII, spec. 69) teste hoc colophone: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܐܘܪܗܝ، ܡܕܝܢܬܐ ܕܒܝܬ ܢܗܪܝܢ. ܒܝܪܚ ܬܡܘܙ. ܫܢܬ ܐܠܦܐ ܘܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ ܘܬܡܢܝܐ ܕܝܘܢܝܐ. ܟܬܒܗ ܕܝܢ ܡܚܝܠܐ ܘܚܛܝܐ. ܘܣܢܝܩ ܠܪ̈ܚܡܐ ܕܐܠܗܐ. ܒܪܨܘܡܐ ܒܪ ܡܢܝܚ ܢܦܫܐ ܐܢܣܛܣܝܘܣ ܒܪ ܩܘܪܝܩܘܣ ܟܬܘܒܐ ܐܘܪܗܝܐ. ܐܬܚܦܛ ܕܝܢ ܘܩܢܝܗ ܠܢܦܫܗ ܕܘܝܐ ܘܡܚܝܠ ܒܟܠ. ܣܛܦܢܘܣ ܕܝܪܝܐ ܘܡܫܡܫܢܐ. ܟܠ ܕܩܪܐ ܕܝܢ ܒܡܕܡ ܡܢܗ ܐܘ (ܐ)ܦܩ، ܡܢܗ. ܢܨܠܐ ܥܠ ܟܬܘܒܐ. ܘܥܠ ܟܠ ܕܐܬܚܒܫܬ ܘܟܠ ܐܢܫ ܐܝܟ ܕܨܒܐ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܢܗܘܐ ܠܝ. ܐܡܝܢ ܀

"Absolutus est autem hic liber Edessae, in Mesopotamiae capite, "m. Tomûz anni 1128 Graecorum (A. D. 817). Scripsit autem "eum (homo) infirmus et peccator et cui misericordia divina opus "est, Barçaumô [1]) f. Anastasii (cujus animae quietem) f. Cyriaci, "librarius Edessenus. Sollicitavit vero et sibi proprium fecit [2]) "(homo) miser et in omni re debilis Stephanus monachus et dia- "conus. Quicunque autem aliquam hujus libri partem legerit aut "(quidquam) ex eo protulerit [3]) orare velit pro scriba et omnibus "quibuscum ei consuetudo est; et quae omnes homines sibi evenire "optant ea mihi accidant. Amen." — Codicis **14651** (tab. XIV, spec. 71—72, cff. hujus tomi pag. 20 sq.) scriptura barbara manu digna, quae saeculi quinti Evangelistarium eradere ausa est. Colophonis initium haec offert: ܫܠܡ ܕܝܢ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܒܫܢܬ ܐܠܦܐ ܘܡܐܐ ܘܫ̈ܬܝܢ ܘܚܕܐ ܕܝܘܢܝܐ. ܒܝܪܚ ܢܝܣܢ ܒܥܣܪܝܢ ܘܬܠܬܐ ܒܗ. ܝܘܡ ܐܪ̈ܒܥܐ. ܕܐܝܬ ܒܗ ܬܫ̈ܥܝܬܐ ܘܥܠ "Absolutum est au- "tem hoc volumen anno 1161 Graecorum (A. D. 850), mensis "Nîson d. 23, feria quarta; in quo sunt historiae" ctt. — Codex **14650** (tab. XV, spec. 73. 76, cf. hujus tomi pagg. 24 sq. et 36. 38) haud pulchriore manu exaratus in subscriptione haec declarat:

1) Nomen ܒܪܨܘܡܐ, quod ab Assemano "Barsumas" legitur, cum ܒܪܚܫܒܐ comparo et hominibus tempore jejunii (die Dominica) natis tributum fuisse existimo.

2) Sive, ut aliis verbis utar: opus faciendum mandavit, et factum aere soluto suum fecit.

3) Cf. Bernstein in Lexico Chrestomathiae a se editas accommodato p. 46 b.

ܫܠܡ ܠܡܟܬܒ .....[1] ܕܟܬܝܒ ܚܪܝܬܐܝܬ ܒܗܢܐ ܟܬܒܐ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܩܦܘ ܕܝܘ̈ܢܝܐ. ܟܬܒ ܕܝܢ ܫܡܥܘܢ ܚܛܝܐ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܫܠܝܡܘܢ ܕܩܠ ܠܘܬ ܕܠܘܟ. ܟܠ ܕܩܪܐ ܗܘ ܢܨܠܐ ܥܠ „Absoluta „est scribendo (homilia), quae nuperrime (i. e. postrema) in hoc „libro scripta est, anno 1186 secundum Graecorum (aeram; A. D. „875). Scripsit autem Simeon peccator e monasterio dom. Salo„monis quod prope Dolichen (situm est). Quicunque legerit, „orare velit" ctt. Notandum est versiculos quatuor, in nostro specimine ad sinistram positos, in codice sub alteris legi, et membranae ruptura tertium vocabulum deletum esse, cujus tamen una litera ܒ satis certa exstat. — Cum his duobus codicibus minus bene conspirat **14492** (tab. XV, spec. 74. 75), cujus colophon, quippe codicem ecclesiae traditum commemorans, ad majusculam scripturam propius accidit. Hic autem ita legendus est: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܦܠܓܘܬܐ ܩܕܡܝܬܐ: ܠܥܕܬܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܒܦܣܛܛ: ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܠܬ: ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܪ ܦܝܠܝܦܘܣ „Traditus autem est hic liber partis prioris (i. e. hic „libri tomus prior) ecclesiae Sti Joannis quae Fost·ât·-i [2]) est anno „1173 Alexandri Philippi f. (A. D. 862)." — Quo denique delapsa sit scriptura semiminuscula saeculi IX exeuntis, videas e speciminibus cod. **12138**, correctorii biblici (tab. XV, spec. 77. XVI, 78—80) cujus vocalia Graeca depravatam sermonis conditionem et remedii desiderium satis declarant. — His unum exemplum addere libet e saeculo X, cujus aevi libri rariores sunt. Tab. XVII enim (spec. 82. 83) e codice **14643** ea exhibet quae et ipsa ad cognoscendam aetatem argenteam faciant, quum et ternis columnis etsi literis semiminusculis minime elegantibus scriptus antiquitatem imitari studeat et in colophone haec offerat: ܐܬܡܝܡ ܫܠܡܬ. ܬܫܡܫܬܐ. ܕܟܠ. ܩܕܝܫܐ ܘܚܝܢ ..... ܬܪ̈ܐ.[3])

1) Supplendum ܡܐܡܪܐ. Respice pag. 26.

2) Aegypti urbs notissima الفسطاط, quae igitur ecclesia Syriaca tunc temporis erat munita.

3) Supplendum: ܕܢܩܪ̈ܐ.

ܘܡܕܒܪܢܐ. ܕܡܕܒܪܐ ܕܐܣܩܝܛܣ. ܕܐܬܦܫܩܬ. ܡܢ. ܠܫܢܐ. ܛܝܝܐ. ܠܣܘܪܝܝܐ. — ܐܬܦܫܩܬ ܕܝܢ ܒܕܝܪܐ ܕܣܘܪ̈ܝܝܐ ܕܒܡܕܒܪܐ ܕܐܣ̈ܩܝܛܐ ܒܫܢܬ ܐܠܦܐ ܘܡܐܬ̈ܝܢ ܘܐܪ̈ܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܪ ܦܝܠܝܦܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ. „Amen. Explicit narratio de Sto Joanne „coenobiarcha et gubernatore deserti Scetes, quae translata est e „sermone T·ajitico (i. e. Arabico [1])) in Syriacum. — Translata est „autem in monasterio Syrorum quod in Ascetarum deserto est [2]), „anno 1247 Alexandri Philippi f. Macedonis (A. D. 936)." Ergo eo usque pervenerant, ut lingua Arabica, in Aegypto saltem, Christianorum patrum vitae describerentur, deinde Syriace interpretandae. — Saeculo IX, fortasse X, assignanda esse judico Chronici folia, quae olim sub numeris **14642** (tab. XVII, spec. 84) et **14664** servabantur, quorumque novem ultima postea, anno 1859, e fasciculo modo dicto in nescio quem locum remota esse comperi [3]). Annus qui illic commemoratur recentissimus (in folio mihi 29, libri finem continente; sunt autem folia summatim 36 [4])) nobis est 797.

13.

Verum antequam pergam, videamus de saeculorum VIII et IX scriptura majuscula. Characteres durante VII usitatos e ductibus horizontalibus et a sinistra versus dextram obliquis consistere supra dixi; quantum autem deinceps etiam mutati sint efficitur e comparandis tabulae IX speciminibus 36 et 37 cum spec. 38 et 39 [5]),

1) Notum est tribum طى Arabicam jamdiu in Mesopotamia septentrionali habitasse, et hodie etiam (cf. Petermann, Reisen in Orient. II. 36) fere a Nisibi urbe usque ad Persarum et Turcarum ditionum confinia reperiri. Inde vox ܛܝܝܐ, qua Syri Arabem ejusque sermonem significare solent.

2) De hocce monasterio et libris Nitriensibus inde recuperatis omnino consulendi sunt scriptor anonymus in diario: Quarterly Review N°. CLIII, Dec. 1845, p. 39—69, et Cureton in Praefatione operis: the Festal Letters of Athanasius, Lond. 1848, p. V sq.

3) Etenim codex **14664** hodie in unum volumen compacta offert fragmenta Hierosolymitana, de quibus respice pagg. 43 sq.

4) Quae hoc fere ordine legenda arbitror: 2. 5. 6. 7. 24. 4. 3. 8. 17. 18. 22. 23. 20. 21. 9—10. 11—15. 16. 19. 25. 31. 32. 27. 33. 34. 35. 36. 1. 30. 28. 29. Fol. 26 fragmentum est.

5) In hoc etiam notanda sunt verba theologis sane minus exspectata ܡܪܝܡ ܐܠܗܬܐ,

e cod. **14547** delineatis. Nimirum horizontalibus lineis contractis coacervantur literarum apices, et in quadratas fere formas comprimuntur, dum vocabulorum intervalla decrescunt. Quod utrumque uti jam saeculo VIII, quum bene consideramus cod. **14643** (tab. XI, spec. 56), observatur, ita labente proxima annorum centuria consummatur, teste jam cod. **14621** (tab. XIII, spec. 64—66) cujus colophon ita sonat: ܐܫܬܠܡ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܒܫܢܬ ܐܠܦܐ ܘܡܐܐ ܘܬܠܬܥܣܪ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܝܪܚ ܐܕܪ ܒܥܣܪܝܢ ܘܫܒܥܐ ܒܗ ܒܫܒܬܐ ܕܣܘܒܪܬܐ ܒܫܥܬ ܬ̈ܫܥ܀ „Absolutus est autem hic liber anno „1113 Alexandri (A. D. 802), mensis Odor d. 27, sabbato Annun- „ciationis[1]), hora nona." — Alterum peto exemplum e cod. **14593** (tab. XIII, spec. 68. 69) anni nostri 817, ubi notandum ornamentum, si Musis placet, literae ܬ. — Hoc autem scripturae genus, e membranae parsimonia sine dubio natum, deinde (cf. e cod. **14485** spec. 70 in tab. XIV, e **14492** spec. 74 in tab. XV, e **14670** spec. 81 in tab. XVI, tab. XVII et in XVIII spec. 84) cum semiminusculo paullatim coalescit, eique locum cedit; ita ut recte dicat Bar-Hebraeus (apud Assem. B. O. II. 352) jam saeculo ante Joannem episcopum Qartĕmînensem, qui post A. D. 988 scripturam Syriacam in regione montana Ṭûr-'abdîn restituit, scripturam q. d. Est·rangĕlô abolevisse.

14.

Atqui cum iis quas hucusque consideravimus scripturae mutationes optime convenit, quod jampridem (cf. Eichhorn, Geschichte der Literatur ap. Hoffm. Gramm. 28) observatum est, „saeculo „VIII et IX linguam Syriacam crebriore Arabicae usu ab incolis

---

ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ »eo tempore quum nullus esset Filius aut Spiritus sanctus."

1) I. e. sabbato quod in octavam Annunciationis incidit. Hoc enim festum Graecis εὐαγγελισμός vocatur et ab iis, ut etiam a Latinis, die 25 m. Martii celebratur, quem jam Gregorius M. in Sacramentario indicat. Cf. Migne, dict. de Liturgie cath. i. v. »Annonciation."

„una cum illa usurpatae magis deformatam esse." Nam omnis Syrorum literatura et humanitas, quam nos cognovimus, ab Hellenismo sive antiquo sive Christiano pendet, quem primum adoptabant, deinde vernaculo sermone imitabantur, denique, maxime sub 'Abbâsidis, verum certissime jam ante horum aevum, Arabibus tradebant. Qui simulatque cum imperii auctoritate doctrinae laudem conjungere coepissent, necesse erat ut multorum virorum eruditorum animos conciliarent; imo quo quisque Graecorum philosophia ac scientia universa melius erat imbutus, eo et faciliorem ad honores, divitias, bona omnia aditum sibi parabat; neque adeo a Moslimorum dominatione abhorrebat; et peregrinum quoque sermonem cum vernaculo, primum in loquendo, deinceps in scribendo commutare erat paratior. Itaque ut Palaestina in Romanorum, ita et Syria in Arabum ditione suos habuit ut ita dicam Sadducaeos; cujus partis erant optima pleraque et liberalissima ingenia. Obsistebant autem monachi, et omnes quibus ante omnia Christiana religio, patrum auctoritas, antiqui mores cordi erant; quorum etsi probitatem et constantiam quam maxime laudamus, plerorumque ingenia minoris aestimare licebit. Horum ergo in gratiam Jacobi Edesseni et tot aliorum, omni laude dignorum, labores exercitos esse in aprico est, eo consilio ut Arabes eorumque amicos pari doctrina et sermonis puritate aemularentur. Attamen illi tum mentis dotibus, tum discendi copia, tum assentiente, uti assolet, cujuscunque in republica sortis plebecula, praevalebant; quorum bibliothecae Syriacae postquam perierunt, soli nobis restant codices a monachis et librariis pauperioribus scripti, quibus chartae et tempori parcendum, exiles saepe crumenas respiciendum erat. Denique his saeculis luxus, ut hodie loquimur, literarius eorum quorum scripturam hodie habemus museola non amplius pervadebat; unde explicandae sunt characterum majusculorum dimissio, semiminusculorum nondum excultorum deformitas.

15.

Etiam quod proximum iidem scriptores contendunt, „saeculo X

„et XI Syrorum linguam ex oppidis, saeculo XII et XIII vero „ex agris quoque esse expulsam," scripturae fatis confirmatur. Notandum autem, nonnisi de Jacobitis ac Melkitis Syriae et Mesopotamiae incolis hoc dici, quorum multos libros habemus, quosque humanitatis Arabicae vis et auctoritas maxime premebat. Est·rangêlô illud a Joanne Qartĕmînensi restitutum quale fuerit, me judice apparet e cod. **12139** (tab. XVIII, spec. 85—86), cujus generis plures etiam videre memini. Specimina haec verba offerunt: ܩܪ̈ܝܢܐ ܕܚܕܒܫܒܐ ܕܐܘܫܥܢ̈ܐ. ܡܢ ܒܪܝܬܐ ܣܦܪܐ ܩܕܡܝܐ ܕܐܘܪܝܬܐ: ܘܩܪܐ ܝܥܩܘܒ ܠܒܢ̈ܘܗܝ، ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܐܬܟܢܫܘ ܘܐܚܘܝܟܘܢ ܡܢ „Lectiones Dominicae Hosannarum. E Geneseos „libro, Pentateuchi primo: Et advocavit Jacobus filios suos et „dixit iis: Colligimini et vobis patefaciam" ctt. Colophon: ܫܠܡ ܠܡܟܬܒ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܕܩܪ̈ܝܢܐ ܦܪ̈ܝܫܐ ܕܟܘܪܟܐ ܕܟܠܗ ܫܢܬܐ. ܡܢ ܟܬܒ̈ܐ ܕܕܝܬܩܐ ܥܬܝܩܬܐ ܘܚܕܬܐ: ܫܢܬ ܐܠܦܐ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܚܕܥܣܪܐ: ܒܪܝܟ ܡܚܝܠܘܬܝ ܕܚܝܠܬܗ،. ܘܥܡ „Absolutus est scribendo hic tomus (libri continentis) lectiones distinctas totius anni „ambitus, e libris Testamenti Veteris et Novi, anno 1311 (A. D. „1000). Benedictus sit qui debilitatem meam corroboravit" ctt. Scripsit codicem Romanus Athanasii patriarchae discipulus; deinde in monasterii prope Melitenen siti bibliothecam receptus est; atqui ab eodem Athanasio Joannes ille episcopus creatus est (cf. Bar-Hebr. ap. Ass. B. O. II. 352), qui ex ipsa Melitenes urbe ܪܩ, i. e. رَق, chartam pergamenam, advehi curavit; unde efficio, codicis nostri originem ex eodem fere fonte esse repetendam. — Contra semiminusculas literas ad certam normam appropinquantes offert codex **14489** (tab. XVIII, spec. 87. 89) cui haecce subscriptio additur: ܐܫܬܠܡ ܘܐܬܚܬܡ ܗܢܐ ܦܘܢܩܝܣ ܕܦܘܫܩ ܡܠ̈ܬܐ ܕܩܪ̈ܝܢܐ ܐܝܟ ܦܘܫܩܐ ܕܡܘܪ̈ܝܐ. ܐܝܟ ܕܠܘܩܒܠ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܘܐܘܪܚܐ ܘܫܘܬܐܣܬ(ܝܬܐ) ܕܬܫܡܫܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܘܩܘܝܬܐ ܒܐܘܪܫܠܡ. ܕܐܝܟ ܐܝܟܐ ܕܐܬܪܐ ܘܥܘܪܩܐ ܕܗܘܢܝܐ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܚܕܐ ܒܝܘܡ̈ܝ ܪܝܫ ܟܗ̈ܢܐ ܡܩܕܫܝܐ ܐܒܘܢ ܒܚܝܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܒܗ ܒܝܬܐ ܥܬܝܩܐ ܠܐܒܐ ܬܠܬ ܫܢ̈ܝܢ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ.. ܒܝܕ ܐܝܕܐ ܡܚܝܠܬܐ ܘܡܪܥܝܬ ܫܡܥܘܢ ܕܝܪܝ، ܐܝܟ ܫܡܗ ܒܠܚܘܕ

ܐܘܫܥܢܐ ܗ̣ܘ ܕܬܫܒܘܚܬܐ ܠܫܡܗ ܕܡܫܝܚܐ ܀ „Scriptum et absolutum „est hocce Synaxarium lectionum Evangelicarum juxta ordinem „Graecorum, in decus et laudem et honorem et gloriam Trinitatis „Sacrosanctae et essentia paris Patris et Filii et Spiritus Sancti „anno 1357 secundum (aeram) Graecorum benedictorum (A. D. „1045), mensis Konûn I die 6, Sabbato, versus horam tertiam [1]) „diurnam; in coenobio s. vico [2]) Sti. Eliae in monte Nigro cui „Capitis Suilli nomine conviciantur." Montis Nigri prope Antiochiam siti (Assem. B. O. II. 350. 352) eremitas Melkitas fuisse apparet tum ex eo quod Graecorum Synaxarium adoptaverant, tum e locutione: „Graecorum benedictorum (ܒܪ̈ܝܟܐ)", quae opponitur alteri: „Graecorum fraudulentorum (ܢܟ̈ܠܐ)" quam vide in pagg. nostris 6 et 85 ac saepius, quaeque Jacobitam prodere videtur.— Ex ingenti Homiliarum volumine quod numero **12165** indicatur (tab. XIX, spec. 90) titulum delineavi homiliae quam Gregorius Nyssenus coram 150 episcopis CPoli habuit de morte Meletii ep. Antiochiae (resp. p. 31 et locos ibi laudatos). Colophon annum 1326 Graecorum (A. D. 1015) indicat. — Codicis **14510** (tab. XIX, spec. 91. 92) subscriptio haec est: ܐܫܬܠܡ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܬܫܡܫܬܐ
ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܫܒܥ ܐܝܟ ܡܢܝܢܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ
ܒܪ ܦܝܠܝܦܘܣ ܒܝܪܚ ܬܡܘܙ. ܒܟ̄ܛ ܒܗ ܐܬܟܬܒ ܕܝܢ ܒܛܘܪܐ
ܐܘܟܡܐ ܒܕܝܪܐ ܕܪܝܫ ܢܒܝܐ ܐܠܝܐ ܟܬܒܗ ܕܝܢ ܠܟܬܒܐ ܗܢܐ
ܕܬܫܡܫܬܐ ܦܛܪܘܣ ܚܛܝܐ ܘܩܫܝܫܐ ܠܐ ܫܘܝܐ ܀ ܘܬܠܡܝܕܐ ܒܥܘܠ
ܦܝܪܘܣ. ܒܪ ܝܘܣܦ ܡܫܝܚ ܢܦܫܐ ܀ „Absolutus est hic liber liturgicus anno 1367 juxta numerationem Alexandri f. Philippi, mensis Tomûz d. 29. Scriptus est autem in monte Nigro in coenobio principis prophetarum Eliae; scripsit autem hunc librum liturgicum Petrus peccator et presbyter (hoc titulo) indignus, et

---

1) Videtur scriba praepositiones ܠ et ἐπί conjunxisse. Quod enim primum intelligebam: „versus Epistolam (quae in officio) horae tertiae (legitur)" minus aptum videtur, quoniam auctore Migne (Dict. de Liturg. col. 645) Graeci hora Tertia epistolam nullam recitant.

2) Cff. quae de monte Atho narrat v. rev. C. N. Pischon (Raumer's Histor. Taschenbuch 1860).

(vulgo) notus nomine Polycarpi [1]) f. Josephi, cujus animae quie-„tem!" Ergo ex eodem monasterio hic liber originem ducit, quod modo laudavimus Antiochenum Melkitarum. — E cod. **14734** gossypino, qui anno Gr. 1390 (A. D. 1079) mensis Odor d. primo Sabbato scriptus est, specimen offert tab. XIX, num. 93. — Syrorum monasterium Aegyptiacum in valle Nitriae scribis antiquas literas utut deformatas pingentibus eo tempore non caruisse probat cod. **14490** (tab. XIX, spec. 94) quem illic feria tertia d. 19 m. Ilûl a. G. 1400 (A. D. 1089) absolverunt. — Codex **14505**, cujus scripturam imitatur tab. XX, spec. 100, subscriptiones nonnullas offert notitia dignas, quas ideo repeti curavi ut appareat quam male saeculi XII et XIII monachi scripturam antiquam exarare soliti sint. Ipsius librarii manus, ab illa prorsus aliena, nec tamen inelegans, etiam in spec. 101 (ibid.) conspicua est his verbis: ܫܠܡ ܒܥܘܕܪܢܗ ܕܡܪܢ ܝܘܡ ܥܪܘܒܬܐ ܒܬܪܝܢ ܒܐܝܠܘܠ ܒܪܝܟܐ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܐܪܒܥܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥܐ ܕܝܘܢܝܐ: ܟܬܒ ܕܝܢ ܘܕܒܩ ܘܫ̈ „Explicit auxilio Domini nostri feria sexta d. 2 m. Ilûl „benedicti, anno 1477 Graecorum (A. D. 1166). Scripsit autem „et conglutinavit" ctt. Quis fecerit, in annotationibus meis non invenio. Transeamus vero ad spec. 97 (ibid.) ubi haec legimus: ܙܒܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܥܙܝܙ ܐܟܣܢܝܐ ܕܡܢ ܒܪܬܠܠܐ ܒܕܝܪܐ ܕܩܢܕܩ ܕܥܠ ܓܢܒ ܡܨܪܝܢ ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܚܡܫܡܐܐ ܕܝܘܢܝܐ ܡܢ ܡܕܡ ܕܝܗܒ ܠܗ ܠܛܝܒܘܬܐ ܚܢܢܬܐ ܡܪܚܡܢܘܬܐ ܕܡܪܚܡܢܘܬܗ ܕܐܪܡܠܬܐ. „Emit „hunc librum 'Azîz peregrinus e Bart·ellah oriundus [2]) in mona-„sterio Candaces [3]) quod juxta Aegyptum est anno 1500 Graeco-„rum (A. D. 1189) ex iis quae ei praebuerat (Dei) miseri-

---

1) Cf. Petermann (Reisen im Orient II. 316) de metropolita Chaldaeorum i. e. Nestorianorum qui in ecclesiae Romanocath. communionem recepti sunt, in urbe Seleuciae (ܟܪܟܐ ܕܒܝܬ ܣܠܘܟ Assem. B. O. IV. 732) haec narrans: »Als Schammâs (Diakonus) »hiess er Jusuf; dann war er 25 Jahre lang Qass (d. i. Qasis, Presbyter) unter dem »Namen Paulus, in Kerkúk, und zuletzt ward er Matrân hier, wobei er den Namen Jóchanân erhielt; denn bei jedem neuen Grade wechseln sie ihre Namen."

2) Sic more Arabico scribit nomen quod caeteroquin (Assem. B. O. II. 237. 261) ܒܪܬܠܠܐ audit. Fuit castrum in regione Ninevitica.

3) Etsi heic ܩܢܕܩ legitur, Candacem ܩܢܕܩ Actuum App. (8: 27) indicari suspicor.

„cordia anno primo occupationis acerbae Hierosolymae." Notas numerales pro Tau H·êt (408) habere utraque subscriptione vetamur; ergo aut 1498 (ܐܠܦ ܘܬܨܚ) corrigendum erit; aut ܘܬܩ („et 500") legendum, quod manifesto verum est. Nam Çalâh·o-'ddîn Hierosolymam cepit mense Octobri anni nostri 1187, ergo initio anni Graecorum 1499, qui usque ad finem m. Septembris anni D. 1188 obtinet. Deinde, postquam homo noster hunc primum annum fortasse stipem colligendo peregerat, anno 1500 i. e. nostro seu 1188 seu potius 1189 codicem emit, id quod confirmatur altera subscriptione (tab. XXI, spec. 103), ubi haec legimus: ܐܬܢܣܒܬ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܡܢ ܢܐܦܠܝܣ ܡܕܝܢܬܐ ܕܥܠ ܬܚܘܡܐ ܐܘܪܫܠܡ ܡܢ ܥܕܬܐ ܕܣܘܪ̈ܝܝܐ ܘܐܙܕܒܢܬ ܒܡܨܪܝܢ ܘܙܒܢܗ ܡܪܝ ܥܙܝܙ ܒܪܛܠܝܐ. ܐܘܟܝܬ ܢܝܢܘܝܐ: ܘܡܟܝܠ ܙܒܢܗ ܠܡܪܝ ܙܟܐ ܟܪܡܘܢܝܐ ܐܘܟܝܬ ܬܓܪܝܬܝܐ. ܗܘܐ ܗܠܝܢ ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܚܡܫܡܐܐ ܘܚܕܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ. „Ablatum est hoc volumen e Neapoli (نَابُلُس) urbe „quae ad fines Hierosolymae (sita est), e Syrorum ecclesia, et „venditum in Aegypto. Et emit illud dom. 'Azîz Bart·elensis „i. e. Ninevita, et postea vendidit illud dom. Zokê (Victori) Kar„mûnensi [1]) i. e. Tagrîtensi. Haec autem facta sunt anno 1501 „Graecorum (A. D. 1189—1190)." — Denique in eadem libri pagina de Victore illo haec annotantur: ܙܟܐ ܗܢܘ ܝܥܩܘܒ ܡܪܗ ܕܟܬܒܐ ܗܢܐ ܓܢܣܐ ܗܘ ܡܢ ܬܓܪܝܬ ܒܐܣܟܝܡܐ ܕܝܢ ܡܢ ܕܝܪܐ ܐܘܟܝܬ ܥܘܡܪܐ (ܕ)ܡܪܝ ܡܬܝ، ܢܨܝܚܐ. ܕܒܛܘܪܐ ܕܐܠܦܦ ܕܒܐܬܪܐ ܕܢܝܢܘܐ ܘܡܘܨܠ. „Zokê, i. e. Jacobus [2]) dominus hujus libri ge„nere quidem Tagrîtensis est, habitu autem (monastico) oriundus e „coenobio s. monasterio dom. Matthaei illustrissimi quod est in monte „Elpheph [3]) in regione Nineves et Mauçolae." — E medio saeculo XII oriundus est cod. **14498** (tab. XX, spec. 98. 99), teste colophone: ܫܠܡܬ ܥܘܢܝܬܐ ܦܢܩܝܬܐ ܗܕܐ ܕܡܦ̈ܩܢܐ ܒܝܘܡ ܫܒܬܐ ܬܠܬܐ ܒܐܒ ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬ̄ ܘܣ̄ ܘܛ̄ ܕܝܘ̈ܢܝܐ „Finem cepit

1) Ap. Assem. B. O. II. 419 inter ditionis ecclesiasticae Tagritensis partes ܟܪܡܘܢ enumeratur.

2) Respice pag. 83 ann. 1.

3) Ita enim pronuntiat Assemanus in tomo II.

„hicce liber presbyteris destinatus feria quinta d. 3 m. Ob anni 1444 „Graecorum (A. D. 1133)." — Imprudens in tab. XXII (spec. 110) inter Nestorianos retuli cod. **7171**, qui est Lectionarium Philoxenianum a Jacobita anni nostri 1173, minime vero (ut somniant Catalogi auctores p. 42) „charactere Nestoriano antiquo" exaratum. — Contra de saeculo subsequente, viventis sermonis ultimo, testantur codd. **14699** (tab. XXI, spec. 102), **17274**[1]) (ibid. spec. 104), et **17270** (ibid. spec. 105).

Quae in tabula XXIV specimina dedi, 117 e cod. **14739**, 112 e **14740**, 114—115 e **7148**, ultima scripturae Jacobiticae et Melkiticae fata demonstrant. In illo haec verba sermonis depravati apparent: ܢܣܒ ܚܪܬ ܗܢܐ ܘܫܘܠܡܐ ܕܟܪܛܝܣܐ ܟܘܪܣܐ : ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܫܬܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܘܬܡܢܐ ܕܝܘܢܝܐ ܢܟܠܝܐ. „Cepit enim „finem et terminum hicce chartarum quaternio anno 1658 Grae- „corum fraudulentorum (A. D. 1347)"; ergo liber Jacobiticus est. Novissima quae in Museo delineavi specimina sunt 114 et 115, de quibus sic testatur colophon: ܫܠܡ ܟܬܒܐ ܕܐܘܪܝܬܐ ܚܡܫܬܐ ܣܦܪܘܗܝ، ܡܫܡܠܝܐܝܬ ܒܐܝ̈ܕܝ، ÷ ܚܛܝܐ ܡܣܟܐ (2 ܢܚܘܣ ܥܠܘܗܝ „Absolutum „est opus Legis quinque suis libris integrum manibus peccatoris cujus „(Deus) misereatur, anno 2035 (A. D. 1724)." — Scripturam Maroniticam hodiernam Montis Libani ostendit cod. Orientalis Hartwellianus **10** (cujus specimen vide in tabula non numerata titulo opposita), quique teste colophone anno Christiano 1832 exaratus est.

16.

Quum vero hucusque observatiunculas meas perlegeris, forsitan animadverteris, recentiores scripturas minus facile a se invicem distingui, itaque librorum aetates, qui post medium fere saeculum IX sive versus initium periodi in historia graphica tertiae con-

1) Est fasciculus quem commemoravi pag. 18; specimen autem nostrum ex Evangelistario Syro-Arabico gossypino desumtum.

2) Legendum esse videtur ܡܣܟܢܐ potius quam ܡܣܠܥܐ, quod volunt Catalogi auctores (Catal. p. 3b). Nise forte ܡܣܟܐ pro ܡܣܟܝܢ (cf. Jo. Ev. 18: 24) scriptum est.

scripti sunt, e certis indiciis vix effici posse. Nimirum prima et optima periodus, cujus initium ignoramus, ex universa Syrorum sub Imperatoribus Byzantinis et regibus Sasanidis conditione explicanda est, literarum cultui adeo utili, ut etiam post occupationem Moslimicam ejus fructus cernantur. Secunda, quae a Jacobo Edesseno [1]) initium ducit, cum argentea sermonis aetate et doctrinae Hellenisticae apud Arabes initiis in idem tempus incidit. Attamen plus quam duo saecula ei assignare nolim; nam ut inde ab anno nostro fere 900 tertiam periodum, quam modo dixi, statuamus, omnia suadere videntur. Jam anno D. 853 Christiani liberos Syriace, nec Arabice docere jussi sunt [2]), unde demonstratur, victorum sermonem et humanitatem tunc non amplius, utpote barbara et Christianis hominibus parum digna, in contemptu habita esse. Patriarcham Nestorianum, anno D. 834 de scholis fere desertis querentem (cf. Ass. B. O. IV. 939 sq.) ideo non laudo, quia de Melkitis et Jacobitis agimus; verum qui inter hos post annum 830 Syriace de rhetorica scripserit neminem invenimus [3]). Porro assentientem habeo vm. dm. E. Renan (Hist. Gén. des Langues Sémitiques, 2de édit., p. 259) ubi contendo a saeculo inde X principatum in rebus literariis quoque penes Arabes fuisse, a quibus ipsis Syris discendum fuerit. In historia palaeographica, propter scripturae majusculae interitum [4]), secundae periodi finem et tertiae initium in posteriore saeculi IX parte statuere licet.

Quo facto, — evanescente primum ex oppidanorum, deinde e rusticorum oribus linguae Syriacae usu, atque in ecclesias et coenobia confugiente, — commercium literarium minus frequens, eruditos homines in parvos familiarium consessus dispulsos, et

1) Cff. paragraphi 10 sqq.

2) Cf. E. Quatremère (Mémoire sur les Nabatéens, Journ. Asiat. 1835, atque iterum in volumine: Mélanges d'histoire et de philol. orient. Paris 1861, p. 180): »L'an 239 »de l'hégire, le khalife Moutawakkel ordonna que les enfants des juifs et des chrétiens »fussent instruits dans les langues hébraïque et syriaque, et qu'on leur interdit l'usage »de l'arabe."

3) Cf. E. Renan, de philos. peripat. apud Syros, Par. 1852, p. 35.

4) Respice paragraphum 18 in fine.

scripturarum quasi familias pro horum diversitate admodum varias haud miraberis. Itaque tertiam hancce periodum certam et sibi constantem characterum mutationem offerre exspectari nequit; dilabuntur omnia, et tum in majusculas literas ab aliis aliter instauratas, tum in semiminusculas omne genus discedunt. Verum per specimina quae heic delineavi tantum doceri opinor, quantum ut codices plerosque etiam recentiores suo saeculo vindicent, viros harum literarum studiosos scire oporteat. Dummodo ne, — id quod de omni palaeographia ediscenda valet, — sive ipsas tabulas quam diligentissime inspicere sive antiquos libros, quotquot ad manus sunt, in usum vertere omittant.

17.

Pauca mihi dicenda sunt de libris manuscriptis quos inspexi in lautissima villa comitatus Buckinghamiensis, nomine Hartwell House, quo in hospitium me invitaverat vir et generis humani et bonarum literarum amore insignis, mihique summa pietate colendus, Joannes Lee, Legum Doctor. Ibi enim, praeter uberrimam multarum disciplinarum supellectilem, codices Orientales, inter quos Syriaci quinque, haud exigui pretii asservantur, quorum unum sub numero **3** 'Ebedjes-û' Patriarchae Nisibeni Carmina [1]) offerentem, quippe nescio cui commodatum non vidi, caeterorum specimina dedi in tabula hujusce tomi titulo opposita. Codicem **6**, Evangeliarium Jacobiticum, a Catalogi qui ineditus exstat auctore recte in saeculum IX relatum esse animadverteris. De cod. **10** supra dixi [2]). Dissentio de codd. **4** et **5**, qui Psalterium et Evangelistarium continent minutissimis literis scripta. In Catalogo enim illud ex anno nostro 1738 repetitur; etsi in librarii subscriptione me videre memini annum ܐܦܨܘ ܕܝܘܢܝܐ „1596 Graecorum" i. e. 1285 Christianum. Horum similes libellos duos, eadem continentes, Beroeae vidit v. cl. Petermann [3]), quem tamen anni numerum

1) Alterum exemplar, quod Romae exstat, laudat Assem. B. O. III. 325 in annot.

2) Respice paragr. 15 in fine.

3) Reisen im Orient II. 12: »Man zeigte mir auch hier 2 schöne syrische Codices:

minus recte legisse suspicor, quum tantulos libellos per expeditiones cruciatas et Mongolicas invasiones, immo per undecim saecula integros servatos esse vix credibile videatur. Accedit quod nec sacrorum librorum exempla scriptura vulgari exarata cum saeculi VIII moribus quadrant, et litera ܢ ante ܨ minutissimis characteribus picta in legendo facile praetermittitur. Ergo pro numero 1092 (i. e. ܐܨܒ), quem dedit vir eruditissimus, substituendum arbitror 1592 (ܐܢܨܒ) sive A. D. 1281, quem cum exemplaribus Hartwellianis non comparare nequeo; ita ut idem artifex, qui Evangelia in parvum et Psalmos in minorem etiam ambitum compressisset, post quatuor annos eundem laborem, quam potuerit minimis literarum apicibus, repetiverit.

18.

N e s t o r i a n o r u m ecclesia, — utpote post concilium Ephesinum a majore illa, quae catholicam se dicebat et in Oriente ad Monophysitismum potius prona erat, prorsus separata, — historiam literariam et graphicam sibi privam habuit. Quoniam vero ex imperio Byzantino versus Persicum et illas maxime regiones impellebatur, ubi postea Kûrdi, Turcae, Moguli saevierunt; aut sub Moslimis in urbibus habitans bellorum vastationes experiebatur, multo plura etiam ejus documenta perierunt quam Jacobitica et Melkitica. — Antiquissimum quod inveni scripturae specimen (tab. XXII, spec. 107—109) e codice 7157 petitur, qui in Catalogo saepius laudato pagg. 15—18 uberrime describitur, et, teste subscriptione [1]), anno 1079 Graecorum (nostro 768) in monasterio Bêt Qûqô ad Zâbum majorem (ܙܒܐ ܪܒܐ) fluvium sito exaratus est. Apparet scriptura Jacobiticae saeculi VII (de qua respice pag. 69) satis similis, ductibus autem longioribus,

»der eine, welcher die Länge einer Hand hatte, und nicht ganz so breit war, war im »Jahre 1092 der seleucidischen Aera, also 781 n. Chr. in gewöhnlicher syrischer Schrift »geschrieben, und enthielt die Evangelien, der andere enthielt die Psalmen, und war »noch kleiner; das Datum des letztern konnte ich nicht erkennen".

1) Vide hujus imaginem in tabula Catalogi titulo opposita expressum.

quibus versiculorum spatium aequabile servatur, statim insignis. — Delineatum potius quam scriptum est ingens Lectionarii exemplar (tab. XXIII) cujus unius paginae quartam partem imitatus sum, Mauçolae anno Graecorum 1810 (A. D. 1498) scriptum (cf. Catal. laud. pagg. 51—53). Semiminusculas literas, etiam hodie usitatas, at multo minus quam Jacobiticae a majusculis diversas offert subscriptio ejusdem cod. (tab. XXII, spec. 106), ex anno Graecorum 2013 (A. D. 1702; cf. Catal. in pag. 53). — Simili prorsus scriptura etiamnunc Nestorianos uti apparet e typis quibus eam imitati sunt Evangelii praecones Americani qui Protestantium doctrinas juxta lacum Ormijae, in Perside et Corduene incolis commendare student[1]. — Idem in Syro-Malabaricis quoque, dummodo ne nimis inscite picta sint, scripturae genus observatur. — Peculiaris Nestorianorum mos est literam ܗ subinde in compendium redigendi (cf. spec. nostrum 106 in tab. XXII, in versiculi quarti quarta voce), qui nec apud Indo-Syros, v. c. in libris Lugduno-Batavis et Amstelodamensibus, desideratur.

19.

Quum primum fragmenta repperi quae non Hierosolymitana sed Syro-Palaestinensia vocanda esse judico (de quibus respice hujus tomi pag. 43 sq.), scripturae formas in vi. cli. Hoffmann Grammatica Syriaca (tab. II juxta pag. 68) non ita delineatas esse vidi, ut eum uno codice quem hucusque cognoverant viri docti, Syr. Vat. XIX, bene quadrarent; cujus specimen videre est in operis Adleriani, quod in paragrapho 6 laudavi, tabula ultima. Itaque in tabulae meae A columna 9 alphabetum repetivi ex optimis exemplis Petropolitanis, quibus absque dubio multo recentiores sunt et reliquiae Londinenses in tab. I delineatae et codex ille Vaticanus. Musei Britannici folia, uti jam dixi, e tribus libris, nempe Evangeliario Vaticani haud dissimili (cf. spec. meum 2), Psalterio (spec. 1) et Hymnario (spec. 3), supersunt, de quibus

1) Cf. imprimis D. T. Stoddard, Grammar of Modern Syriac as spoken in Oroomiah, Persia, and in Koordistan. New York 1855.

in hujus operis tomo altero amplius disputaturus sum. Attamen jam nunc attendere velis ad speciminis primi verba: ܪܝܫ ܐܢܬܝܦܘܢ .. ܦܐ .. ܐܠܗܐ ܩܡ ܒܟܢܘܫܬܐ ܕܐܠܗܝܢ: ܘܒܝܢ ܐܠܗܝܢ ܗܘ ܕܐܝܢ. ܥܕܡܬܝ، ܐܢܬܘܢ ܕܐܝܢܝܢ ܠܥܘܠܬܐ: ܐܦܝܢ ܠܣܟܠܝܐ (ܐܢܬܘܢ ܢܣܒܝܢ.) „Initium Antiphonae. LXXXI. Deus stat in consessu deorum, et „inter deos Ille judicans (est). „„Quousque vos judicantes (estis) „„injuriam; respectum ad stultos vos habentes (estis)?"" Jam agnoveris initium Psalmi Hebraeis 82, quod ita exprimit versio Simplex: ܐܠܗܐ ܩܡ ܒܟܢܘܫܬܐ ܕܐܠܗ̈ܐ. ܘܒܓܘ ܐܠܗ̈ܐ ܕܐܢ: ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ، ܕܝܢܝܢ ܐܢܬܘܢ ܥܘܠܐ. ܘܐܦ̈ܐ ܕܪ̈ܫܝܥܐ ܢܣܒܝܢ ܐܢܬܘܢ. Atqui versio Graeca Alexandrina haec habet in Psalmo illi 81: *ὁ θεὸς ἔστη ἐν συναγωγῇ θεῶν, ἐν μέσῳ δὲ θεοὺς διακρινεῖ. ἕως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καὶ πρόςωπα ἁμαρτωλῶν λαμβάνετε;* E numero ergo Psalmi et ex ipsis verbis efficitur, textum Syro-Palaestinensem a Graeco dependere, quod minime ex imitatione versionis Hexaplaris factum esse suo loco ostendam. — Porro in versiculo penultimo spec. nostri 2 observandum est nomen ܡܪܢܐ ܝܫܘܥ „domini „Jesu" [1]), quod cum multis aliis hellenizandi studium accusat. — Quibus factis et denuo comparato alphabeto tabulae A, quod formas antiquiores exhibet, noli mirari sententiam meam de scripturae Syro-Palaestinensis origine, quae haec est: homines Melkitas, a Jacobitis distingui cupidos et Graecos in omnibus imitari, characteres suos ad exemplum uncialium Graecorum composuisse. Quomodo autem eos pinxerint, in tabulae A secunda et sexta figuris ostendere conatus sum.

Etiamsi de librorum aetate, de dialecto, de patria, in tomo hujus operis secundo multa dicenda sunt, jam heic expedire velim specimen e cod. 14510 excerptum, quoniam in tabula nostra XVIII (88) repetitur; in cujus libri fine kârs·ûnica haecce [2]) multa cum difficultate leguntur: ܗܕܗ ܩܪܐܝܢ ܡܢܫܘܒ ܪܘܡܝ، ܐܫܬܪܝܬܗ ܐܫܬܪܐܗ ܦܘܪܘܣ ܐܒܢ ܐܠܡܥܪܘܦ ܒܐܒܢ ܐܠܩܣܝܣ. ܐܠܗ ܝܢܘܪ ܐܠܒܪܐ ܠܠܡܟܬܐ ܐܡܝܢ. ܘܩܪܐܝܢ ܡܢܫܘܒ ܪܘܡܝ، ܠܟܠ ܡܢ ܝܩܠ ܐܡܝܢ

1) Etiam in Vaticano; cf. Adler op. laud. p. 141.

2) Vocabulum unum Ibericum ex eodem folio descriptum vide in tab. XX, spec. 96.

هذه ܩܡܩܡ سُرْيَانِى رَهَاوِى اشتراهم الشَّمَّاس سَرُور ابن الشمّاس مَدّ i. e. المِسْكِين الله يرحم الدَّيْرَا جميعًا امين ܩܡܩܡ سُرْيانى رَهَاوِى لِكُلّ يَوْم طُولَ السَّنَة „Hoc est Lectionarium Syro-Edessenum. Emit eas (Lectiones) „diaconus Sarûr filius diaconi Madd (homo) vilis. Deus misereri velit „totius monasterii. Amen. Lectionarium Syro-Edessenum in quemvis „totius anni diem." Habemus itaque disertum testimonium quo probetur, dialectum Syriacam nobis maxime cognitam et in omnibus fere libris Christianis obviam, ab iis qui characteribus q. d. Hierosolymitanis uterentur, Edessenam vocatam fuisse. Unde efficitur, quum dialecto Edessenae a Bar-Bahlûl lexicographo saec. X opponatur ܠܫܢܐ ܐܬܪܝܐ „dialectus provincialis [1])", Syro-Palaestinensem inter varia hujus genera recensendam esse.

20.

Kârs·ûnicam scripturam (سَطْر الكارشونى) quis quando invenerit, et nominis originem nescio. Jam vidimus (cf. hujus tomi p. 11 sq.) Syriacorum literarum usum non solum in Arabicis, sed etiam in Malabaricis scribendis eodem nomine designari, quod fortasse jam animadverterat v. cl. J. G. C. Adler [2]), et in India Orientali vocabulum ab altero quodam „gerisoni" derivari. Caeterum et Armenios et Persas [3]) Syriacas literas in suos usus vertisse satis notum est; quod autem addit Ibno'l-Moqaffâ (apud

---

1) Cf. v. d. F. Larsow, de dialectorum linguae Syriacae reliquiis, Berol. 1841. p. 26. Tertia enumeratur ܠܫܢܐ ܕܓܠܠ „dialectus montana" s. Dailamitica versus mare Caspium (ibid. p. 27). Quibus omnibus, quippe Syriacis (ܣܘܪܝܝܬܐ) opponitur ܠܫܢܐ ܐܪܡܝܐ „dial. Aramaica" s. Nabathaea, لِسَن النباطى, Mesopotamiae meridionalis et Babyloniae (ib. p. 21).

2) Cf. eximia illa commentatio cui titulus: Novi Testamenti Versiones Syriacae, p. 60, ann. 25: „Simili fere modo Christiani S. Thomae Malabarica scribunt literis Syriacis, cujus scripturae specimina Romae vidimus." In „Indice Rerum" haec leguntur: (Carschunica scriptura) „usurpatur a Christianis Syris aeque ac Malabarensibus".

3) Cff. imprimis E. Quatremère, Mém. sur les Nabatéens et D. Chwolsohn, die Ssabier und der Ssabismus I. 386.

Quatremère), triginta tria ab his elementa adhibita fuisse, formas aliquas spectare videtur quas Syriacis vulgaribus addiderint [1]).

21.

Arabica Syriacis elementis exprimere Christiani tunc temporis coeperunt, quum evanescente sermone vernaculo res tamen sacras et patrias, quas Arabice tractare ignorantia cogebantur, a profanis Moslimorum oculis adhuc tuendas ducerent. Inter ipsos Arabes, quibus jam ante Moh·ammedem sui erant libri, H·imjaritici, opinor (الرَّوَاسِيم), multo antiquiorem fuisse scripturae Syriacae usum quam apud Christianos illos Arabice loquentes verisimile est. H·imjariticae enim, quae Aethiopicae mater fuit [2]) et apud Arabes المُسْنَد Mosnad, (i. e. "genuina s. antiqua?") audit, opponitur altera, المُوَلَّد Movallad (i. e. "peregrina, non genuina, "serioribus temporibus orta") s. الجَزْم Ģazm (i. e. resecta vel simplicior facta) quae dicitur, quamque paucis annis ante Moh·ammedem Marâr f. Morrah [3]) ex urbe Anbâr Babylonica invenisse fertur, postea a Kûfa urbe denominandam [4]). Has autem e Syriacis ortas esse haud dubitandum est, quod apparet in tab. nostra A, col. 7. Neque hoc solum, sed in ipsius Ka'bae fundamentis Qorais·itas lapidem invenisse tradunt Syriacis literis inscriptum, quo tempore Moh·ammed nondum adoleverit, neque scripturam سُرْسِى, i. e. Syriacam (cf. Talmûd. סורסי), apud Jamanitas s. H·imjaritas incognitam fuisse. Quod etsi cum grano

1) De Dioscoridis insula et Nubia cf. E. Renan, Hist. Gén. des Langues Sém., ed. II, p. 284.

2) Cf. v. cl. A. Dillmann, Gramm. der aethiop. Sprache, Leipz. 1857, tab. II.

3) A plerisque Morâmir T·ajita vocatur, quod nomen jam antehac, assentiente v. cl. E. Renan (Hist. gén. des langues Sém. ed. II, p. 343) e titulo Syriaco ܡܪܐ, et nomine عامر compositum esse suspicatus sum.

4) E praestantissimis lexicis Arabicis varia collegit J. G. C. Adler in Descriptione Codicum quorundam partes Corani exhibentium in bibl. Reg. Hafn. (Altonae 1780). Cff. ii quos laudavi in comm. de Jo. Ephes. p. 15.

salis, ut ajunt, accipimus, tamen ostendere fateamur, juxta aequalium opinionem fide dignam Christianos oppidorum incolas in regno H·îrae Arabica sua Syriace scripsisse, e quorum characteribus deinceps المُوَلَّد, scriptura Arabica recentior, cujus monumenta hodie plurima supersunt, prodierit.

Atqui testibus formis Kûficis scripturam illam in regno H·îrae usitatam cum minuscula genuina Edessena non plane convenire opinor. Quibus enim haec distinguitur formae, ut literae ܐ cum sequente conjunctae (tab. V, spec. 11), literae ܡ in semicirculi formam redactae (ibid.), in Arabicam nullam vim exercuisse videntur. — Ut singulas enumerem: ex ا Arab.[1]) minusculum ܐ cum praecedente, non autem cum sequente litera cohaerens, e ܐ contra majusculum ܐ elucet; ad illud genus referenda sunt و, م, س finale, ع, ق, ت; ad hoc contra ط; de caeteris non liquet. E ܚ, quod Syriaci ܚ exemplum prodit, ortum est خ, e د ذ, e ط ص (in media voce) caet. Quumque variae literarum series sono plane diversae, ut ب ن ت ث ى aut ف ق, in mediis praesertim vocibus fallacem saepe offerrent similitudinem, punctorum ope has quoque distinguere coeperunt[2]). Scripturam expeditam, hodiernae Nasĉî appellatae similem (Nöldeke 303) ab ipsa Kûfica antiquissima derivare omnia suadent.

Dum haec de characteribus in regno H·îrae usitatis statuimus, Ghassânidis horumque decessoribus alphabetum ab H·imjaritico derivatum tribuere non est quod dubitemus[3]). Sinaiticum (tab. A, col. 8[4])), quod et ipsum a tribu quadam Arabica adhibitum fuit, ad stirpem Aramaeam pertinet, cumque Palmyreno, Syriaci et Hebraei quadrati fonte, arctius cohaeret.

---

1) Vix opus erit ad tab. A col. 7 provocare, quae ex Adleri Descriptione jam laudata petitur.

2) Cf. Nöldeke, Geschichte des Qorâns, p. 305 sqq.

3) Vide quae narravit et disputavit v. d. J. G. Wetzstein, Reisebericht über H·aurân und die Trachonen, Berl. 1860, v. c. p. 134 sq. Cf. v. d. O. Blau in diario: Zeitschr. der d. morgenl. Gesellsch. XV (1861) p. 435 sqq.

4) Repetitum est e libello v. d. E. F. F. Beer, cui titulus, Inscriptiones Veteres — ad montem Sinai magno numero servatae ctt. Lips. 1840 Fasc. 1 (studia Asiatica Fasc. III). Cf. omnino v. cl. Tuch (Zeitschr. der d. morgenl. Gesellsch. III (1849) p. 129 sqq).

22.

At revertamur ad codices nostras Syriacos, et notas numerales, etsi Curctono nisi fallor haud incognitas, antehac tamen ineditas consideremus.

In Phoenicum inscriptionibus [1]) numeri ita indicantur, ut pro singulis unionibus ductus ponantur verticales, quales etiam exhibent pondera Assyriaca; verum pro numero denario illi horizontalem ductum adhibent brevi uncino sub dextra extremitate munitum; atque eodem signo, praecedente tamen numero quem coefficientem mathematici appellant, centenarium significant, ita ut, si Romanis signis pro symbolis utamur, X decem, IX vero centum exprimat. Quod autem systema deinde variis locis varie excultum esse inscriptiones docent; nihilominus quinarium v. c. numerum eadem fere nota ⊳ indicat apud Palmyrenos [2]) et etiamnunc apud incolas Berbericos Cydami (غدامس) ad Africae Romanorum provinciae meridiem [3]). Praeterea Palmyreni figuram nostrae 3 similem ad viginti significanda adhibebant.

Signa quibus utuntur librarii Syro-Edesseni in quinque tantum codicibus inveni, quorum antiquissimus est **14644** saec. V (tab. XXV, spec. 119; resp. pagg. 19 et 65), ubi praeter 1, 5, 10, 20 jam 2 quoque suo signo indicantur Arabici ٢, quod ex India repetendum est, haud dissimili. Dum vero in caeteris omnibus formulis compositis aut major numerus praecedit, aut minor praecedens per sequentem multiplicandus est, heic numerus ternarius per 1 sequente 2 indicatur. — Idem prorsus observatur in cod. **17202** saec. VII (ibid., spec. 118; cff. pagg. 38 et 70) ubi numerorum series ita exprimitur ac si nostro more scripta essent 1, 2, 1 + 2,

---

1) Cf. Swinton in diarii »Philosophical Transactions" tomo L, et pulcherrimam imaginem ap. Ducem de Luynes, Mémoire sur le Sarcophage etc. d'Esmunazar, roi de Sidon. Paris 1856.

2) Cf. Swinton in ejusd. diarii tomo XLVIII.

3) Cf. Lettre à M. Reinaud par M. Hanoteau (29 Oct. 1860), Journal asiatique 1860 (Août-Sept.) p. 267 sq. Procul dubio systema illic expositum a Poenis commodatum est.

2 + 2, 5, 5 + 1, 5 + 2, 5 + 1 + 2, 5 + 2 + 2, X, X + 1, X+2, X + 5 ctt. Attendendum est ad numerum vicenarium, qui cum aliis conjunctus uno, solus autem duobus circulis in codice nostro scribitur, quod ope systematis Punico-Berberici modo laudati, ubi circulus *decem* significat, explicandum esse opinor. — E saec. VIII notandus est cod. **7157** Nestorianus Novi Testamenti (tab. XXII, spec. 107. 108; tab. XXV, spec. 120), cujus scriba ܦܬܓܡ̈ܐ i. e. ῥήματα [1]) in unaquaque pericope exsistentia ad ejus calcem hujuscemodi notis numeralibus viridi colore per totum volumen persequitur, ut videre est in tabula nostra XXII. Perperam igitur Catalogi auctores p. 15: „Inter ipsa textus verba, numeris viridi „colore pictis, notatur canon harmoniae Eusebianae, ad quem „quaevis sectio referenda est. Sic ܐ indicat canonem in quo om„nes Evangelistae concurrunt," ctt. Imo in scripturae margine laterali hoc fit, et colore quidem rubro (cf. spec. 107), dum inter ipsa textus verba ubique legitur: ܦܬܓܡ̈ܐ, vel ܦ̈ܬ, tot numero; qui numerus signis exprimitur quae in Catalogos caeterum accuratissimo, explicare ne conati quidem sunt. Observa et centenarium numerum a denario in hoc libro caudae ope distinctum et notas ita pictas ut ad literarum formas propius accedant, ita nt 2 literarum ܒ imaginem referat [2]). — Ejusdem fere aetatis est cod. **14643** (tab. XXV, spec. 121; resp. pagg. 39 et 79) qui in Chronologicis numeros majores offert, quos ita lege: ܒܫܢܬ ܦܟ „anno 820"; ܒܫܢܬ ܦܟܕ „anno 824"; ܦܠ „830"; ܦܠܗ „835"; ܦܡ „840"; ܦܥ „670"; ܦ „800"; ܒܫܢܬ ܢܘ ܩܡ ܪܕܘܦܝܐ „anno „560 orta est persecutio"; ܘܒܫܢܬ ܢܣܓ ܚܪܒ „et anno 563 vasta„vit (S·abûr rex Syriam et Cappadociam)". Habebant ergo signum ÷ quo 500 exprimerent, deinde addenda centena solito signo centenario repetito indicabant, omisso, si per se intelligebatur, signo illo majore. — Quodsi altero testimonio opus sit unde efficiamus alphabeti literas juxta notas proprias numerales in usu fuisse, provoco

1) Cf. Tregelles (Horne's Introd. t. IV) p. 28.

2) Specimina sub num. 120 exstantia ita explica: $1 \times 100 + 10 + 2$; $1 \times 100 + 5 + 1 + 2$; $1 \times 100 + 20 + 10 + 1 + 2$; $20 + 20 + 20 + 20 + 10 + 1 + 2$.

ad ineptum scribae lusum in fragmento fasc. **14629** (tab. XXV, spec. 122): ܟܬܒ ܕܝܢ ܚܛܝܐ ܘܡܣܟܢܐ. ܘܣܢܝܩ ܠܟܠ ܨܠܘܬܐ ܘܒܥܘܬܐ ܕܟܠܗܘܢ ܩܕܝܫܐ. ܝܬܝܪܬ ܕܩܕܝܫܬܐ ܘܡܫܒܚܬܐ ܘܒܬܘܠܬ ܒܟܠܙܒܢ ܠܛܘܒܢܝܬܐ ܘܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܡܪܝܡ. ܘܕܟܠܗܘܢ ܡܗܝܡܢܐ ܫܪܝܪܐ ܘܪܚܡܝ ܠܡܫܝܚܐ ܀ ܫܒܥܝܢ ܬܪܝܢ ܐܪܒܥܐ ܥܣܪܐ ܬܠܬܡܐܐ ܫܬܐ ܫܒܥܝܢ. (sequuntur eadem notis numeralibus expressa) ܡܛܠ ܐܠܗܐ ܟܠ ܕܩܪܐ ܘܫ̄ܒ ܀ „Exaravit autem peccator et „homo vilis et precibus atque supplicationibus omnium Sanctorum „egens, maxime (autem) Sanctae et gloriosae et semper Virginis, „beatae et Deiparae Mariae, atque omnium qui veram fidem se„quuntur et Christum amant: septuaginta duo quatuor decem „trecenta sex septuaginta; 70, 2, 4, 10, 300, 6, 70. Propter „Deum quisquis legerit" ctt. Quos numeros literis reddendos (ܥܒܕܝܫܘܥ) 'Ebed-jes·û' nomen continere jam intellexeris. Et heic rursus observatur signum ܓ quod praecedit unio in ternario numero significando.

Syrorum cum India commercium non solum ex Ammiano Marcellino, sed ex iis jam innotuit quae de legatis ad L. Antoninum Verum missis, quibuscum convenerit Bardesanes deinceps Ἰνδικά scripturus, narrat Porphyrius Batnensis in libro IV de Abstinentia [1]). Licebit ergo singulare illud signum ܓ, quo nec Phoenices, nec Poeno-Berberi usi sunt, sed soli Mesopotamiae septentrionalis incolae, atque ejus usum caeterorum analogiae minime respondentem ex Indico fonte repetere; videntur enim peregrinos mercatores hacce nota crebro utentes observasse, et simul intellexisse Indorum scripturam arithmeticam non a dextra versus sinistram sed e contrario duci, quod perperam acceperint.

Caeterum, — praeter margines codd. **14644** et **17202** ubi capita et canones recensentur, porro numerationem perpetuam in cod. **7157** et Chronico cod. **14643**, et lusum puerilem in codicis **14629** subscriptione, — nullum exemplum vidi notarum numeralium, quibus extra negotiatorum consessus Syri rarissime usi

---

1) Cf. Chwolsohn, die Ssabier I, 842. 870.

esse videantur. In libris enim antiquioribus numeri omnes verbis enuntiantur, quae vix unquam, etiam in recentioribus, literae excipiunt.

23.

Paucissima heic de **signis** dicenda habeo, quibus librorum lectionem adjuvare conati sunt. Sunt autem duplicis generis, quum et vocibus distinguendis et literarum pronuntiationi indicandae inserviant.

Qui alterius verba laudat aut nomen proprium quod in contextu apparet insignire vult, haud raro uncum in margine adscribit, quales exstant in tab. XI, spec. 51—53; cui signo subinde punctum inest, imprimis in tractatibus theologicis, ubi integrae versiculorum series illo munitae reperiuntur.

Duae voces quarum locos permutari volunt ternis punctis signantur ita dispositis ut fit in Arabum litera ش. Exempla adsunt in saeculi VII codd. **14647** f. 47 v. col. *a* vers. 3, ib. f. 50 r. *b* vs. 22—23 ac saepius, et **17202** fol. 136 v. col. *a* vs. 30—31. Eandem notam in epistolis Christianorum Sti Thomae inveni, ubi vocabula imprudenter scripta in legendo omittenda esse indicat.

De punctis, quibus librorum contextus distinguuntur, syntacticis satis erit annotare, tum signa . et .· in scriptura majuscula genuina ita separari, ut punctum alterum sub ultima litera aut supra eam ponatur, alterum in ipso versiculo, — tum fere nusquam interpunctionem inveniri quae methodum prodat sibi constantem.

Pronuntiatio punctis supernis et infernis, quae diacritica vocare solent, distincta a Syris inventa esse videtur, a quibus eam didicerint et Hebraei et Arabes [1]). In antiquissimis qui nobis innotuerunt exemplaribus ubi opus est adduntur; nec inepte a vo.

---

1) Cf. pulcherrima commentatio de punctis Syriacis in Ewaldi »Abhandlungen zur bibl. und oriental. Literatur, 1832, I. 53—129."

clo. Hoffmann (Gramm. p. 15) scholae Edessenae auctori vindicantur. Cum iis punctum duplex Ribûj dictum simul exstitisse opinor. Systema a Jacobo Edesseno excogitatum et alterum quod Graecis literis utitur, Theophili Edesseni illo paulo recentioris, omnes novimus. Utriusque specimina e codd. saec. IX dedi in tab. XVI. — Quae autem a Gabriele Eva Maronita saeculi XVIII proposita est vocales scribendi ratio, nimis artificiosa est et a moribus Semiticis aliena quam quae ab Orientali homine nostrae scripturae ignaro aut excogitata aut etiam probata esset. Apparet ea, quantum scio, in uno libello rarissimo, — quem laudat v. cl. Hoffmann in Gramm. Syr. p. 88 [1]), cujusque exemplum Halis inspiciendi, qua est benignitate, copiam mihi fecit v. cl. Rödiger, — hujus tituli: *Liber Psalmorum Davidis idiomate Syro.* ܟܬܐܒܐ ܕܡܐܙܡܘܪ̈ܐ ܕܕܐܘܝܕ ܡܐܠܟܐ ܘܢܐܒܝܐ ܠܡܠܬܐ ܦܪܘܩܢ ܐܠܐܗܝܐ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܘܡܠܟ ܕܡܐܪܗ ܘܡܫܒܚܘܗܝ ܘܡܬܐܠܐܗܝܬܐ ܡܩܕܫܝܢ. *Verbo Divino Servatori nostro dicatus. Romae,* MDCCXXXVII. *Ex typographia Petri Ferri. Superiorum permissu.* In libri fine haec leguntur: *Romae* MDCCXXXVII. *Typis Petri Ferri in Platea Montis Citatorii. — Superiorum permissu.* Vocales *i* et *u* per literas ܝ et ܘ reddit, ܐ vero suum semiminusculum ita adhibet, ut ejus forma bis inflexa (qualem caeteroquin in vocabulorum initio ponere solent [2])) *a*, altera quae ab inferiore parte flectitur (finalis vulgatae similis) *o*, tertia prorsus recta *e* significet. Itaque, si pro *a o e* typos nostros ܐ̇, ܐ, ܐ̣ substituimus, Psalmi primi initium sic scribendum est:
ܛܘܒܐܘܗܝ، ܠܓܐܒܪܐ ܕܒܐܘܪܚܐ ܕܪܐܫܝ̈ܥܐ ܠܐ ܗܠܐܟ:
ܘܒܐܘܪܚܐ ܕܚܐܛܝ̈ܐ ܠܐ ܩܡ: ܘܒܡܐܘܬܒܐ
ܕܡܐܡܝܩܢܐ ܠܐ ܝܬܒ: ܐܠ Qui ergo clericus Maronita optime eos refellit qui nihil absurdius excogitari potuisse quam vocales Graecas Syriacis literis additas temere affirmant. — Attamen operae pretium est observare, quam arcte cum historia populi literaria etiam vocalium scriptarum fata conjuncta fuerint.

---

1) Unde titulum deprompsit Zenker, Bibl. Orient. II. n. 1725.
2) Cff. typi Parisini et Bernsteiniani recentiores.

24.

Ornamenta cujuscunque generis in vetustissimis codicibus frustra quaeres; etsi jam in cod. **14558** anni 557 [1]) aviculam sine dubio ab ipso scriba in marginem pietam inveni. Saeculo autem septimo, ut in codd. **14647** et **17202** quorum apographa feci, capita et libri trabibus ornatis separantur; quae apud posteros inde a saec. IX magis magisque in pejus excoluntur. Picturae porro quas heic illic inveni, seu Byzantinam artem (quam Jacobitae cognoverant) seu Neo-Persicam imitatas (hanc enim prodit codex Nestorianus **7174**) generis sunt quam pessimi. Unam tamen Sti Xysti episcopi imaginem vi. revi. H. J. Rose benevolentiae debeo, more Byzantino melius quam caeterae depictam. Cff. etiam tabulae, etsi parum affabre factae, quas numero primam, et a XXIII ad XXVI offert Biscionii Catalogus Bibliothecae Mediceo-Laurentianae (Flor. 1752) [2]).

25.

Restat ut de typis dicam quibus libros Syriacos hodie describunt. Et hoc quidem certissimum est, majusculas literas, quae in editionum Italicarum titulis nonnunquam offeruntur, genuinum illud Est'rangélô nequaquam exprimere, sed nescio quo fato ad eas prope accedere quae juxta picturas serioris originis, fortasse penicilli ope delineatae exstant. Nec melius literas Nestorianas referunt, nisi in libro designando fallor, Acta Martyrum quae Romae anno 1748 edidit Steph. Evod. Assemani. Officinae Imperiali Austriacae alphabetum majusculum praescripsisse dicitur v. d. de Lagarde; quem tamen optimae notae philologum characteres tam

1) Respice pag. 60.

2) Quod contendit Dietrich in opusc. laud. p. 14, tabulam viges. secundam (tertiam potius) Hierosolymitano q. d. charactere scriptam esse, nihil est. Sunt literae scilicet elegantes majusculae quales recentioris aevi librarii, in titulis ett., multa cum difficultate depingere solebant.

egregiae et exquisitae deformitatis quales in ejus Reliquiis Juris Ecclesiastici (Lips. 1856) apparent, ipsum delineasse vix credo. Contra pauca desiderantur in typis qnos auctore v. d. Cureton officina Londinensis W. M. Watts paravit, quique adhibentur tum majore modulo in Joannis Ephesini Historia Ecclesiastica, et Evangeliis Curetonianis, tum minore in ejusdem operis praefatione, porro in Cyrilli Commentario a v. d. Payne Smith edito, in libello Eusebii de martyribus Palaestinae, quem nuper nobis dedit Cureton, atque in his ipsis Anecdotis. Fatendum est, e. g. literam ܣ in saeculi VII scriptura, quam artifex imitatus est [1]), nusquam cum subsequente colligari, nec literae ܢ caudam tunc temporis adeo produci; nec etiam universam harum literarum speciem ad libros manuscriptos tam prope accedere quam ad Aethiopicos appropinquant typi Abbadiani aut ad Javanicos Harlemenses quibus hodie nostrates utuntur. Attamen Est·rangêlô Anglicum et venustum est et ad antiquos codices legendos viam parat facillimam. Nestorianae scripturae pulcherrimam imaginem praebent typi quos fieri curarunt evangelistae Americani, in grammatica v. rev. Stoddard Neo-Syriaca conspicui. Qui autem Syro-Chaldaici vocantur in Evangeliis a Societate Biblica Britannica et Peregrina editis (anni 1829) adhibiti nescio quam misturam e Nestorianis formis et Jacobiticis concoctam referunt.

Plerique vero etiamnunc semiminusculis literis in libris imprimendis utuntur. Harum pessimae in N. T. a Widmanstadio edito exstant, porro aliquantum mutatae in omnibus editionibus Germanicis antiquioribus; videtur enim primum artifex typos Europaeos exsculpere solitus characteres codicis a Mose Mardeno scripti [2]) ad certam normam redegisse. Nec multo meliores ii sunt quos „penitus novos et a vo. clo. G. H. Bernstein praescriptos" anno 1829 fieri curavit officina Tauchnitziana [3]), quosque etiam invenies in

1) Cureton, John of Ephesus, praef. p. VIII.

2) Cf. Adler, Verss. Syrr. p. 41.

3) Quos vide in ann. ad pagg. IV sq. praefationis Chrestomathiae a Bernsteinio editae.

editionibus Suecicis et libris Lugduno-Batavis, qui voces aliquas offerunt Syriacas. Ad antiquiorem familiam Germanicam multae Anglorum formae pertinent, quibus vix praestant typi in Bibliis Polyglottis Londinensibus usitati et hujus saeculi Bagsteriani. — Romani contra laude digni sunt, quippe a Maronitis e melioribus exemplaribus producti; quos minus feliciter aemulatur is qui suadente eodem vo. clo. Bernstein Lipsienses novissimos confecit in Lexico Syriaco, et fere omnibus quae hodie a Germanis eduntur, apparentes. Verum omnes, quotquot exstant, Syriacos semiminusculos facile superant typi quos olim Bibliorum Polyglottorum causa Lutetiae pararunt, quosque etiamnunc adhibent in officina illa typographica quam pro temporibus vel Regiam vel Publicam vel Imperialem vocant Parisinam.

FINIS PROLEGOMENON.

LIBRI CHALIPHARUM,

SIVE CODICIS CHRONOGRAPHICI SAECULI OCTAVI, PARS POSTERIOR LATINE VERSA.

Constantinus (Imperator) clementissimus contra eos qui Christianorum fidem impugnabant bellum paravit et victoriam a Deo precibus impetravit. cod. Mus. Brit. 14643 f. 36 r. Praeterea ecclesias conversionis Christianae ergo undique in Dei honorem condidit. Atque illi sese subjecerunt reges et gentes barbarorum. Synodum oecumenicam episcoporum convocavit. Drepanum in Luciani martyris, qui illic sepultus est, honorem instauravit, et ex Helenae matris nomine Helenopolin vocavit. Antiochiae magnam ecclesiam struxit, et propter Dei gratiam quam expertus erat idolorum memoriam delevit et templa iis dedicata diruit. Episcopus Hierosolymae XLmus Maximus. Ep. Alexandriae XVIII Athanasius. Ep. Antiochiae qui post XXVmum fuit Eusebius Pamphili f. episcopus Caesareae Palaestinae; (hic tanquam) scriptor innotuit, cujus multi libri etiam exstant. Constantinus urbem nobilem et opulentam condidit, et senatu ornavit; quam etiam Constantinopolin vocavit, quum antea Byzantium audiisset. Denique ex hoc mundo ita exiit ut justum hominem decet, postquam 32 annos regnaverat.

Et post eum filii ejus Constantius, Constantinus et Constans f. 36 v. annos 13. Eustathius presbyter CPolitanus institutionibus apostolicis functus est et Zenobius archidiaconus inclaruit, et templum Hierosolymae struxit jubente Constantino. In Mesopotamia multi

Assyriorum qui in Perside habitant a Tajitis venditi sunt. Sapores rex Persarum in Mesopotamiam venit Nisibin occupaturus eamque per dies 66 obsedit; Jacobus autem episcopus Nisibenus precibus suis exercitum inde repulit. Quumque in patriam rediissent famem ac pestem mercedis loco coram se invenere. Episc. Alexandriae XIX Gregorius. Constantinus alter obiit postquam 25 annos regnaverat. Antiochiae Syriae ecclesia quae forma sphaeram imitabatur quindecim annis absoluta est; cujus dedicationem fecit Constantius diebus episcopi Placilli die Epiphaniae Servatoris
f. 37 r. nostri. Episc. Antiochiae XXVIII Stephanus. Antiochia terraemotibus per multos, imo 13 dies in periculo versata est. Sapores Christianos persecutus est. Neocaesarea Ponti submersa est exceptis tantum ecclesia et episcopo et nobilibus quibusdam qui in ea versabantur. Episcopus Antiochiae XXIX Leontius, vir castus. Constantius portum Seleuciae in Isauria fecit monte magno effosso, et urbem aedificavit. In Phoenice urbem condidit quam Constantiam vocavit; antea autem Antaradus audierat. In Mesopotamia quoque Amidam urbem aedificavit, quam Augustam Constantinam vocavit. Porro in Osrhoëne urbem aedificavit, quam Constantinam appellavit, quaeque antea Antoninopolis nomen habuerat. Et anno 18 regni sui bellum gessit cum Licinio eumque vicit, et regnum ejus abstulit. Et post illum annum defecit ab eo Martinus et tres menses regnavit et occisus est. Potitus est universo Romanorum
f. 37 v. regno Constantinus ipse cum filiis Constantino et Constantio et Constante anno 11 pacis quae ecclesiis facta est. Et anno 632 ex aera Graecorum (A. D. 321) scripsit epistolas de pace ecclesiis Dei, et honoravit et reveritus est sacerdotes qui in illis ministrabant, eosque liberavit; et honoravit loca ubi condita erant justorum hominum ossa, liberum ad ea aditum fecit et magni ea habuit. Et loca etiam signorum quae fecit Dominus noster in victoriis suis et judicio de se commisso et passione sua et ascensione aedificavit et decoravit. Imo in Persidem literas misit ad Saporem de Christianis honorandis. Ac Deo animum dedidit, et Deus etiam eum extulit et super regna exaltavit, et hostes in ejus manus tradidit, eique benignitatem in operibus quae faciebat pulchra conspicuam

retribuit. Et recubuit in lecto quietis suae et cum honore obiit, et sepultus fuit justorum regum exsequiis. Regnavit autem annos 33. Hic primus homo Christianus inter Romanos imperium tenuit, et multa gentilium festa ex eorum consuetudine abolevit et altaria destruxit et idola evertit, ac thesauros eorum aerario addidit, et falsarum doctrinarum asseclas persecutus est, quorum conciliabula eruit ac thesauros ecclesiis dedit, et uno cum filiis f. 8 r.
animo ecclesiae catholicae fidem professus est, et aequabilem Sanctae Trinitati adorationem obtulit coram universa Synodo dnorum episcoporum. Surrexerunt autem et regnum Romanorum adepti sunt Constantinus et Constantius et Constans ejus filii anno 649 (A. D. 338). Eodem anno Persae Nisibin aggressi sunt et fuit in ea urbe obsidio gravissima per triginta dies, moriente dno Jacobo episcopo Nisibeno. Et mortui sunt Constantinus ille et Constans, quorum regnum omne nactus est Constantius eorum frater, qui Gallum Caesarem fecit, secum regnum curaturum. Hunc paulo post interfecit atque in ejus loco posuit Julianum ipsius fratrem. Julianus cum Gothis bellum gessit eosque vicit, et a Constantio defecit et in Hispania et Gallia regnavit. Contra illum Constantius bellum paravit; et quum ex Oriente ascenderet cum eo pugnaturus, recubuit in lecto quietis suae et mortuus est, anno 673, mense Tes·rî II (m. Nov. A. D. 361). Regnavit autem Constantius annos 24. Diebus Constantii cum suis f. 38 v.
CPoli episcopus fuit Alexander, cujus temporibus Arii viscera exciderunt. Post hunc Eusebius Nicomediae sede sua migrans et sedem illam adeptus. Qui Antiochiam quoque profectus, inde ab Eudoxio pulsus est. Hi ambo Ariani fuerunt. Post eos CPoli episcopus fuit Flavianus, qui martyr factus est. Deinde Macedonius impius. — Annum dixi 673, mense Tes·rî II. Regnavit autem Constantius annos 24. Et fecit ea quae coram Domino decent, et in semitis Constantini patris obambulavit; nimirum Arianus fuit. Regno ejus deinceps pace facta potitus est Julianus, et anno 52 pacis ecclesiarum elatus est super imperium Romanorum universum Julianus; ac persecutionem adversus Christianos instauravit, et idolorum templa aperiri eorumque altaria construi jussit, ipsa idola erigi

f. 39 r. et integrari eorum cultum. Ecclesiarum thesauros abstulit, falsa docentium conciliabula institui jussit, episcopos ex urbibus suis in exilium ejecit. Anno 674 (A. D. 363) Julianus hicce sceleribus foedatus in Chaldaeam sive Aramaeam exiit, ubi Romanorum manibus interfectus est. Eodem tempore iratus fuit Dominus in Gentilium et Judaeorum et Samaritanorum et falsa docentium urbes meridionales Julianei pagani furoris participes. Et exiit ira e Dei praesentia, et perdere coepit urbes immundas et gentiles incolarum ergo, quod eas inquinaverant sanguine injuria in iis effuso; et coepit urbes quae numero 21 erant perdere, quarum aliae eversae, aliae collapsae sunt, aliae restiterunt, d. 27 mensis Ijor anni 674 (m.
f. 39 v. Maji A. D. 363). Mense H·ězîron (Junio) anni 674 feria sexta in ripa amnis magni Tigridis, ad septentrionem Caucabae et Ctesiphontis, in terra quae Armenia vocatur illigavit sibi Jovinianus magnum diadema regni Romanorum; qui pacem et concordiam et hostilium cessationem inter utrumque potens et Romanorum et Persarum regnum fecit; atque ut pax inter ea fieret et ipse Romanos ex angustiis quibus premebantur liberaret, dedidit Persis regionem omnem quae ad Nisibis et pagorum quibus circumdatur orientem est, et totam Armeniam cum provinciis quae huic mandanti parebant. Et exulavit Nisibis mense Ob anni 674 (m. Aug. A. D. 363) in Edessenorum regionem et Persis tradita est Nisibis incolis vacua. Deo Jovinianus toto animo credidit, et ea facere inchoavit quae coram Deo decent et pulchra sunt, et in Davidis semitis et Hizqiae fide et Josiae operibus obambulare; ac dum ei quietem dedit Deus quam merebatur eique retribuit benevolentiam in pulchris ejus operibus conspicuam, et ipse nomen sibi aeternum parare studuit, et honorem addidit universo Dei
f. 40 r. populo Christianorum, et thesauros ecclesiarum reddi jussit quos Julianus furore incensus abstulerat, et tributis suis omnes Christianos excepit. Et recubuit in lecto quietis suae mense S·ěbot· anni 675 (m. Febr. A. D. 364), et sepultus est regum justorum exsequiis. Et reliquae ejus res et gesta ejus nobilia ecce! inscripta sunt in libro memoriae Domini nostri ad diem revelationis Illius.

Et surrexerunt in Romanorum regnum Valentinus et Valens fratres anno 675 (364); et Valentinus Gratianum filium Galliae

praefecit. Et ea fecit quae coram Domino decent et justa sunt, ac vestigia tenuit Joviniani fidelis. Et obiit Valentinus et post eum regnavit Valentinus in Hispania et Gallia. Et instituit Valens persecutionem in Christianos et doctrinae ac schismati Arianorum se dedidit. Eodem tempore episcopi qui in ejus ditione erant in exilium ejecti sunt cum presbyteris et diaconis et ordine sacro quos simul persequebantur; et verbera atque ignominiam passi sunt in urbibus. Deinde Valens expeditionem in Gothos suscepit, qui ab eo defecerant, atque illic exitium ejus fuit. Eodem tempore f. 40 v. epistolas de reditu emisit, et in suam quisque urbem reversus est. Regnavit autem Valentinus annos 13 et obiit; et post eum duos annos superstes fuit Valens frater et obiit. Et rex factus est Theodosius in Thracia, et ea quae coram Domino decent fecit, et bellum cum Gothis gessit de quibus victoriam reportavit, ac pacem ab iis Romanorum imperio vindicavit. Christianos auxit et honoravit, et vestigia tenuit ac praecepta exsecutus est Constantini regis victoris, atque omnes haereses persecutus est, earumque conciliabula destruxit, diebus Juliani condita. Idolorum quoque templa diruit et cultum eorum abolevit.

Anno 693 (382) Arcadium filium regni secum participem fecit, et anno 695 (384) Maximinus a Gratiano defecit annos 17. Et fecit hic ea quae coram Domino decent Valentini patris ad instar. — Anno 701 (390) bellum inter Maximinum ac Theodosium cum Valentino fuit, et Maximinum occidit ejusque regnum abstulit. Eodem tempore Theodosius literas emisit de pace ad Christianos. — Anno f. 41 r. 703 (392) obiit Valentinus, et post eum Eugenius duos annos regnavit, quem Theodosius occidit ejusque regno potitus est. Regnaverat autem Valentinus annos 15 et fecerat quae coram Domino decent et vestigia patris tenuerat. — Et anno 15 regni Theodosii, qui annus est 705 (394), Honorius ad regnum accessit et rex factus est, anno 12 Arcadii fratris, et surrexerunt et Romanorum regnum adepti sunt Theodosius cum filiis Arcadio et Honorio. Et nomen ejus crevit admodum, et honoratus est in omnibus regnis, et ipse omnes Dei ecclesias honoravit et auxit. Atque etiam Deus ipsum auxit, et quocunque se convertit

victoriam reportavit. Reliquae rerum fortiter ab eo gestarum en! relatae sunt in librum vitae.

Fuit ejus diebus CPoli episcopus Macedonius Arianus, quem synodus 150 (episcoporum) ab illo collecta excommunicavit, cujus-
f. 41 v. que in locum Nectarium constituit. Deinde Demophilus Iber e Thracia qui sedem rapuit. Post hunc Gregorius Theologus, quem Joannes Chrysostomus secutus est. — Atque aegrotavit in lecto suo et mortuus est anno 706 (395). Regnavit autem Theodosius annos 17 et obiit; cujus regnum filii adepti sunt. Eodem anno Hunnorum gens exsecranda in Romanorum imperium venit; et per Sophenen, Armeniam, Mesopotamiam, Syriam, Cappadociam ad Galatiam usque profecti sunt, et multos captivos abduxere. Et reversi sunt quasi in patriam redituri; descenderunt autem secundum ripas Euphratis et Tigridis in Persarum ditionem, ad quorum urbem regiam pervenerunt, nec quidquam illic damni intulerunt; attamen pagos multos ad Euphratem et Tigridem sitos devastarunt nec paucos occiderunt et multos captivos abduxerunt. Quumque audirent Hunni, Persas se agressuros esse, in fugam surrexerunt; illi autem eos persecuti sunt et unam ex iis cohortem occiderunt, praedam omnem quam collegerant ab iis abstule-
f. 42 r. runt, ac dimittere eos jusserunt captivos homines, qui numero 18000 erant. In urbes suas Seleuciae et Caucabae hos ascendere fecerunt, quae Hardes'ir (Artaxerxes) et Ctesiphon vocantur, ubi multos annos habitarunt; et annonas iis dari jussit rex Persarum, panem et vinum et siceram et oleum. Ex illis autem 18000 nonnisi pauci supererant; nempe unum milliarium; hos Persae in patriam remiserunt. Quumque Jezdeger in Persas regnaret, iterum e captivis 1330 in patriam redire fecit. Supererant ex iis eo tempore in Perside fere 800 captivi; caeteri omnes mortui erant peste doloris ventris, prae angustiis et tribulatione quam ab Hunnis exsecrandis passi erant. Haec omnia captivi nobis narrarunt, et Christiani et ascetae narrarunt, et juvenes foederis filii (i. e. monachi) de bene factis, quae dixerint captivi apud se degentes, locuti sunt, ac de grato eorum animo erga regem bonum et clementem Jezdeger, Christianum et inter reges benedictum; cujus memoria benedicta sit, et extrema

ejus super prima emineant. Donec vivebat bene egit erga miseros f. 42 v.
et egenos. — Deinde Arcadius et Honorius Theodosii Magni
filii annos 29 regnarunt. Horum diebus Joannes CPoli episcopus
fuit, deinde Isacius. Post hunc Nestorius, cujus deleatur memo-
ria. Et Joannis diebus Alexandriae Theophilus et Cypri Epipha-
nius Thaumaturgus.

Exinde in regno Theodosius Minor surrexit, Arcadii filius,
a quo convocata synodus 220 (episcoporum) Nestorium ex ecclesia
excommunicavit et Atticum in ejus locum instituit, post quem
Maximianus, deinde Proclus, porro Flavianus haereticus, deinde
Anatolius haereticus.

Et post synodum Ephesinam priorem annis 19 coactus est The-
odosius rex alteram synodum Ephesum convocare propter Flavia-
num CPolitanum et Eusebium Dorylaei ep. Porro diebus
ejusdem Theodosii scandalizati sunt episcopi qui tunc erant et f. 43 r.
nullam esse mortuorum resurrectionem dixerunt; ac propter pulchra
ejus et patrum opera illius tempore et Marii Ephesi episcopi ex-
pergefecit Deus octo juvenes Ephesinos, Maximinum, Jambli-
chum, Martelium, Dionysium, Joannem, Serapionem, Hexecosta-
dianum, Antoninum. Et venit rex CPoli et salutem dixit juveni-
bus, et ipsi cum episcopo de resurrectione persuasum est, et in
sedem suam redux requievit in lecto quietis cum patribus suis.

Cui in regno successit Marcianus annos 7, et synodum Chalce-
donem convocavit, ubi aperte duas naturas confessi sunt et Dei
ecclesiam confuderunt. Hucusque locum tenuerant orthodoxi ho-
mines annos 62, a Theodosio Majore ad Theodosium Minorem.
Post Marcianum Leo regnavit annos 16, et heic occuparunt hae-
retici ecclesias annos 23. Et post Leonem Zeno 18 annos regna-
vit et unionem fecit in Dei ecclesia. Deinde Anastasius annos f. 43 v.
27, et heic orthodoxi homines ecclesias per 45 annos occupant.
Postea Justinianus regnavit, Theodorae fidelis maritus, qui syno-
dum Chalcedonensem in ecclesiam iterum introduxit. Eodem
tempore CPoli deinceps episcopi fuerunt Gennadius, porro Acacius,
Fravita, Anthimus, Mennas Synodi assecla haereticus; et Romae
episcopus Joannes haereticus, et Alexandriae Theodosius et An-

tiochiae Severus . . . . [1]). Postea Justinianus annos 40 regnavit, deinde Justinus annos 14, Tiberius annos 4, Mauricius annos 22, Phocas annos 8, Heraclius annos 30. Et diebus Heraclii, anno 940 Alexandri, mense Ḥ̆zîron (m. Junio A. D. 629), terra de noctu vehementer tremuit. Ejusdem anni m. Tomûz convenerunt Heraclius Romanorum rex et S·ahrvariz patricius in locum quendam Septentrionis montibus coarctatum, qui Arabissus vocatur, ubi de pace collocuti sunt; et inter eos statutum est Euphratem
f. 44 r. terminum fore. Itaque pacis foedus secum invicem fecere, et ecclesiam illic condiderunt quam Arianorum (?) appellarunt.

Narratio de annis qui varias ob causas innotuerunt. Primum de terraemotu qui Antiochiae accidit, anno 767 aerae Alexandri, Antiochenae 506 (A. D. 456) media nocte 14 mensis Ilûl (Sept.) Sabbato, illucescente Dominica; ac subito aedificia collisa et eversa sunt et super incolas corruerunt, et clades facta est maxima et gravissima, ac duae partes urbis magnae atque inclytae Antiochiae destructae et collapsae sunt ira divina, ejusque incolae afflicti tam ingenui quam servi, viri et mulieres, pueri et adulti, multitudo sine numero. Et quicunque superstites erant effugerunt et substiterunt omnes in villis urbem circumdantibus, nec ullus in ea remansit. Ac diu noctuque in metu et tremore versati sunt et precibus et fame et miseria quam maxima. Deinde
f. 44 v. mortuos exquirere et effodere et sepelire coeperunt. Quibus postquam nonnulli succubuerant, nec amplius odorem tolerare poterant, quia admodum ingravescebat (totam enim urbem putrefactionis odor propter cadaverum in fora projectorum copiam pervadebat), — onus susceperunt dnus Acacius episcopus et praefectus vir prudens cum urbis nobilibus, ut plaustris arcessitis ea protrahi et auferri curarent. Et ecclesiastici munus susceperunt mittendi homines qui boves praecederent thus et odores gestantes cum psalmis atque canticis a d. 14 m. Ilûl (Sept.) versus m. Konûn II (Jan.) usque. Nec cessarunt plaustra illa exire de die in diem perpetuo a primo mane ad vesperam usque. Et ignis quoque ab imo ejectus est et incendium fecit, quo telas laneas et linteas, et aurum et

1) Vocabulum unum erasum.

argentum et corpora tam hominum quam animalium consumpsit. Itaque res delevit et concremavit, donec Deus pluviam e coelo demisit qua exstinctum est. Fumus porro magnus seu nidor quasi e fornace perpetuo noctu diuque evolvebatur, in remota usque loca f. 45 r.
conspicuus. Et studio dni Acacii episcopi beati, ac nonnullorum quibus Dei reverentia erat, unusquisque pro arbitrio bonorum suorum partem offerebat, atque emebant illi telas laneas et linteas, quibus amicti mortui sepelirentur; et celebrabantur eorum exsequiae psalmis et canticis, prouti Deus robur et patientiam hominibus dabat qui in urbe superstites erant. Et unusquisque pro voluntate thesaurum sibi in coelo condidit, ac vitam acquisivit et mercedem haud perituram. Quin etiam meretrices vestes et ornamenta omnia vendiderunt, (quaeque ita comparaverant) attulerunt et cum cadaveribus sepeliverunt, et operis illius misericordiae miraculosi participes factae sunt quod nostris diebus Deus fecit. Etiam dnus episcopus Acacius dies suos omnes in fletu et passione et supplicatione degit, dum in ejus usum aulaei pannus ante Dei altare stratus erat, in quem sese projiciebat Domino suo supplicans f. 45 v.
eumque obsecrans, ut Illius ira regionem et urbem etiam praeteriret; id quod per triginta dies fecit donec a passione illa destitit. Et Deus misericordem se ostendit et ab ira quae fuerat cessavit, timore tamen et tremore antequam tres horae praeterierant haud cessante. Et curae nobis fuit et scripsimus hocce miraculum eo consilio ut saeculis posthac venturis signi loco sit, utque Deum pro misericordia hominibus praestita venerentur.

Anno 771 Alexandri (A. D. 460) et anno 507 juxta aeram Antiochenorum, mensis Hézîron die 19, vespera tempore ecclesiae dimissae, ira divina ex inopinato patefacta et vox quasi fremitus audita est. Terra commota et concussa est, et vacillavit, atque etiam aedificia ejus labefacta et commota et collisa et eversa sunt et super incolas corruerunt. Et terror ortus est quam maximus, dum terra maris instar fremebat, et homines qui reliqui erant in timore et tremore versabantur, aedificia ac turres f. 46 r.
collidebantur, tectorum trabes fragorem dabant, timor et tremor omnes invadebat, anxietas et pavor vehementissima erant, trepi-

datio omnes agitabat, corporum arteriae palpitabant et ipsa corpora prae timore et terrore eorum quae videbant quassabant, animae autem intus opprimebantur. Augebantur haec tenebris nocturnis et ira (divina) metum excitante. Et unusquisque in fugam se vertit et domo exiit, Deum implorans ut mundo parceretur. Ex aedificiis excelsis nonnulla quasi cedri flexa sunt et concussa et nunc depressa nunc elata. Et hominis instar qui prosternitur et Dei judicis misericordiam invocat, terra fremitus voce ploravit, atque aedificia ululaverunt voce pulsationum quas patiebantur, eorumque incolae qui in fugam exierunt. Fuerunt domus altae ac pulchrae et ornatae et decoratae dominis terrori; quarum aliae sepulcra, aliae timoris tantum causae factae sunt. Atque irae virga extensa est super totam Antiochenorum regionem; nec tamen castigatio
f. 46 v. divina misericordiae expers fuit. Etenim oppidulum fuit nescio quod, quo corruente incolae evaserunt; hoc vero Dei benevolentia accidit. Alterius autem pars quaedam collapsa est. Dumque in hunc (patrem familias) ejusque liberos et domum omnia concidebant, ex illa domo unus duove superstites facti sunt, deinde quae durante ira (divina) vidissent et quae evenissent, narraturi. Duravit autem tres horas dum oriebatur ac subsistebat; et unusquisque in metu et anxietate degens Deo cum clamoribus supplicabat, ut qua est misericordia se adjuvare dignaretur. Et postquam diu haecce omnia fuerant cessarunt, deinde redierunt; itaque fuit per totam noctem usque ad diluculum. Nobisque hoc miraculum curae fuit quod scripto mandaremus in Dei gloriam.

Anno 814 (A. D. 503) ascendit Cavades in Romanorum imperium.

Anno 851 (A. D. 540) Chosroes prima vice ascendit.

Anno 53 (A. D. 542) secunda vice Chosroes ascendit.

Anno 830 (A. D. 519) prima vice ascendit Mondar.

f. 47 r. Anni 865 mense Ḥezîron (A. D. 554 m. Junio) obiit Mondar.

Anno 843 Hunnus mense Konûn (Dec. A. D. 531) advenit.

Anno 855 (A. D. 544) pestis prima fuit.

Anno 855 (A. D. 544) terra quassavit et urbes submersae sunt.

Anno 863 m. Nîson (A. D. 552 m. Apr.) pestis tumorum fuit.

Anno 881 (A. D. 570) fuit conturbatio in universa Syria propter Jejunium, quod alii in mensis Sĕbot· (Febr.) die 17, alii in 24 posuerunt; Pascha tamen totus populus una celebravit. Ejusdem anni feria quinta Ascensionis Mundar proelium commisit, et Deus Mundarum adjuvit et hic Qâbûsum superavit, et vicit Crux.

Et post illum annum mense Tes·rî II (m. Nov. A. D. 570) terra commota est et tremor fuit quam maximus, et collapsa est paucis exceptis tota Antiochia, et cum ea Seleucia et Cilicia utraque, postquam Severus sedem reliquerat annis 8 (*sic*).

Centurio ille, qui Dominum nostrum crucifixum custodivit, Longinus est, qui etiam Domini nostri latus aperuit, tandem autem Evangelio credidit et martyris mortem passus est.

Ordinatus est Severus patriarcha Antiochiae mense Tes·rîn II, f. 47 v.
Indictione V, anno 823 (m Nov. A. D. 511); erat autem e Pisidiae oppido Sozopoli oriundus, filius episcopi ejus loci, unius ex illis qui Nestorium diebus Theodosii Arcadii f. ejecerant. Et transegit Severus in sede sua sex annos; expulsus est autem d. 29 m. Ilûl Ind. XII, anni 829 (m. Sept. A. D. 518), et in exilio vixit annos 19, quorum tres CPoli peregit, donec huncce mundum reliqnit die 8 m. S·ĕbot· Ind. I, anni 848 (m. Febr. A. D. 537).

Eodem anno mortuus est etiam dnus Joannes f. Crassi Telensis, mensis S·ĕbot· d. 9. Horum aequalis fuit dnus Jacobus Praeceptor, qui anno 830 (A. D. 519) obiit.

Anno 876 d. 22 m. Tomûz (m. Jul. A. D. 565) obiit Theodosius patriarcha Alexandrinus, Ind. XIII. f. 48 r.

Anno 888, Ind. XI, d. 31 m. Tomûz (m. Jul. A. D. 577) obiit Jacobus episc. Pĕsîltensis.

Anno 901, Ind. IX, d. 22 m. Nîson (m. Apr. A. D. 590) obiit Petrus patriarcha.

Anno 906, d. 9 m. Tomûz (m. Jul. A. D. 595) dnus Julianus patriarcha mortuus est.

Ordinatus est dnus Athanasius anno 915 m. Tes·rî II (m. Nov. A. D. 603) et obiit anno 942, Ind. IV, m. Tomûz d. 28 (m. Jul. A. D. 631). Eodem tempore populus ex Oriente ad Euphratem migravit. Anno subsequente, Ind. V, dnus Joannes patriarcha factus est.

Anno 678, d. 15 m. Sᵉbot· (m. Febr. A. D. 367) obiit dnus Julianus Senex.

Anno 684, d. 18 m. Ḥezîron (m. Jun. A. D. 373) obiit dnus Ephraim Praeceptor.

f. 48 v. Anno 673 (A. D. 362) Nisibis e Romanorum manibus a Persis erepta est.

Anno 746, mensis Ob die 7 (m. Aug. A. D. 435) obiit dnus Rabulas episc. Edessae.

Anno 730 (A. D. 419) dnus Simeon in columna stetit, et anno 770, die 2 mensis Ilûl (m. Sept. A. D. 459) obiit.

Anno 871 (A. D. 560) Chosroes cum exercitu Antiochiam profectus est eamque expugnavit et devastavit; incolas in captivitatem abegit. Et multas urbes vastavit atque ingentem captivorum copiam collegit. Quumque in suum regnum rediisset, captivis quos Antiochia abduxerat urbem condidit, quam Antiochiam Chosrois vocavit. Atque iterum anno 884 (A. D. 573) Chosroes cum exercitu profectus est et Daram obsedit, et misit Mĕzaldarman-em marzbanum suum (*s.* limitibus praefectum), qui usque ad Antiochiam perrexit, atque . . . . . et ecclesiam dni Juliani concremavit; porro Seleuciam profectus est quam cepit, et Apamaeam ivit quae ultro se dedidit, quamque cremavit, incolas abduxit et rediit. Deinde quum apud dominum reverteretur Daram expugnavit ejusque incolas captivos abduxit. In urbem desertam ipsorum Persarum partem imposuit.

f. 49 r. Anno 902, Ind. IX (A. D. 591) Chosroes adolescens in Romanorum imperium profectus, et multis cum honoribus exceptus est. Quem deduxere Romani et in sede sua posuerunt.

Anno 910, Ind. II (A. D. 599) Domitianus fideles persecutus est.

Anno 914, Ind. VI, d. 23 m. Ob (m. Aug. A. D. 603) Romani Mauricium cum filiis interfecerunt.

Anno 915, Ind. VII, Dara altera vice capta est.

Anno 920, Ind. XII (A. D. 608—9), fuit nix copiosa in omnibus locis et grave frigus donec totus Euphrates constitit, et natarunt in flumine glaciei fragmenta per sex dies, nec scaphae transierunt, et pisces multi perierunt, atque oleae ubique arefactae sunt.

Eodem anno Marde expugnata est; eodem et Rhesaena capta tempore aestivo.

Anno 921 (A. D. 610) captae sunt Edessa et Charrae et Callinicum et Circesium et quodquod oppidum ad Euphratis orientem f. 49 v.
supererat. Hieme subsequente Euphrates terminus fuit. Et d. 7 mensis Ob ejusdem anni (m. Aug. A. D. 611) S·ahrvariz Zenobiam trajecit eamque expugnavit. Quod oppidum ad Euphratis occidentem primum captum est.

Anno 922 (A. D. 611) Persae Emesam profecti sunt, ubi quum multas Orientis incolas invenirent, singulos in suam patriam dimiserunt. — Eodem anno, aestate, pugnarunt Romani et Persae in aede dni Thomae Emesae.

Anno 924 (A. D. 613) Persae Damascum profecti sunt.

Anno 925 (A. D. 614) Hierosolyma occupata est.

Anno 929 (A. D. 618) uniti sunt Damiani asseclae.

Anno 930 (A. D. 619) uniti sunt ii qui Cononis et Eugenii partes sequebantur. — Eodem anno mense Hĕzîron (Junio) Alexandria capta est.

Anno 940 (A. D. 629) abierunt Persae Alexandria et ex omnibus Syriae oppidis mense Hĕzîron (Junio) jubente Deo, non au- f. 50 r.
tem per vim humanam.

Anno 934 (A. D. 623) Slavi Cretam caeterasque insulas invasere; atque illic pii viri Kenes·rînenses comprehensi sunt, quorum fere viginti interfecti.

Anno 934 (A. D. 623) Persae Rhodum profecti sunt, ubi praefectum comprehenderunt et captivum in Persidem abduxerunt. Eodem anno Heraclius sedem reliquit, comitante magno exercitu, et contra Persas progressus est, quorum regiones vastavit ac multos captivos abegit.

Anno 938 d. 15 mensis Ilûl (m. Sept. A. D. 627) et sol et luna defecerunt.

Anno 934 m. S·ĕbot· (m. Febr. A. D. 628) obiit Chosroes, qui totam terram subegerat et quadraginta annos regnaverat. Et regnavit Siroes ejus filius post eum menses septem et eodem anno exeunte mortuus est; quem secutus est filius Artaxerxes.

Anno 940 m. Ḥĕzîron (m. Junio A. D. 629) noctu terrae motus
f. 50 v. accidit gravissimus. Ejusdem anni m. Tomûz convenerunt rex Romanorum Heraclius et S·ahrvariz Persarum patricius in locum quendam montibus coarctatum Septentrionis, qui Arabissus Tripotamus vocatur, ubi ecclesiam condiderunt quam Arianorum(?) appellarunt, et de pace collocuti sunt; et inter eos statutum est, Euphratem terminum fore. Itaque pacis foedus secum invicem fecerunt.

Anno 945, Ind. VII, mensis S ĕbot· die 4 (m. Febr. A. D. 634) feria sexta, hora nona proelium fuit inter Romanos et T·ajitas Mohammedis in Palaestina, ad Gazae orientem duodecim milliaribus, et in fugam se vertere Romani, patricium in Jordane relinquentes, quem T·ajitae occiderunt. Atque illic interiere fere 4000 rustici inopes Palaestinae, Christiani et Judaei et Samaritani, et T·ajitae totam regionem vastarunt.

Anno 947, Ind. IX (A. D. 636) T·ajitae per totam Syriam exierunt, et in Persarum imperium profecti sunt; quod occuparunt. Et montem Mardae ascenderunt et trucidarunt T·ajitae multos monachos in locis Qĕdar et Bantô dictis. Illic interiit beatus Si-
f. 51 r. meon janitor Qĕdar-i, Thomae presbyteri frater.

Anno 343 (A. D. 32) Simon Petrus ecclesiae Antiochenae fundamenta condidit.

Anno 344 (A. D. 33) Stephanus martyr Hierosolymae a Judaeis lapidatus est, et post hunc annum Paulus praedicare coepit.

Anno 375 (A. D. 64) Nero Romae Paulum ac Petrum neci tradidit.

Anno 376 (A. D. 65) Hierosolyma a Vespasiano et Tito ejus filio vastata est, quo in bello periit Josephus scriptor historicus.

Anno 383 (A. D. 72) Romae pestis fuit, qua mille homines mortui sunt.

Anno 420 (A. D. 109) obiit dnus Joannes Evangelista.

Anno 415 (A. D. 104) persecutio in Christianos gravissima intenta est a Trajano rege improbo. Martyrium inprimis passus est Simeon f. Cleopae episc. Hierosolymae.

f. 51 v. Anno 419 (A. D. 108) Trajanus Armeniam subjecit. Eodem anno Ignatius Antiochiae martyrium subiit, qui discipulus erat Joannis Evangelistae.

Anno 448 (A. D. 137) Marcion et Montanus haeresiarchae in Phrygia innotuerunt.

Anno 479 (A· D. 168) Bardesanes innotuit, qui Valentini doctrinam excoluit.

Anno 543 (A. D. 232) Sergius et Bacchus martyres passi sunt.

Anno 552 (A. D. 241) annorum completio.

Anno 560 (A. D. 249) a Valentino rege Ariano persecutio in Christianos intenta est.

Anno 563 (A. D. 252) Sapores rex Persarum Syriam et Cappadociam vastavit. Eodem anno barbari Danubium transierunt et insulas devastarunt.

Anno 5*3 (A. D. 2*2) Paulus Samosatenus surrexit.

Anno 573 (A. D. 262) Manes seductor surrexit.

Anno 583 (A. D. 272) persecutionem fecit Aurelianus rex, qui a Deo fulmine taetus periit.

Anno 611 (A. D. 300) ecclesiae a Diocletiano scelerato eversae sunt et martyris mortem passus est Petrus episc. Alexandriae. f. 52 r.

Anno 619 (A. D. 308) regnum adeptus est Constantinus victor.

Anno 620 (A. D. 309) Constantinus sedem regiam Roma CPolin transtulit.

Anno 26 (A. D. 315) Constantinus Christianis libertatem dedit, et Christi ecclesias honoravit et auxit.

Anno 636 (A. D. 325) fuit concilium 318 episcoporum.

Anno 648 (A. D. 337) obiit Constantinus Magnus.

Anno 670 (A. D. 359) primum innotuit dnus Ephraim Praeceptor.

Anno 814 d. 24 m. Konûn I (m. Dec. 502) Amida expugnata est.

Anno 820 (A. D. 509) Dara aedificata est.

Anno 824 (A. D. 513) Armenia defecit, et exercitu ab Anastasio rege misso occupata est. Atque edidit ille rex nummos denariorum quadragenorum et vicenorum et denorum et quinorum.

Anno 830 (A. D. 519) episcopi a Justino Theodorae reginae marito persecutionem passi sunt.

Anno 835 (A. D. 524) Edessa inundata est.

Anno 840 (A. D. 529) Zûraq Persarum dux imperium Romano-

rum invasit, et cum Romanis signa contulit ad Euphratem fluvium;
f. 52 v. quorum multi Euphrate submersi sunt.

Synodi quibus temporibus convocatae sint, et quibus regnantibus.

Anno 427 (A. D. 116) diebus Hadriani regis Sabellius contra ecclesiam surrexit, post Christum natum 117 annis, et dixit, Trinitati unam esse personam, et haecce corpus et sanguinem quae in Eucharistia sumimus, Trinitatis esse. Et convenerunt 43 episcopi Ancyram Galatarum, qui illum ex ecclesia excommunicaverunt.

Anno 530 (A. D. 219) diebus Severi regis Paulus Samosatenus contra ecclesiam surrexit, qui Antiochiae erat episcopus, et Dei Filium justum hominem vocavit, justorum instar qui antea in mundo fuerant. Hic a Christo nato 220 annis distat. Et convenerunt episcopi omnes Antiochiam: Dionysius Romanus et Dionysius Alexandrinus et Gregorius Thaumaturgus, qui illum ex ecclesia excommunicaverunt.

f. 53 r. Anno 640 (A. D. 329) diebus Juliani regis gentilis Eustathius contra ecclesiam surrexit. Hic a Christo nato annis 330 distat. Et scandalizati sunt filii foederis qui carnibus non vescebantur neque uxores ducebant, et erat dissensio in ecclesiis. Ac septuaginta episcopi Gangram in urbem convenerunt et libros sanctos inspexerunt; deinde statuerunt ita dicentes: »Ab illo jam tempore quum Deus Aaronem sacerdotum constituit, qui manu dextra et maxilla et humilitate gregem pavit, et ad 'Eli sacerdotem usque, sacerdotes Israelis carnibus vescebantur, nec quisquam illis offendebatur, quoniam in rectitudine et decentia iis utebantur, ut Deus per prophetas jubet. Quum vero filii 'Eli fuissent et carnem populo eripuissent, venit Paulus et constituit, etsi non impuritatis sed cupiditatis causa, dicendo: in aeternum carnibus vesci nolo, ne fratrem meum offendam."

f. 53 v. (Synodus) 318 episcoporum Nicaeam convenit diebus Constantini Christiani regis primi anno 636 d. 19 m. Hěziron (m. Jun. A. D. 325), Ind. XIII. In ea depositus est Arius sceleratus. Haec a Christo nato annis 326 distat. In ea principes fuerunt Silvester Romae, Alexander Magnus Alexandriae, Eustathius Antiochiae, Macarius Hierosolymae. Aderat etiam Athanasius Magnus, qui

tunc temporis diaconus veri filii instar sancto Alexandro ministrabat. Aderat et Eusebius episc. Cordubae, qui etiam in Sardicensi fuit; porro Eustathius Lyddae, Italohô Edessae, Jacobus Nisibis, Antiochus Rhesacnae, Eusebius Caesareae Palaestinae, Eusebius Nicomediae.

(Synodus) 150 episcoporum convenit diebus Theodosii Magni CPolin, anno 691 d. 10 m. Ob (m. Aug. A. D. 380); in ea depositus fuit Macedonius sceleratus CPolis. Haec a Christo nato annis f. 54 r.
380 distat, a Nicaena vero 55. In ea principes fuerunt Timotheus Alexandriae, Meletius Antiochiae, Cyrillus Hierosolymae. Pro Macedonio Nestorius suffectus est. Aderant etiam Gregorius Theologus Nazianzes, et Gregorius Nyssae Basilii frater, et Amphilochius Iconii, Diodorus Tarsi, Gelasius Caesareae Palaestinae, Rufus Scythopolis, Acacius Beroeae, Eulogius Edessae, Abraham Batnarum, Maras Amidae, Bathes Telae, Helladius Caesareae Cappadociae, Eutherius Tyranae.

Ephesina prior 220 episcoporum in consulatum XIII Theodosii Minoris et III Valentini incidit, sive in annum 740 (A. D. 429). Distat autem a praecedente annis 50, a Christo nato vero annis 430. In ea die 28 m. Ḥ'ezîron (Junii) depositus est Nestorius. Ejus principes fuere Cyrillus Alexandriae et Coelestinus Romae per legatos quos miserat, Theodotus Ancyrae Galatarum, Succen- f. 54 v.
sus Dioscoreae, Acacius Melitenes, Valerianus Iconii, Memnon Ephesi, Juvenalis Hierosolymae.

Ephesina altera diebus Theodosii Minoris anno 760 (A. D. 449) (distat autem a Christo nato annis 450, a praecedente vero annis 19) propter Flavianum CPolis et Eusebium Dorylaei et Eutychen coenobiarcham convocata est. Et urgebant Eutychen impium profiteri, esse córpus Domini nostri nostrae naturae particeps, id quod antea professus non erat. Et hoc etiam profiteri eum urgebant, Christo duas esse naturas; quod quum profiteri recusaret, eum deposuerunt Flavianus cum caeteris qui illic erant. Hanc ob causam Theodosius rex synodum convocare coactus est, Ephesinam alteram, cujus principes fuerunt Dioscorus Alexandriae, Juvenalis f. 55 r.
Hierosolymae, Stephanus Ephesi, Eustathius Bostrae, Amphilochius

Sides, caeteri. Quumque coram his legerentur et quae CPoli facta essent, repertum est, Flavianum ab Eutyche exegisse, ut duas naturas profiteretur, quare et Flavianum et Eusebium deposuerunt. Deinde vero etiam Domnum Antiochiae, Uranium Tyri, Ibam Edessae, Benetium (?) Bybli, Theodoretum Cyri, Danielem Charrarum, Sophronium Telae, Marin Persam, caeteros, qui numero 35 erant. Eutychen autem, qui libellum obtulit, quo fides 318 patrum θεοφόρων continebatur, dum omnia exsecrabatur quorum CPoli accusatus erat, receperunt, quoniam eos quippe homines in errorem ducebat vitium quod illius animo inhaerebat haereseos nequaquam
f. 55 r. divinae. Scriptum est enim, hominem oculos, Dominum vero cor intueri.

Chalcedonensis diebus Marciani regis convocata est, cujus fuerunt 765 (episcopi). Distat autem a praecedente tres annis, a Christo nato vero annis 453; et congressa est anno 763. In ea principes fuerunt Leo Romae, Anatolius CPolis, Maximus Antiochiae, Juvenalis Hierosolymae, Amphilochius Sides, Ibas Edessae, Theodoretus Cyri, Eusebius Dorylaei, Basilius Seleuciae Isauriae, Seleucus Amasiae, qui postquam cum Flaviano CPolis Eutychen deposuerant, quum viderent Flavianum superari, conversi sunt et synodo Ephesinae alteri libellum obtulerunt, quo sententiam illam repulerunt, atque illic recepti sunt. Deinde quum Chalcedonem venirent ibique omnia contrarie fieri viderent atque in synodo Ephesina altera,
f. 56 r. hujusque decreta revocari, ad vomitum suum priorem redierunt et ab iis abstiterunt quae in Ephesina altera fecerant, dicentes se invitos et vi coactos ea fecisse. Sunt autem et sententia illa, quam CPoli pronuntiaverant, nempe Eutychis depositio, et altera sententia, duas naturas in Christo statuere oportere, quae prohibitae erant in synodo illa Ephesina altera. Quum autem Chalcedonem convenissent, postquam virum sanctum et confessorem Dioscorum deposuerant, a principibus et senatoribus quibuscum erant rogati sunt ut fidem definirent. At illi exclamarunt: nequaquam hoc nobis licet, neque audemus nec nobis tantum arrogamus. Canon enim exstat quo hoc facere vetamur. Quod postquam saepius contenderant nec principibus parere voluerant, tandem coacti

sunt principibus morem gerere ac jusjurandum violare; tricies quinquies enim se duas in Christo post unionem naturas haud professuros esse juraverant. *Finis.*

GEOGRAPHICA EX EODEM CODICE EXCERPTA.

.... Syri, Cilices s. Tarsenses, Cappadoces, Armenii, Iberes f. 1
s. Birenii, Scythae, Colchi, Sinenses, Sophenii?, Asiani, Assyrii, Jamanenses, Anariaci?, Galatae, Paphlagones, Phryges, Iones s. Achivi, Thessali, Macedones, Thraces, Mysii, Bessi, Larendani?, Sarmates, Germani, Pannones s. Pûnii, Turcae??, Dalmatae, Romani s. Latini (Quirites?), Ligures, Galli s. Celtae, Aquitani, Britanni, Hispani s. Tyrrheni, Medi, Macae, Seleucenses, Afri, Mazacae, Albani? s. Bardii? qui usque ad Thospitin? se extendunt.

Sunt etiam insulae duodecim majores, in quibus urbes sunt, quae Sporades vocantur et ab Ionibus incoluntur, nempe hae: Euboea, Creta, Sicilia, Cyprus, Cos, Rhodus, Chius, Thasus, Lemnus, Samus, Lesbus, Samothrace. Euboea, quae a Boeotis nome ducit, ab Ionibus Ionia vocatur. Urbes illae duodecim sunt Clazomenae, Miletus?, Mitylene, Phocaea, Priene, Erythrae, Samus, Sestus?, Colophon, Chius, Ephesus, Smyrna, Perinthus, Byzan- f. 1 v.
tium, Chalcedon, Pontus, Amisus, Eleutherae.

Etiam climata gentium quae mihi innotuerunt tibi ostendere libet, et montes celebres et loca qui illis insunt notissima; et ab oriente inchoamus. Arabes?. Ultra Arabes T·ajitae. Ultra T·ajitas Elymaei. Ultra portas Ctesiphontis? Midianitae quibuscum Moses inter amnes bellum gessit, et mare Rubrum et Media Minor, quae ultra mare Rubrum juxta Aegyptum est, ubi Reguel Mosis socer regnabat. Et ultra Cappadoces Iberes et Birenii qui Sigani dicuntur, quique se extendunt usque ad mare ubi sunt Apsarus et Sebastopolis et Isis et nebulae et Phasis fluvius. Et extendunt se gentes illae ad Trapezuntem usque.

Montes notissimi qui exstant duodecim hi sunt: Libanus, Caucasus, Taurus, Atlas, Parnassus, Corinthiacus (isthmus?), Helicon, Parthenius, Lyceus?, Lycabettus, Siphnus?, Olympus. Et hi sunt amnes qui exstant maximi: Indus s. Pison, Nilus s. Gihon, Tigris s. Phrat, Jordanes, Cephissus, Tanais? ......

DE REBUS QUAE ACCIDERUNT SYRIS (IN RIPA MALABARICA) EORUMQUE HISTORIA.

VERSIO LATINA.

Anno 52 Domini nostri Jesu Christi dnus Thomas in Indiam Vid. Ms. Lugd. Bat. Or. 1213.
venit et ad Mailopuram appulit. Hic Evangelium multis nuntiavit
quos discipulos fecit et baptizavit in nomine Patris et Filii et
Spiritus Sancti. Deinde profectus est et in Malabarem perrexit
ubi Moljokaren pervenit. Etiam hujus regionis incolis praedicavit,
ibique altare Domino erexit, cui duos presbyteros addidit. Exinde
Ku*t*kajel adiit, ubi ecclesiam condidit, quod item fecit in Ira*p*eli
et Gu*k*ama*g*lam et Nernam et Tirûboku*t*. Denique Mailopuram
rediit, ubi a gentilibus incredulis lancea transfixus est; et anima
ejus in pace requievit. Post ejus mortem India cum Malabare
absque praecone ac duce relicta est exceptis presbyteris qui a Tho-
ma apostolo creati erant. Porro post 92 annos vidua fuit India
cum Malabare, sacerdotibus et presbyteris orbata, et fideles tantum vs. 11.
utriusque sexus erant. Verum illo tempore exiit magus, cui no-
men Manî*k*bos·r, ex incredulis, et ipse Mailopuram advenit, ubi
per magicas artes multa miracula perfecit et fidelium principes ac
primates scandalizavit eosque a vera fide abduxit; nec quisquam
erat qui illi imperanti se opponeret. Propterea reliqui fidelium in
fugam se verterunt et in Malabare asylum invenerunt. Quos quum
viderent fratres fideles Malabarenses gaudio quam maximo gavisi
sunt, et fidelium more affinitate secum invicem devincti sunt.

Deinde autem, quum ita diu 160 familiae vere Christianae Malabaren-
ses absque presbyteris et ducibus essent, dissensio inter eas propter
nescio quam causam orta est; videlicet ex iis alii fidem orthodoxam
renegarunt, alii hoc non fecerunt. Quae autem renegarunt 96 fa-
miliae fuerunt, contra quae fidem orthodoxam servarunt familiae 64.
vs. 21. Eodem tempore metropolitae Edesseno visio nocturna apparuit,
qui mane surrexit et ad catholicum Orientis se contulit, et visio-
nem quam conspexerat narravit. Quum autem audivisset catholi-
cus, legatos misit ad omnes dioeceseos ecclesias et monasteria et
urbes, atque homines apud se convocavit. Quum vero multae
greges convenissent cum episcopis et mercatoribus suis, narravit
iis ea quae viderat episcopus, et collocuti sunt. Tunc unus ex
iis surrexit, nempe mercator, cui nomen Thomae Hierosolymitano,
qui respondit dicendo: Ecce rumorem de Malabare et India ante-
hac audivi e regionibus et ab hominibus peregrinis. Qua ejus
responsione audita catholicus e sede surrexit, illum adiit, amanter
amplexus, et his allocutus est: „Obsecro te, carissime fili, ut in
Malabarem proficiscaris, regionis incolas inspicias, atque res quae
illis ibi acciderint, me doceas". Itaque hac data occasione Thomas
Hierosolymitanus in Malabarem profectus est, ubi Moljomkaren
advena Christianos Thomaeos vidit; et sibi invicem placuerunt,
vs. 31 Christianis res suas narrantibus. Quas quum Thomas audivisset,
animum illis addidit et confirmavit suavibus verbis; et statim
ascensa nave in patriam reversus est. Deinde in patriam redux
catholicum adiit eique dixit: „En! oculis meis Christianos Thomaeos
vidi, et collocuti sumus ac nobis invicem placuimus; sperantes eos
reliqui et redii". Quae illius verba quum audiret catholicus ita
respondit: „etsi vitam pro iis deponere paratus sum, te rogo ut
mihi indicare velis quaenam illi filii mei a me fieri maxime cupi-
ant". Tunc catholico indicavit, quae fratribus Malabarensibus in
votis essent. Itaque haud diu post, imo illis ipsis diebus, adju-
vante Deo adorando et Orientis catholico jubente Thomas Hieroso-
lymitanus mercator iterum exiit, et cum eo episcopus qui visionem
viderat, ac simul presbyteri et diaconi, porro viri et mulieres, ado-
lescentes et puellae, Hierosolymis et Bagdado et Ninive, et navem

intrarunt et in Malabarem profecti sunt ubi ad Moljomkaren appu-
lerunt anno Domini 345. Hos statim agnoverunt Malabarenses et vs. 41.
ad fratres illos qui advenerant consilii ergo congregati sunt, quo
facto S·erkun totius Malabaris regem adierunt, ac muneribus do-
naverunt. Atque illis delectatus est rex et dixit iis: "quaecunque
a me petiveritis vobis dabo". Et donavit iis terram quam volebant
longissimam et latissimam; porro regios honores iis omnes conce-
dit, in tabulis aheneis descriptos. En ad hunc usquo diem tabu-
lae illae apud nos servantur. His omnibus a rege acceptis Mol-
jomkaren redierunt, ecclesiam et urbem condituri. Et ecclesiam
struxerunt in regione Kûramaklûr quam a rege dono acceperant,
atque illic urbem 472 domuum ab oriente ad occidentem ab
utraque parte condiderunt, quam rite incoluerunt. Illis autem
diebus et deinceps veniebant patres Syri jussu catholici Orientis
et dioecesin Indiae ac Malabaris curarunt, dum ex illa urbe Syri vs. 51.
diffundebantur.

Denuo anno 823 venerunt patres Syri dnus Sapores et dnus
Pherozes, et cum iis Sĕbarjes·û' vir illustris; hi igitur in urbem
Kulam pervenerunt et regem S·akîrbîrtî adierunt, et terram sibi
expetiverunt. Rex autem donavit iis terrae quantum volebant; ita-
que et hi in regione Kulam ecclesiam et urbem condiderunt.
Deinde post illos dies saepius venerunt episcopi ac metropolitae
Syri jubente catholico qui eos mittere solebat.

Jamvero diu post, anno fere 1500, venerunt Franci fraudulenti
in hanc Malabaris regionem, et ipsi Malabarem et Indiam habitare
coeperunt. Tunc temporis denuo venerunt patres Syri, dnus Denh·ô
et dnus Thomas et dnus Jacobus et dnus Jahbalohô, et ipsi more
antiquo Malabaris et Indiae pastoratum gesserunt. Deinde post vs. 61.
dies illos anno 1580 venit dnus Abraham episcopus Syrus. Qui
quum in Malabarem venisset, inviderunt ei Franci atroces et insi-
dias struxerunt eumque interficere studuerunt; attamen juvante
Christo Domino nostro ab iis servatus est. Propterea in metu et
tremore munus suum gerere vix potuit. Nam illis diebus coepe-
runt Franci Dei Optimi Maximi hostes insidias struere in viis qui-
bus Syri incedebant, eosque apprehendere et neci tradere. Post

dni Abrahami episcopi Syri mortem per 52 annos episcopus nul-
lus in Malabarem venit. Deinde episcopus quidam Francus ju-
bente papa Romano venit, qui Syros in suam potestatem redigere
studuit, quem vero Syri aegre tulerunt. Tunc homo iste rebellis
regem regionis Quqs·în adiit eique triginta millia aureorum dupli-
cium dono dedit; et rex variis modis Syros vexare coepit. Vexati
vs. 71. sunt autem Syri ab illo rege vexatore per tres annos, nec roboris
quidquam Syris post vexationes illas relictum est. Ergo a rege
coacti episcopo Franco sese subjecerunt. Jam Franci bonas Sy-
rorum institutiones mutare inchoarunt, presbyterorum et diacono-
rum matrimonia prohibuerunt, fidem novam et abominandam do-
cuerunt. Quod postquam Syri per annos 52 passi erant, Deus
Francorum fraudem revelare voluit per patriarcham Ignatium, qui
Mailopuram venit in Malabarem profecturus. Hunc Syrum si-
mulac Mailopuram pervenerat Franci apprehenderunt, vinculis
onerarunt et Quqs·înam duxerunt, ubi maris fluctibus ab illis sub-
mersus est. Cujus rei rumor universam Malabarem pervasit, per
diaconos Syros qui tunc illic degebant. Itaque Syri omnes con-
venerunt in ecclesiam Mûṭums·erî prope Quqs·în, et jurarunt
Syri omnes per Creatoris nomen coram altari sacrosancto, se in
aeternum Francis non assensuros esse, nec iis qui istorum semi-
vs. 81. na spargerent. Quae verba simul scripto mandarunt. Amen.
Quum autem ita a Francis Syri semetipsos separassent, et paucis
annis interlapsis Syrorum vires accrescerent, Francorum episcopus
presbyteris Syrorum dona maximi pretii mittere coepit, et episto-
las clanculum scribere. Haec dona alii e presbyteris Syris clam
acceperunt, et noctu Francorum episcopum adierunt, alii recusa-
runt atque ire noluerunt. Quae quum aliquamdiu fierent, pres-
byterorum nonnulli scandalizati sunt et ad episcopum se verterunt,
alii minime; dissensio igitur inter Syros orta est et duae partes
fuere. Itaque Franci Syros superarunt, quoniam Syrorum pars
ad Francos se contulerat et Franci reges et primates muneribus
sollicitabant ut Syros vexarent.

Verum tunc temporis venit Amirol fidelis et judex justus et princeps universae Indiae ac Malabaris, qui Francos omnes Quqs·îno

exstinxit, et ex omnibus urbibus circum Indiam, Josuae instar
qui Canaanaeos caeterasque gentes exstinxit. Ab illo inde ad vs. 91.
hunc usque diem Syrorum partibus gaudium paratum est, Francorum vero partibus tristitia. Syri autem patribus Syris assentiuntur qui Hierosolymis et Nineve et Bagdado et caeteris e regionibus veniunt, jubente Orientis catholico; dum Franci episcopis Francis parent qui Roma et e reliquis provinciis jubente papa Romano adveniunt. Denuo anno 1705 venit dnus Gabriel metropolita Syrus Orientis catholici jussu, et utrasque partes vidit, et multos esse Syros qui ad Francos se vertissent, hosque obambulare in omnibus moribus Francorum abominandis, nec memores esse fundamenti et radicis presbyterorum Syrorum, et Syrorum presbyteros qui ad Francos se vertissent uxores non ducere, quod fecerant patres eorum presbyteri Syri, ac justum matrimonium in utrarumque partium presbyteris reprehendere; itaque
ab illis inde diebus et deinceps Syros omnes Malabarenses Francis vs. 101.
adhaesuros esse, qui noctu diuque diligentiam adhibebant. Propterea dnus Gabriel metropolita Syrus nec Syros consanguineos suos, nec etiam Syros qui Francos secuti erant amplexus est, sed quasi medius inter eos mansit, eo consilio ut Syros Francorum asseclas reduceat. Propterea Syri bene multi ex utrisque partibus ad illum se contulerunt; et ex iis quidem qui Francis adhaerent quadraginta duo. Hodie autem per fraudem et diligentiam Carmelitarum et Franciscanorum (?) viginti ecclesiae ab illo sese disjunxerunt. Verum discere velitis, domini nostri illustres et benedicti, — dummodo nunc adjuvet Syrum illum humilem praefectus princeps et rex benedictus totius Indiae et Malabaris, — utrasque partes ad rem Syram esse redituras nec in aeternum Francos fraudulentos in India dominaturos.

Chirographum Matthaei presbyteri Syri miseri et humilis et vilis. Amen.

LEGES SAECULARES

»E SERMONE ROMANO IN ARAMAEUM TRANSLATAE«, ET E CODICE SAECULI SEXTI INEUNTIS LATINE REDDITAE.

cod. Mus. Brit. 14528. f. 192 r. Si quis intestatus decedit et filios relinquit, hi et masculi et feminae haeredes fiunt ex aequo. Sin autem testamentum conscribere mavult, filios pro arbitrio haeredes instituit, filiabus vero singulis tantum relinquit quantum justum est ex tribus unciis bonorum suorum; hae autem tres unciae inter omnes viri filios dividuntur, dum novem reliquarum haeredes instituit filios pro voluntate. Sin vero filiabus pluris aliquid relinquere vult, ei licet. Ubi nulli exstant filii masculi, filiae patris haeredes fiunt. Deficientibus filiis, quemlibet haeredem instituere licet. — Quando repente decedit nec testamentum fecit, ejus haeredes fiunt, si exstant, ipsius pater; hoc vero deficiente, ejus fratres ac sorores ex aequo. Sin autem repente decedit nec testamentum fecit, nec
f. 192 v. ejus exstant pater nec mater nec filii, adsunt autem patrui, patris fratres, hi ejus haeredes fiunt; deficientibus patruis, horum filii. Deficiente patris et patruorum linea, vocatur linea filiorum sororis aut filiorum sororum; deficiente vero et hac linea vocatur linea amitarum et filiorum earum masculorum. Sin his nulli sunt masculi, deinde feminae surgunt. Atque ita singularum linearum series fit. In primo gradu mulieres pares habentur et cum viris haeredes fiunt. A primo autem inde vel ex secundo gradu vel e caeteris computationis gradibus mulieres et harum filii prohibentur,

ne una cum fratribus [et sororibus] haeredes fiant, quando intestati decedunt, cognatorum vel fratrum vel sororum suarum. Hic est gradus primus. Leges enim semen purum quasi primogenitum considerant, et quicunque ad illud pertinet, hunc ad haereditatem accedere faciunt. Et appellatur hic sermone Romano *agnatus*, i. e. genere proximus. Deficientibus genere proximis, mulierum f. 192 progenies vocatur, quae est quasi semen, et sermone Romano *cognatorum*, i. e. eorum quorum genus post proximum venit, nomine indicatur.

Sin vero decedente viro ejus pater exstat, non licet illi testamentum conscribere; et quamvis illius filii exstent, in avi potestate sunt. Et quidquid patribus exstantibus filii possident, quocunque modo acquisitum, patrum arbitrio permissum est. — Si quis filium nepotemve, vel filios nepotesve emancipare cupit, instrumenta ejus rei testes illis scribit, dum coram magistratu (judice) profitetur, illos (hucusque) in omni re ipsum honorare et ipsi se subjicere, et ipse, pro illo honore, patria potestate eos solvit; dumque ab omni potestate liberantur, et ipse, si quae donare vult, coram judice iis donat. Attamen hi *emancipati*, i. e. libertate donati, non vocantur ad haereditatem lineae patrum nec fratrum, sed alieni facti f. 193 sunt, et alieni sunt a fratribus haeredibus. Nec, post eorum decessum qui intestati decedunt, illi ad familiam pertinere pergunt, ab illa inde die qua instrumenta de iis emancipandis coram judice scripta sunt et ipsi *emancipati* appellantur. Nec etiam ipsorum, si postquam ita vocantur intestati decedunt, haeredes fiunt cognati qui ante emancipationem erant, sed ipsorum filii et filiae, et cognati quos post emancipationem habuere, pro graduum ordine. Nec ipsi ullo modo obligantur si quid patres debent; nec, si forte moriuntur patribus aliquid debentibus, hi eos impedire possunt quin testamentum pro arbitratu faciant ac de bonis suis statuant; propterea quod emancipati sunt.

Si quis testamentum facere vult, seu validus seu infirmus, et servorum quos habet nonnullos manumittere, quot numero ei ma- f. 194 numittere liceat, quaeritur. — Si unum tantum duosve servos habet, testamento eos manumittere potest; e tribus autem duos

manumittere licet; a numero quinario ad denarium usque dimidium; a denario ad tricenarium e ternis singulos; a tricenario ad centenarium singulos e quaternis manumittere potest, ergo viginti quinque. Sin forte plures quis manumisit quam numerum legibus praeceptum, deducitur hicce numerus ab eorum numero quos manumitti jussit testator, et qui nimii jussi sunt, in haereditate quippe servi retinentur. Sin autem in testamento quis scribit, servos suos omnes manumitti, omnes quippe servi in haereditate remanent.

Quaeritur lex, possintne minores testari, et quot annos natis liceat? — Puella ad duodecim annorum aetatem in potestate
124 v. ἐπιτρόπου i. e. tutoris est, nec testari potest. Postquam vero annos duodecim superavit, e tutela in *curatoris* i. e. custodis obedientiam transfertur, et ab illo inde tempore quo puella in curatione est, testari ei licet. Similiter puer usque ad annum quartum decimum in tutela est, nec potest testari; deinde autem in curatione est et, si libet, testatur. Sunt vero in curatione minores usque ad annum vigesimum quintum; et ab anno inde vigesimo quinto puer vir adultus factus est, et puella mulier absoluta.

Possitne pater mulieris cujus maritus mortuus est, de ejus filiis statuere, quaeritur. — Si fidejussores praestat, potest.

Si quis decedit vir et filios orbatos relinquit et testamentum facit, quo minoribus tutores dat, hi fidejussores non praestant.
f. 125 r. Sin vero quis intestatus decedit et filios relinquit, si inter hos sunt viginti quinque annos nati, hi de fratribus statuunt nullis datis fidejussoribus. Sin quis intestatus decedit et filios minores relinquit, sunt autem illius fratres vel fratrum filii, unum e fratribus vel tutorem vel curatorem esse jubet lex, et de fratrum filiis statuere, dum per scribam omnia orborum bona notari facit, ac de iis, uti decet, statuit. Deficientibus autem fratribus, si adest fratris filius adultus, erit hic pro tutore vel curatore filiorum patrui sui.

Si quis decedit et filios minores relinquit et uxor ei est, nec testamentum ille scripsit, nec ei fratres sunt, et uxor, orborum mater, de iis statuere vult, licet ei provinciae praesidem (judicem) rei certiorem facere et coram illo polliceri, se alteri viro haud futuram

esse donec orborum cura sibi mandata cessaverit. Sin mulier de filiis f. 195 v.
patre orbatis statuere non vult, magistratus municipales (urbis στρατηγοὺς) i. e. principes lex jubet tutorem vel curatorem illis nominare, cui certam mercedem addicant pro bonorum quae administranda accipit ratione. Lex autem jubet unumquemque qui orborum tutor vel curator fiat fidejussorem praestare, eo consilio ut illorum bona et possessiones omni modo custodiat et, quum adulti sint, iis tradat. Eos qui testamento curatores fiant nullos fidejussores dare lex jubet, quia possessionis domini eos selexerint et administratores constituerint.

Si cui filii sunt adulti nec amplius in ejus potestate degentes, qui autem ejus mandatis renituntur et ignominia eum afficiunt, quosque exhaeredare vult, ei licet; attamen hac lege licet, ut de novem unciis possessionis et opum suarum testamentum conscribat easque f. 196
pro arbitrio relinquat, verum tres uncias, i. e. quartam partem eorum quae ei sint omnino omnium, filiis suis omnibus testamento tradat, ita ut filii illi turpes quartam bonorum paternorum partem pro suo numero dividant, seu masculi seu feminae. — Eum vero, qui testamentum facit et extraneos haeredes instituit, ingenuos haeredes instituere lex jubet, ne testamenti statuta a filiis turpibus irrita fiant. Sunt tamen turpes personae, viri et mulieres, quos haeredes instituere non licet, ii qui in *theatro*, *hippico*, *stadio* ministrant, *mimi*, meretrices et cum his aurigae (ἡνίοχοι), *ludarii*, porro ii qui adulterii convicti sunt seu viri seu mulieres. Hos ex ingenuis non licet haeredes instituere; sin minus, testamentum irritum fit a filiis (etiam) turpibus, agnatis et cognatis.

Quaeritur de lege, quot liberi jus liberorum acquirant mulieri vel f. 196 v.
ingenuae vel libertinae. — Jubet (lex), ingenuae propter tres liberos jus liberorum tribui, libertinae vero propter quatuor.

Lex jubet eos qui munere Romanorum (i. e. militari) vel alio quolibet sub rege fungantur nec tutores nec curatores orborum esse, nec pro alio postulare. Pro semet ipsis autem non licet iis coram judice postulare, donec, officiis quae sub rege tenuerint defuncti, liberi fiant.

Si quis ab alio haeres institutus haereditatem adire recusat,

potest eam non adire. Sin autem eam adit et quidvis in ea agit, ab ea excusari nequit; contra si antequam adierit eam alteri viro cedere vel alienare cupit, ei licet.

f. 197 r. Possitne mulier, postquam viro nupserit, doti suae aliquid addere, quaeritur. — Si ei acciderint opes vel fundi ex haereditate cognatorum suorum, seu propter gradum (i. e. ab intestato), sive e dono cujusdam ex illis (i. e. ex testamento), illud fieri potest et mulier possessiones quae sibi acciderint marito tradere, easque doti addere; aut, si a marito justum documentum postulare mavult, sive illa opes seu fundi sunt, documentum ei debet (maritus) de opibus cum foenore et de fundis cum proventu. — Maritus et uxor postquam matrimonio conjuncti sunt, non potest alter, quando secum invicem sunt, et communionis foedus inter eos exstat, alteri per documentum δωρεὰν dare. Sin autem alter alteri per documentum dederit, et decedens testamento confirmaverit, hoc ratum est; contra si ita factum non erit, irritum.

f. 197 v. Possitne maritus durante ipsius cum uxore communione adulterii vel rerum similium odiosarum accusare, quaeritur. — Si potest probare, ei licet. — Sin vero libello repudii se ab ea separavit, qui *repudium* (Latine) vocatur, licet ei etiam duobus mensibus post, si accusandi causam invenit; et his omnibus dos ejus diminui potest, uti poterat antequam ab ea separatus erat.

Quaenam causa mulierem turpem reddat, quaeritur. — Si maritus decedit, et ipsa alteri viro nubere audet antequam decem menses post mariti decessum elapsi sunt, turpis est et honorem ei demunt leges. Et si quid ei maritus testamento legavit, hoc ei demunt leges, propterea quod mariti memoriam per decem menses non servavit.

Honore privantur qui ex lege infames sunt; non sunt illi legati nec senatores (συγκλητικοὶ) nec sacerdotes nec regi a consiliis, nec sunt provinciarum praesides (judices) nec magistratus municipales, sed omnino honoris expertes sunt.

f. 198 r. Mulier donec ejus pater vel patris parentes vivunt non potest testari nec dotis suae haeredes instituere; illis autem mortuis a patria potestate libera est; tunc ei licet, sub conditione quam de dote

stipulati sunt, quaecunque vult legare vel donare. — Similiter nec vir patre vel avo superstite testari potest.

Possitne patre orbatorum tutor vel curator possessionis illorum partem vendere, quo vectigalia regia solvat, aut debitum quod illorum parentes debent, quaeritur. — Non possunt suo Marte (αὐθεντίᾳ), possunt autem ea lege ut provinciae praesidem adeant, et jubente judice e patre orbatorum possessione vendatur quantum satis sit ad debitum solvendum.

Quando potestas fiat mulieri, ut dotis suae domina sit, quaeritur. — Quando decesserunt pater et avus, et post eos si maritus decedit, potestas ei fit in dotem suam.

Etsi jure manumittitur servus quem dominus coram testibus manu- f. 198 r.
mittit, justius tamen aliquis servum vel ancillam coram episcopo et presbyteris, aut si ruri degit coram *periodeuta* et senioribus (aut: presbyteris) manumittet, e constitutione regis gloriosi Constantini. — Et si quis scribit, cum ipso qui manumittatur etiam peculium ejus manumitti, hoc manumittitur; sin autem peculii mentionem non fecit, liberto mortuo ejus peculio potiuntur (domini?) haeredes. Est enim *peculium* id quod servus possidet.

Possitne is qui δωρεὰν quandam alicui fecerit *nummo* tradito, rem ab illo recuperare, quaeritur. — Si ipsius filius ille est seu filia vel hujus filii, donec vivit, quodcunque iis dono scripsit, recuperare potest; sin autem extraneus quis, nequit.

Possitne is qui servum manumittit, hunc in potestatem suam revocare, quaeritur. — Si manumissorem dum vivit culpavit, ita f. 199 r.
ut ignominia ille notetur, (lex) servum domino qui fuit restituit.

Si quis alteri δωρεὰν vel καταγραφὴν de quadam re scripsit, nummum vero non tradidit cum δωρεᾷ vel καταγραφῇ quae illi scripta est, res omnis quaecunque est irrita est. Sin vero filio filiaeve δωρεὰν scripsit, nec nummum filio dedit, quamdiu cum eo sunt ratum est; contra, ubi de extraneus agitur, irritum.

Uxores lex non sinit maritos injuriae sibi illatae accusare. Similiter nec fratri fratrem scelerum accusare per legem licet, nec servis dominos. Nisi forte hi demonstrare possint, dominos purpureas regias habere vel lapides pretiosos quibus (privatis) homi-

f. 199 v. nibus uti non licet, sed soli regi. Caeterarum autem rerum servi ingenuos accusare nequeunt; nec filios parentes propter injurias sibi illatas in jus vocare lex sinit.

Possitne servorem manumissor servo suo aliquid legare, quaeritur. — Patrem servi ex ancilla nati (hoc facere) lex jubet.

Jubeatne (i. e. sinatne) lex in testamento majorem bonorum partem legare, quaeritur. — Jubet lex, testatorem, dum ad novam uncias progrediatur, reliqua haereditati reservare, id est, ut tres bonorum partes leget, unius haeredes instituat.

Liceatne ei qui testamentum facit τῷ νομικῷ qui illud scribit haereditatis vel legati partem relinquere, quaeritur. — Licet ei dummodo sua manu aut per scribam se illud legare scribat. Quodsi literas nescit scribit (scribi curat) τοῦ νομικοῦ nomen, et se illi legare, et quid ei leget diserte.

f. 200 r. Decedente alicujus uxore et liberos relinquente, dotis dominus ex antiqua lege maritus fit; constitutio autem quam fecit rex gloriosus et beatus Leo haec est: si exstat mulieris pater, hic dotis dimidiae haeres fit, dimidiae maritus; sin vero patris decessu illa ab ejus potestate libera est, maritus filiorum qui iis sunt nomine totius haeres est. Deficientibus filiis mulieri testari et dotis dimidium cuilibet relinquere licet.

Liceatne alicui servum bonorum administratorem constituere, vel ἐπιτροπὴν vel ἐντολικὸν i. e. mandatum ei dare, cum potestate eorum quibus operam eum dare vult dominus, quaeritur. — Lex eum omnes potestates, quae sibi sint, servo mandare sinit, ut eas exerceat.

Mulieri ingenuae per leges licet marito potestatem dare per
f. 200 v. ἐντολικὸν, qui de fundis suis et opibus statuat. Viro autem suadent leges ut filio potestatem det, qui pro opibus suis vel fundis ἐπίτροπος sit.

Quomodo quis excusetur ne tutor sit patre orbatorum filiorum seu fratrum sive alienorum, jubente provinciae praeside, quaeritur. — Si forte quinque ei sunt filii masculi et feminae, leges a labore illo alieno eum liberant et ad proprios filios educandos eum laborare sinunt. Sin vero pauciores ei sunt filiis quinque, legibus cogitur ut sit orborum alienorum tutor vel curator.

Si quis est cui nulli sunt filii, est autem servus seu verna seu pecunia emptus, quem manumittere et haeredem instituere vult, hoc eum leges jubent (sinunt).

Virum qui decedit et testamentum facere vult, cuique filii sunt minores, quibus tutorem vel curatorem dat, hoc facere sinit lex; et licet eum curatorem dare, quem testamento non manumiserit f. 201 r.; nam domino quemlibet filiis tutorem dare licet; hocce servo validum de libertate testimonium est.

Si cui filii sunt e muliere quae dotem non habet nati, et ipse testamento haeredes eos instituere vult, lex eum hoc facere sinit; licet ei dum eos in testamento scribit et confitetur, filios suos illos esse. Sin mavult quasi alienos haeredes eos instituere, pro arbitratu testari licet.

Si cui sint duae mulieres, prior et posterior quae sine dote sit, et ex hac ei sint filii, et illa justa (uxor) sit, et ex ea quoque filii illi sint, quaeritur, fiantne haeredes ex aequo omnes. — Licet quidem, ex aequo haeredes eos instituere, dummodo alienos filios, illius mulieris quae est sine dote, haeredes alienos appellet, nec suos filios vocet, sed eum filiis suis haeredes instituat. Sin nullum testamentum facit, haeredes sunt ii qui propter dotem.

Si cui filii fuerunt qui ante eum decesserunt nullis ipsorum f. 201 v. filiis relictis, filiabus tamen quas maritis dedit, quarumque sunt filii, qui dum ipsae decesserunt exstant; — sunt vero illius fratres vel fratrum filii; — si vult testari et illos nepotes suos haeredes instituere, id facit pro arbitratu. Sin vero intestatus decedit, haeredes ejus sunt fratres vel fratrum filii; his autem deficientibus patruorum filii aut nepotes. Deficiente patrum linea surgit nepotum e filiabus, deinde linea filiorum sororum; ex omnibus autem lineis masculi ad haereditatem eliguntur et feminae vacant. Deficientibus denique masculis cujuscunque lineae tandem feminae surgunt.

Si statuta et confirmata est domuum vel fundorum vel servorum vel cujuscunque rei venditio e pacto quod factum est inter venditorem et emptorem et de pretio rei venditae inter eos convenit f. 202 r., *arrhabo* datur, etsi pretium statutum non datur, eo tantum consilio ut ne primus (emptor) quasi invitus emerit se ex-

cuset, dum cogitur venditor καταγραφὴν primi illius nomine scribere et pretium solvi et (res) tradi. Sin arrhabo non datur nec datur pretium de quo convenit, sed pactum tantum fit, jubet lex, venditorem alteri cuiquam vendere non posse nisi primo illi quocum de rei pretio pactus est, et debet venditor καταγραφὴν primi illius nomine scribere et ille pretium solvere et empta res ei tradi.

Si quis servum emit utpote servum bonum, qui aufuga non sit, dat ei tempus deserendi sex menses dierum. Nisi ei placuerit antequam mensium tempus completum est, emptori per leges licebit, servum priori domino reddere et pretium quod solvit postulare. —
f. 202 v. Sin illi aufugit puer qui utpote bonus servus emtus est, antequam sex menses elapsi sunt, emptor, si vult, eum comprehendit et tradit et pretium ab altero postulat quod pro servo dedit. — Sin quis servum emit simpliciter, seu bonum seu malum, sub conditione, alterum ad alterum non regressurum esse, — id quod Graece ἁπλῇ ὠνῇ vocatur, — et eum reddere vult emptor venditori; reddere eum lex vetat, nec eum reddere potest, nisi in servo daemonem invenerit. Sin autem in servo daemon apparet, si vult, venditori eum reddit.

Si quis filium filiamve coram magistratu (judice) emancipat et liberos e manu et potestate sua dimittit, et his, postquam emancipati sunt, filii nascuntur, nihil potest pater, qui filium emancipavit, in filios qui huic post emancipationem nati sunt, sed liberi sunt
f. 203 r. filii ab avi, i. e. patris paterni postestate.

Si quis servo imperare vult, ut pro se causam agat, lex eum vetat, nec licet, quoniam fieri nequit ut servus cum ingenuis litem habeat, quippe qui honore aequi non sunt.

Si quis filium emancipare et e potestate sua dimittere vult, lex eum dimittere jubet (sinit). Sin etiam ab avo illum emancipari vult, (huic) licet.

Si quis rem vel agrum vel servum emit nomine uxoris juvenis, quam ex virgine ducit, quaeritur, sitne uxori rata emptio quam ejus nomine emerit maritus. — Jubet lex irritum esse. — Sin autem, post dotem quam illi uxor attulit, haereditas huic accidit a parentibus vel a quacunque cognatorum linea, et ex his

opibus maritus rem quamlibet uxoris nomine emit, rata est emtio f. 203 v.
quam ejus nomine emit. — Si quis viduam ducit et rem illius nomine emit, seu agrum, seu aliud quidlibet, si uxori nummum dat rei quam ejus nomine emit, nummus uxorem dominam facit rei quae ipsius nomine empta est.

Sintne per leges alieni juris nepotes viri qui ipsorum avus est, quaeritur. — Filii ex illius filio nati in ejus potestate sunt, minime vero filii e filia nati, sed avo, seu patris patri, hi subjiciuntur; nam in filiam tantum alicui potestas est.

Si quis testamentum conscribit, et deinde is qui conscripsit mentem significat alterius testamenti conscribendi, prius illud irritum est. Sin postquam illud conscripsit morte ei antevertitur nec potest subscribere, sint testes tres cum νομικῷ qui testamentum scripsit, et coram ἐκδίκῳ alicujus urbis testimonium dent jurantes: „nos ex ipsius ore audivimus quae in hocce testamento scripta sint, nec quidquam in eo mutatum est;" et confirmet testamen- f. 204 r.
tum urbis ἔκδικος, dum in eo commentarios scribit, i. e. ὑπομνήματα, et ratum erit testamentum eorum instar quibus ipsi subscripserunt ante decessum.

Si quis moriens testamentum conscripsit et compluribus quaedam legavit, verum haeredem nullum nominavit, quarta pars totius possessionis et bonorum omnium *legatariis* e legatis demitur et haeredi tribuitur donec compleatur quarta pars bonorum defuncti. Oportet enim haeredem, si quid debeant bona quorum haeres fiat, *annonas* seu aliud quidlibet, a bonis illud detrahere, deinde cum legatariis computum facere, ac sibi quartam partem reservare, inter illos vere pro rata parte reliqua dividere.

Si quis cum altero (bona) separat et διάλυσιν scribunt et jurejurando se obstringit utraque pars et in διάλυσιν inserit, eam quae ad alteram regrediatur, mulctam auream daturam esse, — ea pars, f. 204 v.
quae non assentitur parti quae statuta est, legibus reprehenditur et ea amittit quae mendaces amittere jussum est, sive mulctam.

Si quae mulier ingenua cum viro servo rem habet et cum eo in ipsius dominorum aedibus habitat, ancilla est una cum iis qui ex ea in servi dominorum aedibus nascuntur. — Nisi vero semet ipsam

scripto in servitutem obligat et exire vult, exit; filii autem in servitute retinentur. — Sin servus quis mulierem ingenuam adamat, eumque in aedibus suis mulier excipit, et ipse cum illa habitat, servi dominus denunciationem (παραγγελίας) faciat; et si post παραγγελίας mulier servum excipit, servi domino mulierem in servitutem redigere per legem licet.

Si quis alienum servum excipit, dum eum servum esse conscius est, et accusatur, lex eum qui illum receperit in servitutem redigi jubet.

Si quis aratorem ἐνυπόγραφον (i. e. servum ascriptitium) recipit, dum eum aratorem alienum esse conscius est, is qui eum recipit
f. 205 r. tanquam arator a petitore abducitur.

Si quis rem emit et pecuniae summam pro arrhabone dat, et reddit venditor, lex arrhabonem duplicare jubet. Sin reddit emptor, arrhabonem perdit.

Sitne alicui ratum eum qui sui juris sit filium adoptare, quaeritur. — Nisi coram magistratu (judice) ipse scribit, irritum est. — Sin alteri quis persuadet, ut sibi unum e filiis pro filio det, coram ἡγεμόνι eum pro filio dare oportet, dum eum e sua potestate dimittat et filiorum lege illi subjiciat cui eum dederit, et scribant commentarios, i. e. ὑπομνήματα; sic rata erunt documenta utrique parti, contra absque rege aut "judice" documenta de hac re irrita sunt.

Si quis servus rem emit, ei licet, nam quidquid servus emit domini est, et quod illi emunt ratum est.

f. 205 v. Si quis alteri, qui ad ipsius cognatos non pertinet, testamento quid legavit, si hujus pater seu avus exstat, legatum in patris vel avi dominio non est; nisi quod, si 25 annis minor est, quidquid ei legatur, illi requirunt et servant donec adoleverit. Ubi vero adolevit, legatum accipere ei licet. — Sin voluntas est patri vel avo ejus qui legatum accipit, filio filiaeve hoc relinquendi, ipse judici significat et δωτινικὸν(?) illud ostendit, et ille quantum potestatis ei dat, tantum potestatis habet in filiorum legatum.

Si quid uxor cum marito mutuum sumit et nomen dat et pecuniam accipit, si pro se seu pro haereditate quae a parentibus ei accidit, ad pecuniam solvendam obligatur; sin pro mariti bonis, non obligatur.

Si quid mutuatur maritus cum uxore et pignus dat supellecti- f. 206 r. lem seu pecuniam seu agrum quae uxoris sunt, pecnnia autem solvitur pro mariti bonis, non obligatur uxor ad nomen cum marito dandum, verum etiam suum pignus dare lege jubetur.

Quaenam vis sit in eductione (actione?), quae ἐκατοστὸν vocetur, quaeritur. — Ad unum annum usque querentibus licet de ea causa quae scripta est; oportet illum judicem adire, antequam annus completus sit, de ea re de qua conquestus sit, et γνώμην suam ostendere; donec completi sint quinque anni in ea re pergit. Sin de re tacet et quinque anni praetereunt, postulari nequit. Sin militat seu annis 25 minor est, rem postulare potest quoniam Romanus (s. miles) est et forte in bello versatur vel in terra longe remota, — aut, si puer, quoniam vir adultus non est.

Si quis filium adoptavit coram judice eumque expellere vult, f. 206 v. legibus vetatur. Nec eum filium naturalem temere expellere leges sinunt. Sin coram judice eos emancipare et e potestate sua dimittere vult, ei licet.

Pater quidqnam pro filio solvere non obligatur, nisi is patris rem egerit. Nec pro matre nec pro socero nec pro parentibus quisquam obligatur, nisi in ea re eorum socius fuerit.

Non sinit lex quenquam latronem (λῃστήν) occidere, sed eum magistratui vel vindicibus tradat, ut illi pro facinore eum puniant.

Quamdiu mulierem viduam et mariti memorem esse oporteat, quaeritur. — Jubet lex, decem menses eam mariti memorem esse, deinde demum alteri nnbere. Sin post mariti decessum per decem menses non exspectare andet, id ex lege turpe est, et ingenuarum honore privatur; et si quid maritus decedens tes- f. 207 r. tamento ei legavit, lex eam privat et legato et haereditate.

Si quis virginem seu viduam rapit, capitis reus est; adulteri instar judicatur.

Quaeritur de lege, possitne aliquis uxorem haeredem instituere quum ei nulli sint filii, aut, si filii sint, illam una cum his haeredem instituere, aut ei post dotem quiddam legare. — Licet viro pro arbitratu testamentum conscribere et haeredes instituere.

Si quis alterius nomine agrum seu servum seu rem quamlibet

vendit, νομὴ (*nummus??*) autem agri quem vendit vel servi penes ipsum est eoque utitur, ex ea re (emptor) jacturam non facit, quod non fecit venditor καταγραφὴν suo nomine; nam ubique νομὴ postulatur, et regis tributum quod *annonae* audit solvitur; praesertim
f. 207 v. autem si ille pecuniam rei pretium de suo dedit.

Jubent leges, eum cui bonorum publicorum cura commissa sit, ex iis quae ad bona sibi commissa pertineant, seu fundi seu domus sint, nihil vendere. Similiter leges eum qui mutuo dederit, debitoris bona vel fundos vel aedificia vendere vetant, donec ei restitutum sit.

Jubent leges, si quis agrum seu aliam νομὴν emat, et rei νομῇ per decem annos in quiete fruatur, — nec quisquam eum turbaverit, ac si res quam emerit pignus esset, seu aliam ob causam sibi esset rei dominium, nec quisquam scripto παραγγελίας ei miserit, — si petitor in eadem provincia habitans se ei opponat, emptionem quam emerit ratam esse; quoniam nemo eum turbaverit nec monuerit. — Sin petitor in alia provincia longe remota degit, seu mercator seu Romanus (miles) sive in exercitu merens, sive e
f. 208 r. provincia absens, lex ei dilationem dat ad viginti annos usque, ut ἀγωγὰς suas postulet aut quidquid a se pignoris loco datum sit, ab eo inde tempore quum νομὴ comprehensa sit ita ut ipsi non sit. Sin viginti anni elapsi sunt, nec ille postulavit, postulandi via legibus jubentibus vacat.

Mulieres lex fidejubere (?) non sinit, nec in ulla re, nisi maritis per ἐντολικὸν potestatem facere velint possessiones et res suas postulandi. Nisi autem mariti iis sunt, cuilibet viro ut sibi petitor sit ἐντολικὸν dare iis licet.

Si quis a filio filiisve ignominia affectus est, et si ejus filii res turpes perpetrarunt, propter injuriam quam fecerunt, licet illi coram magistratu eos accusare. At de turpiter factis, si contra extraneos perpetrata sunt, filios accusare lex vetat. — Filiis patres accusare haud licet.

208 v. Si quis alteri donationem scribit, quae δωρεὰ vocatur, agrum seu aliud quidlibet, eique in documento dominium ejus rei dat, reservat autem rei usumfructum, ut ipse e proventibus alatur, lex eum hoc facere sinit, et licet ei ab illo inde die quem in δωρεᾷ scrip-

sit. — Sin usumfructum ad illum redire vult, cui δωρεὰν scripsit, altero documento scribendo usumfructum ei tradit, cui dominii δωρεὰν scripsit.

Si inter fratres haereditatis paternae divisio fit, seu inter homines socios bonorum communium, nec scripta fiunt, verum coram testibus bona dividuntur, hanc divisionem ratam esse leges jubent.

Si quis alterum rerum turpiter factarum accusare vult, haud eum sinunt leges, nisi fidejussores dat de eo quod surget et accusaturus et probaturus est. Nisi autem probat, reus est ejusdem f. 300 r.
criminis quo accusatus est is qui rem turpem fecit.

Si quis alterius filium lege adoptavit, eumque haereditate excludere vult, ita potest: coram judice eum excludit dum eum *emancipat* et liberat perinde ac filium naturalem.

Si quis homo ingenuus interrogatus de seipso dicit, servum se esse, et ei qui ipsum vendit assentitur, — si is qui servum se esse dicit viginti annos natus est, libertate privatur, nec potest legibus adjuvari. Imprimis si pretium partivit et partem suam accepit seu pretium emptionis cum altero consumpsit, emptoris servus manet.

Si quae mulier ingenua de seipsa dicit, ancillam se esse, et sinit se venumdari aut inter mulieris dotem tradi, si viginti annis minor est, leges eam adjuvant, et potest ex ancillis egredi et in libertatem redire. — Sin plures ei anni sunt quam viginti, liber- f. 300 v.
tas ei demitur, et ancilla manet sive emptoris sive ejus qui in dote eam accepit.

Quaeritur, quamdiu post παραγγελίαν exspectandum sit, donec fiat lis, et quae sit causarum ratio, et quamdiu post παραγγελίαν oblatam earum initium fiat. — Quum παραγγελία missa est quatuor menses elabi oportet, nisi inter eos invenitur mensis vacuus, i. e. Tomûz (Julius) aut Tes·rî I (October); demuntur enim menses illi vacui e numero quatuor mensium. Julius est Tomûz. Sunt autem tempora quae legibus dantur menses tres et sex, et post eos novem propter rationes quae a judicibus requiruntur, propter debita describenda et testimonia quando testes a

provincia remoti sunt. Et si incola est in potestate τοῦ ἡγεμόνος seu praesidis provinciae, tres menses dantur προθεσμίας quae *dies posita?* vocatur.

f. 210 r. Quaeritur, quid facere oporteat eum cujus actio προθεσμίας ergo instituta sit? — Quando dies constitutus adest, oportet eum qui in jus vocatur adversario παραγγελίαν mittere, et post παραγγελίαν menses quatuor exspectare; quando autem lis eorum apud judicem venit, irrita fit actio petitori qui litem primus instituit, ac denuo adversarium in jus vocat. Sin ejus fraude actio προθεσμίας ergo bis irrita fit, ut prima vice facta est, ipse causâ cadit, nec quidquam ei est cum adversario, quia actionem bis irritam fecit. Verum tertia vice irritam facere leges haud sinunt. Haec autem lex de hisce δίκαις, quae propter προθεσμίαν dicuntur, coram judice posita est.

Quaeritur, sitne omnis fur capitis reus. — Fures nocturni, imprimis armati, capitis rei sunt; sin fures sunt diurni, mulctam committunt.

f. 210 v. Qui mares stuprant, per leges capitis rei sunt. — Qui semen eliciunt, quando grave est eorum vitium, ita puniuntur, ut alii in provincias remotas in exilium ejiciantur, alios leges flagris tradant.

Quicunque seu viri seu mulieres a servis res furto detractas recipiunt, illorum dominis quadruplex reddere legibus jubentur.

Qui animalia seu pecora seu jumenta seu homines abducunt, ex legibus capitis rei sunt. Et nonnulli raptorum exilio puniuntur dum in provinciam remotam ejiciuntur; prouti enim judicibus de illorum delictis videtur, pro peccatis poena eos afficiunt.

Qui parietes perfodunt, capitis rei sunt.

Qui dolo facinora committunt, pro facinoribus suis ex lege rei sunt; qui caedis auctor est, caedis; reus similiter exilii, qui exilio dignus est; mulctatur qui mulctam (ζημίαν) solvere meruit.

f. 211 r. Si quis alteri testamento haereditatem reliquit, si tanquam haeres haereditatem adit, et aliquid debet is qui haereditatem reliquit, lex illum omnia solvere jubet, etsi debitum bona haereditaria superet. Sin haereditatem non adit, nullam debiti partem solvit.

Si quis alterum testamento haeredem instituit, hic autem antequam haereditatem adiit eam alicui pignori dedit, ac reliquit testator legatarios, seu debitum contraxit; haeres, cui haereditas relicta est, restituit; quoniam eam ipse oppigneravit aut *procurationem?* dedit alteri, legatum dat et debitum solvit.

Si quis cum altero διάλυσιν, i. e. bonorum separationem facit, sive aliqui documentum secum invicem faciunt de aliis rebus, et scripta fiunt inter eos et jusjurandum, sive auri summa statuitur, quam alter qui id quod inter partes pactum est haud servaverit alteri parti, qui illud servaverit, daturus est; lex illum accu- f. 211 v. sari jubet jurisjurandi causa quod juraverit, et πρόςτιμον postulari auri summam quae inter illos statuta sit.

Si quis cum altero fraternitatem contrahere vult, ut quasi fratres sint et omnia quae possideant aut possessuri sint utriusque bona sint pariter, impediunt eos leges, nec ratum est eorum pactum; uxores enim communes non sunt, nec possunt filii communes esse.

Filii ex alicujus filia nati in ipsius potestate non sunt, nec masculi nec feminae.

Liceatne puellae patre orbatae, sed cujus exstant mater atque fratres, viro nubere matre et fratribus invitis, quaeritur. — Si curator ei est, assentiente curatore cuilibet nubere potest. Sin mulier adulta est, licet ei per leges vel invitis curatore et matre et fratribus viro nubere.

Separationes inter fratres adultos et alios fratres qui in tutela f. 212 r. vel cura sunt, sive per documenta fiunt sive absque documentis, ratae sunt, nisi fraus seu vis seu furtum in iis reperiuntur. Sin reperitur ex hisce unum, irritae fiunt, propter fraudem et improbitatem quae adfuere. — Sin autem pars est, quae injuriam passa sit, inter eos fratres qui aetate minores bona separarunt, — quum ille adultus est, i. e. viginti quinque annos natus, potestas ei praebetur suum petendi et possessionem suam postulandi, donec viginti octo annos natus sit; ubi vero viginti octo annos superavit, primum illud non amplius petere potest. Nam viro cum fratre partienti in suam tantum partem potestas est.

Si qua mulier testamentum conscribit quo ejus filii haeredes
instituuntur, non licet his simul tutorem vel curatorem dare, qui
f. 212 v. iis curet, quia patri in eos potestas est. Sin patre orbi sunt nec
iis tutor nec curator est, licet ei orbos haeredes instituere horum
tantum quae illis relinquit (tutorem iis dare, hac tamen lege ut
eos haeredes instituat?).

Si qua mulier viro nuptias promittit, et accipiunt parentes seu
ipsa puella annulum tanquam sponsalium arrhabonem, sive orna-
menta et aurum et aliarum rerum munera, et decedit is qui ei
donavit, si petit puella seu ejus parentes ab illius parentibus ea
quae ipsa accepit, seu ab illius fratribus cognatisve, si puella nu-
bit, et maritus eam videt et osculatur, — dimidium eorum quae
accepit tanquam arrhabonem aut supellectilem a sponso vel ejus
parentibus, sponsi defuncti parentibus restituit; si deficiunt pa-
rentes, fratribus (et iis) qui illi sanguine proximi sunt. Deficien-
f. 213 r. tibus vero fratribus et cognatis quibuscunque, proxima illi erit sponsa,
et omnia [quae] huic sunt a sponso et eo qui dotem ei dedit, et
omnis δωρεὰ ipsius secundum id quod inter eos statutum est.

Item hoc fit: si qua uxor maritum relinquit praeter delictum legibus cognitum, non aufert dotem nec δωρεὰν ab illo acceptam. — Sin mariti decessu solvitur uxor et amborum secum invicem communio, aufert uxor dotem omnem et quidquid ei maritus dono obtulit. — Sin uxoris decessu communio solvitur, seu filii exstant seu deficiunt, maritus sibi accipit quodcunque ipse uxori dono dedit et dotis, quam attulit illa, dimidium; dum alterum dimidium ad mulieris patrem redit. Sin ejus pater deficit, hocce
dotis dimidium ad ipsam uxorem redit, et licet ei testamento cui-
f. 213 v. libet relinquere; si filii exstant, filiis suis; si nulli sunt, omnino
cuilibet. — Dotes autem quae ante regem Leonem fuere juxta
leges antiquas, et pactum et foedera quae de illis dotibus scripta
sunt, vel ea quae maritis uxoribusve accidunt, — sive *repudiis*,
i. e. repudii libellis sive in casu decessus alterutrius separatio fit, —
judicum arbitrio permittuntur, singula suis temporibus.

Quod attinet ad hominum matrimonia, et dotem atque δωρεὰν quas inter se uxor et maritus scripto statuunt, multae sunt gentes

quae scripti documenti, quod inter uxorem et maritum fit, et
(Syriace) dotis nomine indicatur, more non utantur; sed sufficit
illis, viva voce (παρρησίᾳ) uxores despondere, easque nobili virgi-
nitatis corona ornare, et in pace ac gaudio uxores e parentum
domibus in suas ducere. Hanc igitur παρρησίαν accipiunt leges
instar dotum inter uxorem et maritum scriptarum (i. e. instrumen-
torum dotalium); et haeredes fiunt uxorum quae absque dote f. 214 r.
nupserunt, dummodo παρρησίᾳ nupserint, pro singularum provin-
ciarum legibus. Ipsae autem iis quae accidunt privantur nisi dos
iis sit et δωρεὰ a marito accepta; filii vero, qui nascuntur de uxo-
ribus quae παρρησίᾳ nupserunt, etsi dote carent, parentum haeredes
fiunt, filiorum legitimorum instar quorum matri dos est.

Si quis testamentum conscribit quod coram septem testibus
confirmat, et testes subscribunt et septem sigilla sua apponunt,
ille autem decedit et legatarii haeredes turbant, legata sua postu-
lantes, et certo scire cupiunt, quantum legati sibi relictum sit, —
seu servus sive ancilla a testatore qui decessit manumissa est, —
oportet illos testamenti ἀντίγραφον accipere, quo de manumis-
sione sibi constet. Oportet autem haeredem ejus qui testatus de-
cessit duos vel tres testes producere, — quot conveniunt, e sep- f. 214 v.
tem illis qui testamentum obsignarunt, — coram *archeota* urbis,
quo praesente testes, qui conveniunt duo vel tres, signa et sigilla
sua inspiciunt et integra ea se invenire agnoscunt, et coram archeota
testamentum evolvunt, et singuli adscribunt: „ego N. et N. vidi-
mus signa quae apposuimus, et integra sunt et agnoscuntur, et
testamentum secundum legum praecepta evolvimus." Deinde haeres
archeotae totius testamenti ἀντίγραφον dat, et in ἀντιγράφῳ quod
archeotae dat haec scribit: „Ego N. haeres N. hocce ἀντίγραφον
dedi quod in archivis ponatur, mense N., aerae N. anno N., in-
dictione...." Et scribit archeota in exemplari (αὐθεντικῷ) testa-
menti: „Accepi ἀντίγραφον testamenti N. quod in urbis archivis
posui." Et quicunque ἀντίγραφον desiderat, ab archeota illud ac-
cipit. — Sin quis agricola seu mercator seu Romanus (miles) in f. 215 r.
provincia quae a sua ipsius remota est testamentum conscribit,
et haeredem instituit sive in sua sive in altera provincia degen-

10

tem, et servatur testamentum et ex altera in alteram provinciam defertur, dum ex lege a septem testibus obsignatum est, in provinciam scilicet ubi haeres est, — ex hujus manibus testamentum accipitur et secundum leges aperitur, ut constet de ejus vi et argumento. Et quoniam finibus distant testes qui obsignarunt, debet autem haeres ἔκδικον urbis ubi ipse est adire, ut ille archeotae urbis imperet ut coram se testamentum N. aperiri curet, — vocantur ab haerede alii septem testes, qui ab archeota fide digni habentur, et illo praesente testamentum evolvunt, dum in eo tunc quum aperiunt septem illi testes sic scribunt: „ego N. filius N. ex loco N. oriundus vidi testamentum N. quod conscriptum est in urbe
f. 215 v. N., vel in pago, cum sociis meis testibus obsignatum, quod evolvimus et septem ejus sigilla fuisse affirmamus et ejus aperturam coram archeota. Et lectum est ante nos ejusque ἀντίγραφον ab haerede N. archeotae datum." Atque in archivis ponitur, et haeres sic inscribit: „Ego N. dedi archeotae N. de exemplari (αὐθεντικῷ) ἀντίγραφον, quod in urbis archivis ponatur." Et archeota scribit: „Accepi ἀντίγραφον et in archivis posui."

Sin quis ruri testamentum conscribit, et bona testamenti pauca sunt et vilia, ita ut impensae (δαπάναι) ex iis fieri nequeant prouti supra scriptum est, conveniunt haeredes coram presbyteris et diaconis et senioribus qui pago praesunt, atque ita aperiuntur testamenta, et ἀντίγραφα eorum archivi loco in ecclesia ponuntur sub οἰκονόμου manibus, uti servari solent pagi documenta (δικαιώματα).

Si quis alteri pecuniae summam mutuam dat, et ab eo pignus
f. 216 r. capit (aliquantum) auri flati seu vasorum argenteorum seu vestium, et creditori (pecuniae) suae opus est, et ipse debitorem monet ut pignus recipiat et debitum solvat, alter vero negligit nec solvit, creditor ei ter παραγγελίας mittat; deinde si negligere pergit nec pignus recipit nec solvit, licet creditori pignus vendere pretio suo, quantum valet, et si creditori minus reddit quam debitum ipsius, reliquum postulat; sin plus reddit, debitori restituit.

Si quis alteri pecuniam (δανεικοὺς) mutuam dedit, nec pignus cepit nec documentum (χάρτας) fecit quo de debito confessio fieret, sed cum fide (πίστει) tantum ei dat, non licet creditori e debitoris

fundis vel opibus pignus capere, quoniam debitor nullum ei pignus dedit, sed jubent leges creditorem quodquod pignus ceperit reddere. Ad debitorem ter regrediatur; deinde patet via creditori, f. 216 v.
quantum ei debetur, exigendi.

Si cui domus est inferior, alteri vero superior, et dilabitur superior, et inferioris dominus superioris dominum admonet, ut domus suae ruinam reparet, alter vero negligit nec facit, — licet inferioris domino operarios advocare et impensas necessarias facere ut illam domum reficiat, etsi impensas faciat et aedificet usque ad diem (προθεσμίαν) quatuor mensium, donec reparata sit aedium ruina. Attamen aedium dominus inferiorum domino impensas reddet quas fecerit pro domo superiore, cum usuris, illi scilicet, qui ruinam ejus reparaverit. — Sin dilabitur inferior, similiter superioris dominus inferioris dominum admonet ut inferiorem domum reparet; verum debet dominus superioris domus de suo conferre ad impensas (δαπάνας) quae e domus inferioris ruina oriuntur. Si unus est dominus in aedibus superioribus, ejus pars f. 217 r.
impensorum dimidium est; si duo, duae partes; si tres, partes tres. Fundamenta enim infima omnes incolas portant. — Etiam parietes inter domus intermedias dominos ab utraque parte reparare oportet.

Si quis alteri agrum pignoris loco concessit, et inter eos pactum est, agri proventum creditori pro pecuniae suae foenore fore, creditori hoc ratum est. — Sin quis asinam vel equam pignori dat, atque inter creditorem ac debitorem convenit, jumentum illud pro creditore onera portaturum esse, pecuniae suae foenoris loco, — partus tamen, quem enixum erit, domini erit qui pignori dederit. — Sin quis alteri ovium seu caprarum gregem pignori dat, et inter eos convenit, gregis proventum pro pecuniae foenore fore, ratum est: (nempe) vellera gregis pro pecuniae foenore, partus autem pro mercede et alimento mercenarii et canum pecuariorum, certus vero numerus eorum quibus grex augetur pro iis quae ex ovibus f. 217 v.
moriuntur, ut gregis numerus domino servetur. — Similiter etiam si quis alteri ancillam oppignerat, eamque νομὴν dat, ut apud illum ejus laborem faciat, est hoc pro foenore pecuniae quam mutuo sumpsit ancillae dominus; sin ex ea filii nascuntur, erunt hi

domini qui pecuniam mutuam sumpserit; non enim terrae similis est homo, nam Dei clementia hominum ergo fruges e terra producit.

Sin quis alteri pecuniae summam mutuam dedit, et fidejussores ac pignora ab eo sumpsit, si debitor creditori reddere negligit, atque hic suorum indiget, pignora sibi data vendit. Sin autem accidit, debitoris fidejussorem pignora illa emere, et ipsi (debitori) opportunitas datur pignora quae ipsius fidejussor emerit redimere, ei licet. Contra si extraneus quis a creditore ea emerit, non licet ipsi redimere.

f. 218 r. Si quis alterum per ἐντολικὸν pecuniam alicui mutuam dare jussit, erga illum ipse quasi fidejussor obligatur, et potest ab eo creditor sortem cum usuris postulare.

Filiae ejus qui decedit cum fratribus suis haeredes fiunt. Sin earum mater post patrem intestata moritur, illae matris quoque haeredes fiunt cum fratribus ex aequis partibus. — Sin patre superstite nupserunt et dotes a patre acceperunt, dotes in bona communia redeunt et haeredes illae fiunt e partibus aequis. — Sin patre mortuo, matre vero superstite ex illarum fratribus aliquis intestatus decedit, cui nulli sunt filii, fratris illae haeredes fiunt cum reliquis fratribus et matre; mater enim cum filiis suis numeratur in haereditate quasi horum unus, et haeredes fiunt ejus qui moritur.

Sin quis intestatus decedit, filio unico seu filia unica relicta, haec autem matre superstite moritur; si ipsius patruus ejusve filius exstat, haeredes fiunt patruus vel patrui filius: e tribus haereditatis
f. 218 v. partibus unius omnes illi, duarum vero mater haeres fit.

Feminis autem supersedetur post gradum primum, ne cum masculis haeredes fiant; dico autem, nec e sororum filiis neque ex amitarum, nec e materterarum, nec etiam ex illarum nepotibus haeredes fieri feminas cum masculis. Verum si patris linea deficit, i. e. filiorum masculorum linea, tunc in haereditatem surgit patris linea e feminis; qua etiam deficiente ad haereditatem vocatur viri matris linea, et legibus seligitur qui proximus est, et hic haeres fit.

Si quis uxorem ducit quae ei in dote ancillam vel ovium gregem
vel alias res affert, agri possessionis haud similis est hominum
possessio, verum si liberos pariunt mulieres, hi ad dotem addun-
tur; eodemmodo ovium greges et bovium armenta vel aliud genus
ad genus suum adduntur in numerum ex iis quae nascuntur. Si
separatio fit inter maritum et uxorem, dimidium partus ex singu- f. 219 r.
lis generibus quae uxor in dote attulit nati ipsius erunt, dimidium
vero mariti, quia ab eo alimenta acceperunt.

Si qui cum altero lis est, nec inter eos documentum exstat de
re componenda, sed alterutra pars testes se habere contendit, te-
stes non admittunt leges, nisi sint duo vel tres viri fide digni,
ingenui, qui rerum turpium, veluti furti, latrocinii, magicarum
artium aut similium rerum convicti non sint, neque ἐξωμοσίᾳ
utantur, nec sint illius cognati nec familiares nec commercium
mercatorium cum eo habeant, sed homines sint ingenui. Hos
leges admittunt ut testes sint de omni re quam noverint, dum
comprehendant Dei leges gloriosas et venerandas et jurent, se secun- f. 219 v.
dum veritatem testimonia dare. Tales homines lex, ut testes sint,
admittit, quando viri sunt adulti, eos dico qui plus quam viginti
quinque annos nati sunt. Ubi vero res inter eos qui litem habent
ante multum tempus initium cepit, rogantur testes quos actor
produxit, quot annos nati sint, tunc quum testimonium edituri
sunt, coram causae auditoribus, et tempus illud de quo litis ergo
interrogantur, quamdiu sit. Et si invenitur, testes illo tempore
adultos fuisse, i. e. viginti quinque annis natu majores, eorum
testimonium admittitur; sin computatur eorum annos quam viginti
quinque pauciores fuisse, recusatur eorum testimonium.

Constituit beatus rex Theodosius propter causas quae ipsius
diebus fuerant: si fieri posset, aliquem alteri pecuniae summam
debere quam hic ante triginta annos non repeteret, viam creditori f. 220 r.
haud patere ut a debitore repeteret, quia triginta annos elabi
sivisset. Similiter nec a fidejussore ejusve filiis exigere potest. —
Attamen hoc excipitur: Si alter alteri pignori dedit rem definitam
et certam, sive agrum sive aliud quidlibet, nec iterum alio modo
oppignerata est res quae creditori pignori data erat, nec vendita

est, nec dono (δωρεᾷ) data nec in dote, nec alio cuiquam modo
dominum mutavit, seu res pignori data definita est, sive omnia
omnino quae viro sunt pignori data sunt, nec dominum mutarunt,
etsi chirographum ejus triginta annos superavit, creditori licet
pignus sibi datum pro debito apprehendere. — Sin pignus quo-
f. 220 v. cunque modo dominum mutavit, non licet creditori cujus chiro-
graphum triginta annos superavit etiam pignus sibi oppigneratum
apprehendere; quoniam de omni re de qua petendi rationem habet,
nisi ante triginta annos de ea statutum est, post triginta annos
omnis actio (ἀγωγὴ) irrita est, i. e. omnis aditus ad eam de qua-
cunque causa seu haereditatis, seu juris petendi, seu bonorum
communionis, seu aedificii spoliati, seu finium agrorum, seu de
nummis pro irrigatione per hortos distribuenda seu aqua ex aquae-
ductu (ἀγωγῷ) per urbem in singulorum domos effusa. Si forte
ille nummos suos ultra triginta annos negligit, irrita est omnis
actio (ἀγωγὴ) ab eo instituenda, nec postulare potest, quoniam ita
leges praecipiunt.

f. 221 r. Vetant leges quenquam fratris uxorem sibi ducere et viduam
mariti fratri nubere. Nec vir, cujus uxor decessit, hujus sororem
uxorem ducat, sive, ut ita dicam, duas sorores. Haec enim legi-
bus praecepta sunt propter res turpes a multis, qui libidine arde-
bant, perpetratas, veluti si quis fratris uxorem adamat, et ambo
contra hujus maritum se vertunt eumque occidunt; seu mulier
mariti fratrem adamat, et ambo adversarii fiunt et illius maritum
occidunt; porro si quis uxoris sororem, et ambo adversantur et
viri uxorem invidia excitati interficiunt; item si quae mulier sororis
maritum adamat, et hujus uxorem occidunt. Propter talia scelera
irrita faciunt leges hujuscemodi matrimonia, et praecipiunt, eorum
qui ejusmodi matrimonio conjungi audeant, nisi reges petitione
adeant, filios haeredes non fore, nec quemquam ex illorum cognatis
f. 221 v. qui assensi sint matrimonio quod inter eos factum sit injustum. —
Sin nulla in ea re fraus est nec improbitas, sic fieri oportet. Ille
vir per literas regi supplicet, et hujus jussu eam ducat quae antea
fratris uxor erat; similiter rege jubente uxoris sororem uxorem du-
cat, et per easdem literas horum filii haeredes fiant.

Porro vetant leges, fratris aut sororis filiam, patris vel matris
sororem, patris uxorem aut concubinam uxorem ducere; quod si
quis facere audet, ejus filii ac filiae bonorum haeredes fieri
vetantur, et ex eorum cognatis ii qui facinora quae injuria perpe-
trarunt cognoverant, quoniam illis assensi sunt, nec ab impu-
dicitia eos detinuerunt. Ipsos vero qui matrimonio juncti sunt
leges testari et haeredes pro arbitratu instituere vetant, nec iis f. 222 r.
potestatem dant in possessiones et bona sua, sed eorum haere-
des fiunt, si qui sunt ex eorum cognatis qui matrimonio assensi
non sint nec dona nuptialia non dederint nec impudicitiam eorum
cognoverint; hi illorum haeredes fiunt. Sin nulli sunt eorum
cognati quin matrimonio assensi sunt, fiscus (οἱ περὶ ταμιεῖον)
eorum haeres fit.

Si quis per dotem uxorem legitimam duxit et filii ejus exstant
uxore mortua, et ipse secundis nuptiis fratris uxorem aut patris
matrisve sororem, aut patris uxorem pellicemve ducit, et ex his
filii nascuntur, haeredes non fiunt posteriores e matrimonio impu-
dico nati, sed priores filii haeredes fiunt, quos e priore illa legi-
time ducta ipse genuit, quoniam filiis non licuit patrem ab impu-
dentia prohibere.

Si quis a pluribus pecuniam mutuam sumpsit, et singulis chiro- f. 222 v.
graphum de pecuniae summa scripsit, et ipse moritur antequam cre-
ditoribus solvit, nec sufficit possessio ejus nec omnia quae possi-
det, primo creditori restituitur, deinde caeteris, creditori secundo,
tertio, reliquis. Et uxoris dos et δωρεὰ ejus, et si quid iis ad-
ditum est, chirographorum instar numerantur; ac si dos illis prior
est, haec (i. e. dos et donatio) prima solvuntur.

Si quis ab altero pecuniae summam mutuam sumit, eique chi-
rographum scribit et pignori ei dat quae possidet et quae deinceps
ei accessura sunt, si forte tauri ei sunt seu vaccae, pignori non
dantur, quia glebae servi sunt et aratores. Tauros enim lex a
pigneratione excipit.

Si quis servum emit καλῇ ἄρσει (?) i. e. bona fide, et in
eo servo aliquid invenit antequam sex menses elapsi sunt (quae f. 223 r.
est προθεσμία legibus praecepta), vitium corporis latens seu daemo-

nem, jubent emptorem leges servum reddere et pecuniam suam quam solvit repetere. — Sin sex menses postquam eum emit elapsi sunt, nec in eo vitium corporis latens invenit, pristino domino eum reddere non licet. Similiter ancillam eodem jure. — Contra si quis servum sive ancillam κακῇ ἄρσει (?) ἁπλῇ ὠνῇ, i. e. mala fide et emptione simplici sine regressu, et emptor de servo seu ancilla regredi vult, non potest, quia mala fide emit; sin in servo vel ancilla daemonem invenit, regredi et pecuniam repetere licet. — Sin autem accidit, puerum illum vel ancillam in pristinorum dominorum aedes aufugere vel furtum committere, potest emptor
f. 223 v. servum ancillamve reddere; neque hoc tantum, sed potest ab eo qui servum vendidit mulctam (τιμὴν) exigere damni ergo quod fecit. Non nisi κακῇ ἄρσει emit haec postulare potest; sin mala fide emit, neque postulare neque regredi potest de eo quod furto ablatum est.

Si quis uxorem duxit et daemonem in ea invenit, si ab ea daemonis causa separari cupit, et re inquisita apparet, post nuptias daemonem eam invasisse, debetur ei tota dos quam illi attulit et omnis δωρεὰ quam ei ille scripsit. — Sin ante nuptias daemon ei erat, nec animadverterat (maritus) et se opponit et ab illa separari vult, uxori debentur ea quae dote attulit, δωρεὰ vero quam ei scripsit ille, non debetur.

Si quis mulierem ducit cui corporis afflictio est, i. e. si forte corpus ejus corrumpitur seu alio morbo latente afficitur, qui
f. 224 r. maritum ab uxore repellit, et ab illa separari vult atque alteram ducere, debetur uxori dos et δωρεά. Sin amoris ergo, qui antea inter eos fuit, ab ea separari non vult, habitationem et alimenta ei praebere debet secundum ipsius dignitatem, quoniam utroque invito uxori afflictio evenit.

Medici et omnium artium doctores qui in urbibus vel ruri sunt, omni tributo excipiuntur; dico autem eos neque capitationem neque χρυσάργυρον solvere, neque cogi ut orborum tutores vel curatores fiant, quoniam medici corpora, viri docti mentes sanant.

Beatus rex Constantinus et ipse multis constitutionibus Christi ecclesiam et singulos ejus ordines honoravit, et clericos omni tri-

buto excepit, ut neque capitationem neque χρυσάργυρον solverent nec quidquam horum simile. Etiam a parentum potestate clericos liberavit. — Beatus Leo rex fidelis et ipse suis diebus Christi f. 224 v.
ecclesiam honoravit et haereticos exstirpavit, et honore auxit diem resurrectionis Domini nostri, quae est dies Dominica, et judices et magistratus (ἀρχάς) et praefectos potestate sua uti vetuit; sed omnibus modeste in Christi ecclesiam conveniendum esse (edixit); et quenquam die Dominica alterum apprehendere aut quamcunque ob causam cum postulare vetuit, seu propter debitum seu crimen injuriae seu aliud quidlibet. Etiam hac in re clericos honoravit, ut neminem aliquem ex illis debiti ergo in custodiam dare juberet, seu multorum seu paucorum ergo daret. *Sportulam* eos dare jussit denarii dimidium; sin qui plus postularent, mille (denarios) ipsos postulari.

Priscis temporibus clementia divina, quae perpetuo bene agit et omni tempore, hominibus discrimen et sapientiam suppeditavit, ut urbes conderent easque muris cingerent et turribus munirent et f. 225 r.
muros iis educerent et (reliqua) omnia facerent, et agros mensura dividerent. Et fines posuit inter urbes et inter pagos et regna, et vias duxit ab altera urbe ad alteram, quas milliariorum mensura aeque divisit, et milliaria in viis fixit, et singulis milliaribus mille segmenta tribuit, quae quingentas virgas efficiunt. Virga autem mensurae octo cubitos continet.

Etiam urbis aedificia legibus definivit, et certam exitui latitudinem dedit, aquae emittendae et domuum illuminandarum ergo. Plateae vero et porticus (στοαί) quae in urbe continuantur publici juris sunt; attamen iis qui domus plateis confines aedificant, in plateis januas et fenestras et foramina rebus ejiciendis (aperta) relinquere licet; similiter in porticis. — Sin aedes contra aedes conditae sunt et contra νομὰς alterius dominii, si foramen relinquunt et fenestras, si f. 225 v.
unius tantum cubiti latitudo in fenestris est, duorum cubitorum latitudinem pro toto aedificio νομὴν iis relinquere cogitur; sin magnae sunt fenestrae et latae, ac parva columna inter binas exstat quae sibi proximae sunt, quatuor cubitos aedificii dominus νομὴν relinquere cogitur foraminis et fenestrarum causa. — Qui autem per trabes fenestras relinquit,

ei νομὴ in solo non est. — Sin quis foramen sine fenestris relinquit, durum cubitorum foramen eum relinquere oportet.

Agros vero rex Romanus virgae mensura sic metitur. Centum virgae πλέθρον efficiunt. — *Jugum* autem diebus Diocletiani regis emensum et determinatum est. Quinque jugera vineae, quae 10 πλέθρα efficiunt, pro uno jugo inscripta sunt. Viginti jugera seu 40 πλέθρα agri consiti *annonas* dant unius jugi. Virgae 220 olearum vetustarum unius jugi annonas dant. Virgae 450 in monte
f. 226 r. unum jugum dant. Similiter agri deterioris et montani nomine inscripti 40 jugera seu 80 πλέθρα unum jugum dant. Sin in tertio ordine (τρίτη) inscriptus seu consignatus est, 60 jugera seu 120 πλέθρα unum jugem dant. — Montes vero sic inscribuntur. Tempore inscribendi ii quibus a curia regia potestas data est aratores montanos ex aliis provinciis advocant, e quorum aestimatione (δοκιμασία) scribunt, quot tritici vel hordei *modios* terra montana reddat. Similiter terram non consitam, quae ovibus pastum praebet, inscribunt, quantam collationem (συντέλειαν) in fiscum (ταμιεῖον) factura sit; et postulatur pro agro pascuo, quem in fiscum quotannis offerat, denarius unus seu duo seu tres, et hocce tributum agri pascui exigunt Romani mense Nîson (Aprili) pro equitibus suis.

f. 226 v. Si cui homini afflictio est quaelibet, ejusque curam suscipit medicus dum (aegrotos) circumit (ἐν περιόδευσει), et medico suo aegrotus mercedem solvit, haud licet aegroto ad medicum regredi et ab eo quae dederit repetere, seu sanatus est seu non sanatus. — Dico autem, similiter statui de causidicis (σχολαστικοῖς) et meretricibus, nec cuiquam ad hos regressum (ἀνατροπὴν) esse ut quae illis dederit recuperet.

Si quis uxorem duxit et nullis filiis relictis decedit, accipit uxor dotem suam et δωρεᾶς dimidium. Sin cum maritu diu vixit et usu detritae sunt vestes dote allatae, harum pretium (τιμὰς) illa accipit quantum tunc quum novae essent valebant; e pannis autem qui ex iis restant, quantum ipsae valuerint cognoscit artifex; nisi vero panni adsunt, sive ex eodem pago vestes sunt, sive ex altero loco dote additae, vestium pretium notum est. — Sin autem servi
f. 227 r. vel ancillae sunt et ipsi exstant, eos accipit uxor; sin venditi sunt,

eorum pretium accipit; si mortui sunt, uxor detrimentum patitur. Et si servis vel ancillis, qui in dote allati sunt, filii sunt, horum dimidium uxor accipit, dimidium mariti haeredes. — Similiter si uxor gregem ovium vel caprarum vel jumentorum attulit, vel bovium armenta, vel jumenta feminina vel equas, si ipsa viva exstant, uxor ea cum partuum dimidio accipit, sin non exstant, partuum dimidium. Similia etiam uxori debentur, si apium alvos attulit.

Si quis alteri mutuum dedit sine chirographo, pignore tamen dato, et ille suorum indiget, nec tamen debitor restituere vult, creditor debitorem moneat dicendo: „Accipe pignus tuum et mea mihi redde." Sin ille non satisfacit, creditori pignus vendere et e pretio sibi compensare licet.

Si quis alteri mutuam dedit pecuniae summam et ille nomen f. 227.
dedit sex mensium die (προθεσμίᾳ) se redditurum esse, creditori haud licet debitum ante diem exigere; sin ante diem exigere audet, sorte privatur.

Si quis filiam nuptum dat et dotem ei statuit summam pecuniae seu aliam rem, et in documento de ejus dote haec inscribitur, nec tertio die ille praestat quod in mulieris dote scriptum est, (maritus) illis ipsis diebus ea postulet quae sibi ex dote debeantur; et si ei dant illius parentes, et ea praestant quae in dote scripta sunt, honeste agunt. Sin ei pro debito habetur pars eorum quae in dote scripta sunt, mulieris marito chirographum dent, quod ea quae illi debeantur ante certam diem (προθεσμίαν) soluturi sint, quaecunque e filiae suae bonis debeant, et a mulieris marito illius parentes vel fratres (documentum) accipiant, quo se accepisse et sibi satisfactum esse scribat; id quod ἁπλῆ ὁμοίωσις vocatur. — Sin quid alicui ex dote uxo- f. 228
ris debetur, nec ille post quinque annos postulavit, actio (ἀγωγὴ) ei praecluditur, ut ne quid postulet nisi sibi sit chirographum.

Si quis alteri aliquam rem παραθήκην dedit, et incendio quod forte accidit res comburitur, dum apparet revera ignem in illius domum cecidisse, non restituitur παραθήκη quae apud eum deposita erat quamque ignis consumpsit. Similiter fit rebus ab hoste captis.

Finis Legum et Constitutionum Regum Victorum.

MENANDRI SAPIENTIS SENTENTIAE

E CODICE SAECULI SEPTIMI LATINE REDDITAE.

Menander Sapiens dixit:

cod. Mus. Brit. 14658 f. 163 v. col. 2. Prima in omnibus hominis sermonibus ipsius negotia sunt, aquae, segetes, plantae, liberi. Pulchrum est plantas inserere, decorum liberos gignere, laude digna et pulchra res seges est; verum Is quo auctore provenit ante omnia laudandus.

Deus reverendus est, pater et mater honorandi, nec ridenda senectus, quoniam super eam tu et ingrederis et consistis. Qui te senior est, eum honora, quoniam sic ascendere te facit Deus ad honorem et principatum.

Caedem committere noli, nec manus tuae odiosi quidquam perpetrent; gladius enim in medio positus est. Nec quisquam homicidâ turpior est; confestim eum necari oportet.

Patris et matris verbis aurem quotidie praebeas, et noli eos offendere et in contemptum vocare. Filii enim, qui patrem ac ma-
f. 164 r. trem offendit et ignominia afficit, mortem et miseriam Deus molitur.

Patrem tuum valde honora; nec amicos tuos neglige, nec eos qui te honorant injuria affice.

Et si filius tuus e pueritia egreditur modestus ac prudens, doceas eum sapientiae disciplinam; optima enim disciplina doctu; oculis lucida et lingua abundans est. Oculi ad videndum lucidi non excaecabuntur, nec lingua quae sapienter loquitur balba fiet. Et si filius tuus e pueritia evadit procax et nequam et impu-

dens et furax et mendax et contemptus, *ludarii* artem eum doceas, ac gladium et cultrum in ejus manus da, et pro eo precare ut propediem moriatur et interficiatur; ne, si superstes sit, illius damnis et detrimentis tu perdas; nec ille quidquam, quod tuis oculis bonum videatur, praetexat.

Omnis filius turpis moriatur nec vivat.

Uxoris adulterae pedes stabiles non sunt, quia erga conjugem virtutem mentitur. Et maritum qui cum uxore recte non agit, Deus quoque odit.

Prohibe filium tuum ab impudicitia, et servum tuum a conviviis, quoniam ex utraque re furari discitur.

Vinum bibe quiete, et in eo gloriari noli, quia vinum mite et col. 2.
dulce est, et quisquis in vino animosus et gloriosus fit, statim in opprobrio et contemptu habetur. Verum quando sibi venter plenus est, abi. Attamen decora tibi non est, ut canes edunt, ventris plenitas. Illae duae res odiosae sunt, et haec iis amica. Si deficis, sperneris, et si plenus es, in opprobrio haberis. Nec quisquam est, qui postquam appetitui et ventri (satisfecerit) abeat, quin statim abitus eus opprobrio et contemptui sit. Ei cujus venter potens est et fortis appetitus, omni tempore hoc utile est.

Odiosus est mos ejus qui praeter tempus suum dormit. Habitatio apud inferos somnus est; habitatio cum mortuis somnium.

Odiosa res ignavia est; esurit, sitit, nuda est, suspiria ducit. Quam eximia et honorabilis industria! semper ei plenus est venter et splendet facies; etsi ex alicujus ipsius labore nihil provenit, non eum reprehendunt.

Rixari noli, nec manum tuam in eum qui te senior sit intentare. Homerum enim socii interrogarunt, qui senem percussisset, quid ei eventurum esset; dixit iis: oculi ejus excaecabuntur. Deinde (interrogatus) qui matrem verberasset, quid ei eventurum, f. 101 r
dixit iis: illum terra portare nolet, quia omnium hominum mater est. Denuo ab eo quaesiverunt, qui patrem percussisset, quid ei eventurum esset. Dixit Homerus sociis suis: hoc non fit, nec est quod de ea re scribatur; filius enim qui patrem percutiat nullus est, nisi forte mater ex adulterio aliunde eum concepit et peperit.

Prae omnibus patrem ama et reverere et honora, nec matrem contemne nec vilipende; quoniam illa per decem menses utero te gessit, et quum te pareret extrema tetigit. Nec senectutis sermones irride, nec in senectutem labia distorque, nec paupertatem despice; quoniam cum senectute vitia adveniunt et homo ea recipit, et descensus ejus in sepulchrum damnis ingravatur. Namque homo qui labitur miser est, nec quisquam eum in pedibus staturum esse credit; attamen aliqua hora manu eum prehendit Deus et erigit, et ad summum honorem pervenire facit; quoniam divitiae
col. 2 aeternae non sunt, nec sempiterna paupertas; fortuita enim sunt omnia. Etenim vidi eum qui surgeret ut occideret, ipsum occidi; et eum quem moriturum apprehenderent, vitam invenire; quoniam nemo est quem in aeternum Deus abjiciat nec quem semper deprimat.

Et si uxorem ducere vis, antea de ejus lingua inquire, deinde eam ducturus. Nam mulier linguosa orcus est, et vir improbus mors est.

Deum omni tempore reverere, quem in angustia tua invoca, et vocem tuam audiet.

Homine moriente gaudere noli, quod moriatur; nam homines omnes aeternitatem obeunt et moriuntur. Et si inimicus tibi est, de eo precari noli, ut moriatur; nam qui moritur miseria sua liberatur. Verum de eo precare, ut pauper fiat et vivat, et miseriae suae ingemiscat.

Inter fratres ne intercedas, et inter eos arbitrari noli. Etsi fratres contendunt, quid tibi? illi enim fratres sunt et conciliantur, et te despiciunt in mentibus suis.

f. 165 r. Per viam ubi rixa est transire noli, ne si transieris damnum facias, et si intercedas, vapules et vestes tuae maculentur, aut, si illic consistas et oculus tuus adspiciat, testimonii causa in judicium voceris. Vapulare odi, et falsum testimonium edere sperne.

Possessionem ama, et furtum odi. Possessio enim vita est, furtum vero omni tempore mors est.

Aures et oculos in via ad hominem improbum advertere noli; ne si improbo illi auscultes, quicunque te videat improbi socium

te appellet; neve, nisi ei auscultes nec menti ejus assentiaris, ipse te adspiciat, et tecum pro nequitia sua rixetur.

Cum servo improbo panem comedere noli, ne ejus domini tibi imputent, te servum suum furari docere.

Servum improbum odi, et furem ingenuum repudia, quoniam uti manus tua non valet servum occidere, ita nec ingenuum cohibere.

Servum improbum Deus odit, qui dominos suos odit iisque conviciatur.

Si servum improbum in infima nequitia adspicis, noli de eo dolere, verum dic: „dominis ejus quantum bonorum est?"

Servum sedulum ama, qui in dominorum aedibus laborat et assiduus est.

Omnem hominem improbum in servitutem Deus dedit, et omnis col. 2.
sedulus homo ad honorem et principatum ascendere dignus est.

Repudia et odi senem lascivum, quoniam manus tuae nec ventum cohibere valent, nec senem coercere et edocere.

Viam relinquere noli, et in errore incedere, et domum iniquitatis intrare.

Noli litigiosus esse, ne litem experiaris quae ad inopiam te redigat. Et si mentiris, illico contemneris; et si calumnias, maerescet facies tua; si gloriosus es, tibi ipsi injuriam facies.

Si inter plures recumbis, loculum tuum coram iis solvere noli iisque ostendere quid tecum habeas; ne a te mutuentur non reddituri, et quum repetas tecum disputent, et durum te appellent, et tua amittas et praeterea inimicus habearis.

Fratres ama et amicis bona verba da, quoniam circumambulas et quod bonis fratribus par sit quaeris nec tamen invenis. Filiis tuis pater gaudet, gaudium enim sunt. Tamen ecce! fratrum loco f. 165 v.
mihi non sunt fratrum filii. Nam filius tuus pro morte tua precatur, quia te mortuo honor ei additur et ipse tui loco surgit, et pro arbitratu bonis tuis victitat; fratres vero pro vita tua precantur, quoniam donec vivis ipsi honorantur, te autem mortuo affliguntur. Et filii tui perversos appellant fratres tuos. Filius autem improbus et insipiens haecce cogitat; prava in ejus mente

sententia de patris morte; nec intelligit filius improbus, si pater moriatur, filiis hoc bono non esse, quod ipsis non sit ubi caput reponant.

Patrem dilige et honora, quoniam seipsum tibi dedit. Amicos negligere noli, nec eos qui te honorant vilipendere, nec eum quocum panem comedis dolose tractare. — Et quando amicum adis, si te diligit amicus, et apud eum in honore es, filii ejus extra significant. Si aspectu tuo delectantur, affirma, amicum tuum te diligere, et te apud eum in honore esse. Sin filii coram te
col 2. non delectantur, nec ipse amicus tuus te videre gaudet.

Exi, domum tuam abi! Admodum honorat filius ingenui domum suam, et servae filius domini aedes.

Si hominem nobilem honore excidere vides, noli eum vilipendere; sed eum uti decet honora, et quantum manus tuae valent ei dona. Eximia enim est justitia quam facis, dum ei donas qui bonis et honore excidit. Si quae habes, ei dona; sin nihil habes nec ei das, cum bonis et lenibus verbis eum adi et dic ei: „noli timere", et Deus bene de te judicabit.

Ab adulterio omnino abstine; quare turpia et flagitiosa bona emere vis, quorum initium funestum, finis ignominiosa et obscoena est?

Erecto collo in probitate obambula, ac mente modestiam cole. Et bene memento, quemadmodum tu uxorem tuam cum altero moechari non cupis, ita ipse cum alterius uxore adulterium committere nolle. Et si perire nolis, noli furandi cupidus esse.

f. 106 r. Quidcunque tibi odiosum est, id socio tuo facere noli.

Incessum tuum extollere noli, ne quid tibi mali accidat; nec, si impudens es, hoc tibi laudi est.

Venationem disce, nec te invadet vitae taedium; quod si didiceris, ea quae non perdideris deplorabis, nec pulchri quidquam inveneris, quoniam turpe est.

Regem autem principes ejus honorant, et deos ipsorum sacerdotes contemnunt. Non inebriabis sacerdotem qui deos suos contemnit. Et si domum tuam invitas sacerdotem improbum, dum ingreditur tibi benedicit, et dum abit murmurat. Et si

cibum ei offers, altera ejus manus ori admovetur, altera vero prehendit et in peram demittit, quae liberis auferat. Canem potius quam sacerdotem ama. Si cibum domi tuae canis reliquum facit, eum deserit; et si sacerdos cibum reliquum facit, liberis eum aufert, et insuper murmurat.

Adveni in pace, vestes quando pulchrae sunt et crumena plena.

Adornat societatem cibus; multiplicant amicos divitiae; at si cui pes titubat, perduntur amici ejus omnes.

Adornat sermones munus oblatum.

Cum eo qui divitiis te superet quotidie coenare noli, ne si ei col. 2
adverseris qui suis sumptibus quotidie te excipit, et si ille tibi adversetur, ea quae per triginta dies collegeris contra eum emittas ac deinde teipsum occidas.

Laetificat stultorum animos divinatio; stupidat fatuorum mentes ars Chaldaica.

Qui in via subsistit, homo deses est.

Furacitas crucem onerat.

Docet fraudem et furtum hora miseriae.

Prohibe puerum a miseria. Disciplina a morte procul abducit, et ars a miseria liberat; lex divina lectio est.

Odiosa est loquacitas, et risus sine causa vitium est turpissimum.

Adulationem omni tempore sperne. Repudia et odi hominem loquacem, qui interpellat et sermonem producit; verum si decem millia inimicorum ei sunt, non tantum ei nocent quantum ipsius lingua. Quotidie cum morte ille luctatur, nec ei lucida est facies, propter verba quibus objurgatur.

Silentio nihil pulchrius exstat. Taciturnitas omni tempore pulchra est; etiam si fatuus silet, pro sapiente habetur. f. 166 v.

Animum ullo tempore dejicere noli, nec in bello despondere. Nam quicunque in bello non despondet et morti seipsum offert, confestim vivit, et bonam famam assequitur et celebratur. Et qui in judicio audet et verba facit, causam obtinet.

Divitiae quietae potentia sunt; attamen haud quilibet ea utendi peritus est. Nam si quis ventrem suum amplificat, moritur; et si finis immemor est, perit. Contra si ventrem tuum derepente

ditas, et si finem respicis, bene tibi erit.

Bona res est judicium; cave tibi ne de stulto homine sententiam feras. Nam si stultum hominem in ipsius causa adjuvis, (tamen) conviciatur tibi, et multis dicit: iste me condemnavit.

Cum homine improbo coenare noli; tua enim devorat, atque, ut est improbus, mala et odiosa de te loquitur.

Mulieris linguosae verbis auscultare noli, nec, quando de marito suo apud te conqueritur, ei credere; quoniam non ille erga eam peccat, sed ipsa linguâ suâ malâ quotidie eum infestat.

col 2. Cum eo qui viribus te superat certari noli, etsi te urget ut secum lucteris, dum tecum dicas: „forsitan eum projiciam"; ne ille te projiciat et tu pudescas coram multis adstantibus.

Cum eo qui tecum rixatur firmo animo esto, nec sine eum patrem tuum obtrectare.

Oculos domi in ancillam tuam injicere noli; nec libidinem nec profusionem dilige; nec unquam honorem tuum despice. Nam si domi oculos sustuleris, admodum vexaberis; verum donec eris pudicus, beatus et felix eris. Nam libidinem et profusionem Deus odit, et homines illa foedos reddunt.

Si tibi sunt opes, et fundos possides, modestus et affabilis et munificus esto, nec gloriare. Et si fundus tibi nullus est, et eges, supplex et submissus, nec asper esto: superbia et asperitas hominibus odiosa est.

Oculos a patre tuo et a matre tua avertere noli; nec labia in amicos et praeceptores distorque, nec Deum qui te creavit sperne.
f. 167 r. Verum memento et vide, oculos, si crescant, supercilia non excedere. Nam si patrem et matrem excedis, et si ab aetate tua et patria magister et dominus appellaris, nomine patris et matris te vocant homines omnes.

Si tibi sunt opes, et fundum possides, ex opibus tuis alere donec vivis, et oculus tuus cernit et pes ambulat. Memento enim et vide, neminem apud inferos opibus frui, nec divitias ad mortuorum regionem comites fieri. Itaque bonas res tibi ipsi denegare noli; praestat enim una dies sub sole centum annis in orco peractis.

Labora in juventute tua, dum cernit oculus tuus et ambulat

pes et valent vires; et contra, quum senex eris et gravaberis, e bonis tuis alere. Et nobile est juventus, dum laborat juvenis et viribus utitur.

Sollicitudo animum tuum ne semper occupet; quoniam mala res est sollicitum esse. Nam multi sunt anni quos homo non vivit, et quorum sollicitudo eum occidit.

Si sollicitus es, morieris, et si anxius es, in aeternum non vives.
Brevis enim et angustus est vitae modus quem Deus hominibus col. 2.
decrevit; et miscuit iis mala multa cum paucis bonis.

Principium omnium bonorum Dei reverentia est; atque eadem a malis omnibus liberat, ac thesaurus est. Verum haud semper manent hominum bona, quorum vita permanet ad mortem usque.

Nobile et laude dignum juventus est; per breve autem tempus cum hominibus est, et arefacit eam senectus.

Amore digna sunt vita et bona et fundi; verum amabilior illis bona fama.

Laudanda et laetifica hilaritas est, dum procul ab ea rixa est et procacitas.

Bonum et excellens amicitia, quae ad mortem usque permanet.

Mansueta est sapientia, dum ab ea procul est ventris amplitudo.

Bona res est animus firmus, cum recta mente conjunctus.

Laudanda est prosperitas, si quis laborat et per ipsum illa producitur.

Turpe ignavia, dum validum est alicujus corpus.

Oves audaces reddit nutricatio.

Prohibet a miseria sapientia.

Consolatur spes.

Mentem in errorem ducit fatuitas.

Mentem perdit timiditas.

Angustias et suspiria parit conscientia mala. f. 167 v.

Producit miseriam et contentionem invidia.

Venter ignominiosus pravam linguam producit.

Splendidum et nobile opulentia est; verum haud facile bono viro occurrit. Odiosum et obscurum paupertas, quacum conjuncta sunt dolores et detrimenta.

Proxima ab honore opulentia est.

Bonum magnum quies est.

Divitiae quae non minuuntur firma valetudo est; paupertas infirma, morbus et aegritudo.

Laetitia et exsultatio sanitas.

A morte proxima senectus.

Malorum omnium faex paupertas est, quum ad senectutem appropinquat; et extremitas vitae mors est; abscondit divitias sepulcrum.

Perdit pulchros febris; ornat aspectum sanitas et bona conscientia.

Stabilita perdit mors; verum decem partes praeterit selectio, ac deinde perdit unam constitutam.

Mala et bona in hominum vita commixta sunt, praeter febrem ejusque horrorem et dolores, et cruciatus graviores qui mortis nuntii vocantur. Nec potest quisquam sibi ipsi quod decorum est eligere, et ab eo quod malum est abstinere; verum pro modo
fol. 2. quem Deus hominibus dat, incedunt, quamdiu iis vivere dedit. Nec oportet homines maestos esse, quia ultra id quod sibi constitutum sit vivere nequeant. Nec Deo irasci debemus propter mala quae nobis accidant. Et quoties enim, etiamsi quis mala perpetrat, ad honorem et principatum pervenit! Verum decet hominem in luctu qui ei accidit, haud nimis procacem esse; et per suspiria sua tristitia sibi ipsi nocet. Etenim mortuum nihil juvat, quod aliquis se prosternit et propter eum affligitur. At is qui sapit, etiamsi carissimus ei mortuus ejus fuerit, lacrimans eum comitabitur ad sepulcrum usque; verum quum sepultus erit mortuus ejus, et ipse suspiriis cessabit, et memor erit et mente cernet, seipsum etiam moriturum, et illum quietis locum esse, quem Deus hominibus statuerit, ut illic a malis quae in vita experti sint requiescant.

SCHOLIA.

IN LIBRUM CHALIPHARUM.

Codicis Musei Britannici **14643** (de quo si quaeris respice hujus tomi pagg. 39, 79, 95) priorem partem ob eam causam omisi, quod ea tantum offert, quae ad Chronici Eusebiani fata Syriaca illustranda conducant, nec prelo publico temere abutendum videbatur. Itaque caeteris in futuram occasionem reservatis, singulorum foliorum argumenta recensere sufficiat.

Fragmentum quod in fasciculo **17216** repperi titulum offert valde mutilum: .... (ܟܬ)ܒܐ ܕܐܘܣܒܝܘܣ ܩܣܪܝܐ. ܡܢ
(ܥܕ)ܡܐ ܠܫܢܬ ܬ..ܡܐܐ .... (ܘܬ)ܪܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ
„Liber Eusebii Caesareensis a (mundo condito?) usque ad annum „nongentesimum (vel octingentesimum, fortasse etiam trecentesi- „mum) ..... secundum Alexandri Macedonis." Qui annus sit, ex ipso libello vix intelligitur.

Sequuntur in eadem folioli pagina (nam altera more solito vacua est) patriarcharum genealogiae juxta numeros versionis Alexandrinae usque ad Shalachum Arpakshadi filium.

Codicis **14643** fol. 1 geographica offert, quae in hoc tomo (pag. Syr. 23 sq., Lat. 121 sq.) cum inscriptione mea leguntur.

fol. 2 inde ab anno 222 ante diluvium, fusius autem quam in fragmento modo laudato, patriarcharum genealogia exponitur, singulorum annis inter se comparatis et omnibus ad mundum conditum et diluvium relatis. Quod argumentum ad Jacobi mortem et fol. 4 v. usque perducitur.

fol. 4 v. versiculo 23 incipit rubrica: .. ܥܘܗܕܢܐ ܕܡܕܡ ܡܕܡ ܫܡܗܐ ܕܡ̈ܠܟܐ ܕܥܡ̈ܡܐ ܕܡܢ ܐܒܪܗܡ ܘܥܕܡܐ ܠܫܢܬ ܥܣܪܝܢ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܘܣܘܥܪ̈ܢܐ ܕܒܝܘܡ̈ܬܗܘܢ ܒܩܢܘ̈ܢܐ ܟܬܒܬ. ܘܐܝܟܢܐ ܐܫܬܥܒܕܘ ܬܚܝܬ ܐܝܕܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ. ܒܟܬܒܐ ܚܘܝܬ... „Nonnullarum rerum commemoratio. — Nomina regum gentium „inde ab Abrahamo usque ad annum 20 Constantini, et res eorum „diebus gestas, in Canonibus descripsi; et quomodo sub Romano„rum potestatem subjecti sint, in libro ostendi." Quibus verbis totius partis prioris usque ad fol. 35 v. titulus continetur.

Sequuntur ܡ̈ܠܟܐ ܐܬܘܪ̈ܝܐ „Reges Assyrii" (Belus, Ninus, ctt.) cum synchronismo Stae Scripturae. Deinde

f. 5 r. Judices Israelis. Reges Babylonii (Pûl, ctt.).

f. 5 v. Reges Israelis et Judae duplici serie recensi.

f. 6 r. regnis Assyriaco, Babylonico, Medico, nominatis enumerantur reges Persici, Alexander, Ptolemaei ad Cleopatram usque.

f. 6 v. ܡ̈ܠܟܐ ܕܣܘܪܝܐ ܘܕܒܒܠ ܘܐܣܝܐ „Reges Syriae et Ba„belis et Asiae", i. e. Seleucidae.

f. 7 r. Prophetae Hebraei.

f. 8 r. Principes Judaeorum post exilium.

f. 9 r. Synchronismus historiae Graecae antiquioris cum historia sacra.

f. 11 v. ܘܗܠܝܢ ܫ̈ܘܠܛܢܐ ܚܝܠܬܢ̈ܐ ܕܗ̈ܘܘ، ܒܐܪܒܥܐ ܦܢ̈ܝܢ „Et „haec sunt imperia potentiora quae in toto orbe fuerunt." Indicantur deinceps

Gigantes (ܓܢܒܪ̈ܐ) quorum primus rex ܫܡܘܢ ܣܘܛܣܘܣ tiaram a Deo acceperit et 17 annos regnaverit. Hunc secutos esse 11 alios; omnium autem regna annos 140 complecti.

Babylonii: ܐܘܝܚܘܣ ܟܠܘܢ cum 6 aliis, per annos 177.

Arabes (ܥܪ̈ܒܝܐ): ܫܡܘܢ cum 15 aliis, per annos 528.

Persae (ܒܢ̈ܝ ܦܪܣ): ܙܘܪܐܣܛܪ cum 13 aliis, per annos 490.

Babylonii: ܦܪܘܣ cum 24 aliis, per annos 731.

Assyrii (ܒܢ̈ܝ ܐܬܘܪ ܘܢܝܢܘܐ): ܐܣܬܦܠܪ cum 18 aliis, per annos 462.

Babylonii (quorum nomina et numeros librarius imprudens omisit).

Medi et Persae: ܐܪܒܩܘܣ cum 13 aliis, per annos 330.

Macedones, *Romani*.

fol. 12 r. et deinceps iterum colliguntur anni; denique de Jesu nativitate et apostolorum institutione haec verba notitia digna (f. 13 v. in fine): ܒܫܢܬ ܬܠܬܡܐܐ ܕܝܢ ܘܬܫܥ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܩܕܘܢܝܐ: ܗܘܐ ܕܢܚܗ ܕܦܪܘܩܢ ܒܥܠܡܐ. ܘܬܠܬܝܢ ܘܬܠܬ ܫܢܝܢ. ܗܘܐ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܐܝܟ ܣܗܕܘܬܐ ܕܐܫܟܚܢ ܒܟܬܒܐ ܫܪܝܪܐ ܕܒܝܬ ܐܪܟܐ ܕܐܘܪܗܝ. ܕܠܐ ܦܠܓܐ ܒܡܕܡ ܕܟܠܡܕܡ ܡܘܕܥ ܫܪܝܪܐܝܬ.:. ܩܒܠ ܗܘܐ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܡܢ ܡܪܢ ܩܫܝܫܘܬܐ. ܥܡ ܫܠܝ̈ܚܐ ܟܠܗܘܢ ܚܒܪ̈ܘܗܝ. ܒܚܕܒܫܒܐ ܕܣܘܠܩܗ ܕܡܪܢ. ܕܠܘܬ ܐܒܘܗܝ ܪܡܐ ܘܡܫܒܚܐ. ܕܗܘ ܝܘܡ ܐܪܒܥܐ ܒܚܙܝܪܢ. ܕܫܢܬ ܬܡܢܥܣܪ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܛܝܒܪܝܘܣ ܩܣܪ. ܒܗܘܦܛܝܐ ܕܪܘܦܘܣ ܕܬܠܬ. ܕܐܝܬܝܗ ܫܢܬܐ ܗܝ. ܫܢܬ ܬܠܬܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܬܫܥ.

"Anno autem 309 aerae Alexandri Macedonis fuit ortus [1]) Servatoris nostri in mundo; et annos 33 in mundo degit, secundum "testimonium quod invenimus in libris authenticis archivi Edesseni, "id quod in nulla re aberrat, quod omnia recte enuntiat. — Accepit presbyteratum a Domino nostro Simon Cephas cum omnibus apostolis sociis suis die Dominica ascensionis Domini nostri "ad Patrem supremum et gloriosum, qui fuit dies 4 m. H·ezîron "(Junii), anni 18 regni Tiberii Caesaris, Rufo Cos. III, qui annus est 339 (imo 342)."

f. 13 v. novus titulus: ܫܘܪܝܐ ܕܙܒ̈ܢܐ ܕܩܢܘ̈ܢܐ : ܕܡܢ ܐܒܪܗܡ ܘܢܝܢܘܣ ܡܠܟܐ ܕܐܬܘܪ̈ܝܐ : ܥܕܡܐ ܠܫܢܬ ܥܣܪ̈ܝܢ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܡܠܟܐ ܙܟܝܐ. "Initium temporum canonum inde ab Abrahamo "et Nino Assyriorum rege usque ad annum 20 Constantini regis "victoris." Narratio est perpetua, secundum temporum seriem disposita, eorum quae in canonibus praecedentibus adumbrata erant. Hic ergo "liber" ille est, qui in inscriptione fol. 4 v. a canonibus distinguitur, quemque e priore chronici Eusebiani parte, cui titulus *παντοδαπὴ ἱστορία*, excerptum esse suspicor.

f. 35 r. et v. anni omnes ab Adamo ad annum Constantini 20 variis modis colliguntur et distribuuntur.

Sequuntur ea quae in hoc tomo edidi.

---

1) Vocabulum ܕܢܚܐ de solis ortu vulgo adhibitum, in Jesu Christi *Ἐπιφάνειαν*, quae orthodoxis Nativitatem significat, traduci notum est. Cujus observationis usus mox apparebit.

Quaeritur jam, quis, quando, e quibus materiis libellum composuisse videatur.

Exemplar quod hodie habemus, teste scriptura, saeculo octavo exaratum est. Collectanea sunt historica, e variis fontibus petita, nec tamen bene disposita. Prioris autem partis fundamentum est epitome Chronici Eusebiani, cui heic illic inserta sunt quae aliunde, v. c. ex archivo Edesseno scriptor collegerat. Geographica fortasse ex eo libro repetita sunt, unde et folium alterum de omnibus terrae linguis, quod h. t. pag. 17 laudavi. — In altera codicis parte luculenter apparet, scriptorem ante oculos habuisse chronicon cum Eusebiano continuum, unde primum, inde a fol. 35 v. (in fine) usque ad 44 r. nonnulla excerpserit, deinde ad narrationes duas ex historico Antiocheno saec. V desumtas perrecturus; ex eodem tamen fonte jam paragraphum de Hunnis in f. 41 v. sq. exstantem hauserat. Quibus absolutis, reliquas membranas ita implere studuerit, ut ad chronicon suum reverteretur, unde nova excerpta a f. 46 v. ad 51 r. depromeret [1]). Quae deinceps sequuntur ad f. 52 v. usque, nescio an ex altero fonte manaverint; attamen absque dubio neque notitia Synodorum scriptori primario tribuenda est neque Chalipharum index, quo codex noster terminatur.

Ergo si quid video, chronicon Eusebianum Syriace versum, fortasse nonnihil auctum, certe ad sua usque tempora perductum est a saeculi septimi medii scriptore Jacobita. Cujus nomen fol. 51 r. initio legimus, Thomae presbyteri; nam quid sibi velint ille Thomas ejusque frater janitor, aliter vix intelligitur. Ex illius opere librarius noster, saeculo post florens, ea deprompsit quae maxime arridebant, iterum iterumque ad fontem regressus, et variis rebus interspersis, e. g. narrationibus de terraemotibus Antiochenis, nota illa de Longino fol. 47 r., et iis quae de Synodis et Chaliphis addidit. De hisce principibus ad fidem fontis Arabici et Moslimici narrari, cujus verba ad literam reddita sint, pagg. 40 sqq. ostendi.

Quis vero fuerit Thomas presbyter, etsi forte H·arqlensem illum post annum 636 Chronicon scripsisse posthac apparebit, hodie igno-

1) Cf. narratio de pace Persica f. 43 v. cum f. 50 v.

ramus. Librarium, cujus scripturam habemus, historia calluisse vix credo; nam et nomina et numeros passim misere lacerat, nec quidquam de suo ipsius saeculo addendum habet nisi Chalipharum seriem, cujus nomen toto libello praefiximus.

His ergo praemonitis, ad aliquos orationis locos pauca annotemus.

fol. 36 r. *Drepanum*] prope Nicomediam.

Luciani] presbyteri illius Antiocheni qui textui Sacrae Scripturae emendando operam navavit; cf. Reuss, Gesch. d. h. Schr. N. T. § 367 ed. 2. Passus est Nicomediae sub Diocletiano; cff. Acta Sanct in d. 7 Jan. Eadem quae noster dat Theophan. ad A. M. 5818; cf. 5797.

Antiochiae magnam ecclesiam] a filio demum dedicatam; a Theophane ad A. M. 5835 (A. D. nobis 542) dicitur *ἐκκλ. σφαιροειδὴς ἓξ ἔτεσι κτισθεῖσα κ. τ. λ.*

propter Dei gratiam quam expertus erat] rectius: propter Dei amorem quo imbutus erat.

episcopus Antiochiae qui post XXVmum] Eusebius enim sedem recusavit, quare in serie episcoporum non numeratur; commemoratur tamen. Minus recte Le Quien in Oriente Christiano, t. II. col. 708 sqq., cui ideo Stephanus XXIX, Leontius XXX. — Videntur porro in textu duae sententiae de Eusebio scriptae in unam coaluisse.

f. 36 v. *Eustathius — instit. apost. functus*] rectius: apostolicam vitam duxit; cf. Theophan. ad A. M. 5828: *ἀποστολικὸν βίον ἐπανῃρημένος*.

Zenobius archidiaconus] Theophan. ad A. M. 5828: *καὶ Ζηνόβιος ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ τὸ μαρτύριον ἐν Ἱεροσολύμοις οἰκοδομήσας τῇ Κωνσταντίνου ἐπιταγῇ.*

in Perside] in Persarum imperio, cujus provincia erat Assyria.

a Tajitis] respice pag. 78, ann. 1.

Jacobus ep. Nisibenus] cf. Ass. B. O. I. 17. Ephraimo idem miraculum postea tributum est in hujus vita ibid. p. 31. Cum nostro Theophan. ad A. M. 5829.

Placilli] qui etiam Placentius, *Φλακιλλος, Φακέλλιος, Φλακιτος* audit.

die Epiphaniae] quod alii dicunt, Resurrectionis die ecclesiam dedicatam esse, ideo de vocis ܕܢܚܐ propria vi dubitare noli, sed vide f. 49 r. sub anno 920. Cff. quae de ecclesia ad praecedentem pag. dixi.

f. 37 r. *terraemotibus*] Theoph. ad A. M. 5833 tres dies dicit.

Neocaesarea] fere iisdem verbis Theoph. ad A. M. 5835; dicit autem *πλὴν τῆς ἐκκλ. καὶ τοῦ ἐπισκοπείου καὶ τῶν ἐκεῖ εὑρεθέντων εὐλαβῶν ἀνδρῶν.*

Leontius vir castus] i. e. monachus.

Seleuciae — Antaradus] Similiter Theoph. ad A. M. 5838: *τούτῳ τῷ ἔτει Κωνστάντιος τὸν ἐν Σελευκείᾳ τῆς Συρίας λιμένα πεποίηκε, ὄρος ἐπὶ πολὺ διατεμών, καὶ τὴν πόλιν ἀνῳκοδόμησεν. καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φοινίκῃ, ἣν Κωνσταντίαν κέκληκεν, τὴν πρότερον καλουμένην Ἀντάραδον.*

Amidam — Antoninopolis] Theoph. ad A. M. 5832: τούτῳ τῷ ἔτει Κωνστάντιος Ἄμιδαν οἰκοδομεῖ, τειχίσας γενναίως. κτίζει δὲ Κωνσταντίαν τὴν πρώην Ἀντωνίου πόλιν λεγομένην, ἐπονομάσας αὐτὴν ἑαυτῷ, διεστῶσαν Ἀμίδης σταδίους ἑπτακοσίους κατὰ μεσημβρίαν.

in Osrhoëne urbem aedificavit] quae Syriace ܛܘܠܐ »Tola" vocatur (Ritter, Erdk. XI. 570 sq.).

anni 18 regni sui] heic ad Constantinum patrem scriptor rovertitur.

Martinus] Theophanes ad A. M. 5815 (anno post Synodum Nicaenam celebratam esse narrat): τῷ δ' αὐτῷ ἔτει καὶ Μαρτῖνος ἐσφάγη τυραννήσας μῆνας τρεῖς.

f. 37 v. *epistolas de pace*] cf. Euseb. H. E. X. 5.

in victoriis suis] ܢܨܚܢܐ »victoriae" omnia fortiter facta appellantur. Germanice fero dicas: »während seines Wirkens."

in lecto quietis suae] Latine: moriturus in lectulo (»auf seinem Sterbebetto").

falsarum doctrinarum asseclas] Syrus: falsas doctrinas; deinde autem de conciliabulis et thesauris sermo fit, unde apparet, homines ipsos intelligi. Cff. in annot. pag. 59 ܚܡܫ ܬܐܘܡܬܐ »quinque geminos", ܬܐܘܡܝܢ ܟܝܢܐ »geminas naturas" [1]), *Leg. Sacc.* f. 192 v. ܓܢܣܐ ܩܪܝܒܐ »genus proximum" pro *agnato* dictum, quae omnia homines designant et in sententiae fabrica grammatica hominum locum occupant.

f. 38 r. *aequabilem adorationem*] quippe Trinitati ὁμοουσίᾳ.

Antiochiam quoque profectus est.] minime; sed Eudoxius ep. Antiochenus post Leontium, in synodo Seleuciensi secunda depositus, deinceps in sede CPolitana Macedonio successit; cff. Socr. H. E. II. 37. 40. 43. IV. 1 et Sozom. IV. 12—14.

Flavianus, qui martyr factus est] et hic episcopus Antiochenus fuit, post Meletium Eudoxii successorem (Socr. V. 9. Sozom. VIII. 11). Confunditur heic et Flaviano CPolitano, qui sub Theodosio Minore floruit, et martyre, equite Romano, qui sub Juliano Aquis Taurinis passus est (Acta Sanctorum in d. 22 Dec.).

nimirum Arianus fuit] attamen eum laudat scriptor noster. Certe Constantinus M., qui Athanasium in exilium mitti siverst et ab Eusebio Nicomediensi baptismum acceperat, filio Arianis faventi et ab Euzoio Ariano baptizato (Theoph. ad A. M. 5852) exomplum praebuerat.

anno 52 pacis ecclesiarum] imo 41, si f. 37 v. respicis; verum in numeris quoque noster titubat.

---

1) ܬܐܘܡܐ adjectivum est cum ܫܒܝܥܝܐ (Philipp. ap. Cureton Spic. Syr. p. ܠ vs. 7) comparandum. Nam ܟܘܟܒܐ ܫܒܝܥܝܐ non tantum sunt *septem* stellae, sed *septenariae*, quarum conjunctarum numerus constans et solennis est; similiter ܬܐܘܡܝܢ ܟܝܢܐ non sunt *duae* aliquae Christi naturae, sed *geminae*, certo et fixo naturarum numero in Christi persona simul esse creditae.

f. 39 r. *falsa docentium*] cf. f. 37 v.

participes] rectius participum (Gentilium ctt.).

f. 39 v. *Caucabae et Ctesiphontis*] cf. f. 42 r. ubi urbes Seleucia et Caucaba nominantur, quae postea Artaxerxes et Ctesiphon audierint. Quum autem Seleuciam a Ctesiphonte distinguendam esse et diu ante hanc periisse constet, Caucabam (ܟܘܟܒܐ) pro castello ܟܘܟܐ (Χωχή) juxta illam urbem sito habendam esse suspicor; cujus nomen antiquum a Zosimo traditum, Ζωχάση, fortasse Χωχάβη legendum est.

Jovinianus] sic Syrus, ut solent Justinum Justiniano, Valentinum Valentiniano confundere.

regionem omnem — orientem est] rectius: provinciam omnem Orientis Nisibis, et pagorum quibus circumdatur partem. Cf. de conditione addita Josua Styl. ap. Ass. I. 262.

quae huic mandanti parebant] ܕܡܫܬܡܥܝܢ ܠܗ ܠܦܘܩܕܢܗ — הַרְמָן *Targ. Talm.* „mandatum."

f. 40 r. *ordine sacro*] i. e. monachis; proprie: „foedere sacro" vocabulo collectivo, uti ܫܒܝܬܐ (αἰχμαλωσία) pro captivis dicunt. Cff. f. 42 r. „filii foederis."

f. 41 r. in textum Syriacum, versiculo nostro paenultimo, vitium typographicum ܘܚܙܡ pro ܘܚܙܝ irrepsit.

f. 41 v. *Demophilus*] post Eudoxium (Socr. V. 3).

Hunnorum gens exsecranda] cf. Chron. Edess. ap. Ass. B. O. I. 400. Ibid. p. 262 Dionysius Telm. uberrime de hac invasione scripsisse dicitur; fortasse ex eodem fonte unde ét noster.

Jezdeger] primus, qui anno 420 obiit (Ass. B. O. III. 396). De ejus erga Christianos animo etiam Socr. VII. 8.

f. 42 r. *Seleuciae et Caucabae ctt.*] quaenam fuisset Seleucia, auctor ignorasse, eamque pro Ctesiphonte habuisse videtur; Artaxerxem autem („Hardeschir") Ctesiphontis suburbium ipsius Seleuciae locum occupans, itaque in eadem ripa ubi Choche situm et cum Caucaba nostra facile comparatum esse potest. Caeterum de duplicis Sasanidarum urbis (ܡܕܝܢܬܐ المداين) historia parum traditur. Cf. Ritter, Erdk. X. 165 sqq.

unum milliarium] adde: primum (ܐܠܦܐ ܚܕ ܡܫܘܚܬܐ). Nescio an in primo libri exemplo dictum sit, ex iis qui superfuerint primum milliarium ab ipso rege remissum esse, quos deinceps sub alio duae manus secuti sint.

captivi nobis narrarunt] observa scriptorem saeculi quinti de sua aetate dicentem.

f. 43 r. *octo juvenes*] cff. hujus tomi pagg. 23. 24.

orthodoxi homines] Monophysitae, quorum sententiam de Synodo Chalcedonensi et jure suo in comm. de Jo. Eph. pag. 105 sq. explicui.

f. 43 v. *Mennas Synodi assecla haereticus*] imo videtur ex ܐܣܛܒܒܪܐ,

quod codex exhibet, eruendum esse aut ܐܠܟܣܢܕܪܝܢܐ »Alexandrinus," aut ܐܟܣܢܕܟܐ »xenodochus."

m. Tomûs] adde: (Julio).

in locum montibus coarctatum] ܩܠܝܣܘܪܐ est Graecum *κλεισώρεια* »fauces montanae"; cf. Bar-Hebr. Chron. ed. Bruns & Kirsch, pagg. 109, 113, 143, 191, 193, 197, 302, 407 ctt.

S·ahrvariz] Judicent qui Persico sermoni operam dant, sintne in hoc nomine شهر et ارز conjuncta, ita ut titulum (»urbi praefectum") significet. Theophanes: *Σάρβαρος*.

Arabissus] adde: Tripotamus, et codicis lectionem ܛܪܝܦܛܡܘܣ e loco parallelo f. 50 v. emenda.

f. 44 r. *Arianorum* (?)] ܐܪܝܢܐ; f. 50 v. ܐܪܝܢܘ quod formam pluralem *'Αρειανοί* bene exprimit. Etsi vix credo Arianorum nomen ecclesiae illi additum esse. Imo potius *'Ορεινοῦ ἐκκλησία* »ecclesia regionis montanae" intelligenda erit.

de terraemotu] utrumque et hunc et subsequentum in unum A^{i}. M. 5950 contrahit Theophanes.

f. 44 v. *nec amplius odorem tolerare poterant*] rectius: nec propter odorem (cadavera) portare poterant.

in fora] in plateas potius.

canticis] heic interpungendum; deinde: A d. 14 m. Ilûl versus m. Konûn II usque non cessarunt ctt.

f. 45 r. *cum cadaveribus*] rectius: cum iis cadavera.

aulaei pannus] ܦܓܡܐ ܕܦܪܣܬܐ. Verbum ܦܓܡ »abscindere" in lexico Castelliano e vers. Pesh.; פגם »mutilus" in Buxt. lex. Chald.

f. 45 v. *H·ĕziron*] adde: (Junio).

et concussa est] ܘܐܬܪܦܪܦܬ. Verbum ܪܦܪܦ caeteroquin de oculis vel alis motitantibus adhibent.

f. 46 r. *pavor*] ܐܪܬܘܬܐ. Vulgo ܪܬܘܬܐ.

f. 46 v. *omnia concidebant*] rectius: concidebant, et omnes moriebantur.

ascendit Cavades] Theophan. ad A. M. 5996.

Chosroes prima — secunda vice] Theophan. ad A. M. 6031, deinde ad A. M. 6033, qui cum nostris bene quadrant, expeditiones commemorat, Antiochenam illam et quartam aliquam.

f. 46 v. 47 r. *Mondar*] corrige: Mundar. Est منذر بن ماء السماء. Azdita e regno H·irae, nominis tertius, qui autem anno 562, nec 554, in proelio quod diem H·alimae vocant occisus est; cf. Caussin de Perceval, hist. des Arabes avant l'islamisme II. 113 vel comm. mea de Jo. Eph. p. 150. De ejus expeditione cum Cavade rege Procop. de bello Pers. I. 18.

f. 47. r. *Hunnus*] sic pro »Indo" scripsi; cf. Chron. Edess. apud Ass. B. O. I. 413. Uberius Theophanes narrat ad A. M. 6020.

pestis] de qua et Johannes Asiae s. Ephesi ep. ap. Ass. B. O. II. 86.

terra quassavit] cf. id. l. l. 85.

Mundar proelium commisit] nempe Mondhir Ghassânida; cf. autem Jo. Eph. in H. Eccl. tertia parte a Curetono edita et a v. rev. Schönfelder germanice versa (Monaci 1862), l. VI. c. 3 et comm. meae p. 150 sq.

Longinus est] lege: fuit; cff. Acta Sanct. in d. 15 Martii.

f. 47 v. *Severus patriarcha*] hunc Dionys. Telm. apud Ass. B. O. II. 54 anni 849 eodem die mortuum esse narrat.

Jo. f. Crassi Telensis] Dionys. l. l. diem 6 dicit et hominem ܒܪ ܩܘܪܣܘܣ vocat. Idem de „Joanne Telae ep." (e kalendario Syr. d. 6 Febr.) Ass. ibid. p. 53 sq.

Jacobus Praeceptor] Sarugensis, qui autem anno 830—519 episcopus creatus d. 29 Nov. 833—521 obiit. Etiam a Dion. ap. Ass. I. 290 ܡܠܦܢܐ audit.

f. 48 r. *Jac. ep. Pĕsiltensis*] Jac. Baradaeus s. Zanzalus ep. Edessae, qui in monasterio ܕܦܣܝܠܬܐ habitaverat. Cf. Kalendar. Jacob. ad 31 Jul. ap. Ass. B. O. II. 65. De ejus morte Jo. Eph. IV. 33 (comm. p. 136).

Petrus patriarcha] Antiochiae, Callinicensis, cf. Barhebr. ap. Ass. B. O. II. 333 et scholion ad f. 49 v. *Damiani asseclae.*

Julianus patriarcha] Barhebr. l. l. In Dionys. Chron. non commemoratur, at habetur in diptychis Jacobiticis. A Barhebr. per annos 3 m. 5 sedem occupasse dicitur. Reliqui patriarchae l. l. recensentur.

Ordinatus est dnus Athanasius anno 913 *m. Tesrî* II] adde: die 6.

ex Oriente], Oriens vocantur regiones Christianae omnes in Persarum imperio sitae.

Julianus Senex] cf. Chron. Edess. ap. Ass. B. O. I. 397. Ejus vita a Sto. Ephraimo amico scripta est; cf. Ass. ibid. 53.

f. 48 v. *Rabulas*] Chron. Edess. ib. 403 d. 8 Aug. habet.

in columna stetit] rectius: constitit. Quin potius illo anno revelationem accepisse dicitur (Ass. B. O. I. 251 e Cosma), post quam annos quadraginta vixerit.

anno 770 *obiit*] ergo melius noster quam Chron. Edess.; cf. Ass. l. l. et 252.

Antiochiam Chosrois] Procop. de bello Pers. II. 14 Ἀντιόχεια ἡ Χοσρόου.

Mĕzaldarman] aliis Addarmanes, Artabanus. Cf. comm. de Jo. Eph. 146 sqq.

atque . . . . . et ecclesiam dni Juliani] vocis ܐܦܣܘܣ vim frustra quaesivi. Ecclesiam fuisse constat, quae cum Sti. Juliani ecclesia extra muros sitâ servata sit; Procop. de bello Pers. II. 10.

f. 49 r. *Chosroes adolescens*] de hacce expeditione scripsit Joannes Epiphaniensis; cf. comm. de Jo. ep. Ephesi p. 68. Edidit eum Leone Diacono Car. Hase, Par. 1819. Theoph. ad A. M. 6081.

Domitianus] nempe Melitenae episcopus, qui Monophysitas vexavit; cf. Ass. B. O. II. 334.

Romani] i. e. milites.

Daram] cf. Theoph. ad A. M. 6098.

totus Euphrates] adde: nocte Epiphaniae.

et natarunt in flumine glaciei fragmenta] non enim verbum ܛܦܐ »claudere", sed טפי »natare" ex Onqelôso (cf. Buxt. lex. Chald.) advocandum est. »Fragmenta" dixi quae vocabulo ܟܠܟܐ, i. e. كلك (Freyt. ex Alif Lail. sine vocalibus, *kelek* Petermann, Reisen im Orient II. 33), »rates" appellavit Syrus. Et tales quidem sunt rates, quales l. l. describit Petermann, ex arundinibus et utribus confectas, quasque, testibus monumentis Assyriacis, jam olim in Tigride navigando conscendebant. In lexico Cast. Mich. pag. 415 vox ܟܠܟܐ »uter natatorius" sine dubio in ܟܠܟܐ mutanda et in sequentem paginam releganda est.

f. 49. v. *in aede dni Thomae*] fortasse monasterium vel suburbium intelligendum.

Damascum — Hierosolyma — Alexandria] Theoph. ad AA. M. 6105—7. De Hierosolymis uberius disputat v. d. Grätz, Gesch. der Juden V. 438. De Alexandria cf. etiam Niceph. CP. Brev. p. 7 C.

Damiani asseclae] Damianus enim, Monophysitarum patriarcha Alexandrinus, contenderat, divinarum personarum proprietatis innascibilitatem (»das Nichtgeborensein"), generationem passivam (»das Gezeugtsein"), et processionem (»das Hervorgehen") ab ipsis Patris Filii et Spiritus Sancti personis distingui non posse. Adversus quem Petrus Callinicensis, ejusdem communionis patriarcha Antiochenus (cf. commentatio mea de Joanne ep. Ephes. p. 138 sq.), librum singularem edidit. Fuerunt haec, quod jam antehac l. l. ostendi, post annum nostrum 585. Cf. omnino Ass. B. O. II. 77 sqq., porro Timotheus Presb. ap. Coteler. in Monumm. Eccl. Graecae III. p. 400. 406, hujus tomi p. 26, Nicephorus XVIII. 49 p. 876 sq. et de hujus errore chronologico Baron. ad annum 585; denique Baur, Dreieinigk. II. 29 sqq. — Ergo secundum nostrum Damiani asseclae anno 618 in Monophysitarum ecclesiam redierunt.

Cononis et Eugenii] de hisce Tritheitis vide Barhebraeum ap. Ass. B. O. II. 325. 329, comment. de Joanne ep. Ephes. p. 108 sq., Photium in Bibliotheca cod. 24, hujus tomi p. 57 sq. et v. rev. J. M. Schönfelder in diss. de Tritheitis ad calcem Joannis ep. Eph. germanice redditi.

abierunt Persae] pacis ergo inter Heraclium et Siroen factae; cf. Theophan. ad A. M. 6119.

f. 50 r. *Kenesrinenses*] e Syriae oppido, in cujus vicinia celeberrimum Jacobitarum monasterium.

captivum] rectius: captivos ejus (insulae, i. e. ex insula collectos).

regiones] rectius: regionem.

et sol et luna defecerunt] scilicet eodem die! ergo eundem mensem fuisse opinor.

f. 50 v. *S'ahrvariz — Arianorum*] cff. quae dixi ad f. 43 v.

proelium] cf. Theophanes ad AA. M. 6121 et 6124. Arabes ad manum non habeo; videatur tamen Weil, Gesch. der Chalifen, I.

montem Mardae] qui T'ûr-'abdin vocari solet, multa monasteria continens, inter qua Qêdar et Bantô fuisse heic apparet.

f. 51 v. *haeresiarchae*] ܗܪ̈ܣܝܘܛܐ, proprie haeretici (αἱρεσιῶται).

Valentini doctrinam excoluit] ܐܪܒܥ. Verbum non solum ܪܒܥ »coire", itaque Aphel »coire facere", i. e. »propagare" vel »excolere" ex analogia Aramaeismi Judaici significare possit; sed et Arabice ربع(على) »ad aliquid propensum esse" dicitur; ergo ejusmodi aliquid et heic licebit intelligere. Atqui F. C. Baur, vir si quis alius harum rerum peritissimus (die chrl. Gnosis 208), Bardesanis placita ad Valentinianorum et Ophitarum doctrinas proxime accedere docet. Caeteroquin paulo facilius videbatur, ܐܪܒܥ ita explicare ut Bardesanes Valentini doctrinas »succumbere fecisset", quod tamen ab eo factum vel ab aliis creditum esse haud video.

annorum completio] Romae urbis annum millesimum exactum et ludos saeculares celebratos intellige.

f. 52 r. *Dara aedificata est*] Theoph. ad A. M. 6000.

Armenia defecit] Procop. de bello Pers. I.

nummos denariorum quadragenorum cll.] ܡܘܢܝܛܐ »monetam" Latinam exprimit. ܠܩܘ̈ܡ a Castello »denarii vel quadrantes" vocantur; at certe in Oriente non quadrans sed drachma s. denarius (دينار, درهم) in pecunia computanda unio est notissimus.

Theodorae reginae marito] errat auctor, persecutiones Monophysiticas sub Justino I factas iis quae sub Justiniano fuerunt confundens.

Edessa inundata est] quarta heic dicitur inundatio; quae tamen juxta Chron. Edess. (Assem. B. O. I. 412. 417) anno 836 fuit. Theoph. ad A. M. 6017.

Zûraq] Ἀζαρέθης Procop. de bello Pers. I. 18.

f. 52 v. *post Christum natum 117 annis*] dubito utrum anno Graecorum 310 Christum natum esse putaverit, qui haec omnia de Synodis collegit, an potius ipsum Nativitatis annum numerando complexus sit, uti solent veteres quartum diem dicere quem nos tertium vocamus.

Dionysius Alexandrinus] cod. ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ, quod nihil est. Quae deinceps passim offeruntur nomina vitiata, intacta reliqui, verum ex ipsis conciliorum Actis in versione Latina emendavi.

filii foederis] monachi, uti jam supra.

ita dicentes] quae deinde sequuntur ad ea pertinent quae de canone II Gangrensi in concilio acta sunt, hodie, quantum scio, deperdita.

dicendo] cf. 1 Cor. 8: 13.

f. 53 v. *Eusebius episc. Cordubae*] imo Hosius (ܐܘܣܝܘܣ) cujus nomen librarius in ܐܘܣܒܝܘܣ pervertit.

Eustathius Lyddae] rectius e subscriptionibus: Aetius.

Italohô] vulgo: Aitallahas, Ethilhas, Ethilaus, 'Αειθαλᾶς ctt. ܐܝܬܐܠܠܗܐ (etiam Cowper, Anal. Syr. e cod. Mus. Brit. 14528) vel ܐܝܬܐܠܗܐ. Est autem vel ex ܐܝܬ verbo substantivo et ܐܠܗܐ compositum, et sententiam »Deum existere" affirmantem continet, uti solent nomina Semitica antiquiora sententia referre; vel forma Aramaica, cujus caeterum exempla desidero, nominis Arabici אוש אלהי (أوس اللّه) in inscriptionibus Sinaiticis obvii, cui Syriacum ܝܗܒ ܐܠܗܐ »Deusdedit" et nomina Hebraica, Graeca, Latina, Sanscritica fere respondent. Atqui »Deus est" s. »Deus exsistit" ullius hominis Syri nomen fuisse, vix eredibile est; dum contra pronunciatio Graeca in subscriptionibus conciliorum obvia, *Ait* Syriacum postulare videtur. Similiter apostoli Edesseni nomen ܐܕܝ (cff. Rel. Jur. Eccl. ed. de Lagarde p. ܠܓ et h. t. p. 19) non solum eum Adda Manetis discipulo et Ade Jazidiorum, verum etiam eum Arabico عَدِى (Arnold, Chrest. Arab. II. 119), forma fortiori, comparandum esse suspicor.

f. 54 r. *Rufus Scythopolis*] ܒܝܫܢ, Hebr. בית שאן, contr. in בית שן, Talm. etiam in בישן.

Eutherius Tyranae] Tyanensis; cff. Sacross. Concilia, studio Phil. Labbé et Gabr. Cossart, Par. 1671, II. 956. Verum t. III. 599 Tynanensium metropolis nominatur.

f. 54 v. *Succensus Dioscoreae*] sic Syrus, dum in subscriptionibus Senecionem episc. Codriae vel Scodrenae civitatis legimus.

Valerianus Iconii] ܕܡܘܟܠܘܢ Mycalen significare possit; verum ut unum saltem textus emendandi exemplum proferam, ܐܝܩܘܢ, quod subscriptiones postulant, in ܡܘܟܠܘܢ facile mutatum esse moneo.

urgebant] nempe antea in concilio CPolitano.

f. 55 r. *et quae CPoli*] corrige: ea q. C.

Domnum Antiochiae ctt.] nomina nonnulla episcoporum quos Synodus Ephes. II deposuit ex Actis Antiochenis recuperantur; haec autem in actione Chalc. XIV lecta supersunt. Vide Labbé & Cossart l. l. t. IV. 727 sqq.

Uranium Tyri] ܕܙܝܢܘܣ. Ex Euagr. II. 10 Irenaeus restituendus est.

Benetium?] ܕܦܠܝܢܐ. Ex Eugr. l. l. Aquilinum recupero, postquam e subscriptionibus Benetium cruere mihi visus sum.

θεοφόρων] ܠܛܥܝܢ ܠܐܠܗܐ, cognomen Ignatianum; cf. p. 32.

in errorum ducebat] rectius: fallebat, i. e. latebat.

f. 55 v. *CPolis*] imo *CPoli*.

ad vomitum suum priorem redierunt] significatur locus Prov. Sal. 26: 11.

f. 56 r. *nequaquam hoc nobis licet ctt.*] Qui canon sit; non apparet. Cf. Actio II (T. IV col. 339 Labbé & Cossart) ubi similiter: *κανὼν ἐστιν ὁ διαγορεύων, ἀρκεῖν τὰ ἐκτεθέντα. ὁ κανὼν βούλεται ἀλλὴν ἔκθεσιν μὴ γίνεσθαι.*

IN GEOGRAPHICA.

Sunt et haec e libro multo pleniore a librario indocto et parum diligenti congesta.

f. 1 r. *Iberes s. Birenii*] in proxima pagina Birenii ab Iberibus nescio quo jure distinguuntur, quum duae unius nominis formae esse videantur.

Sinenses] in Historia Miscellanea (cf. h. t. p. 38 sq.) Brachmani habitare dicuntur usque ad ܡܣܢܝܐ (fol. 192 r. col. 1).

Sophenii?] ܣܘܦܪܢܝܐ. Hist. Misc. f. 192 v. col. 2 Sarmatas, Scythas et ܣܪܝܩܘܣ „Sericos" s. Seres deinceps enumerat. Videtur eorundem nomen heic a librario corruptum esse.

Asiani] ܐܣܝܢܝܐ. Fortasse ܣܢܕܝܐ „Indi"? Cf. 'Amr historicus Nestorianus, qui ap. Ass. B. O. IV. 19 Thomam الهند والسند peragrasse dicit (atqui السند e forma nominis Sanscritica *Sindhu* orta est, الهند autem et Graecum 'Ινδική e Persica forma cum *h*), alias autem (ibid. II. 458) juxta Indiam (الهند) Sinam (الصين) nominat.

Jamanenses] Videntur indicari Arabiae meridionalis incolae, caeteroquin Omanitae Latinis dicti.

Anariaci?] ܐܢܣܝܪܝܐ. Anariaci, teste Plinio, H. N. VI cp. 16 „a Caspiis ad Orientem versus" habitabant; verum de hoc nomine plane dubito.

Bessi] in Thracia (Plin. H. N. IV. 11).

Larendani] rectius quam ܠܪܢܕܢܝܐ scribentur ܕܪܕܢܝܐ, nempe Dardani Macedoniae accolae.

Pûnii] ܦܘܢܝܐ. Fortasse ܦܘܩܝܢܝܐ „Peucini" legendum.

Turcae??] ܛܘܪܩܝܐ. Rectius: ܠܘܪܩܝܐ „Illyrici incolae."

Latini (*Quirites?*)] ܩܘܪܝܛܝܐ. Haud facilius ܠܛܝܢܝܐ „Latini" quam ܩܘܝܠܝܐ (cf. supra f. 55 r. Aquilinus) ex illis literis erui videtur.

Medi] ܡܕܝܐ. Mauri, opinor, nomine ܡܘܪܝܐ corrupto.

Seleucenses] fortasse Scelatiti Plin. H. N. V. 1?

Mazacae] seu Mazices, hodie أماشغ — Gallis: Imôchagh (Vivien de St. Martin), Amacher't (Hanoteau) —, qui vulgo طارق (sing. طرقي) audiunt.

Albani? s. Bardii? qui usque ad Thospitin? se extendunt] rectius hos omnes in Africa quaeremus. Nempe ܐܠܒܢܝܐ s. ܒܪܕܝܐ, qui ad ܬܘܣܦܝܛܐ usque

habitant, cum »Lamta" et »Lemtoûna" (Ibn-Khaldoun, Hist. des Berbers, trad. du b^on de Slane, Alger 1853, II. 104), deinde cum »Berdoa" (Leonis Africani Afr. Descr. L. B. 1632 p. 650) et »Messoûfa" (Ibn-Kh. l. l.) comparari possunt. Litera ܛ praeposita per Graecum τ e Phoenicio ת emanasse potest; de quo cf. Gesen. Monum. Phoen. p. 417.

nome] lege: nomen.

ab Ionibus] rectius: et quasi ab Ionibus.

Miletus?] ܡܝܠܛܘܣܐ, unde ܡܝܠܛܘܣ recuperandum videtur.

Sestus?] Sestum fortasse Abydo urbe Asiana confundit.

f. 1 v. *Arabes?*] ܐܪ̈ܒܝܐ. Adiabeni potius. Similiter in Hist. Misc. f. 189 v. col. 2. ܡܕܒܪܐ ܘܐܪܒܝܐ ܡܬܦܫܛܐ ܡܢ ܛܘܪ ܣܝܢܝ ܠܒܒܠ ܟܠܗ ܘܒܬܚܘܡܘܗܝ ܕܡܕܒܪܐ ܓܪܒܝܝܐ ܥܠ ܦܪܬ ܝܬܒܝܢ ܟܘܟܒܝܐ ܘܡܢ ܡܥܪܒܐ ܒܛܢܝܐ. ܘܡܢ ܬܝܡܢܐ ܓܒܢܝܐ. ܘܡܢ ܡܕܢܚܐ ܠܒܒܠ ܐܪ̈ܒܝܐ ܘܡܨܥܬܗ ܟܠܗ ܐܚܝܕܝܢ ܒ̈ܢܝ ܗܓܪ. »Desertum et Arabia »se extendit a monte Sinai in Babyloniam usque; et in finibus deserti sep»tentrionalibus ad Euphratem habitant Caucabeni [1]) et ad occidentem Bata»naei, et ad meridiem Gebanitae [1]), et ad Babyloniae orientem Adia»beni; et quae intermedia est regionem omnem occupant Hagaris filii." ܐܪ̈ܒܝܐ et ܐܪܒܝܐ ejusdem vocabuli ܐܪ̈ܒܝܐ formae corruptae sunt, quod interpretem Syrum, Adiabenen vernacule ܚܕܝܒ vocare solitum, fefellerit.

Elymaei] ܐܠܝܡܝܐ. Corrigendum videtur ܐܠܝ̈ܡܝܐ.

portas Ctesiphontis?] procul dubio sunt portae ad Euphratem sitae, quas unus Xenophon (Anal. I. 5 § 5) commemorat. Ergo pro ܩܛܝܣܦܘܢܐ scribendum esse suspicor ܕܟܣܢܘܦܘܢܣ »Xenophontis," quod nomen librario nostro plane ignotum fuerit. Etsi facilius erat ܕܩܛܝܣܦܘܢܣ »Ctesiphontis" restituere, quae tamen urbs nimis distat.

inter amnes] ut semper, in Mesopotamia.

Media Minor] Midian, opinor. Cff. »Madjaï" quos subegerunt reges Aegyptiaci dynastiae XII, auctore Chabas (Mélanges Égyptologiques) ap. W. Pleyte, la Religion des Pré-Israélites, Utr. 1862, p. 73; quo libro, caeteroquin permediocri, Aegyptiaca quaedam continentur a vo. do. C. Leemans probata.

ultra Cappadoces Iberes] lege: ultra Capp. ad dextram Armenii et Iberes sqq.

Sigani] ܣܝܓܢܘܣ. Hist. Misc. f. 192 r. col. 1 ܣܝܣܓܢ ܕܝܢ ܐܬܪܐ ܘܠܥܠܡܗ ܚܒܫܐ ܕܚܕܝܒܝܐ ܘܐܬܬ ܒܗ ܘܣܓܝܐܐ ܕܚܕܝܪܝܢ. »Porro Sisa-

1) Cf. Spruneri Atl. Antiq. tab. XX.

»gan regio et lingua huic propria; gens fidelis (i. e. Christiana); et gentiles »etiam sunt incolae." Attamen »Sisakan", ut Armenii dicunt, ad Iberiae meridiem est; cf. K. v. Spruner, Histor. Atlas, Byzant. Reich, östl. Blatt.

nebulae] ܥܢܢܐ; cf. Cast.-Mich. p. 639. Fortasse ܐܠܒܝܐ »Olbia" vel simile quid scribendum.

Corinthiacus] imo: Cithaeron.

Lyceus?] Lycaeus potius, in Peloponneso.

Siphnus?] Pro Siphno insula Sipylum montem prope Olympum situm repone (ܣܝܦܢܘܣ — ܣܝܦܠܘܣ).

qui exstant] proprie: qui illic sunt.

IN SYRORUM MALABARENSIUM HISTORIAM.

Volumen **1213** bibliothecae Lugduno-Batavae, cujus verba heic repetuntur, jam in h. t. pagg. 7 sq. descripsi. Scripturam imitatus sum in tab. B. spec. 12.

Vocales tam plene exprimere quam in ipso volumine fit, typorum inopia vetabar. Itaque ÷ (pĕtoh·) semel, in voce ܦܠܛܘܣ, puncto superiore expressi, deinceps, ne quae confunderentur, omisi. Idem feci in signis ∸ (rĕboç) et ⁚ (zĕqoph). H·ĕboç autem per ܶ, 'eçoç breve per ܘ݁, longum per ܘ݂ ad exempli fidem reddere potui. Quae etsi minoris momenti sunt in textu Syriaco, in nominibus tamen Dravidicis negligi non possunt. Horum ergo singulorum puncta in scholiis indicabo. — Porro notandae sunt literae lineola quasi occultante munitae. Has noli habere pro vicariis Indo-carshunicorum (resp. h. t. pagg. 10 sq., 91 et ann. 2), quorum soni, juxta indicem ab Anglo confectum, quemque vi. di. Rost comitati debeo, hi sunt: *nd*, *nR* = *nd*, *sh*, *r*, *n*, *l*, *r*, *t*, *ñj*, *ng*, *n*[1]). Nam et in spec. 11 tab. B praeter Carshunicas literas Syriacae lineola istiusmodi munitae leguntur.

De Christianis Malabarensibus Sti Thomae cff. imprimis J. S.

---

[1]) Auctore ipso viro eruditissimo, figuras in Diario Societatis Orientalis Germanicae publicandas mittam.

Assemani in Bibl. Or. vol. IV, pagg. 25 sqq. et 435 sqq.; Cl. Buchanan, Christian Researches in Asia, 3d ed. Edinb. 1812, pag. 99 sqq.; Ch. Swanston, a Memoir of the Primitive Church of Malayála &c. in Journal of the Asiatic Society, N°. II, Lond. Nov. 1834, et III, Febr. 1835; C. Ritter, Erdkunde Bd. V, Berl. 1835, 601 ff. 945 ff., qui pleraque ab illis dicta diligentissime collegit. Quod autem h. t. p. 8 affirmavi, in bibliotheca publica Amstelodamensi alterum voluminis nostri exemplar servari, minus recte dictum esse comperi; quanquam adsunt epistolae Syriacae satis prolixae a Thoma episcopo ad Schaafios scriptae, de quibus posthac in loco dicendum erit. Nihil fere, quod ad nostrum argumentum faciat, didici e libro: Missions in South India, by the Rev. Joseph Mullens, Lond. 1854 (e typographeo tamen Calcuttano).

vs. 11 sqq. *Anno* 52] Whish, Asiat. Journ. New Series VI (ap. Swanston II. 177) »the Jews say St. Thomas arrived in India in A. D. 52, and them»selves in the year 69."

dnus Thomas] de Thoma Indiae apostolo cff. ea imprimis quae Ritter in op. laud. post Neandrum (Kirchengesch. I) disputavit. Attamen qui de hoc argumento scripserunt, tria nimis neglexisse videntur. Quorum primum est priscorum saeculorum studium, apostolis Hierosolymitanis singulis singulas regiones assignandi (dum contra e Pauli epistolis ett. apparere videtur, illos ipsos ultra Judaismi fines Evangelium propagare noluisse). Porro attendendum erat ad commercium quod Mesopotamiam et Babyloniam cum India jampridem conjunxerat. Denique ad nomen Thomae Hierosolymitani, cujus fata in Malabarensium memoria cum apostoli historia facile coalescere poterant. — Caeterum heic locus non est de legendis Thomanis uberius disputandi.

Mailopuram] in exemplari ܡ cum pĕtoh', ܘ cum puncto inferiore ('éçoç longo). Deinceps eadem vox »Mailopù" cum zĕqoph scribitur. Lacroze ap. Ass. l. l. 449: Meliapora; Buchanan l. l. 125: Melapoor; Swanston II. 172: Mailápúr. Caeterum Thomas a Dioscoridis insula Cranganoram, deinde demum Meliaporam pervenisse dicebatur (Ass. 435, Buchanan, Swanston).

Moljokaren] Heic nulla puncta vocalia; at vss. 30 et 40 vocales o — o — a adduntur. Lacroze: Mavelicare; Buchanan 106: Mavelyear; Mullens 129: Mavelikurray (i. e. Mavelicarre).

Kurkajel] Indicantur ŭ — a — e. Lacroze: Calicut, quod nomen notissimum ex iisdem partibus quibus illud compositum esse apparet.

Iraveli] Indicantur vocales i — a — e — i. Buchanan 125: Verapoli; Lacroze: Ignapeli.

Gukamaclam] Vocales ŭ — a — a — a. Lacrozii Mangalan?

Neruam] Vocales e — a. Lacroze: Naranam; Swanston II. 174 ann. *: Neranum.

Tirûbokur] Vocales i — û — o — u. Lacrozii Tecancute ?? An potius Travancore (Swanston: Travancôr)?

Malabar] Exemplar ubique: Milibar.

vs. 11 sqq. *Manikbosr*] Vocales a — i — o. De persecutione Brachmanica et fuga in ripam Malabaricam et reliqui narrant; noli ergo de Manichaeo homine cogitare.

familiae vere Christianae] ܒ̈ܬܐ; fortasse coetus s. ecclesiae intelligendae.

fidem orthodoxam renegarunt] videtur ergo Gnosticismus vel Manichaeismus vel etiam Arianismus e Babylonia irrepsisse.

vs. 21 sqq. *metropolitae Edesseno*] vix credo, quoniam nihil de hac re tradunt scriptores Edesseni; at videntur Edessae nomen celeberrimum, ubi nullum exstaret, in auxilium vocasse. De somnio nihil apud caeteros.

ad catholicum Orientis] qui Babyloniae, Assyriae, denique Christianis Sasanidarum imperio subditis praeerat, quemque a Thoma apostolo et ipsum dignitatem derivasse tradebatur. Alii (Swanstou II. 176) Eustathium Antiochiae ep. nominant.

et mercatoribus suis] apparet heic societatis Syro-malabaricae imago, quippe quae praeter clericos et mercatores, homines multarum rerum peritos, agricolas fere et piscatores complectebatur. Syro-malabaricam dico, non quasi praesertim e Syris compositam, sed quia Christianismo Syriaco imbuta erat; cum paucis enim e Babylonia caeterisque regionibus oriundis, permultas indigenas in illa ecclesia commistos fuisse constat.

et collocuti sunt] imo scribendum est: et verba ejus.

Thomae Hierosolymitano] »Thomas Cana" Lusitanis audit (Lacroze apud Assem. l. l. 442 sqq.); quod nomen vitio typographico in »Cama" (Swanston l. l.) mutatum esse videtur. Wrede (Asiat. Researches VII) »Thome Cannaneo" ab aliis Lusitanis accepisse videtur; unde »Canaanaeum" (»Cananaeum" et Assem. 27 e Basnagio et Semedo profert) eruere et cum nostro »Hierosolymitano" comparare licebit. De Manetis discipulo Thoma minime cogitandum est (Assem. 28 sq. et Flügel, Mani, s. Lehre u. s. Schriften u. s. w. Leipz. 1862, 174 N. 62); licet ipsum Manetem رسالة هند العظيمة, ad Indos scripsisse contendant (Fihrist al-'olûm ap. Flügel 73). Armenus et Arianus noster appellatur (Swanston 176); quo jure, nescio, nisi forte ܐܪܡܝܐ et ܐܪܝܐ ex ܐܘܪܫܠܡܝܐ corrupta sint. Arianum certe Orientis catholicus in Indiam non emisit.

vs. 31 sqq. *Hierosolymis et Bagdado et Nineve*] sive ex omnibus regionibus Aramaeis.

anno Domini 345] »The native historians, however, from their own

»annals and traditions recount, that up to the year of our Lord 345, after »the first propagation of Christianity by St. Thomas, there were no foreign »bishops or priests amongst the Christians of India; and that they had but »a few places of worship built after the form of the Hindû pagodas of the »country, till Mar Thomas, by the direction of Eustathius, bishop of An»tioch, assumed charge of their church, and introduced amongst them »»several bishops and priests, as also many Christians, men, women, and »»children, from foreign countries"" (Swanston, II. 176).

vs. 41 sqq. *S·erkun*] Vocales e — ŭ indicantur. Swanston (II. 181) e Lacrozio: Sharen Permaul (i. e. Permâl s. Perumal).

Kûramaklûr] Una vocalis û in fine. Lacroze ap. Ass. IV. 449: Caramalur.

patres Syri] primum fidei catholicae, deinde, postquam Syri Orientales Nestorii causam amplexi erant, ut vulgo ajunt, Nestoriani. Attamen metropolita qui hujus saeculi initio fuit, et Nestorium et Chalcedonenses in fidei confessione Anglis oblata damnavit (Buchanan 117); quod nemo nisi Monophysita facere poterat.

catholici Orientis] hic titulus tum maphriano Jacobitico (cf. Ass. B. O. II in diss. de Mon.) tum catholico Nestoriano (id. IV. 620) additur.

vs. 51 sqq. *dnus Sapores et dnus Pheroses*] S·abûr et Pirûz· sine punctis vocalibus appellantur: nomina Persica. Alii Saulum et Ambrosium a patriarcha Nestoriano delegatos et a Jobo quodam mercatore anno 825 Babylone Quilonem ductos esse affirmant (Swanston 178), alii Saporem et Perozem (s. Pherozem) cum nostro enuntiant, at perperam, quantum video, in annum 922 relegant (Assem. 442). Noster annum 823 indicat. Sebarjes·û' dici videtur, qui illic Jobus audit.

Kulam] Vocalis ŭ sola significatur. Coulan, s. Quilon, scribere solent.

S·akîrbîrtî] Indicantur a, î secundum ac tertium. Regis nomen apud caeteros non legitur.

sibi expetiverunt] adde: in qua ecclesiam sibi exstruerent et urbem sibi conderent.

post illos dies] rectius: post illorum dies.

anno fere 1500 venerunt Franci fraudulenti] Francorum nomen expeditionum cruciatarum tempore inter Syros vulgatum, etiam apud Barhebraeum Europaeos homines significans, heic Lusitanos designat, qui anno 1498, Vasco de Gama duce, advenerunt. De horum historia cf. J. de Barros, Asia, Ven. 1562 et saepius edita. Quod fraudulenti (ܢܟ̈ܠܐ) appellantur, ex more hoc fit jam antiquo (cff. pagg. 6, 82, 85). Contra apud Theophanem ad annum mundi 6121 Athanasius quidam vocatur κακοῦργος τῇ τῶν Σύρων ἐμφύτῃ κακουργίᾳ, ac notum est, jamdiu antea Syros a Romanis in contemptu habitos fuisse.

vs. 61 sqq. *Abraham*] qui tamen, auctore Assem. B. O. IV. 447, jam anno

1578 Nestorianos in tertia synodo Goae habita damnavit. Papam Romanum etsi diserte agnoverat, a quo etiam Angamalae archiepiscopus creatus fuerat, tamen Lusitanorum insidias expertus est (Swanston II. p. 184).

episcopus quidam Francus] Alexes de Menezes, qui anno 1599 synodum Diamperiensem habuit, ubi Syrorum libros concremavit, ritus et consuetudines atque ipsam doctrinam mutari imperavit.

Ouqrîn] cum û — i, vulgo Cochin.

aureorum duplicium] Hispanice: »doblones de oro."

vs. 71 sqq. *per annos* 52] nempe ab anno 1601 ad 1653; Ass. B. O. IV. 447.

Ignatium] sic etiam ea documenta Malabarica quae Swanston (189) vidit: caeteri, eodem auctore, »Attilam" dicunt. Assem. l. l. »Ahatallam" vocat. Idem nomen est, de quo jam supra ad Libr. Chal. f. 53 v. vidimus; ubi adde »Aithalem servum" e Scaevola jureconsulto l. 24 D. de lege Corn. de falsis 48: 10. Secundum Assemanum »audiverant Nestoriani, A. episcopum, quem a patriarcha »suo petiverant, in Lusitanorum custodia detentum interiisse." Swanston 190: »the fate of Mar Ignatius was never known" etc.

per diaconos Syros] nam presbyteros et episcopos indigenas Menezes ille omnes deposuerat.

Mûtums'erî] vocales û — ŭ — e — i. Swanston 189 sq.: Alanghât; Assem. l. l.: »conspiratione facta in Matanger; Rapolino et Mangate, Thomam de »Campo ex archidiacono episcopum proclamantes, a duodecim presbyteris »illum consecrari curarunt."

nec iis qui istorum semina spargerent] corrige: nec eum illorum progenie progeniem suam.

vs. 81 sqq. *Francorum episcopus*] Franciscus Roz, de Societate Jesu. Pro episcopo heic ܒܝܫܦܐ legitur, quod est Lusitanicum »bispo." Pronuntiatio cum litera ܫ, nisi forte et ipsa Lusitanica est, e Sanscritico *vishpa* »domino" oriri potuit.

Amirol] vocales a — o. Non est Hispanicum »almirante", sed Batavum »amiraal"; intelligitur autem Batavorum dux, Rijklof van Goens, qui anno 1663 Cochinum expugnavit. Cff. Ph. Baldaeus, Beschrijving der Indische kusten Malabar ende Choromandel, Amst. 1672, p. 120, et Valentyn, Oud en Nieuw Oostindiën, IV. 308. Caeterum et aliis illorum temporum ducibus hunc titulum »amiraal" perperam tribuunt Indiae Batavae indigenae in carminibus historicis.

vs. 91 sqq. *Gabriel*] Ass. l. l. anno 1709 Gabrielem Adorbiganae metropolitam in regionem illam penetrasse dicit; cujus fidei professionem in ecclesiae Romanae gratiam scriptam vide ibid. p. 299 sq.; deinde autem, anno 1716, larvam, ut ait ille, exuisse.

vs. 101 sqq. *reduceat*] lege: reduceret.

quadraginta duo] corrige: quadraginta duae ecclesiae.

Fransciscanorum?] ܕܣܢܦܘܠܘ. Sine dubio »San Pablo", i. e. Stus Paulus, indicatur; attamen utrum Franciscani an Dominicani an forte Jesuitae Sti Pauli ecclesiam in urbe Goa occupavissent, non inveneram. Romae enim, quantum scio, soli Benedictini et Cistercienses ecclesias Paulinas habent; quorum neutri cum argumento nostro quadrant. Postea vero e cod. Acad. Reg. (de quo vide v. cl. Weyers in Catalogo nuper a vo. do. de Jong edito sub num. 8), quinam sint, didici, quum J. H. Schaaf in epist. d. 12 Apr. 1752 scripta p. 14 ad Sancto-paulitarum nomen Jesuitas explicandi causa adscripserit.

domini nostri] alloquitur XVII viros Societati Indicae Batavae moderandae, quorum causa jam ante annum 1729 hujuscemodi libellum Carolo Schaaf misisse videtur; nam in epistola hujus ultima illo anno data episcopus monetur, ne Malabarica mittat librorum exemplaria, quippe quae viri docti nostrates non intelligant; atqui documento nostro exemplum Malabaricum additum est.

praefectus] ܩܘܡܘܕܘܪ. Lusitanis: comodore, Batavis: commandeur, qui titulus erat praefecti Cochinensis.

IN LEGES SAECULARES.

De codice Musei Britannici 14528 jam dixi pagg. 43 et 66. Scripturam ejus partis quae et leges nostras continet, pro antiquissima saeculi VI habere nullus dubito, etsi colophonis testimonium aegre desideramus. Fol. 228 recto post ea quae jam edidi, haec librarii verba leguntur: ܫܠܡ ܠܡܟܬܒ(ܗ) ܒܟܘܪܣܐ ܗܢܐ ܣܕܪܐ ܕܩܪ̈(ܝ)ܢܐ ܕܟܬܒ̈ܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܘܢܡ̈ܘܣܐ ܘܦܘ̈ܩܕܢܐ ܥܠܡ̈ܢܝܐ ܕܗܘܘ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܘܠܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܘ...[1]) ܡ̈ܠܟܐ ܡܗܝ̈ܡܢܐ ܘܙܟ̈ܝܐ ܘܪ̈ܚܡܝ ܠܐܠܗܐ. ܕܢܗܘܐ ܕܘܟܪܢܗܘܢ ܠܒܘܪܟܬܐ ܘܨܠܘ̈ܬܗܘܢ ܥܠ ܐܪܥܐ ܘܥܠ ܥܡܗ܆ ܘܟܬܘܒܐ ܕܟܬܒ ܢܫܟܚ ܪܚܡܐ ܒܝܘܡ ܡܐܬܝܬܗ ܐܡܝܢ.ܘ.ܘ.ܘ.ܘ. ܫܘܒܚܐ ܠܬܠܝܬܝܘܬܐ ܐܡܝܢ.ܘ.ܘ. "Finis scribendi in hoc volumine "ordinem lectionem Sacrorum Librorum et leges et constitutiones "saeculares, quae factae sunt a Constantino et Theodosio et (Leone) "regibus fidelibus et victoribus et Dei amantibus, quorum memo"ria benedicta sit et preces eorum pro terra Illiusque populo (offe"rantur). Et scriba qui scripsit misericordiam assequatur die adventus "Illius; Amen. — Gloria Trinitati; Amen."

1) Literae tres quatuorve erasae.

Qui libellum Syriace vertit, vel fortasse hinc illinc collegit (nam sunt disjecta alicujus doctoris membra), ipse juris Romani peritissimus non erat. Quod in eodem volumine lectiones ecclesiasticas indicaverat, pro argumento erit ubi contendo, in clericorum vel monachorum usum codicem exaratum esse.

Sermonem suum in titulo Aramacum vocat; verum etiam in codice anni 411, Mus. Brit. **12150**, lingua Aramaea Graecae opponitur (Euseb. de Mart. Pal. ed. Cureton, Lond. 1861, p. ܩܠ). „Romana" quae in titulo appellatur, Graeca Byzantina esse nequit, sed Latina est, uti etiam in cod. Sanctogerm. 38 Parisino Acta synodi Carthaginiensis e sermone Romano in Graecum (Ionicum), hinc autem anno 998, i. e. nostro 687, in Syriacum translata esse legimus (Reliq. Jur. Antiq. Eccles. ed. de Lagarde, Lips. 1856, p. ܩܕ). Obstare videntur vocabula Graeca in versione nostra obvia, quae cum loquendi usu juridico satis conveniunt; nec tamen homo noster in ejusmodi studiis ipse versatus esse videtur. Itaque exemplar Graecum inscriptionem habuisse opinor, qua seu jure, sive injuria e lingua Romana (ut Byzantini, v. c. Theophilus in paraphrasi Inst. Just. I. 11, pag. 110 Reitz Ῥωμαϊκὴν φωνὴν dicunt) in Graecam conversum esse diceretur; Syrum autem pro Graeca suam Aramaeam substituisse.

In Pandectarum praefatione, constit. „Omnem" de concept. Digest. ad Theophilum c. s. § 7 commemoratur „Berytiensium pul„cherrima civitas, quam et Legum nutricem quis appellet." Atqui complura in hisce commentariolis provinciae alicujus Semiticae et montanae mores prodere videntur. Ergo haud absonum erit conjicere, libellum Graecum a nescio quo discipulo scholae Berytiensis in Phoenicia e praeceptoris ore collectum, deinde seu Hierapoli (ubi altera cod. **14528** pars exarata est) sive in alia Syriae vel Mesopotamiae urbe Syriace redditum esse. Collectorem Latini sermonis nomine sese jactare, quippe quo ipsae leges scriptae essent, etiamsi Beryti Graece docebatur, non est quod miremur. Reliqua videant qui in historia juris Romani vitae tabernaculum posuerunt.

f. 192 r. *relinquit*] videtur ܐܪܦܝ (Aphel a ܪܦܐ) in hac re verbum proprium esse. Jam in hac prima paragrapho apparet, auctorem, quod dicendum

haberet, haud satis perspicuo dixisse. Intelligimus autem, etiamsi quis testamentum faciat, filias tamen justa haereditatis parte minime privari. »Filios" initio dixi, quia a liberis, quo nomine et nepotes comprehenduntur (cf. l. 6 D. de test. tut. 26: 2) heic fortasse distinguendi sunt.

Deficientibus] heic nova paragraphus incipit; et post vocem *licet* lineola deleatur.

f. 192 v. *vel ex secundo gradu ctt.*] sensum restitui, ubi Syrus: a primo autem gradu vel secundo ctt., quod nihil est. Non enim pro re nata mulieres sive a primo sive ab alio inde gradu prohibebantur, sed a secundo semper incipit exclusio. Itaque in versione mea haec verba *ex secundo gradu* ctt. a voce *mulieres* pendere existimes, qualem fere sententiae fabricam Graecus habuisse videtur.

cognatorum] corrige: parentum (ܠܐܒܗ̈ܬܗܘܢ).

quando intestati decedunt] ii qui subsequuntur.

Hic est gradus primus] nempe in proxima sententia notionem Romanam per loquendi usum Semiticum illustraturus est; at gradum primum agnatis confundere videtur.

semen purum] locutio Semitica genuina, quae unius viri progeniem »per »virilis sexus personas" significat.

quasi primogenitum] i. e. ut Semitae primogenitos considerare solent, quasi haeredes proximos (cf. liber Geneseos).

genere proximus] Syrus: genus proximum; at vide scholion ad Lib. Chal. f. 37 v. *falsarum doctrinarum asseclas.*

quasi semen] nam dicitur quidem »mulieris semen" (v. c. Gen. 3: 15), attamen locutione minus propria.

eorum quorum genus ctt.] Syrus: genus quod post proximum venit, ut supra.

instrumenta ejus rei testes] ܚܐܪܘܬܐ »emancipationis instrumentum." Rom. 8 : 21 pro ἐλευθερωθήσεται — εἰς τὴν ἐλευθερίαν κ. τ. λ. legitur ܢܬܚܪ̈ܪ — ܚܐܪܘܬܐ. Ergo nec illic »libertatem" indicat, quod e Graeco effecit Cast. pag. 318 Mich., — acsi ܚܐܪܘܬܐ scriptum esset et nomen ad paucissima ejusdem formae abstracta pertineret; — sed ubique »id quod emancipat, vel, quo emancipatur", ergo et ipsam emancipationem ejusque instrumentum significat.

f. 193 v. *haeredes fiunt cognati*] qui latiore sensu ita dicuntur, sive et agnati et cognati; uti legitur in Inst. Just. III tit. 2 § 1 »sunt autem »adgnati per virilis sexus personas cognatione conjuncti, quasi a patre cognati."

Si quis testamentum] lex Fusia Caninia, quam sustulit Justinianus (Cod. VII tit. 3; Inst. I. 7).

f. 194 r. *possintne minores testari*] corrige: quinam minores testari possint.

tutoris — curatoris] notentur verba propria ܐܦܛܪܘܦܐ et ܩܘܪܛܐ.

f. 195 r. *per scribam*] ܥܠ ܐܝܕ̈ܝ ܡܟܬܒܢܐ. Notarius publicus esse debet, qui (v. c. in Nov. 44) Latine tabellio vocatur, Edessae autem ܢܘܛܪܐ,

a ܟܬܘܒܐ probe distinguendus (resp. h. t. p. 67), nisi forte ܣܦܪܐ pro urbis graphiario (Stadtschreiber, gemeentesecretaris) habendus est.

f. 195 v. *magistratus municipales*] etiam Theoph. Inst. I. 20, p. 167 Reitz magistratus in provinciis *στρατηγούς* vocat, praesides autem provinciarum *τοὺς τῶν ἐπαρχιῶν ἄρχοντας*.

ejus mandatis renituntur ctt.] l. 1 C. de ingratis liberis 8 : 50 »filii contumaces, qui parentes, vel acerbitate convicii, vel cujuscunque atrocis injuriae dolore pulsarunt" (constitutio Valentiniani, Valentis et Gratiani).

hac lege licet] de hac lege certe in jure Justinianeo sermonem non esse didici, quippe quae liberos ingratos omnino exhaeredare sinat.

f. 196 r. *ne testamenti statuta a filiis turpibus irrita fiant*] voci ܕܢܡ̈ܘܣܐ puncta pluralia demenda sunt, atque ita vertendum: ne leges a filiis injuriosis adhibitae (s. invocatae) testamentum irritum faciant. Et supra pro turpibus filiis injuriosi substituendi, nam ܡܨܥܪܢܐ ex analogia grammatica est is qui injuriam facit.

turpes personae] est in Digestis titulus (3 : 2) »de his qui notantur infamia". Libertate quidem gaudent illi, attamen haeredes fieri nequeunt praetermissis ingratis liberis.

f. 196 v. *jus liberorum*] quod etiam extensum est a Justiniano, l. 2 C. de jure liberorum 8: 59. Lex erat Papia Poppaea.

sub rege] proprie: quod regno (i. e. curiae regiae) subjectum sit. Vox ܡܠܟܘܬܐ eodem sensu f. 226 r.

cedere vel alienare] rectius: pignori dare, vel donare (ܡܫܟܢܘܬܗ ܐܘ ܡܘܗܒܬܗ).

f. 197 r. *i. e. ab intestato — i. e. ex testamento*] haec, uti plura etiam in parenthesi posita, explicandi causa addidi.

fundi] ܩܢܝܢܐ. Quae hinc deinceps »opes et fundos" dixi, f. 195 v. per bona et possessiones reddidi.

δωρεάν] ubique pro donatione, ut etiam Theophilus, Instt. Just. l. 2, p. 16 Reitz.

f. 197 v. *repudium*] Theoph. I. 10, p. 103 Reitz *ῥεπουδίῳ διαλύσασα γάμον*.

turpem reddat] l. 1 C. de sec. nupt. 5 : 9: »si qua mulier nequaquam luctus religionem priori viro nuptiarum festinatione praestiterit, ex jure quidem notissimo fit infamis." Heic non vocatur ܡܨܥܪܢܝܬܐ »injuriosa", sed ܡܨܥܪܬܐ »infamis reddita".

memoriam — servavit] »lugere" Romani dicunt; verum in verbo ܚܟܡ, quam formam caeteroquin non inveni, non lugendi, sed sapiendi, sobrietatis, fortasse etiam castitatis notio inest.

provinciarum praesides (judices)] ܕܝ̈ܢܐ ܕܐܦܪ̈ܟܝܐ. Eadem judicis vox et posthac saepius recurrit; cff. שפטים, judices et ipsi, qui Carthagine pro nostris magistratibus erant. Municipales magistratus heic ܕܝ̈ܢܐ ܡܕܝܢ̈ܬܝܐ

»primates in urbibus" vocantur; nec videtur noster certis munerum titulis et sibi constantibus usus esse.

f. 198 r. *dotis suae haeredes*] vix haec intelliges; cujus enim dos exstat, haec viro nupsit, nec amplius in patria potestate versatur. Nisi forte mos referatur Orientalis.

possessionis] fortasse: fundi.

αὐθεντίᾳ] Theophilus in Prooem. Inst. p. 5 R κατὰ τὴν αὐτοῦ αὐθεντίαν »pro ipsius auctoritate."

praesidem] Syrus iterum: judicem.

quantum satis sit — solvendum] ܡܣܬܘܬܐ »sufficientiam" (le montant, den Betrag, the amount); cf. Mich. ad Cast. p. 513.

f. 198 v. *Etsi jure*] fortasse intelligenda est quaestio, possitne illud jure fieri; ad quam deinde respondetur per affirmationis ellipsin: »jure quidem, at justius etiam" ett.

periodeuta] qui et chorepiscopus.

senioribus] ܩܫܝ̈ܫܐ, dum paulo ante presbyteri ܩܫܝ̈ܫܐ audiunt; itaque dubito utrum et heic presbyteri, an potius pagi seniores s. proceres (זקנים, الشيوخ) dicantur. L. 1 C. de his qui in ecclesiis manumittuntur 1: 13: »Jam»dudum placuit, ut in ecclesia catholica libertatem domini suis famulis prae»stare possint, si sub aspectu plebis adsistentibus Christianorum antisti»tibus id faciant" (constit. Constantini).

peculium ejus manumitti] Syri verba ad literam reddidi, quamvis non sit formula Latina.

nummo tradito] νομῇ potius, i. e. possessione; cf. Theoph. Inst. Just. I. 26 § 9 et IV. 15 p. 895 Reitz. Usumfructum heic dici opinor; cf. v. c. l. 28 C. de donationibus, 8 : 54.

f. 199 r. *καταγραφήν*] videtur alterum ejusdem rei nomen, seu definitio accuratior esse, nempe donationis instrumentis quibuscunque intelligendis.

nummum (bis)] rectius: νομήν, possessionem.

extraneus] ne corrige: extraneis, sed: extraneo.

purpureas regias ett.] crimen majestatis est; cff. l. 7 § 2 D. ad legem Jul. maj. 48: 4; l. 20 C. de h. qui accus. n. poss. 9: 1; l. 7 § 1 et 8 § 1 C. ad l. Jul. maj. 9: 8; maxime autem l. 1 C. nulli licere in frenis ett. 11: 11 (constit. Leonis).

f. 199 v. *servorem*] lege: servorum.

Patrem servi . . . . lex jubet] sic saepius et infra, ubi nos »sinendi" verbo utimur. Paragraphi textum emendandum esse constat, sed variis modis hoc fieri potest. De sensu vix dubito.

τῷ νομικῷ] jureconsulto; cf. Theophil. Inst. I. 10. p. 90 Reitz.

per scribam] ܒܝܕ ܟܬܘܒܐ. Heic scriba privatus; cff. quae scripsi ad f. 195 r.

diserte] ܦܪܝܫܐܝܬ. Similiter f. 198 v. ܐܢ ܠܐ ܢܥܒܕ ܦܪܝܫܐܝܬ ܕܦܩܘܠܝܘܢ »si peculii discertam mentionem non fecit."

f. 200 r. *illa ab ejus potestate libera*] at ipsis nuptiiis patriam potestatem sublatam fuisse nemo nescit.

ἐπιτροπήν] apud Theophilum et caeteroquin hac voce tutela indicatur, et *ἐπίτροπος* tutorem significat. Heic autem et in proxima paragrapho manifesto de mandato et mandatario sermo est.

ἐντολικόν] explicatur per ܦܘܩܕܢܐ; mandatum etiam *ἔνταλμα* vel *ἐντολή* vocatur (cff. titulus Instit. Just. III. 26 ap. Theophil. ed. Reitz et ibid. Gothofredi annotatio).

f. 201 r. *quae dotem non habet*] nimirum »ubicunque matrimonii nomen »non est, nec dos est" (l. 3. D. de jure dotium 23: 3); nec igitur mulieris bona, sed vinculum quo cum viro conjuncta est hoc loco spectatur; seu more tantum Semitico nupsit, sive ex lege Romana justum matrimonium exstat. Etiam in Justiniani Novellae 154 (Authent. Coll. IX. 37) praefatione haec legimus: »Praeter opinionem incertus ad nos rumor pervenit: quod hi »qui Mesopotamiam et Osdroenam (i. e. Osrhoënam) provincias incolunt, illi»citis se jungere ausint nuptiis: et Romanas leges, neque non interminatas »in iis poenas veteres simul et novas transgrediantur, in illicitas ac prohi»bitas incidentes nuptias, dum vicinis et adjacentibus populis morem gerunt. »Caeterum nos nihil quicquam horum credidimus ett." Attamen rem pervestigari et extremum, si quid hujus generis factum sit, supplicium delinquentibus inferri jubet imperator! Itaque mirari noli, si apud Syros etiam illae uxorum nomine gaudent, quorum nuptiae ex lege Romana nullae sunt, et discrimen fieri inter uxores quae dotem vel habeant vel non habeant.

f. 201 v. *sunt vero illius fratres*] s. adsunt. Interpunctio major in textu Syriaco delenda est.

Deficiente patrum linea] parentum potius, vel patris et avi, cujus progenies proxime praecedit; et parentes alicujus a nostro fere ubique ܐܒܗ̈ܘܗܝ, vocantur.

f. 202 r. *arrhabo*] s. arrha; quae etiam apud Theoph. III. 23 init. *ἀρραβών* audit.

καταγραφήν] cf. scholion ad f. 199 r. (»acte van overdragt").

sex menses dierum] i. e., nisi fallor, non certos anni menses, verum sex mensium periodum.

f. 202 v. *ἁπλῇ ὠνῇ*] hanc formulam caeterum non inveni; cf. etiam f. 223 r.

f. 203 r. *Sin etiam ab avo ctt.*] nempe filio a patre emancipato, avus ad emancipandum non compellitur.

uxoris juvenis] ܐܢܬܬ ܛܠܝܘܬܗ. Respondet apud Joelem (1: 8) ܒܥܠ ܛܠܝܘܬܗ בעל נעוריה. Sunt ergo uxor quae virgo nupsit, et maritus cujus haec prima uxor erat. Cf. de constructione nominis quod alterum in genitivo regit cum suffixo disputatio mea de carm. Jacobi Gen. XLIX, L. B. 1858,

p. 44 et ibid. annot. 108, et exemplis ibi laudatis addatur Ps. 45: 7 כסאך אלהים (quocum cff. 1 Chron. 28: 5 et 29: 23). Heic vero non erat quod sic verba construerent, quoniam formula erat notissima; etsi quidam male vertunt: de marito juventutis suae, aut similiter. Bene Alexandrini: *ἐπὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν.*

f. 203 v. *nummum — nummus*] resp. scholion ad f. 198 v. *nummo tradito.*

ἐκδίκῳ] civitatis defensori; cf. Theophil. Inst. I. 20, p. 167 Reitz.

f. 204 r. *commentarios, i. e. ὑπομνήματα*] ܥܘܗ̈ܕܢܐ, ea quae memoriae causa scribuntur. Etiam ap. Theophil. I. 12, p. 134 R *ἐπὶ ὑπομνημάτων πραττομένων ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος τοῦ προσφόρου* »per acta quae fiunt apud magistra»tum competentem."

annonas] tributum imperatori solvendum, de quo amplius exponitur in f. 225 v. sq.

διάλυσιν] rerum divisio a Theophilo II. 1 init. *τῶν πραγμάτων διαίρεσις* vocatur; *διαλύσεως* autem vocabulum non inveni.

f. 204 v. *parti quae statuta est*] rectius partic. act. Intelligi videtur: parti quae (foedus) affirmat, sustinet, seu tuetur. Cf. f. 211 r.

rem habet] proprie: viri servi uxor est, uti jam vidimus, Syros de matrimonio lenius judicare quam veteres Romanos, qui tamen Christiani facti, testibus imperatorum constitutionibus, humaniore sermonis usu conspicui fiunt.

παραγγελίας] vocabulum apud Theophilum non invenitur, at videtur praesertim de in jus vocando adhibitum esse. Heic tamen sermo est de muliere admonenda. Sic etiam infra.

ἐναπόγραφον] vocabulum quomodo interpretandum sit, discitur ex l. 18 C. de agric. et cens. et colonis 11: 47: »agricolarum alii quidem sunt ad»scriptitii, et eorum peculia dominis competunt: alii vero ctt." Ibid. l. 6: »omnes omnino fugitivos adscriptitios ctt." Ibid. l. 12: »si quis igitur ex »memoratis fugitivis apud quemlibet fuerit repertus, duodecim libras argenti »fisco nostro inferat detentator: ipsi autem cujus fuerit, praeter eundem »fugitivum, alterum etiam ejusdem aestimationis inferre decernimus." Constitutio est Arcadii et Honorii, qua nostra durior et fortasse antiquior est.

ἡγεμόνι] magistratui, opinor, municipali, qui f. 195 v. *στρατηγός* vocatur.

f. 205 v. *Sin voluntas est — illud ostendit*] haec omnia delenda, atque ita vertendum est: Sin voluntas est patri vel avo ipsius, legatum assumendi, quod alter ille reliquit filio filiaeve, judici hoc significet, ostendatque, egenum (ܡܣܟܢܐ) se esse; et ille ctt.

f. 206 r. *eductione*] ܕܠܐ. Videtur heic pro Graeco *ἀγωγή* adhiberi, quod actionem significat.

ἑκατοστόν] quid sit, penitus ignoro; fortasse mendose scriptum est.

γνώμην suam ostendere] voluntatem s. consilium; sic etiam Theophilus I. 15, p. 140 Reitz: *τὴν τοῦ τελευτήσαντος γνώμην ἀναπληρῶν* »defuncti volunta»tem implens."

f. 206 v. *eorum socius fuerit*] corrige: pro iis fidejusserit (ܚܠܛ ܥܠܝܗܘܢ).

λῃστήν] ܠܣܛܝܐ; לסטים Targ. Talm.

vel vindicibus] ܠܬܒܘܥܐ, qui hominem in jus vocent.

mariti memorem esse] ܐܬܥܗܕܬ. Resp. schol. ad f. 197 v. *memoriam servavit.*

f. 207 r. *si quis alterius nomine — vendit*] bis corrige: emit et ܙܒܢ puncto superno, nisi forte pro simplici qùs·oj habendum sit, quod in codice ineuntis saeculi quinti valde dubito, depriva. Porro pro venditore emptorem pone, et hominem quem in parenthesi emptorem dixi, cum potius arbitrare, cujus nomine emptum est. Sic demum paragraphus intelligetur.

νομῇ] sine dubio; cf. scholion ad f. 198 v. *nummo tradito.*

nam ubique ett.] rectius: nam ubique ἡ νομὴ quaeritur et (ab eo qui usumfructum habet) annonae solvuntur.

f. 207 v. *donec ei restitutum sit*] sic Syrus, at melius dixisset: donec aliter restitutum non iri apparuerit.

f. 208 r. *ἀγωγάς*] actiones. Theoph. IV. 6 p. 783 Reitz: ἃς δίκας ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι, ταύτας ἀκτίωνας καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. εἴρηνται δὲ ἀγωγαὶ παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ἀγνώμονας (improbos) ἐπὶ τὸ δικαστήριον. Resp. scholion ad fol. 206 r. *eductione.*

fidejubere] sic omnino vertendum et dubii nota delenda esset, nisi ea quae sequuntur aliud docere viderentur, nempe heic sermonem esse de uxore in nulla causa semetipsam interpositura, e quo verbi ܚܠܛ „miscendi" usu ipsa profluxit fidejubendi significatio.

f. 208 v. *agrum*] ܩܘܪܝܬܐ; fundum potius.

usumfructum] ܥܠܠܬܐ sing. numero; proventum vel fruges. Eandem vocem num. plurali redeuntem per „proventûs" reddidi.

f. 209 r. *filium naturalem*] ܒܪ ܚܝܘܗ, non illegitimum, sed ex ipsius semine natum.

f. 209 v. *παραγγελίαν*] heic intelligitur de homine in jus vocando; cf. scholion proximum.

quatuor menses] aliter Justinianus in Nov. Const. 53 cap. 3 „ut reo in „jus vocato post libelli dationem viginti dierum induciae dentur." Ibi in § 1: „sancimus igitur dum admonitio oblata fuerit alicui, modis omnibus „offerri libellum, et non secundum antiquitatem decem solummodo dierum „habere eum qui admonetur, inducias: sed duplices, hoc est viginti, ut sive „repudiare voluerit, sive etiam cum eo alium judicem petere, licentiam „habeat hoc facere, ett." Ergo quatuor illi menses e Syriaco more repetendi esse possint.

Julius aut October] constit. Valent. Theod. et Arcadii (l. 7 C. de feriis 3: 12): „illos tantum manere feriarum dies fas erit, quos geminis mensibus ad „requiem laboris indulgentior annus excepit: aestivos fervoribus mitigandis: „et autumnos fructibus decerpendis ett."

tempora quae legibus dantur] l. 1 C. de dilationibus 3: 11: »quod hac »ratione arbitramur esse moderandum: ut, si ex ea provincia, ubi lis agitur, »vel persona, vel instrumenta poscantur, non amplius quam tres menses »indulgeantur: si vero ex continentibus provinciis: sex menses custodiri, »justitiae est. In transmarina autem dilatione, novem menses computari »oportebit." Est constitutio Diocletiani et Maximiani.

praesidis provinciae] Syrus: judicis provinciae, ut semper.

προθεσμίας] pro tempore constituto eadem voce utitur Theoph. III. 19 p. 659 Reitz.

dies posita?] ܕܦܣܛܠܘܣ; vocabulum, nisi fallor, quam maxime mendosum. Fortasse »differendi" verbum Latinum inest, vel »diei constitutae" locutio.

f. 210 r. *προθεσμίας ergo*] cf. l. 13 § 2 C. de judiciis 3: 1: »si quidem pars »actoris cessaverit, quatenus multiplici dilatione reus fatigetur." Nam poterant actiones ideo instituere, ut absentia sua et perpetuis dilationibus alteram partem vexarent, cujus incerta redderetur possessio vel etiam libertas; et hae sunt quas noster »actiones *προθεσμίας* (s. dilationis) ergo" appellat.

tertia vice irritam facere leges non sinunt] sed, ut fere exponitur in lege modo laudata, judex etiam sine actore causam cognoscit et liti terminum imponit.

f. 210 v. *qui semen eliciunt*] ܐܒܐ ܪ̈ܡܝܐ. Propter ea quae proxime praecedunt, de Gen. 38: 9 cogitabam; cf. etiam Cast.-Mich. p. 866, ubi ܪ̄ ܕܐܪܒܐ in ܪ̄ ܕܓܪܒܐ mutandum est. At rectius Hebraicum רמה (Pi.) »fallere" et רמיה »fraus" comparabitur et lex Cornelia de falsis intelligetur, cujus legis poena (Inst. Just. IV. 18 § 7) in liberos revera deportatio est. De flagris nihil inveni.

qui animalia] cf. D. de abigeis 47: 14.

ζημίαν] pro »damno" eadem vox adhibetur a Theoph. III. 18, p. 640 Reitz.

f. 211 r. *procurationem? dedit alteri*] ܦܪܘܩܘܪܣܝܐ ܥܒܕܗ ܠܐܚܪܢܐ. Ad literam sic vertitur: procurandam eam fecit (s. dedit) alteri. En tibi ergo novum exemplum adjectivi passivi e nomine substantivo graeco-latino effecti. Aliam formam vide ap. Jo. Eph. H. Eccl. P. III (ed. Cureton) l. I c. 16, ubi Stephanum episc. ܐܩܣܩܘܒܝܛܘܪܐ faciunt excubitores, et in cod. Mus. Brit. 12174 (resp. h. t. p. 15) f. 80 r. col. 1 vss. 8–11: ܠܘ ܓܝܪ ܕܘܝܪܐ ܩܕܡܝܐ ܗܘܐ ܠܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ. ܐܠܐ ܐܟܣܘܪܝܣܛܝܐ ܦܩܝܚܝܢ ܡܢ ܡܕܝܪܐ ܗܘ ܩܕܡܝܐ. ܘܐܬܚܝܒܢ ܠܗܢܐ ܥܠܡܐ ܕܐܘܠܨܢܐ. »Non enim primi»tiva habitatio nobis est hic mundus; sed in exilium ejecti sumus e »primitiva illa, et condemnati sumus in hunc mundum angustiarum".

f. 211 v. *πρόστιμον*] muletam, ut ap. Theophilum in re prorsus simili II. 3, p. 270 Reitz.

quae possideant aut possessuri sint] ܕܩܢܝܢ ܐܘ ܕܩܢܝܢ (daqnên au dĕqonên); ad literam: »quae possideant vel acquirant."

vel invitis curatore ctt.] scilicet quum nullus ei amplius curator est!

f. 212 r. *fraus*] dolum malum Romani vocant, nisi forte de falso cogitandum.

f. 212 v. *orbos haeredes instituere ctt.*] textum Syriacum omnino emendandum esse opinor, ut in ann. p. 49 Syr. proposui; sic demum sana erit sententia, quacum cf. l. 4 D. de testam. tutela 26: 2: »pater herede instituto »filio vel exheredato tutorem dare potest: mater autem non nisi institnto."

nuptias promittit] Syrus: viro promittit, se »illi uxorem fore inter uxo»res." Ergo nec polygamia exstincta erat, quam fortasse et ipsa nuptiis illis illicitis in Osrhoëna contractis (Nov. 154; resp. schol. in f. 201 r.) annumerare oportebit.

et aliarum rerum munera] ܡܩܠܘܢܐ. Buxt. lex. Chald. col. 1422: כבלונות »Munera, Dona nuptialia, quae sponsus sponsae et socero suo altero die »nuptiarum et conjugii, amicitiae novae causa transmittit." Sunt »monilia »sive ornamenta muliebria, species fructuum, vascula vini aut olei; quando»que etiam comedit illic cum ea." Videtur ergo paragraphus nostra mores, qui scriptoris saeculo obtinebant, bene referre.

maritus eam videt et osculatur] ergo velum ante nuptias sponsae faciem obtegebat, et velum nocte solenni demum sublatum statim sequebantur oscula et matrimonii consummatio, more Orientali.

f. 213 r. *δωρεά*] et heic et ubique Latino »donatio" respondet.

legibus cognitum] seu definitum.

f. 213 v. *dotis nomine indicatur*] Romani instrumenta dotalia vocant.

viva voce (*παῤῥησίᾳ*)] corrige: libero arbitrio, et cf. Theoph. Inst. Just. l. 3 p. 46 Reitz et alios ejusdem locos.

f. 214 r. *ἀντίγραφον*] exemplar transcriptum, etiam apud oratores Atticos.

f. 214 v. *archeota*] hoc nomine apud jureconsultos sub imperatoribus recentioribus is indicatur, qui urbis archiva curat.

f. 215 r. *ἔκδικον urbis*] resp. scholion ad f. 203 v.

f. 215 v. *οἰκονόμου*] etiam ap. Theoph. Inst. II. 1 p. 214 Reitz *τῆς πόλεως ἐπισκόπῳ ἤτοι οἰκονόμῳ* »civitatis episcopo aut dispensatori" certa datur licentia. Caeteroquin Syriace dicitur ܦܪܢܣܐ, ut in subscriptione cod. 14451—14451* Mus. Brit. (Cureton, Syriac Gospels, Pref. p. 1).

δικαιώματα] heic pro documentis ponitur.

f. 216 r. *δαρεικούς*] sic dicitur ex antiquo more, dum v. c. Theophilus l. 20, p. 167 Reitz *νομισμάτων* vocabulo utitur.

χάρτας] ܟܪܛܝܣܐ etiam ap. Jo. Eph. H. E. P. III. L. II. 41.

f. 216 v. *domus inferior — superior*] ut nos loquimur, contignationes sunt unius domus sive insulae; vel sic autem vix intelligitur, quomodo unius domus partium singuli domini esse possint; nam de domibus in clivo altera

post alteram conditis vix cogitandum erit. Videntur ergo in Oriente alter in alterius tecto aedificare soliti fuisse, ita fortasse ut superioris domus exitus in altiore urbis montanae via esset. Quae enim l. 24 D. de servit. praed. urb. 8: 2 superiora et inferiora aedificia appellantur, sublimiora et humiliora sunt.

f. 217 r. *parietes inter domus intermedias*] parietes communes Romani vocant.

f. 217 v. *eamque νομὴν dat*] resp. scholion in f. 198 v. *nummo tradito*. Servorum ministerium dicitur C. de usufr. et habit. ett. III. 33.

f. 218 r. *sortem*] ܩܪܢܐ „cornu", ut nos cum Gallis „capital" a capite dicimus. Utrumque id quod princeps est, s. primarium significat.

f. 218 v. *Feminis autem supersedetur*] ܡܬܦܠܓܐ, quod hoc sensu nusquam scriptum videram.

seligitur qui proximus est] melius: inquiritur quis proximus sit.

ovium greges et bovium armenta] ܥܕܪܐ de ovibus et capris (צאן, cui voci ܥܢܐ respondet ut voci עדר ܥܕܪܐ), ܬܘܪ de bovibus, ܪܡܟܐ de equis dicitur.

f. 219 r. *nisi sint ett.*] codicis verba omnino emendanda sunt, ne testes, quales ipsae leges postulant, a scriptore recusentur.

ἐξωμοσίᾳ] etsi Theophilus (Inst. Just. IV. 11 p. 867 Reitz) eodem nomine juratoriam cautionem indicare videtur, qua reus se in judicio ad finem usque litis permansurum esse promittit; heic tamen antiquo sensu usurpatur, pro eo nempe jurejurando, quo testis vocatus ignorantiae excusationem confirmat. Sic Sophocles in Antigone 535:

φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

comprehendant Dei leges] i. e. Evangelii librum manu prehendant.

f. 219 v. *quamdiu sit*] (ܠܨܒܘܬܐ ܗ̄ܘ) ܙܒܢܐ ܠܗ ܟܡܐ i. e. quantum temporis inde ex ea re elapsum sit.

rex Theodosius] Minor, cum Honorio patruo. Est lex 3 Cod. de praescr. trig. vel quadr. annor. 7: 39.

f. 220 r. *rem definitam*] ܕܡܦܪܫܐ ܨܒܘܬܐ; resp. h. t. p. 17 et ibid. annot. 7. Sermo est de re suo nomine designata.

f 220 v. *nummis*] ܢܘܡ̈ܣ; νομίσματα Graece dicuntur; resp. schol. ad f. 216 r.; at heic certissime nomen Latinum apparet.

ἀγωγῷ — ἀγωγῇ] eadem utriusque nominis forma, ܐܓܘܓܐ.

f. 221 v. *qui matrimonio juncti sunt*] adde: per impudentiam (ܡܪܝܚܘܬܐ), sive, ut Romani loquuntur, contra pudicitiam.

f. 222 r. *nec dona nuptialia non dederint*] delendum est „non". Porro notandum, et heic et saepius donum per ܐܝܩܪܐ, honoris vocabulum, indicari. Ad literam si vertendum est, ii dicantur qui ad epulas (ܡܫܬܘܬܐ) illorum (nuptiales) donum honoris causa non attulerint.

f. 222 r. *fiscus* (οἱ περὶ ταμιεῖον)] ܕܦܝܣܩܘܣ cum verbo in plurali numero. Proprie e recentiorum more ταμεῖον scribendum erat (eff. vi. cll. Kuenen et Cobet p. 58 praef. in Novum Test. ad fidem cod. Vat. editi, L. B. 1860). Theophilus nomine Latino utitur.

e matrimonio impudico] ܡܢ ܙܘܘܓܐ ܕܙܢܝܘܬܐ; resp. scholion ad f. 221 v.

f. 222 v. *vaccae*] ܬܘܪܬܐ forma feminina, quam Hebraei e suo שור non producunt, etiam in Targ. adhibetur.

καλῇ ἄρσει (?) i. e. bona fide] ܟܐܠܐ ܐܪܣܝܣ, quod explicatur per ܛܒܬ ܩܝܡܬܐ »bonum pactum." Sic Angli: by fair contract. Nescio quae Graeca vox sit, nisi ἄρσις »pactum, amicitia, s. consensus" intelligi possit, quod cum Homerico ἄραρον cohaeret, verum ipsum, quantum scio, in uno testimonio legitur apud Aeschinem contra Timarchum § 68 Bekkeri: ἐχρησάμην Τιμάρχῳ ὁμιλῶν τῇ αὐτῇ ἄρσει ᾗ καὶ τὸ πρότερον Λεωδάμαντι. De bona fide sermonem esse, apparere videtur, si comparamus et l. 37 D. de actionibus empti et venditi 19: 1: »sicut aequum est, bonae fidei emptori »alterius dolum non nocere", et oppositum κακῇ ἄρσει, quod cum ἁπλῇ ὠνῇ conjungitur. Haec autem quae sit, jam in f. 202 v. vidimus. Ergo heic bona fide pactum esse intellige, si crediderit emptor, regrediendi causam nullam fore, atque ideo de regressu nihil diserte statutum sit. Arctiore quidem sensu a Theophilo II. 6 p. 281 Reitz eadem locutio adhibetur: bona fide δέ ἐστι τὸ πιστεύειν με, δεσπότην εἶναι τὸν πεπρακότα, ἢ δωρησάμενον, ἢ ἐξ ἄλλης εὐλόγου αἰτίας ... παραδεδωκότα, — attamen et haec definitio in generaliore illa continetur.

f. 224 r. *medici et omnium artium doctores*] cf. imprimis l. 11 C. de professoribus et medicis 10: 52 (constit. Honorii et Theodorii Minoris), et l. 8 C. de metatis et epidemeticis 12: 41 (Valent. et Theodos.).

χρυσάργυρον] cf. Zosimus. Videtur idem esse ac »certa summa solido»rum quae pro tituli qualitate debetur" (l. 5 C. de susceptoribus ett. 10: 70); saltem auraria pensitatio a Latinis vocatur hocce tributum, quod, nisi fallor, a Constantino institutum est.

clericos] l. 1 C. de episc. et cler. ett. 1: 3.

f. 224 v. *dies Dominica*] revera est Leonis constitutio, l. 11 C. de feriis 3: 12, ubi post praefationem: »Dominicum itaque diem ita semper honorabilem »decernimus, et venerandum, ut a cunctis executionibus excusetur: nulla »quemquam urgeat admonitio: nulla fidejussionis flagitetur exactio, taceat »apparitio: advocatio delitescat: sit ille dies a cognitionibus alienus: praeco»nis horrida vox silescat" ett. At nihil illic de conveniendo in ecclesiam. Caeterum jam Theodosius (l. 2 ibid.) ita constituerat: »ut in die Dominico »emancipare ac manumittere liceat, reliquae causae, vel lites quiescant."

ἀρχάς] heic pro ipsis hominibus dicitur more Attico; Theoph. I. 25 p. 191 Reitz magistratum, l. e. potestatem et honorem sic appellat.

debiti ergo in custodiam dare] imo l. 33 § 3 C. de episc. et cler. 1: 3 ab eodem Leone constituitur, ut »nulla praebendi fidejussores molestentur »injuria."

sportulam — denarii dimidium] l. l. § 5: »Executoribus in minoribus »quidem judiciis omnibus in ipsa conventione sacerdotum, seu clericorum, »non amplius quam unum semissem aut sperantibus, aut etiam audentibus »accipere (praecipimus). Verum si apparitor tuae magnitudinis, ex sententia »tuae sedis amplissimae in provincia degentes eos commonuerit: jubemus, non »amplius eum quam duos solidos sportularum nomine accipere." Solidus, sive aureus, centum sestertios valebat, ergo asses 250, seu semisses proprios 500. Cf. autem scholion proximum.

sin qui plus postularent ctt.] dubitari poterat, utrum ii dicerentur, qui clericos, sportularum nomine, plus justo flagitassent, an potius ipsi clerici, qui majoris momenti litem haberent. Nunc vero, collata lege quam modo laudavi, hoc potius existimo. Nam illic distinguitur inter executores in minoribus judiciis, et ipsius praefecti praetorio apparitorem, — itaque in judicio quam maximo. Atqui duo solidi quas accipit apparitor, mille semisses antiquos efficiunt, ita ut pro »denarios" quod in parenthesi posui, »ejusmodi nummos" (i. e. ex mente auctoris dimidios denarios) reponendum sit. Manifestus tamen error in nostri verbis inest. Nam quod Leonis tempore semissem vocabant, non erat assis, sed denarii aurei dimidium, quod scriptor primum e quotidiano vitae usu bene intellexit; deinde, semissis nomine in constitutione obvio deceptus, et solido 500 asses dimidios, seu semisses antiquos et proprios, continente, res confudit. Et profecto rariora erant apparitoria illius itinera, nec in Oriente semissis aurei nomen usitatum fuisse Invenio.

quae perpetuo bene agit] videntur Ser. S. loci, veluti illud וירא אלהים כי טוב Gen. 1 spectari.

f. 225 r. *et fines posuit*] nempe non clementia divina sed »rex Romanus" in eod. f. v. commemoratus. Sunt enim haec parum diligenter excerpta e constitutione quadam imperatoria, cujus praefatio more solito ab ovo inde exorditur.

segmenta] ܦܣܩܐ; fortasse *passuum* (ܦܣܘܥܐ)?

virga mensurae] ܩܢܝܐ; proprie: canna, arundo.

exitui] ܡܦܩܢܐ, spatio juxta domus, s. areae.

(*aperta*) *relinquere*] nempe non muro clausa, qui in tota hac paragrapho, ubi de aperturis dicitur, verbi sensus est.

νομάς] areas Romani dicunt; rectius fortasse *νομοὺς* legetur. L. 12 C. de aedif. privatis 8: 10 duodecim pedes inter propriam et vicini domum relinquere jubet.

f. 225 v. *parva columna*] sic et partem parietis quae inter duas fenestras sit designari apparet. Distinctio heic spectatur eadem, quam Romani statuunt inter fenestras prospectivas et luciferas; cf. ejusd. legis § 3.

per trabes fenestras relinquit] ܟܫܘܪܐ; כשורא Aramaeo-judaice trabs dicitur. Suspicor autem, s o l a r i o r u m vocem interpretem nostrum fefellisse, nam in § 5 legis modo laudatae a Zenone imp. statuitur »ne ea quae vo»cantur solaria post hanc legem ex solis lignis et tabulis construantur." Ex lege 11 ibid. discimus, eadem (balcons, balconies, Altane) etiam moeniana, et Graece τειχιοστάς appellari, quasi moeniis adhaerentia. De fenestris tamen simul cogitare poterat, iis quidem quae ab Anglis »bow-windows", a Germanis »Erkerfenster" vocantur et in Oriente etiam hodie construi solent.

duorum cubitorum foramen eum relinquere oportet] neque heic scriptoris verba perspicua sunt; intelligendum autem videtur duorum cubitorum spatium e i, qui aquarum causa foramen faciat, a vicino concedendum, per quod aquae diffluant.

sic metitur] corrige: ita metitur.

Jugum] proprie tantum agri, quantum uno die eodem bovium jugo aratur; heic autem unio in annonis peraequandis, ut caput in capitatione; et l. 2 C. de militari veste 12: 40 »juga seu capita" in re tributaria conjunguntur. Idem tributum quod annonae, frumentaria pensitatio est, quae aurariae opponitur l. 2 C. de fundis patrim. 11: 61.

vineae ctt] l. 4 D. de censibus 50: 15 haec enumerat in censum referenda: »nomen fundi cujusque, et in qua civitate, et quo pago sit, et quos »duos vicinos proximos habeat: et arvum quod in decem annos proximos »satum erit, quot jugerum sit: vinea, quot vites habeat: oliva quot juge»rum, et quot arbores habeat: pratum, quod intra decem annos proximos »sectum erit, quot jugerum: pascua, quot jugerum esse videantur: item »silvae caeduae: omnia ipse, qui defert, aestimet." A nostro discimus, olivetorum duas, arvorum tres, item tres pascuorum species pro loco et fertilitate statutas esse; videturque ille in provincia montana, quales sunt Phoenicia et Libanensis, scripsisse.

f. 226 r. *ii quibus — potestas data est*] censitores, peraequatores, vel discussores vocantur.

ταμιεῖον] resp. schol. ad f. 222 r. *fiscus.*

pro equitibus suis] proprie: pro equis suis (ܠܣܘܣܘ̈ܬܗܘܢ), at premendum erat, de equitatu sermonem esse. De erogatione militaris annonae titulus est in Codice Just. 12: 38, e quo hoc tantum afferre liceat, annonam illam ab opinatoribus exactam (l. 11), et species exactas in foro rerum venalium adaeratas esse (l. 12). At heic de tributo agri pascui dici videtur, quod in locum ipsorum pascuorum veniat, equis militaribus antea depasci consuetorum.

f. 226 v. σχολαστικοῖς] erant ii qui, ut habet Theophilus Inst. Just. I. 6 p. 70 Reitz, ταῖς δίκαις ἐσχόλαζον »litibus vacabant", imo ex officio, quippe causidici, sic agebant.

ἀνατροπήν] ܐܢܛܪܦܣܐ; fortasse ἀνατρόπησιν barbare dicebant.

f. 227 r. apium alvos] ܟܘܪ̈ܐ, ap. Buxt. lex. Chald. col. 1025 כַּוְרַת, quae sine dubio propter fornacis (כור ܟܘܪ) speciem sic dicuntur.

f. 227 v. ἁπλῆ ὁμοίωσις] ܐܦܠܘܡܘܣܝܣ, quae quomodo aliter legi possint nunc non video; quaestio vero e jure dotali ita difficilis est ut libenter heic jureconsultis relinquatur.

f. 228 r. παραθήκην] depositum, quod παρακαταθήκην vocat Theoph. Inst. Just. I. 2 p. 21 Reitz. Idem III. 14 p. 621: ἐὰν γάρ σοι παράθωμαι τὸ ἐμὸν πρᾶγμα »si enim rem meam apud te deposuero."

IN MENANDRI SENTENTIAS.

Petitae sunt hae sententiae e cod. Mus. Brit. **14658**, de quo jam locutus sum h. t. pag. 29 sq. (ubi tamen pro ܣܘܟܠܐ ܕܗܘ̈ܝܐ scribendum est ܣܘܟܠܐ ܕܗ̈ܘܝܐ, i. e. de cognitione τῶν ὄντων), 31 sq., 70. De nonnullis, quos offert, libellis jam ante hos decem annos scripsit v. cl. E. Renan, Journal asiatique, IVe série, vol. XIX (1852) p. 293—333: Sur quelques manuscrits syriaques du Musée Britannique, contenant des traductions d'auteurs grecs profanes et des traités philosophiques. Postea versionem quam fecerat Latinam cum vo. do. Guil. Guizot communicavit, qui librum jam singularem de Menandro lingua Gallica ediderat, simul de Graecorum moribus disputans.

Nec solum Menandri, et qui porro in eodem codice laudantur, sed aliorum etiam Graecorum sententiae plerumque spuriae tam Arabico quam Hebraeo sermone feruntur; cf. Steinschneider, zur pseudepigraph. Literatur insbes. der geheimen Wissensch. des Mittelalters p. 44 sqq. in opere: Wissenschaftl. Blätter aus der Veitel Heine Ephraim'schen Lehranstalt in Berlin, I. Berl. 1862.

Nostras comparavi cum fragmentis Menandreis quae post Aristophanem Didotianum (Par. 1860) diligentissime edidit Fr. Dübner. At ne unam quidem repperi quae Graece eadem forma ser-

vata sit. Sunt quidem, quae aut sensum offerant fere similem, aut similem certe cogitandi rationem; verum etiam haec ita tantum conspirant, ut Syrum gentilem (nam Christianum fuisse vix credo) exemplar quod haberet ad verbum expressisse minime probabile fiat. Quin imo e senariis Graecis sententias ampliores eum fabricasse, forsitan etiam suas et proverbia popularia heic illic addidisse opinor. Ex ipsis fragmentis, quae deinceps adscripsi, lectores aestiment.

fol. 165 v. col. 2. *Prima in omnibus ctt.*] comparari possit sententia monostichos 235 (l. l. p. 94): *θησαυρός ἐστι τοῦ βίου τὰ πράγματα.*

Deus reverendus ctt.] notandum ܢܕܚܠ ܡܢ hoc sensu, et comparanda sent. monost. ib. 230: *θεὸν προτίμα, δεύτερον τοὺς σοὺς γονεῖς.*

f. 164 r. *oculos lucidos — non excaecabuntur*] cff. sent. monost. 2: *ἀναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς*, et 438: *ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.*

ludarii artem] ܠܘܕܪܘܬܐ; cf. in Leg. Saec. f. 196 r.

col. 2 *vinum mite*] ܡܟܝܟ, non tantum tolerans, ut habet Castellus, sed et placidum, suave. Cum sententia cf. fragm. 83 (p. 65) l. l. e Stobaeo:

χαλεπὸν ὅταν τις ὢν πίῃ πλέον λαλῇ,
μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προςποιούμενος.

quando sibi venter] corrige: tibi; cf. sent. monost. 81 (p. 91): *γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.*

illae duae res odiosae et haec ctt.] similis locutio in cap. 30 Provv. Sal. Duae res sunt animositas in convivio et nimia ventris plenitas. Tertia est abitus (nam hoc est illud ܐܢ ܚܣܝܪܬ „si deficis"), cui antitheseos causa opponit, quod jam dixerat: si plenus es.

abitus ejus] ܦܘܢܝܗ reditus, domum nempe. Nisi forte de responsione s. confabulatione sermo sit, quod vix credam.

cujus venter potens est et fortis appetitus] corrige: qui ventris potens et appetitûs compos est; cf. fragm. sine numero p. 103: *καλὸν τὸ γαστρὸς κἀπιθυμίας κρατεῖν.*

Odiosus est mos ctt.] cf. sent. monost. 523 (p. 100): *ὕπνος δὲ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν.*

habitatio apud inferos] ܡܥܡܪܐ ܠܫܝܘܠ, quod cum מְכוֹנָא Targ. ap. Buxt. 1025 compara.

Quam eximia — industria] cff. fragm. 192 (p. 73) e Stobaeo: *πάντα γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα*, et sent. mon. 494 (p. 99): *τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.* Forma similis est v. c. sent. mon. 561: *ὡς αἰσχρὸν ἀνθρώποισιν ἔστ' ἀπληστία.*

ei plenus est venter et splendet facies] pronomen „ei" ego addidi; fortasse vero aliter construendum est et schol. ad L. S. f. 192 v. *genere proximus* conferendum.

f. 164 v. *extrema tetigit*] ܥܠ ܕܪܓܐ ܕܡܘܬܐ ܩܡ »in gradu mortis »stetit."

nec in senectutem — nec paupertatem despice] similiter in sent. p. 103 col. 1 in f. ap. Dübn.: *ἱκέτην γέροντα καὶ πένητα μὴ παρίδῃς.*

cum senectute vitia adveniunt] ut Batavi loquimur: »de ouderdom komt »met gebreken." Et sent. mon. 209 (p. 94): *ἥξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον*, 351: *μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει*, 491: *τίμα τὸ γῆρας. οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.* Latiore sensu ipse Menander apud Stobaeum (fr. 127 p. 68 Dübn.): *ταῖς ἀτυχίαισι μὴ 'πίχαιρε τῶν πέλας·*
πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾴδιον.

divitiae aeternae ctt.] ipse Menander in Agricola (p. 10 Dübn. e Stobaeo):
ὁ δ' ἠδικηκὼς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε
τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ', ὅτι
τοῦτ' ἠδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται·
εἰ καὶ σφόδρ' εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ.
τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

col. 2 *Homine moriente ctt.*] cf. sent. monost. ex Aldo 33 (p. 101 Dübn.): *θνητὸς πεφυκὼς μὴ γέλα τεθνηκότα.*

Per viam ubi rixa ctt.] cf. sent. monost. 239 (p. 94): *θορύβους ὀχλώδεις φεῦγε καὶ παροινίας.*

f. 165 r. *sperne*] ܐܢܟܪ Aphel = Arab. انكر (a نكر ܢܟܪ) »denegare, repudiare."

Aures et oculos ctt.] cff. sent. monost. 24 (p. 90): *ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί*, et 502: *κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.*

Servum sedulum ama ctt.] cf. fr. 98 (p. 66) e Stobaeo:
ὅταν τύχῃ τις εὐνοοῦντος οἰκέτου,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον βίου.

col. 2 *senem lascivum*] ܦܪܘܨܐ = פרוץ Buxt. l. Chald. 1833; cf. sent. monost. 90 (p. 92): *γέρων ἐραστὴς ἐσχάτη κακὴ τύχη.*

Viam relinquere ctt.] cf. sent. monost. 62 (p. 91): *βάδιζε τὴν εὐθεῖαν, ἵνα δίκαιος ᾖς.*

si mentiris — si calumnias] cff. sent. mon. 553 (p. 100): *ψευδὴς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται*, et 554: *ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.*

f. 165 v. *perversos appellant*] ܣܪ̈ܝܩܐ; גברין סריקין »homines inanes, nihili, »nequam" e Targ. Judd. Buxt. l. Chald. col. 1556.

ubi caput reponant] ܣܝܡ ܪܝܫܐ, proprie »capitis stabilitio", non »erectio", quae per ܙܩܦ aut ܐܪܝܡ exprimitur.

Amicos negligere ctt.] cf. sent. mon. 9 (p. 90): *ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἑκουσίως.*

col. 2 *Admodum honorat*] ܡܬܝܢܐܝܬ; متين »firmus", proprie »tensus", a متن.

Si hominem nobilem ctt.] resp. schol. ad f. 164 v. *cum senectute.*

flagitiosa bona] ܐܓܪ̈ܐ, proprie: pretia, vel praemia. Adulterorum poenas apud veteres usitatas spectare videtur.

Quodcunque tibi odiosum cll.] cf. sent. mon. 5 (p. 90): *ἃ ψέγομεν ἡμεῖς, ταῦτα μὴ μιμώμεθα.*

f. 166 r. *Incessum tuum extollere cll.*] cff. Menander in fragm. Germanorum fratrum ap. Stobaeum (p. 57 Dübn.): *ἅπας ἐρυθριῶν χρηστὸς εἶναί μοι δοκεῖ*, et sent. mon. 21 (p. 90): *ἀλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.*

ea quae non perdideris deplorabis] similis tristitia describitur a Menandro in Misogyni fragm. (p. 32 D.): *ἂν δ' ἐκλέγῃ*

ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεὶς
τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσῃ διὰ τέλους.

Non inebriabis] ܠܐ ܬܪܘܐ pro ܠܐ ܬܪܘܗܝ scripseram, sequentibus collatis, et de sacerdotum (qui ܟܘܡܪ̈ܐ, ergo probabiliter gentiles heic sunt) insatietate cogitans. Fortasse ܠܐ ܬܪܘܘܗܝ restituere mavis, i. e. »non admonuerunt, instituerunt, mores emendarunt", quod autem parum quadrat. Negatio in cod. a secunda manu addita est.

sacerdotem improbum] pro ܟ..ܐ, duabus tantum literis non plane deletis, ܟܠܒܐ reposui, qua voce etiam Christiani haeresiarchas notare solent. Delevit lector aliquis, fortasse nominis ܟܘܡܪܐ in ep. ad Hebraeos pro כהן dicti memor, ubi de ipso Christo sermo est.

multiplicant amicos divitiae] cff. sent. monost. 165 (p. 93): *ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἕξομεν φίλους*, 174: *εὔχου δ' ἔχειν τι, κἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους*, 507: *τῶν εὐτυχούντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.*

si cui pes titubat cll.] Menander in Adelphis fr. 8 (p. 544 = 2 Dübn.);

ἔργον εὑρεῖν συγγενῆ
πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἷς γὰρ ὁμολογεῖ
αὑτῷ προςήκειν τὸν βοηθείας τινὸς
δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προςδοκᾷ.

Cff. sent. monost. 502 (p. 99): *τῶν δυστυχούντων εὐτυχὴς οὐδεὶς φίλος*, et 32 (p. 91): *ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.*

col. 2 *Cum eo qui divitiis cll.*] cf. sent. monost. 157 (p. 93): *εὔτακτον εἶναι τἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.*

si ei adverseris] ܐܢ ܬܥܪܥ ܠܗܘ (sic scribendum). Syriacum ܥܪܥ »obviam fieri, accidere" notum est, cf. vero عرض forma III cum acc. »resistere."

Disciplina a morte cll.] Menander in Arrephoro fr. 4 (p. 8): *βίου δ' ἔνεστι μὲν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις.* Et sent. mon. 275: *κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.*

ars a miseria liberat] cff. sent. monost. 309: *λιμὴν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη*, et 312: *λιμὴν πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.*

lex divina lectio est] ܢܡܘܣܐ ܐܠܗܝܐ ܩܪܝܢܐ; Targ. קְרָיָא, Arab. قُرْآن, praelectio, in specie Scripturae alicujus divinae. Syri ܩܪܝܢܐ dicere solent. Cf. fragm. 89 b. (p. 65): *καλὸν οἱ νόμοι εἰσίν.*

risus sine causa] cff. sent. monost. 88 (p. 92): *γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν*, et 108: *γελᾷ δ' ὁ μῶρος, κἄν τι μὴ γέλοιον ᾖ*. Item Menandri illud aut Philemonis (fragm. 181 p. 73):

ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος ἂν ᾖ γέλως,
αὐτοῦ γέλωτος πέφυκε κατάγελως.

hominem loquacem] cf. fragm. 87 (p. 65) e Stobaeo:

αἰσχρόν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσσῃ φυεὶς
γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους.

non tantum ei nocebunt ctt.] cf. sent. monost. 205 (p. 94): *ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.*

Silentio nihil pulchrius ctt.] cf. fr. 209 (p. 75) e paroemiographo quodam et Plutarcho de garrul.: *ὦ παῖ σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά*, sent. monost. 221 (p. 94): *ἡδύ γε σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει*, et 222: *ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἐστ' ἀπόκρισις.*

f. 166 v. *attamen haud quilibet ctt.*] cf. Menander in Demiurgo (i. e. paranymphide), fr. 2 (p. 13):

μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
χρῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ ταύτῃ καλῶς,

et in Menagyrte, fr. 1 (p. 32):

οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα, καὶ πλοῦτον φέρειν·
ἀσχημοσύνης γὰρ γίνετ' ἐνίοις αἴτιος,

fr. 81 sine fabulae nomine (p. 65):

οὐπώποτ' ἐζήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει,

et 172 (p. 72):

λαμπρῶς γὰρ ἔνιοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαί τι τὸ φυλάξαι βίον.

ventrem suum amplificat] cf. »ventris amplitudo" f. 167 r. col. 2 ܟܪܣܐ ܪܘܝܚܘܬ, ܟܪܣܗ ܐܪܘܚ, ܟܪܣܐ ܪܘܚܬ dicitur. Quaeri autem potest, utrum de intemperantia an potius de superbia sermo sit. Sapientia in f. 167 scripta hoc potius jubet; cff. etiam Hos. 13: 6 et similes loci. Ipse Menander in Canephoro fr. 1 vs. 2 (p. 25): *εὐδαιμονία δ' εἴωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.*

col. 2 *Si opes tibi sunt ctt.*] cff. ejusd. fragm. vs. 1: *τὸ γὰρ προθύμως μὴ 'ποθῇς ἂν εὐτυχῇς*, et Gubernatorum fr. 1 (p. 30) in fine:

τί οὖν λέγω, μηδ' αὐτός, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

munificus esto] cf. sent. mon. 348 (p. 96): *μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.*

nec asper esto] cf. sent. monost. 45: *αὐτὸς πονωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.*

f. 167 r. *Labora in juventute ctt.*] cf. sent. monost. 388: νέος ἂν πονήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθαλές.

Sollicitudo animum tuum ctt.] cf. fr. 121 (p. 68):

> οὐκ ἔστι λύπης, ἥνπερ ὀρθῶς τις σκοπῇ,
> ἄλγημα μεῖζον τῶν ἐν ἀνθρώποις φύσει,

et 123:

> πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν
> ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.

Sent. monost. 3 (p. 90): ἀεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.

sollicitudo eum occidit] cff. sent. mon. 316: λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσον, 383: νόσον δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν, 414: οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.

col. 2 *mala multa cum paucis bonis*] Menander in Misogyna fr. 1 vs. 5 (p. 52):

> εὕροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων, Σιμύλε,
> ἀγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόςεστι καὶ κακόν.

Similiter sent. mon. ex Aldo 81 (p. 102): τυφλὸν δὲ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις τύχη.

Principium omnium bonorum ctt.] cff. sent. monost. 55 (p. 91): ἀρχὴν νόμιζε τὸν θεὸν φοβεῖσθαι (sic) et 229: θεὸν σέβου καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.

amabilior illis bona fama] cf. sent. monost. 285 (p. 95): καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε. Et Menand. in Germanis fratr. fr. 2 (p. 37):

> χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλὲς
> εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν.

amicitia] cf. sent. mon. 423 (p. 98): οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.

ventris amplitudo] resp. scholion in f. 166 v.

animus firmus] similia sunt fr. 273 (p. 79): ὡς ἡδὺ συνέσει χρηστότης κεκραμένη, et fr. 70 (p. 64):

> ἆρ' ἔστιν ἀγαθῶν πανταπλείστων αἰτία
> ἡ σύνεσις, ἂν ᾖ πρός τὰ βελτίω σοφή.

Laudanda est prosperitas ctt.] ܟܫܝܪܘܬܐ, quam vocem fol. 164 r. col. 2 per »industriam" reddidi, jubente ignaviae oppositione. Etsi heic eadem ratio obtinere videbitur, sensus aliter suadet; ac vel sic quidem industria celebratur. Utrumque e vers. Simpl. V. T. laudat Castellus p. 440 Mich. Cf. sent. monost. 177 (p. 93): ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.

Oves audaces reddit nutricatio] ܡܓܪܝܐ ܡܨܘܬܐ ܦܪ̈ܘܬܐ. Verbum ܓܪܐ in Pael »instigare" significat (Cast.-Mich. p. 170), cf. autem جرؤ II »audacem reddere." ܡܨܘܬܐ est nomen actionis verbi quod in Arabico sermone superest (مصّ suxit, nom. act. مصّ), ergo suctus agnorum, sive, a parte matris, nutricatio. Denique ܦܪ̈ܘܬܐ forma pluralis est nominis ܦܪܬܐ Cast.-Mich. p. 723 (quod juxta ܦܪܐ »agnum" p. 725 ponendum erat, heic vero ovem etiam adultam significat), ut ܒܪ̈ܘܬܐ »pollices" a ܒܪܬܐ, ܡܢ̈ܘܬܐ

»partes" a ܡܢܘܬܐ derivantur. — Sententiae formam adagium Syriacum prodere opinor.

Prohibet a miseria sapientia] cf. Menand. fr. 276 (p. 80): ἅπαντα δοῦλα τῷ φρονεῖν καθίσταται.

Consolatur spes] ad literam: consolatio spes, nam ܡܡܠܠܐ ܠܠܒܐ est infinitivus locutionis ܡܠܠܐ ܠܠܒܐ. Sic etiam legitur in locis quos laudat Castellus (p. 500 Mich.), neque »cum ܠܒܐ" sed »cum ܠܠܒܐ" illic scribendum erat. Jamvero heic ܡܠܠܐ et ܡܠܠ confundi, vix credo, nam ܡܠܠ ܒ̄ (v. c. Job. 19: 18) est »contra aliquem loqui"; et Paulus Telensis (Jud. 19: 3) ubi versio Simpl. ܢܡܠܠܐ ܠܠܒܗ̇ habet, pro Graeco τοῦ λαλῆσαι ἐπὶ καρδίαν αὐτῆς ita scribit: ܠܡܡܠܠܘ ܥܠ ܠܒܐ ܕܝܠܗ̇ (ed. T. Skat Rördam, Havniae 1861, p. 168), quod est illud Hebraeum דבר על לב. Cum sententia nostra cff. Menand. fr. 174 (p. 72):

ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τἀλγεινὰ παραμυθούμενος.

et sent. monost. ex Aldo 6 (p. 101): ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.

f. 167 v. *Producit miseriam ctt.*] ܓܪܡ = גרם Targ. »causam dare" (Buxt. lex. Chald. col. 476).

haud facile bono viro occurrit] cf. sent. monost. 52 (p. 91): ἀνὴρ δίκαιος πλοῦτον οὐκ ἔχει ποτέ, et ex Aldo 51 (p. 102): οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχὺ δίκαιος ὤν.

Proxima ab honore] ܩܪܝܒܐ ܕܐܝܩܪܐ; cf. f. 164 v. ܠܗ ܩܪܝܒܐ ܕܫܘܠܡܐ ܡܛܬ »extrema tetigit" et scholion in eundem locum.

Divitiae quae non minuuntur ctt.] cf. sent. monost. 408 (p. 98): οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

paupertas infirma ctt.] Cf. Menander in Adelphis fr. 9 (p. 344 = 2 Dübn.):

πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γάρ,
καὶ πάντας αὑτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει·
ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
ἅπαντα τἀνιαρά, Λαμπρία, φέρει.

et in Deposito fr. 3 p. 39: αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῆ θ' ἅμα.

Malorum omnium faex ctt.] cf. fr. inc. 40 (p. 60):

πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον·
ἅπαντα μοχθεῖ, κἀγρυπνεῖ, κἀργάζεται,
ἵν' ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβῃ καὶ κτήσηται.

Sent. monost. 436 (p. 98): οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲ ἓν μεῖζον κακόν, et 450 (ibid.): πενίας βαρύτερον οὐδέν ἐστι φορτίον.

cruciatus graviores] ܢܟ̈ܠܬܐ ܝܬܝ̈ܪܬܐ; mutandum videtur aut in ܢܟ̈ܠܬܐ, deinde in ܢܟ̈ܒܬܐ vel ܢܟ̈ܒܬܐ, plur. a ܢܟܒܬܐ = نَكْبَة

»adversa valetudine, calamitate"; aut in ܥܘ̈ܠܬܐ; plur. a ܥܘܘܠܐ »febri »assidua" Cast.-Mich. p. 541.

col. 2 *etiamsi quis mala perpetrat*] cf. sent. monost. e Boissonadio (p. 104 Dübn.): *πολλοῖς μὲν ἀδίκοις ἡ τύχη παρίσταται.*

Quoniam mortuum nihil juvat ctt.] cf. Menandri fr. 157 (p. 71):

μὴ κλαῖε τοὺς θανόντας, οὐ γὰρ ὠφελεῖ
τὰ δάκρυ' ἀναισθήτῳ γεγονότι καὶ νεκρῷ.

INDEX I. RERUM ET NOMINUM.

Nomina nonnulla geographica p. 121 sq., episcoporum p. 118 sqq. quaerenda sunt. Etiam Syro-malabarica, et notiones juridicas atque ethicas heic omisi, quippe quae neminem latebunt.

INDEX II. VOCABULORUM.

Qui lexici locupletandi ergo hoc libro utuntur, ulterius in ipsis textibus quaerere velint.

INDEX III. CODICUM MANUSCRIPTORUM.

Numeri Romani tabulas, Arabici libri paginas indicant.

TOMI PRIMI FINIS.

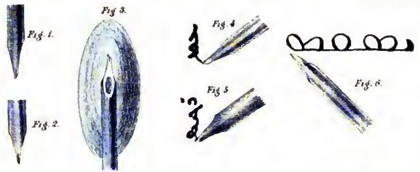
Ejusdem auctoris haec scripta prostant:

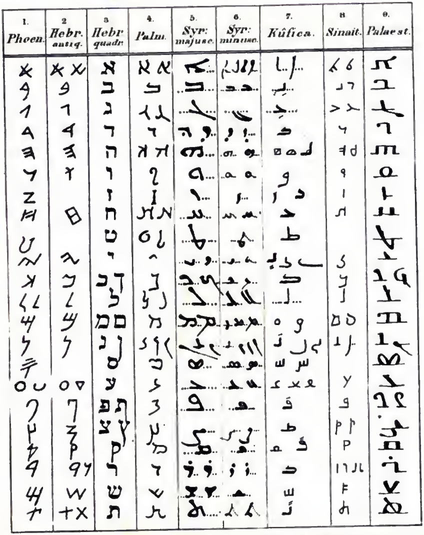
Joannes Bischof von Ephesos, der erste syrische Kirchenhistoriker. Einleitende Studien. Leyden 1856.

Disputatio de Carmine Jacobi Gen. XLIX. Lugd.-Bat. 1858.

Anecdoton Syriacorum primum tomum proxime secuturi sunt tertius et quartus, Joannis ep. Asiae s. Ephesi reliquias comprehendentes.

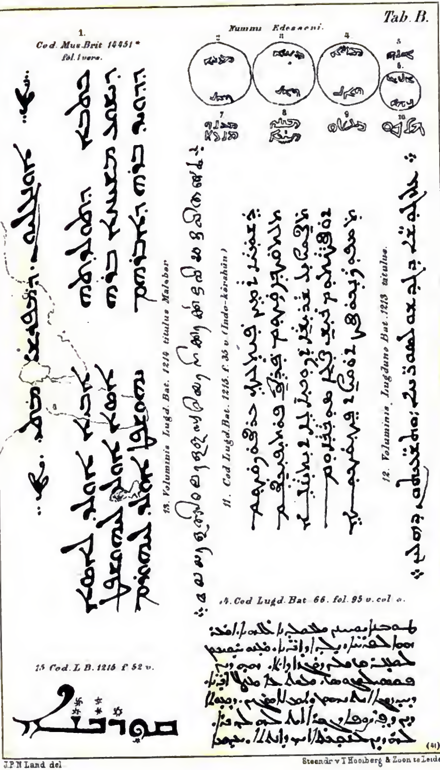
Tab. A.

J P N Land del.

Steendr. v. T. Hooiberg & Zoon te Leiden.

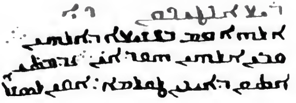
J.P.N. Land del.

Steendr. v. T. Hooiberg & Zoon te Leiden.

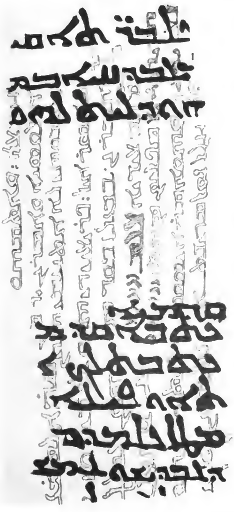
I.

Add. Mss. 14 664.

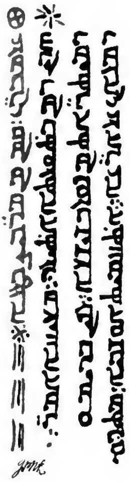
1.

2.

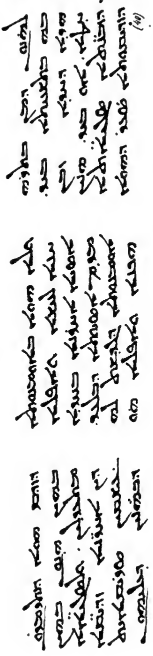

3.

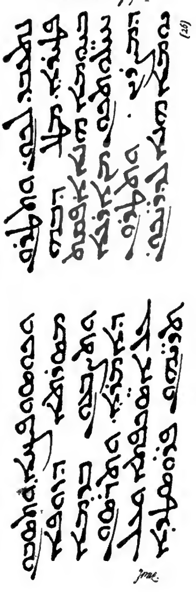
4. A.M. 12.150 f. 128 a

II.

(412.464.)

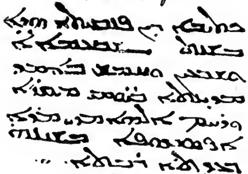
5. A.M. 14.425. f. 75 a

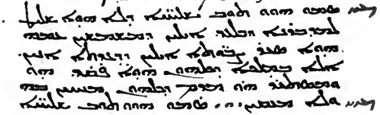
III.

(464–501.)

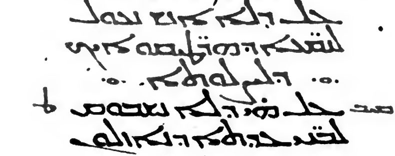
6. (A. M. 14425). f. 115 v. b.

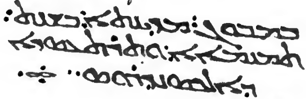
7. A. M. 14.644. f. 12 v. l. 14–17.

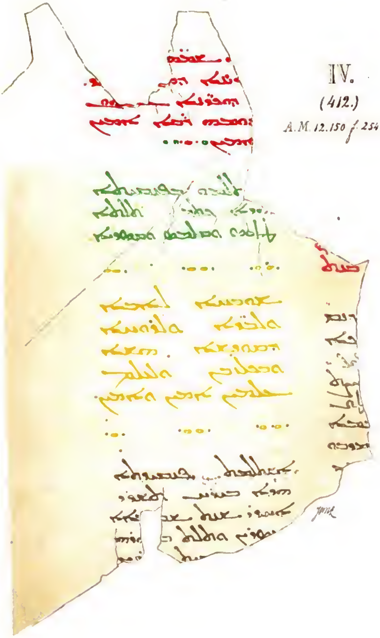

8. A. M. 14.528. f. 66 v. l. 10–14.

9. ibid. f. 150 v. l. 8–10.

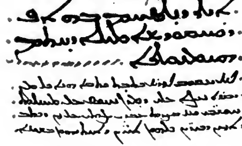

IV.

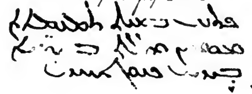
(412.)

A.M. 12.150 f. 254 r

11. A.M. 14 542. f. 94 r. l. 4-17.

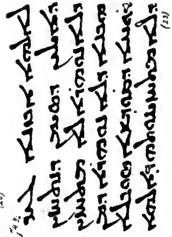

12. A.M. 17.182. f. 173 v. col. 1.

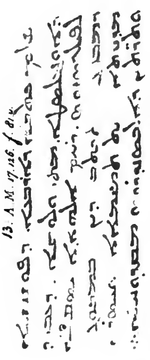
V.

(509 - 512.)

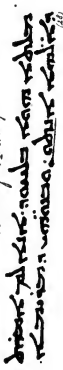

(23)

13. A.M. 17.126. f. 81 v.

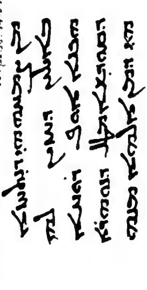

14. ibid. f. 64 r. l. 16-17.

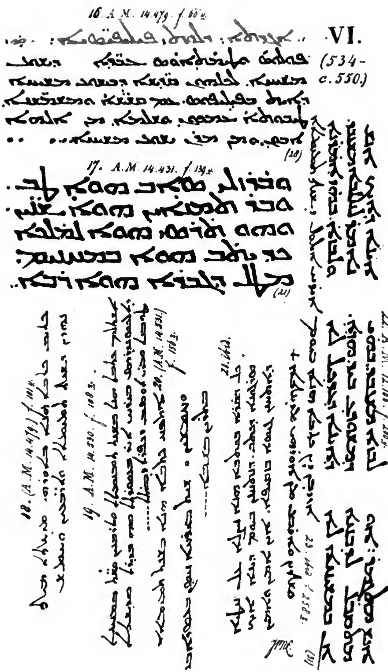
(22)

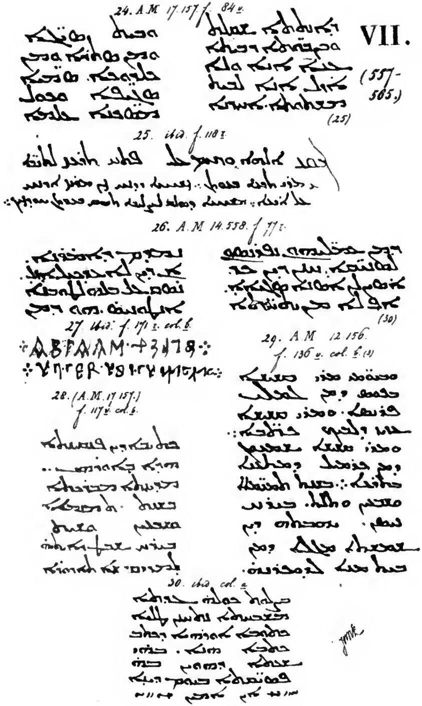
15. (A.M. 14.542.) f. 74 r.

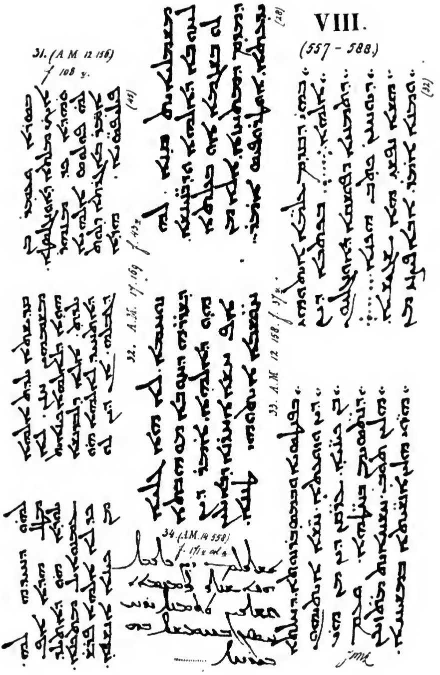

VI.

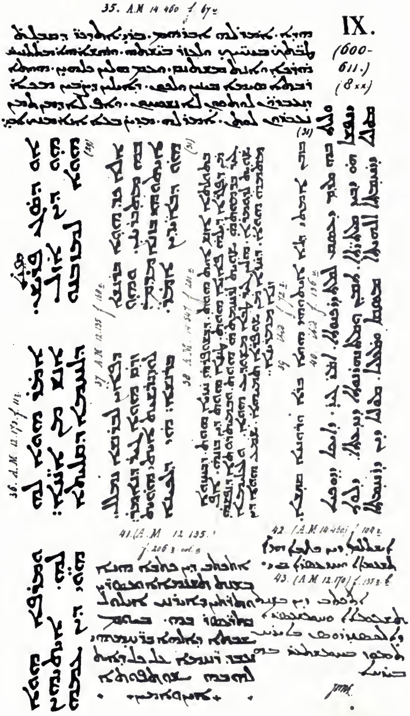
(534-c.550.)

16. A.M. 14.479. f. 60a.
(20)
17. A.M. 14.431. f. 139a.
(21)
18. (A.M. 14.479.) f. 111a.
19. A.M. 14.520. f. 108a.
20. (A.M. 14.591.) f. 106a.
21. ibid.
22. A.M. 12.166. f. 280a.
23. ibid. f. 258a.

VII.
(557-565.)
24. A.M. 17.157. f. 84 v.
(25)
25. ibid. f. 118 r.
26. A.M. 14.558. f. 77 r.
(30)
27. ibid. f. 171 r. col. b.
29. A.M. 12.156. f. 136 v. col. b (1)
28. (A.M. 17.157.) f. 117 v. col. b.
30. ibid. col. a.

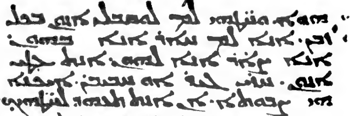

VIII.
(557 - 588.)
31. (A M 12 156) f. 108 v.
(45)
32. A.M. 17.169 f. 43v
(28)
33. A.M 12 158. f. 37v.
(32)
34. (A.M. 14 558) f. 171v col a

IX.
(600-611.)
(8xx)
35. A.M. 14.460 f. 67a
36. A.M. 12.173 f. 113
37. A.M. 12.135 f. 188a
38. A.M. 14.507 f. 201a
39 ibid. f. 72a
40 ibid. f. 136a
41. (A.M. 12.135.) f. 206 a. col. a
42. (A.M. 14.460) f. 104a
43. (A.M. 12.170) f. 135 b. b

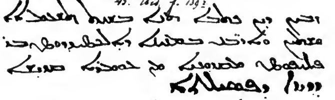
44. A.M. 14.605 f. 126 r.

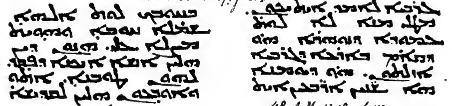
X.

(653 - c. 688.)

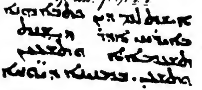
45. ibid. f. 139 r.

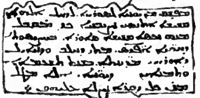
46. A.M. 14.647. f. 16 r.

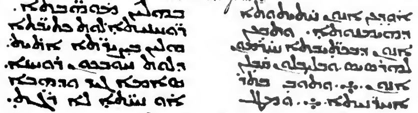
47. ibid. f. 171 v. b

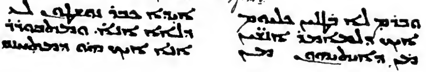
48. A.M. 12.181 f. 102 r. a

49. A.M. 14.640 f. 110 v.

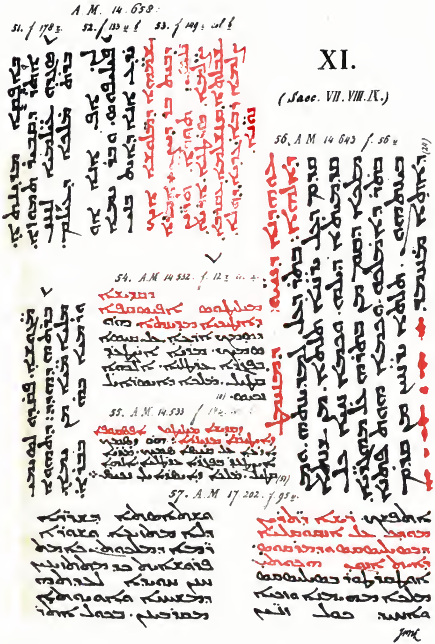

50. (A.M. 12.181.) f. 14 v.

XI.

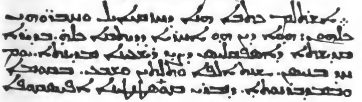
(Saec. VII. VIII. IX.)

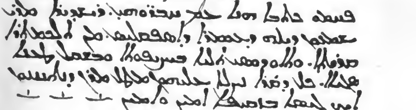
XII.

(726-790.)

58. A M 12 135. f 42 v.

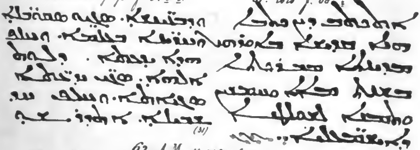

59. ibid. f 43 r.

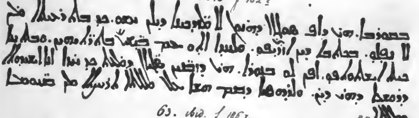
60. A M. 17.170 f 34 r

61. ibid f. 68 r

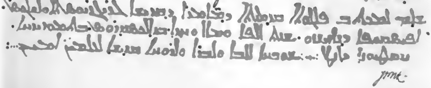

(31)

62. A M 14.548 f 182 r

63. ibid. f 186 r.

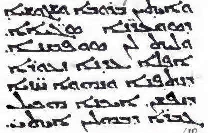

jmt.

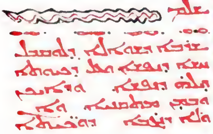
XIII.

(802. 817.)

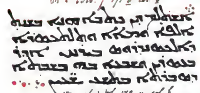
64. A.M. 14.621 f. 39 r. col. 1

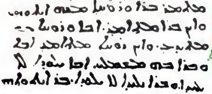
65. ibid. col. 2

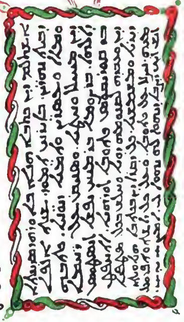
66. ibid. f. 171 v. col. 1

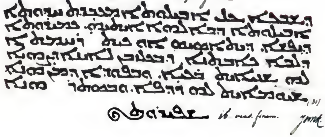
67. ibid. f. 172 v. col. 1.

69. (A.M. 14.593) f. 185 r.

68. A.M. 14.593 f. 60 r.

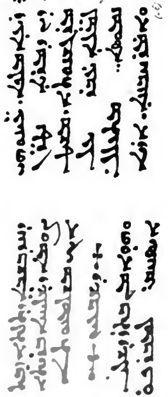

ib. mal. finem. Jmk.

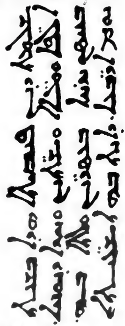
XIV.

(824. 850.)

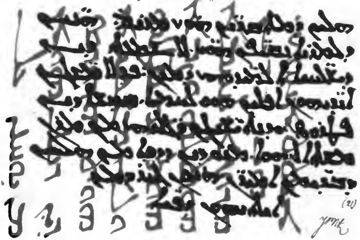
70. A.M 14.485 f. 42 v.

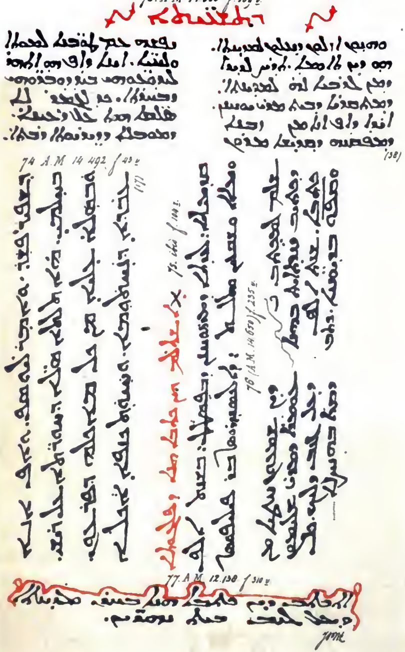
71. A.M 14.651. f. 214 v.

72. ibid. f. 87 v.

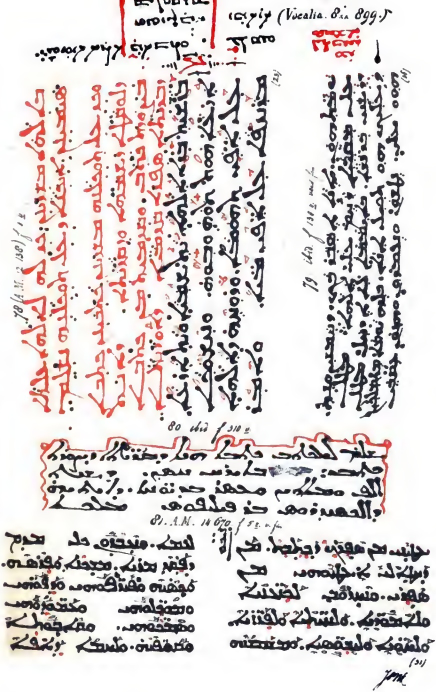

XV. (862-899)

73. A.M. 14 650 f. 169 v.
(38)
74 A.M. 14 492 f. 43 v.
(17)
75. ibi. f. 114 a.
76 (A.M. 14 650) f. 235 v.
77. A.M. 12.138 f. 310 v.

XVI.

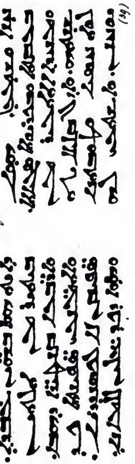

(Vocalia. 8vo 899.)
78 (A.M. 12 138) f. 14
79 ibid. f. 131 r.
80 ibid f. 310 v.
81. A.M. 14 670 f. 53. r. fin
(21)

XVII.

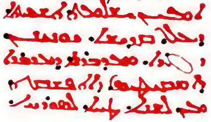
(8xx. - 936.)

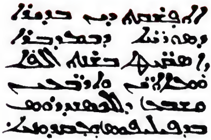
82. A. M. 14.645. f. 144 r.

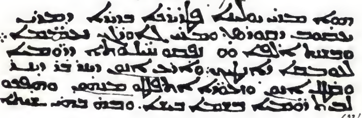
(31)

83 ibid. f 130 v. col med

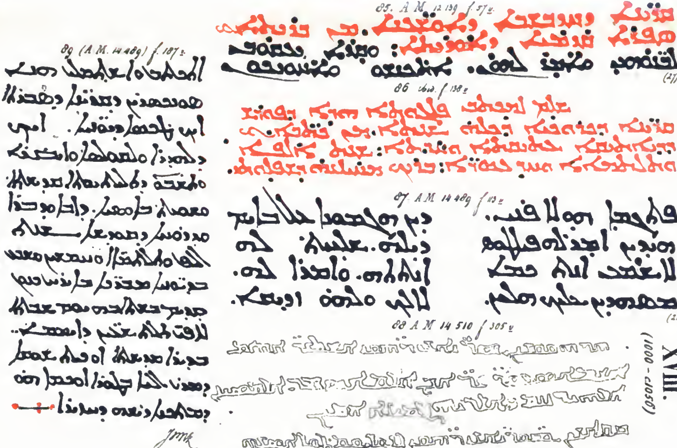

84. A. M. 14.642. f. 1 v.

(32)

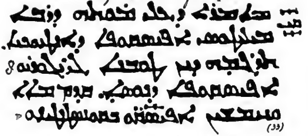
JMK

85. A.M. 12 139 f 57a
86 ibid. f 118a
87 A.M. 14 489 f 10a
88 A.M. 14 510 f 105a
89 (A.M. 14 489) f 107a
XVIII.
(1000 – c1050)

XIX.

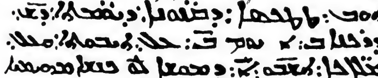
(1015 - c. 1089.)

90. A.M. 12.165. f. 344 v.

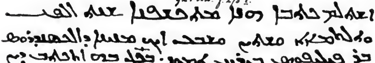
(33)

91. (A.M. 14.510). f. 283.

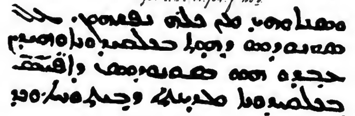

(19)

92. ibid. f. 273 r.

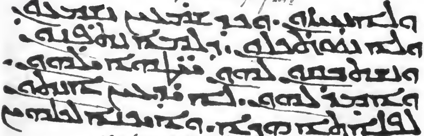

93. A.M. 14.734. f. 106 v.

(16)

94. A.M. 14 490 f. 204 v

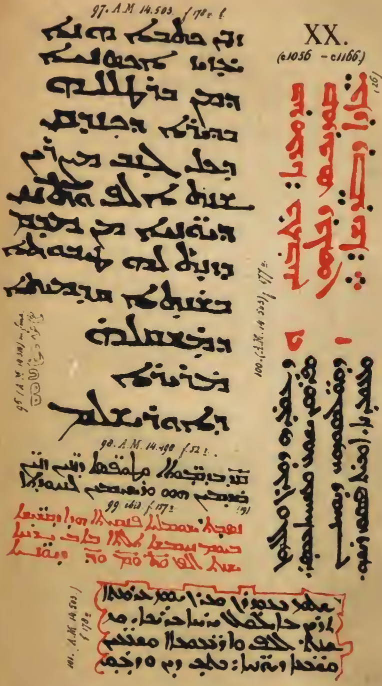
(22

95. e fragm. A.M. 14 739.

XX.

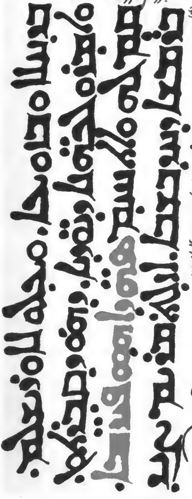
(c1056 – c1166.)

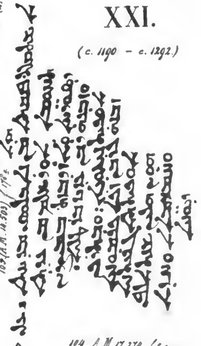
XXI.

(c. 1190 – c. 1292.)

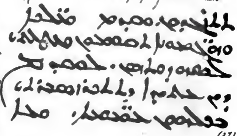
102. A.M. 14.699 f. 99r

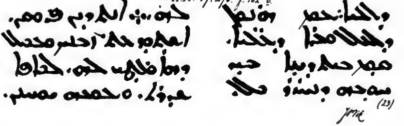
103. (A.M. 14.503) f. 178v

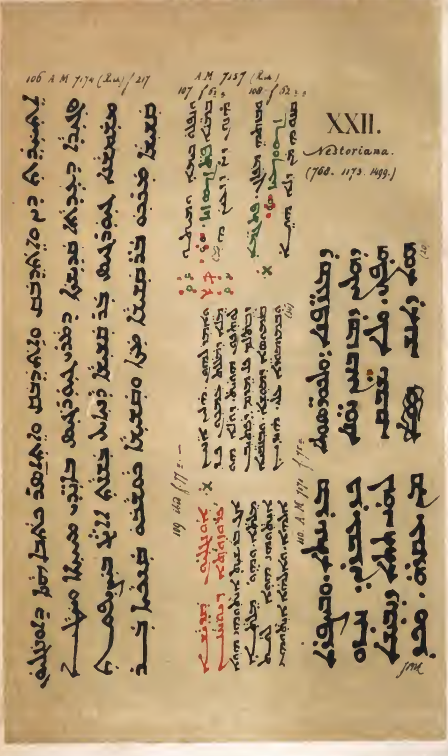

104. A.M 17.274 fol.

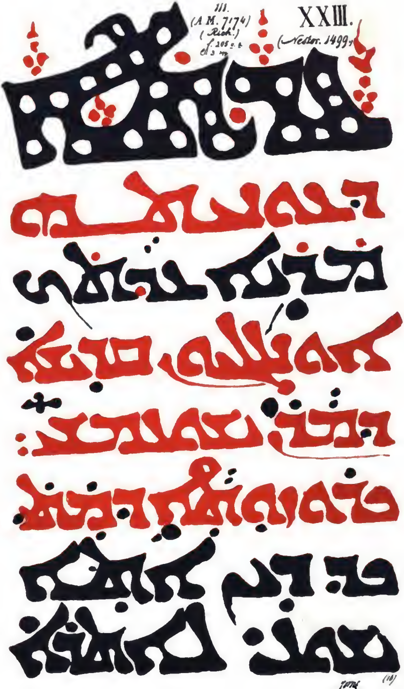

105. A.M. 17.270. f. 102v.

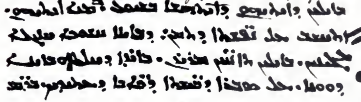

XXII.
Nestoriana.
(768. 1173. 1499.)
106 A M 7174 (Rom) f 217
A M 7157 (Rom)
107 f 61 a
108 f 52 a
109 ibid f 77
110. A M 7171 f 75

XXIII.

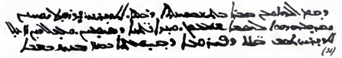

XXIV.

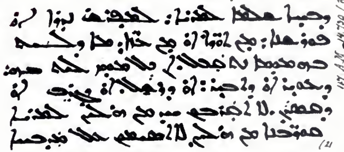
112. A.M. 14.740 (fragm.) (1347–1724.—)

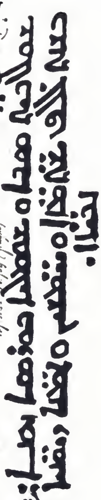
113. A.M. 17.215. f 60 v

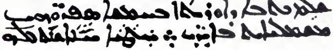
114. A.M. 7148 (Rich) f 176 v

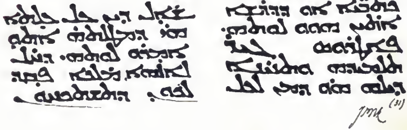
117. A.M. 14.739 (fragm.)

115. ibid. f 292 v

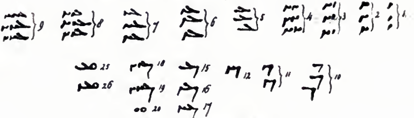
116. A.M. 17.203 f 93

XXV.

Notae Numerales.

118. E cod. Add. 17202 / 77 ... 87 ... 145 ...

119 E c. A 14.644. fol. 11.

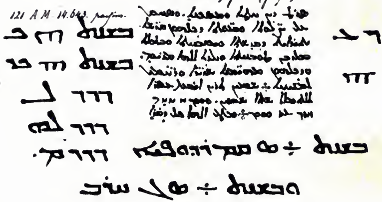

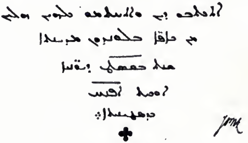
120. E cod. Rich. 7157 pass.

122. A.M. 14.629 / 62 (passim)

121 A.M. 14.643. passim.

ܒܥܘ ܡ̈ܢܗܘܢ ܚܕܐ ܦܘܪܫܢܐ. ܘܗܘܝܢ ܡܫܬܟܠ ܚܕܐ ܡܬܚܬܐ[1].
ܗܠܝܢ ܒܢ̈ܬܐ ܘܡ̈ܠܟܬܐ ܫܠܝܛ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܪ̈ܘܡܝܐ: ܫܠܝ ܡܢ ܐܝܟܢܐ
ܘܒܢܘܬܐ ܘܩܐܡܐ: ܘܡܬܩܠܬܐ ܙܘ̈ܟܝܬܐ ܕܡܬܝܗ̈ܒܢ ܡ̈ܠܐܟܐ
ܕܡܘܬܐ. ܘܠܐ ܐܝܟ ܡܥܡܕ ܕܟ̈ܠܟܐ ܝܗܒ ܠܗ ܠܢܦܫܗ ܡܢܗ ܕܥܒܕ:
ܘܬܘܪܨ ܡܢ ܡܕܡ ܕܒܝܫ. ܐܠܐ ܒܡܣܟܢܘܬܐ ܐܚܕܐ * ܕܝܗܒ ܠܗܘܢ fol. 9
ܐܠܗܐ ܠܒ̈ܢܝܢܫܐ ܡܫܠܡܝܢ: ܒܗܢܐ ܕܟܢܐ ܕܢܦܩ ܠܗܘܢ ܠܒܢܝܢܫܐ.
ܐܦܠܐ ܫܒܩܝܢ ܒܒ̈ܢܝܢܫܐ ܕܢܬܒܥܐ ܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܬܘܪ ܡܢ ܕܢܦܫܗ
ܠܗܘܢ ܠܐ ܡܚܡܫܝܢ ܠܒܢܫܐ. ܐܦܠܐ ܫܒܩܝܢ ܥܠ ܐܠܗܐ ܠܡܬܪܥܝܘ:
ܡܛܠ ܒܢ̈ܘܬܐ ܕܐܬܝܢ ܥܠܝܢ. ܘܡܛܠ ܕܒ̈ܢܝ ܓܒܪ. ܐܦ ܗܢ ܒܢ̈ܘܬܐ
ܚܕܐ ܐܝܟ. ܠܐܢܫܐ ܘܠܒܪܘܬܐ ܡܬܠܐ. ܐܠܐ ܫܒܩ ܐܝܟ
ܕܐܟܠܐ ܕܡܬܠܐ ܠܗ. ܠܐ ܛܒ ܛܒ ܡܬܘܣܦ: ܘܡܫܠܡܘܬܗ ܥܫܝܢܐ
ܒܢܝܐ ܚܕܐ ܠܢܦܫܗ. ܡܛܠ ܕܡܕܡ ܒܦܘܪܫܢܐ ܠܡܛܝܐ ܠܐ ܚܕܐ.
ܘܗܘ ܢܦܠ ܘܡܬܢܦܠ ܡܢ ܒܝܬܗ. ܒܪܡ ܐܝܟܐ ܕܫܒܩ ܗܘ: ܐܦ
ܛܒ ܫܒܩ ܠܗ ܡܬܗ. ܘܠܗܘܢ. ܒܝܕܐ ܠܒܢܬ ܡܕܝܢܬܐ ܒܪ̈ܡܫܐ.
ܒܪܡ ܡܢܐ ܕܐܬܡܚܪ ܡܢܬܗ. ܐܦ ܗܘ ܢܚܪ ܫܒܩܬܗ. ܘܬܕܟܪ
ܢܫܐ ܒܪ̈ܚܡܝܢ: ܕܐܦ ܗܘ ܡܬܒܥܐ ܡܢܐ ܐܢܬ. ܗܘ ܗܘ ܕܗܒܬܐ
ܕܢܫܬܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܐܠܗܐ ܠܒ̈ܢܝܢܫܐ: ܕܬܫܘܢ ܒܗ ܡܢ
ܩ̈ܛܬܐ ܕܫܡܝ ܒܫܡܝܢ ܀ ܫܠܡ ܡܫܪܝܪܘ ܀

܀ ܫܠܡ ܬܘܒ ܦܢܝܬܐ ܡܛܝܒܬܐ ܕܐܬܥܬܕܬܐ ܘܡܐܡܪܐ ܡܫܬܠܡܐ.
ܕܐܚܝܕܐ ܗܘ̈ܘ ܗܘܫܝܢ ܕܠܦܢܐ ܒܬܘܒܐ. ܒܝܫܘܬܐ ܕܐܝܬ ܢܦܫܐ ܪܒ
ܬܐܪܘܪܐ ܡܠܦܢܐ ܠܗܪܘܣܐ ܀ ܫܬܩ ܕܝܢ ܒܪܘܠ ܦܪܘܥܐ ܡܪܕܝܬܐ.
ܒܠܗܪܘ ܡܪܕܝܬܐ ܡܢܙܪܬܐ ܕܡܬܠܡܘܬܐ ܕܦܠܘܚܐ. ܫܪܝ ܐܦܣܩ
ܡܬܢܝܚܬܐ ܀ ܥܒܘܕܐ ܠܐܠܗܐ ܀ ܐܡܝܢ ܀

1) Literae ܫܘ lectio incerta.

ܬܫܒܘܚܬ. ܗܘܢ ܬܪܬܐ ܠܝ. ܠܐ ܗܘܐ ܠܟܠܢ ܚܕ ܐܢܬ. ܡܛܠ ܕܒܪܐ
col. 2 ܗܘ، ܘܐܠܗܝܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܢܫ̈ܐ ܕܐܝܟ ܐܠܗܐ* ܠܒܢܝ̈ܢܫܐ. ܘܡܛܠ
ܠܗܘܢ ܒܢ̈ܫܬܐ ܡܫ̈ܐܠܬܐ ܕܦܠ̈ܓܘܬܐ ܘܕܡܪ̈ܝܬܐ. ܐܦ ܡܚܝܢܐ ܕܫܠܡܝܢ
ܠܦ̈ܠܓܘܬܐ ܕܫܠܝܬܐ ܗܝ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܗܘܝ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܥܠܡܝܢ ܕܡ̈ܢܬܐ.
ܘܡܫܡܫܬܐ ܗܝ. ܒܗ ܠܐ ܒܠܠܢ ܡܬܬܐ ܕܒܥܘܬܐ ܕܒ̈ܢܝ ܐܢܫܐ:
ܕܒܥܘܬܗܘܢ ܒܝܫܬܐ ܠܒܪ ܡܢܗ ܡܬܬܐ.܀ ܗܕܪܐ ܘܫܒܚܐ ܠܡܫܡܫܢܘܬܐ.
ܐܠܐ ܗܢܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܗܘܝܐ ܒܗ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ. ܘܡܫܡܫܢܐ ܠܗ
ܫܒܘܚܬܐ. ܕܫܡܥܝܢ ܚ̈ܝܠܐ ܘܡܠ̈ܟܐ ܘܒܢ̈ܝܢܫܐ. ܒܗ ܐܝܟ ܡܫܡܫܢܘܗܝ
ܢܚܬܐ ܠܒܪܐ.܀ ܥܡܢܘܐܝܠ ܘܡܫܝܚܐ ܝܫܘܥ. ܒܗ ܕܡܫܝܚܐ ܡܢܗ
ܗܝܢܘܬܐ ܘܫܘܡܠܝܐ. ܠܒܪܐ ܘܡܫܝܚܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܡܫܡܫܢܐ
ܒܥܒܕܐ ܠܒܪܗ ܡܫܡܫܬܐ. ܒܥܒܕܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܒܗ ܡܫܝܚܐ ܡܢܗ
ܕܡܫܬܐ ܕܒܪܐ. ܠܒܪܐ ܥܒܕܘܬܐ. ܒܗ ܡܬܠ ܠܗ ܕܒܢܝܐ ܠܒܪܐ.
ܥܒܕܐ ܒܥܒܕܘܬܐ. ܒܗ ܕܥܒܕ ܐܝܟ ܘܐܬܐ ܒܐܪܥܗ. ܒܥܒܕܐ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܒܗ ܦܠܓܘܬܐ ܕܐܝܟ ܗܘܐ ܥܒܕܐ. ܡܠܒܪܐ ܡܬܓܘܬܐ
ܦܘܪܫܢܐ. ܕܠܒܪܐ ܡܢ ܒܥܒܕܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܡܛܠܐ ܠܒܪܐ ܡܫܝܚܐ.
ܡܠܒܪܐ ܕܒܢܝܐ ܦܫܝܛܘܬܐ. ܡܫܡܫܢܐ ܕܒܢܝܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܡܛܠ
f. 167 v.* ܦ̈ܠܓܘܬܐ ܘܫܘܬܦܘܬܐ* ܠܒܪܐ ܒܥܒܕܐ. ܠܒܪ ܒܥܒܕܐ ܘܫܘܪܝܐ ܫܡܫܬܐ.
ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܒܗܝ ܡܛܠܐ ܠܒܢܝܢܫܐ ܠܟܠ. ܗܝܢ ܘܗܕܪ ܒܥܒܕܐ.
ܒܗ ܠܐ ܒܛܠ ܡܫܬܡܠ ܠܒܪܐ ܠܒܪܐ. ܡܫܝܚܐ ܘܫܡܫܐ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܒܗ ܡܬܒܪܝܢ ܠܗ ܒ̈ܢܝܐ ܘܫܡܫܝܢܐ. ܕܠܒܪܐ ܕܐܢܫܐ
ܒܥܒܕܐ. ܠܒܢܝܐ ܗܢܐ ܚܝܐ. ܒܥܒܕܐ ܕܠܐ ܡܬܡܫܡܫܝܢ ܚܝܠܐ
ܒܪܝܐ. ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܬܫܡܫܬܐ ܒܗܘܢܝܐ ܘܡܬܒܝܢܐ. ܚܕܘܬܐ ܘܗܘܝܐ
ܫܠܡܘܬܐ. ܬܫܡܫܬܐ ܕܡܫܡܫܬܐ ܡܫܡܫܬܐ. ܬܠܬܐ ܕܒ̈ܢܝܬܐ ܥܠܡܝܢ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܒܗ ܟܠ ܡܫܡܫܬܐ ܬܫܡܫܝܢ. ܘܐܫܪܬ ܒܡܫܡܫܐ ܡܫܬܐ.
ܡܫܡܫܐ ܒܥܒܕܐ[1] ܡܫܡܫܐ.܀ ܡܫܒܚܐ ܥܒܕܐ ܐܚܝܬܐ. ܡܫܡܫ
ܚܝܐ ܫܠܡܘܬܐ ܘܠܟܠܐ ܠܒܪܐ. ܡܫܚܠ ܬܫܡܫܬܐ ܡܫܡܫܬܐ. ܐܠܐ

---

1) Cod. ܒܥܒܕܬܐ.

ܡܛܠ ܕܗܘ ܠܐ ܫܠܐ ܚܠܦܘܗܝ. ܐܠܐ ܗܘ ܒܠܚܘܕ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܠܗ
ܥܠ ܗܘܢ.* ܟܕ ܗܟܢ ܕܝܢ ܕܢܦܫܗ ܡܛܝܐ ܒܫܠܝܐ ܠܐ ܐܬܬܟܠܬ. ܘܥܕܡܐ col. 2
ܠܝ ܕܐܬܐܡܪ ܥܠܝܗ: ܘܐܬܪܕܝ ܒܥܒܕܝܢ ܕܠܝܬ ܐܢܫ ܕܡܛܝܗ. ܕܠܥܠܡܐ
ܗܘ ܢܛܪܝܢ ܘܐܬܟܫܦܬ ܒܟܠܗ ܐܝܟ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܫܝܚ. ܟܕ ܗܟܢ ܕܐܝܟ
ܗܟܢܐ ܐܦܢܝ. ܘܫܘܬܦܘܬܐ ܕܐܝܟܢܐ. ܠܐ ܬܫܟܚ ܠܗ. ܒܬܪܝܢ
ܒܟܠܗܝܢ ܥܠ ܐܝܟܢܐ ܠܐ ܐܬܪܐ. ܘܫܘܬܦܘܬܐ ܘܡܫܡܠܝܘܬܐ ܠܐ
ܐܬܪܚܡ. ܘܐܦܢܝܗ ܒܟܠܗܝܢ ܠܐ ܬܬܓܪ. ܐܦ ܚܫܒ ܐܬܪܚܡ ܒܬܪܝܢ
ܒܟܠܗܝܢ. ܐܬܪܚܡ ܒܠܐ. ܘܐܦ ܬܫܡܫܬ ܬܫܡܫܬܐ ܥܠܡܝܢ ܘܒܕܪܐ. ܡܛܠ
ܕܫܘܬܦܘܬܐ ܘܡܫܡܠܝܘܬܐ ܐܠܗܝܐ ܦܢܝܐ ܠܗ. ܐܝܟ ܠܒܢܝܢܫܐ ܡܬܒܪܐ
ܗܘ. ܐܦ ܐܝܬ ܠܝ ܢܦܫܐ ܘܦܓܪܐ ܘܢܝܚܐ ܐܝܬ. ܘܗܘܝܬ ܡܕܡ
ܘܡܫܡܫ ܦܓܪ. ܘܠܐ ܐܬܬܟܠܐ. ܘܐܦ ܠܝܬ ܠܝ ܡܢܝܚܐ ܘܡܫܡܫܢ
ܐܝܬ. ܘܗܘܝܬ ܫܡܥ ܦܓܪܝܢ. ܘܠܐ ܗܘܝܬ ܡܢܐ. ܠܐܟܘܬܐ
ܘܡܫܘܬܐ ܚܢܝܐ ܗܘ ܠܚܫܝܒܐ. ܒܢܝܢ ܡܢ ܐܝܟܢܝܢ ܘܡܢ ܐܡܝܢ ܠܐ
ܐܬܪܚܡ. ܘܡܫܡܫܝܢ ܥܠ ܪܘܚܐ ܘܥܠ ܐܬܪܐ ܠܐ ܐܬܦܠܓ. ܘܠܐܠܗܐ
ܕܒܥܝܢ ܠܐ ܬܬܓܪ. ܒܪܡ ܒܫܡ ܚܝܐ: ܕܐܦ ܢܐܪܐ ܒܟܠܝܢ
*ܠܒܢܝܢ ܠܐ ܢܣܒܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܦ ܐܝܟܢܝܢ ܘܐܡܝܢ ܒܒܪܐ: ܘܐܦ f. 167 r.
ܡܢ ܕܠܝܢ ܘܡܢ ܦܘܫܡܝܢ: ܕܒܝܐ ܘܡܕܪܐ ܬܬܪܝܐ. ܒܟܠ ܐܝܟܢܝܢ
ܗܘ ܐܝܟܢܝܢ ܘܬܡ ܠܝ ܐܝܟܐ ܫܠܝܘܬ. ܐܦ ܐܬܪܚ ܠܝ ܢܦܫܐ ܘܦܓܪܐ
ܐܬܪܚ ܫܠܝܐ. ܐܟܘܬ ܡܢ ܢܦܫܝܢ ܒܪ ܚܕ ܐܬܪܚ. ܘܫܠܝܐ ܒܗܝܢ
ܘܡܕܪܐ ܙܕܠܝܢ. ܡܛܠ ܕܒܫܡ ܚܕ. ܕܐܝܟ ܒܟܘܠ ܒܫܦܐ ܠܐ
ܡܬܦܫܛ. ܘܒܬܪܐ ܠܟܠܗ ܡܢܝܢܐ ܠܐ ܠܗܘ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܠܐ
ܬܬܠܐ ܠܟܠܬܐ ܡܢ ܢܦܫܝ. ܠܟ ܗܘ ܓܒܪ ܚܕ ܗܘܐ ܬܫܡܫܬ ܒܟܢܫܐ
ܘܠܐ ܡܟܐܐ ܥܕܡ ܟܠܗ ܒܣܘܠ. ܙܕܠ ܒܟܠܝܘܡܝܢ ܚܕ ܚܝܝܐ
ܚܝܝܢ ܘܡܕܪܐ ܙܕܠܝܢ ܘܡܛܠ ܫܠܝܢ. ܘܡܟܐ ܕܫܐܟܬ ܐܘܪܚܬ ܬܒ
ܐܬܟܘܠ ܡܢ ܡܢܝܢܘ. ܘܡܕܪܐ ܠܥܠܡܘܬܐ ܚܕ ܙܕܠ ܠܥܠܡܐ
ܘܡܬܟܢܫ ܒܫܠܝܐ. ܢܦܫܬܐ ܠܐ ܬܬܠܐ ܥܠ ܥܠܝܢ ܒܟܠܗܝܢ. ܡܛܠ
ܕܒܫܡܐ ܗܘ ܢܦܫܬܐ ܠܟܐܢܘܬܗ. ܡܛܠ ܕܡܫܡܫܢܐ ܐܝܟܢ ܬܫܡܫܐ
ܕܒܪܢܫܐ ܠܐ ܚܝܐ ܠܗܘܢ. ܘܢܦܫܬܗܘܢ ܡܛܠܠܐ ܠܗ. ܐܦ ܬܐܓܦ

ܡܫܦܪ ܠܘܬܐ ܠܢܫܡܐ. ܡܫܡܠܝܐ ܙ̈ܘܢܐ ܒܓܘܫܡܐ. ܗܟܢ ܢܦܠܬ
ܢܦܠܘ ܕܐܢܫ. ܐܝܟܢܐ ܠܗܘܢ ܙ̈ܘܓܝܗܘܢ ܕܒܗܘܢ. ܡܫܦܪ ܩ̈ܠܝܠܐ
ܦܘܪܥܢܐ.* ܟܕ ܗܘ ܕܒܬܪ ܡܢܝ ܠܢܫܡܐ ܠܐ ܡܬܐܟܠ ܒܠܒܝ. col. 2
ܡܬܟܠ ܕܝܢ ܬܚܝܬ ܟܠܗܘܢ، ܗܘ ܕܒܦܘܩܕܢܗ ܗܘ ܕܟܠܗܘܢ ܡܫܡܠ
ܠܝ. ܗܟܢ ܗܘ ܕܢܬܪܐ ܒܠܒܝ. ܠܡܬܩܠܝܘ ܕܬܠܬܝܢ ܢܩܫܬ ܬܗܘ
ܒܠܗܘܢ. ܘܒܬܪܟ ܬܫܪܝܢ ܢܦܫܝ. ܘܡܣܪܐ ܠܠܒܐ ܕܩܠܠܐ ܡܣܪܚܐ.
ܡܫܠܡܐ ܢܘܪܐ ܕܥܬ̈ܝܕܐ ܠܕܝܢܘܬܐ. ܡܢ ܕܗܘܐ ܐܝܟ ܟܡܘܢܐ ܫܘܪܝܐ
ܗܘ. ܡܟܝܠ ܕܝܢ ܒܫܘܠܡܐ ܒܥܒܕܘܬܐ. ܡܠܟܘܬ ܕܫܠܝܘܬܐ ܘܫܘܒܚܬܐ
ܥܒܕܬܐ ܒܥܠܝܬܐ. ܕܒܪ ܠܡܠܐܟܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܫܒܚ ܗܦܟܐ ܡܬܪܥܝܐ
ܡܢ ܡܪܘܬܐ. ܐܡܪܝܢܘܬܐ ܡܦܪܫܐ ܡܢ ܥܠܝܬܐ. ܦܪܝܫܐ ܐܠܗܝܐ
ܢܡܘܣܐ. ܚܝܠܐ ܡܠܠܬܐ. ܘܓܘܫܡܐ ܕܠܐ ܦܫܩܐ ܡܬܡܨܐ ܒܥܝܐ.
ܥܓܘܢܬܐ ܒܣܘܪܩܐ ܒܠܒܝ. ܐܡܪ ܚܢܢ ܠܚܠܠܐ: ܕܦܫܛ
ܘܡܚܠܠ ܡܫܡܠܐ. ܒܪܡ ܐܢ ܗܘܐ ܠܗ ܙܒܢ ܒܠܒܒܝܢ. ܐܝܟ
ܠܥܠܡ ܠܐ ܢܚܬ ܠܗ. ܒܠܚܘܕ ܟܕ ܡܘܬܗ ܗܘ ܡܬܒܥܐ. ܐܦܝ
ܠܐ ܢܦܩ ܠܗ: ܡܢ ܩܠܝܠܐ ܕܡܬܒܥܝܢ ܒܗ. ܡܛܠ ܡܢ ܥܠܡܐ ܕܥܒܕܝ
ܠܐ ܐܝܬ. ܕܥܒܪ ܗܘ ܥܠܡܘܬܐ ܒܟܠ ܙܒܢ.* ܐܦ ܩܕܡ ܥܠܡܐ ܥܠܡ f. 166 v.
ܫܢܝܢܐ ܡܬܚܫܒ. ܠܟܝ ܒܠܒܒܝ ܠܐ ܬܬܟܠ. ܘܡܢܪܢܐ ܠܐ
ܬܬܥܒܪ. ܟܠ ܐܝܟ ܕܒܪ ܕܡܢܪܢܐ ܠܐ ܢܬܥܒܪ. ܘܢܦܫܗ ܠܡܘܬܐ
ܡܢ ܓܒܠ ܚܝܐ. ܘܢܦܫܐ ܓܒܠ ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܡܬܬܟܝܢ. ܘܗܝ ܕܢܦܫ
ܕܒܗ ܡܫܝܚ ܘܡܚܠܠ ܗܘ ܕܝܠܗ. ܒܡܘܬܐ ܢܫܡܐ ܥܘܠܝܠܐ. ܐܠܐ
ܠܐ ܒܠܒܝ ܫܡܥ ܠܡܪܕܝܘܬܗ. ܐܢ ܐܡܪ ܓܒܪ ܐܝܟ ܒܢܫܗ
ܡܣܬܟ. ܗܟܢ ܢܦܫܐ ܠܐ ܒܥܐ ܐܡܪ ܠܗ. ܐܢ ܡܢ ܥܠܝܐ ܬܗܒ
ܒܪܘܚܝ ܬܬܟܪ: ܗܟܢ ܣܘܪܬܐ ܬܡܘܗܬܐ ܒܥܘܙ ܢܩܪܒ ܠܝ. ܐܦ
ܕܒܗ. ܐܚܝܕܝܢ ܕܠܡܐ ܠܓܒܪܐ ܡܫܠܡ ܬܗܘܐ. ܡܬܠܠ ܕܝܢ ܡܢܕܪܐ
ܬܕܪܝܢܗܘܢ، ܠܡܫܠܡܐ ܒܕܝܢܐ. ܡܢܚܘ ܡܪܚܐ ܠܝ. ܘܠܐܡܬܝ ܠܡܫܬܪܝܐ.
ܕܗܘ ܣܓܝܐ. ܟܕ ܓܒܪܐ ܒܝܫܐ ܠܐ ܬܬܟܠ. ܕܠܝ ܓܒܪ ܐܦܠ.
ܗܘܐ ܒܫܒܝܢܬܗ. ܕܒܟܢ ܘܡܢܐ ܐܡܪ ܒܠܒܝ. ܘܠܐܬܬܐ ܠܢܦܫܬܐ
ܩܠܝܠ ܠܐ ܬܬܟܠ. ܗܟܢ ܡܠܝܐ ܠܝ ܟܠ ܒܠܒܝ. ܠܐ ܬܬܡܢܥ.

ܗܘ ܕܝܢ ܫܐܪܐ ܒܠܘܩ ܘܕܐܟܘܬܐ ܒܠܗ ܡܕܝܢܬܐ. ܐܝܟ ܚܙܬ ܠܦܓܪܐ
ܕܓܠܐ ܕܢܦܠ ܡܢ ܐܣܘܪܗ. ܠܐ ܐܬܦܢܝܐ ܠܡܦܪܢܣܘܬܗ. ܐܠܐ ܦܩܕܬܗ،
ܥܡܪ. ܘܗܘܐ ܠܗ ܡܕܡ ܕܡܫܬܐ ܟܐܢܫܝܢ. ܕܓܠܐ ܗܘ، ܠܒܪ ܕܕܘܟܬܐ
ܕܒܚܕ ܐܢܬ: ܕܢܝܚ ܐܢܬ ܠܦܓܪܐ ܕܓܠܐ ܡܢ ܢܦܫܗ، ܘܗܘ ܐܣܝܪܗ.
ܐܝܟ ܐܢܬ ܠܝ. ܗܒ ܠܗ. ܗܐ ܠܐܬ ܠܝ ܘܠܐ ܢܗܒ ܐܢܬ ܠܗ.
ܡܣܘܪܗ، ܒܬܟܠܝܢ ܠܒܝ ܘܢܦܫ ܘܡܓܪ ܠܗ ܠܐ ܬܫܐܠ. ܘܐܠܗܐ
ܕܥܒܪ ܢܦܬܟܐ ܠܝ. ܐܪܕܝܢ ܠܒ ܡܢ ܒܪܘܬܐ. ܘܕܠܡܐ ܬܦܓܥܐ
ܕܡܟܐ ܘܥܬܐ ܘܠܦܬܘܬܐ ܬܒܥܘܪ ܕܡܥܒܕܢܘܬܗ ܫܢܝܬܐ: ܘܐܫܬܢܝܬܗ
ܠܟܠܠ ܘܠܡܠܟܐ. ܘܟܦܢܬ ܕܝܠܗ ܥܡܠܟ ܟܬܪܢܘܬܐ. ܘܫܒܩܬ ܢܦܫ
ܟܪܚܝܢ. ܘܚܠܦ ܗܘܐ ܕܐܢܫܝܢ ܕܐܝܬ ܠܐ ܝܕܥܐ ܕܐܬܬܝܢ ܬܦܢܪ
ܟܐܢܐ ܐܢܫܝܢ. ܡܫܟܚܐ ܐܦ ܐܢܬ ܟܐܢܬܬ ܣܒܪܝܢ ܠܐ ܬܦܓܥܐ
ܠܦܓܪ. ܗܐ ܢܦܫ ܐܢܬ ܕܠܐ ܬܗܘܐ. ܠܐ ܬܐܢܫ ܠܡܓܪܢ
ܟܠ ܡܕܡ ܕܒܠܝܢ ܗܢܐ. ܐܢܬ ܠܣܒܪܝܢ ܠܐ ܬܦܓܥܐ ܠܡܓܪܢ. f. 100 r.
ܗܠܟܬܝܢ. ܠܐ ܬܪܘܚܝܢ. ܕܠܐ ܢܦܫܬܐ ܒܕ ܠܝ. ܗܐ ܬܗܘܐ ܣܝܦ
ܠܐ ܢܩܦ ܠܝ. ܓܒܪܘܬܐ ܬܐܠܗ. ܘܫܡܥ ܚܢܐ ܠܐ ܢܦܠ ܠܝ.
ܗܐ ܬܠܘܫܗ ܡܕܡ ܕܠܐ ܐܘܟܝܬ ܬܟܒܐ. ܘܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܠܐ
ܬܥܒܫ. ܡܛܠ ܕܫܒܩܐ ܗܝ. ܠܟܠܬܐ ܕܝܢ ܪܘܚܩܗ، ܡܦܩܝܢ ܠܗ.
ܘܠܐܠܗܐ ܒܫܘܒܚܗ ܡܫܒܚܝܢ. ܠܐ [1] ܬܪܘܗ، ܒܫܟܪܐ
ܕܠܐܠܗܘܗ، ܡܚܣܝܪ. ܗܐ ܠܒܢܝܢ ܬܪܝܗ، ܠܫܟܪܐ ܒ . . ܐ [2].
ܟܠ ܡܚܠܗ، ܡܒܢܝܢ ܠܝ. ܘܟܠ ܬܫܒܘܚܗ، ܡܢܝܦ. ܗܐ ܠܫܡܝܐ
ܬܗܘܐ ܠܗ. ܚܙܐ ܐܢܬܐ ܠܫܡܗ ܐܠܗܐ. ܘܐܫܬܝܐ ܟܬܒܐ ܠܫܡܝܐ
ܘܡܫܡܫܐ ܒܬܫܒܘܚܬܐ: ܠܡܫܒܚܘ ܠܒܢܘܗ،. ܗܟܢ ܢܦܫ ܠܟܠܟܐ ܡܢ
ܕܠܫܟܪܐ. ܐܝܟ ܠܫܡܝܐ ܡܫܒܪ ܟܠܟܐ ܟܒܢܝܢ ܥܡܡ ܠܗ. ܗܐ
ܒܫܟܪܐ ܡܫܒܪ ܠܫܡܝܐ. ܠܒܢܘܗ، ܡܫܟܠ ܠܗ. ܘܡܢܦܩ ܡܢ ܬܪܥܐ.܀
ܬܐ ܒܟܠܡ. ܢܫܬܐ ܐܝܟܢ ܗܟܐ ܕܫܒܝܩ ܘܡܫܟܐ ܡܟܐ ܕܡܠܐ.

1) Haec vox a secunda manu addita. Pro ܬܪܘܗ، fortasse ܬܪܘܐ scribendum.

2) Vox erasa; ܟܠܒܐ fuisse videtur.

ܒܬܪ ܕܝܢ ܠܐܘܪܚܐ ܘܠܥܘܬܐ ܩܪܒ ܠܡܥܡܕ. ܐܡܪ ܣܘܣܘܗܝ
ܠܥܡܐ ܦܘܪܝܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܣܡܐ ܒܐܝܕܝܗ. ܠܐ ܪܘܫܐ
ܠܡܪܢ ܐܦ ܠܐ ܗܘܐ ܠܡܪܢ ܘܠܡܠܟܐ. ܐܘܪܫܐ ܠܐ ܐܬܥܒܕ.
ܘܐܬܬܒܥܐ ܠܐ ܐܬܐܠ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܠܐ ܐܬܗܠܝ܀ ܠܐ ܐܬܗܘܐ
ܦܪܚ ܕܠܐ ܦܪܐ ܢܫܡ ܡܫܡܫܢܐ. ܗܘ ܐܬܗܘܐ ܕܓܠ ܒܓܠܠ
ܐܬܬܗܡܢ. ܗܘ ܐܬܗܘܐ ܡܠܠ ܒܢܝ ܒܢܝ ܐܦܝܢ ܢܛܪܘܢ. ܐܦ
ܐܬܗܘܐ ܥܒܕܘܗܝ. ܠܒܫܢ ܐܬܗܘܐ ܒܢܝ܀ ܐܦ ܐܬܗܘܐ ܡܫܒܚܢ ܒܗ
ܩܕܝܫܐ. ܒܫܡܝ ܠܐ ܐܬܕܟܪ ܘܡܫܒܚܘܗܝ: ܘܐܬܓܡܪܐ ܐܝܟ ܡܢܐ
ܐܬ ܚܠܦܝ. ܕܠܡܢܐ ܢܐܙܦܘܢ ܡܢܝ ܘܠܐ ܢܦܪܥܘܢܝ: ܘܐܡܢܬ
ܕܬܬܒܥ ܐܝܟ ܒܝܬ ܒܥܝܢ. ܘܡܬܪܢܐ ܢܦܪܘܢܝ ܘܕܠܝܢ ܐܬܒܕ
ܘܡܠܒܒܢܐ ܡܢ ܬܚܝܬ ܐܬܗܘܐ. ܠܐܫܝܢ. ܝܗܒ ܘܠܐܝܬܝܢ. ܘܠܒܢܝ
ܐܬܗܘܝ. ܡܛܠ ܕܢܛܪܬ ܘܥܒܕܬ ܡܢܝ ܕܠܐܢܫܐ ܕܠܡܝܢ ܕܥܡܗ ܘܠܐ
ܐܬܥܒܕܬ. ܒܒܢܝ. ܢܟܝ ܐܒܐ ܐܝܟ ܒܬܪ ܢܘܗܪܐ. ܟܢܘ ܕܡ
ܒܕܡܘܬܐ ܕܐܢܫܐ ܡܛܠ· ܠܐ ܐܬܠܡ ܠܗ ܗܘܐ ܒܢܝ ܐܢܫ. ܟܢܝ f. 165 v.
ܒܬܪ ܟܠ ܡܬܘܢ ܗܘ ܡܬܠܐ ܕܡܡܬܘܢ. ܠܗ ܐܢܫܐ ܦܬܐ.
ܘܟܠ ܕܥܒܕܝ ܦܐܡ. ܐܬܐܝ ܢܡܘܣܐ ܐܟܠ ܡܢ ܢܗܢܝ. ܐܬܝܢܝ.
ܠܐܠܗܐ ܡܬܠܝܠ ܟܠ ܣܢܝ. ܡܛܠ ܕܒܥܒܕܐ ܕܝܢ ܐܝܬ ܗܘܐ ܡܬܡܪܡ.
ܘܒܡܘܬܝ ܗܘܐ ܡܚܝܢ. ܘܚܝܝ. ܡܪܡܐ ܦܬܡ ܠܗܘܢ ܠܐܢܫܝ.
ܟܕ ܒܬܪ ܒܒܥܐ ܘܡܥܠܐ ܗܠܝܢ ܢܦܬܟܐ. ܕܝܠܐ ܒܒܥܐ ܒܦܐܝܐ
ܕܠܡܘܬܐ ܕܐܢܫܘܗܝ. ܘܠܐ ܢܐܟ ܒܬܪ ܒܒܥܐ: ܕܢܐ ܐܢܫܘܗܝ
ܡܐܬܐ ܠܒܢܝܐ ܠܐ ܝܗܒ ܠܗܘܢ: ܕܢܩܡ ܪܢܐ ܠܢܬ ܠܗܘܢ. ܪܢܡ
ܠܐܢܫܝ. ܘܡܪ. ܡܛܠ ܕܠܝ ܗܘ ܡܟ ܠܗ. ܘܕܪܢܝܢܝ. ܠܐ
ܬܘܫܐ. ܘܡܪܕܝܢܝ ܠܐ ܐܬܓܪ. ܘܡܢ ܕܢܫܡܐ ܐܦܠ ܐܝܬ ܒܡܢܗ.
ܠܐ ܬܗܘܐ ܒܡܢܗ ܒܢܠܐ. ܗܘ ܠܗܘܬ ܪܢܝܢ ܐܝܠ ܐܝܬ. ܐܦ
ܪܢܡ ܠܝ ܪܢܝܢ: ܘܡܪ ܐܝܬ ܒܠܗܘܢ: ܦܢܘܗܝ ܡܢ ܠܒܪ ܡܥܕܒܢ
ܠܝ. ܐܦ ܡܢܘ ܠܐܦܝܢ: ܐܡܪ ܕܪܢܡ ܗܘ ܠܝ ܪܢܝܢ. ܘܡܪ
ܐܝܬ ܒܠܗܘܢ. ܗܘ ܒܢܝܗܘܢ ܠܐ ܡܢܘ ܠܡܦܠܢܝ. ܐܦ ܗܘ
ܪܢܝܢܝ· ܠܐ ܪܒܐ ܠܡܢܝܢ. ܦܘܡ ܕܠ ܠܒܢܬܝ. ܡܬܐܢܬܐ ܡܪ col. 2

ܘܡܕܡ ܡܢܗܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܢܬܬܐ ܠܚܫܝܫܘܬܐ ܚܝܠ ܗܘ. ܘܓܒܪܐ
ܒܢܫܐ ܡܬܘܬܐ ܗܘ. ܠܐܠܗܐ ܗܘܬ ܕܢܛܠ ܒܬܠ ܐܦ. ܕܒܡܬܘܬܟ
ܬܬܪܗܘܢ. ܘܢܥܒܕ ܒܩܠܝ. ܠܡܘܬܐ ܠܐ ܬܫܕܐ ܠܗ ܕܡܟܐܬ.
ܡܛܠ ܕܠܗܘܢ ܒܢܝܢܫܐ ܠܡܘܬ ܠܡܥܐ ܒܪܠܝܢ ܗܘܘܬܝܢ. ܘܗܐ ܐܢܬ
ܠܝ ܒܠܒܒܟܐ ܠܐ ܬܬܠܐ ܒܠܗܘܢ ܕܢܬܘܬ. ܗܟܐ ܕܡܘܬ ܒܪ
ܘܡܢܗܘܢ ܡܬܠܗܝܐ ܡܢ ܫܡܝܐ. ܐܠܐ ܠܐ ܠܐ ܒܠܗܘܢ. ܕܢܬܡܚܘܢ
ܘܗܘܐ ܒܪ ܘܡܬܬܢܝܚ ܡܢ ܒܢܝܢܗ ܀ ܒܗܝ ܐܢܫܐ ܠܐ ܬܗܘܐ ܘܠܐ
ܬܬܒܝܐ ܠܡܒܝ ܕܡܢ ܒܥܠܬܗܘܢ. ܗܐ ܡܬܬܒܥܝܢ ܐܢܫܐ. ܠܝ.
ܗܐ ܠܝ. ܗܢܝܢ ܒܪ ܐܢܫܐ ܐܢܘܢ ܡܬܬܪܝܢ. ܘܠܝ ܕܝܠܝ.
ܒܡܬܪ ܒܪܢܫܘܬܐ. ܒܗܢܐ ܕܡܪܬܐ ܐܢܬ ܒܗ ܠܐ ܬܬܒܪ ܒܗ.
f. 165 r. ܕܠܐ ܒܝ ܬܬܒܪ ܕܒܢܐ ܬܫܒܪ. ܗܐ ܬܗܘܐ ܬܬܠܝܒ ܘܢܬܬܠܝ
ܢܫܪܐ. ܗܐ ܬܫܒܘܩ ܬܫܒܘܩ ܘܬܬܝܐ ܒܢܝ. ܠܡܫܘܕܬܐ ܠܒܝܬ
ܕܡܢܐ ܢܩܘܦܝ ܗܘ ܠܡܟܠܟ. ܘܐܦ ܠܡܘܬܐ ܡܫܘܕܬܐ ܕܟܠܬܐ.
ܐܢܫ ܡܢܝܢܐ ܘܗܘ ܒܡܘܬܐ. ܡܢܝܢܐ ܒܪ ܚܝܐ ܗܘ. ܘܟܢܘܬܐ
ܒܠܝܢ ܡܬܘܬܐ ܗܘ. ܐܢܫܐ ܘܡܬܝܐ[1] ܠܗܘܬ ܒܪܢܫܐ ܒܝܢܐ.
ܒܗܘܢܐ ܒܚܝܠ ܠܐ ܬܬܒ. ܕܠܐ ܐܝ ܬܬܒܥܘܢ ܠܒܝܢܐ: ܟܠ
ܡܢ ܕܢܫܝܢ ܡܢܗ ܕܒܢܝܐ ܢܩܘܦܝ. ܘܐܠܗܐ ܬܫܒܘܚܬܗ ܘܡܪܝܡܗ
ܠܐ ܬܗܘܐ ܢܫܝܢ. ܘܡܢܗ ܒܗܝܢ ܒܡܢܬܗ. ܒܗ ܓܒܪܐ ܒܝܢܐ
ܠܡܘܬܐ ܠܐ ܬܬܗܘܐ. ܕܠܐ ܢܫܬܘܘܢ ܡܢܗܘܢ ܒܠܝܢ: ܕܐܢܬ
ܒܠܐ ܐܢܬ ܒܥܒܘܢ ܠܡܬܒ ܀ ܗܘ ܠܓܒܪܐ ܒܝܢܐ ܘܐܦ ܠܒܪ
ܢܫܐ ܕܡܬܒ. ܡܛܠ ܕܐܢܝ ܕܠܐ ܡܫܡܫܐ ܒܐܢܝ ܒܓܒܪܐ
ܠܡܬܠ. ܐܦܠܐ ܒܢܫܐ ܠܡܬܪܐ ܠܓܒܪܐ ܒܝܢܐ ܐܠܗܐ ܗܢܐ
ܠܗ. ܕܠܡܪܗܘܢ ܗܢܐ ܘܡܬܪܐ. ܐܝ ܢܫܬ ܠܓܒܪܐ ܒܝܢܐ
ܒܡܘܬܐ ܫܠܝܬܐ. ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܝ ܒܠܗܘܢ. ܐܠܐ ܐܡܪ:
ܕܠܡܪܗܘܢ ܡܢܝܐ ܗܢܝܢ. ܐܢܫ ܠܓܒܪܐ ܒܢܝܐ: ܕܢܬܘܬ ܡܪܗܘܢ
ܐܢܬ ܘܡܬܒܥܪ* ܟܠ ܓܒܪ ܒܗܝ ܠܓܒܪܐ ܗܢܘܢ ܐܠܗܐ. ܘܒܠ col. 2

1) Cod. ܐܢܫܐ ܘܡܬܝܐ.

ܡܢ ܕܒܬܪ ܙܟܘܬܗ ܘܩܝܡܬܗ ܢܦܩܬ: ܘܠܐ ܒܟܠ ܡܬܕܪܟܝܢ ܘܡܬܒܩܝܢ
ܬܒܥܘܗܝ ܠܓܒܪܐ ܕܝܠܕ ܒܢܦܫܗ ܘܙܟܘܬܗ ܐܬܚܙܝ. ܒܪܢܫ ܗܘ ܒܟܠܗܘܢ.
ܗܢܐ ܢܨܚܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܒܪܫܝܢ. ܡܢܐ ܠܚܫܘܒ ܐܢܫܐ.
ܡܢܐ ܟܕ ܡܬܐܘܬܐ ܣܠܩܐ. ܗܢܐ ܢܨܚܢܘܬܐ. ܗܢܐ ܘܦܘܪܩܢܐ
ܘܒܪܝܠܐ ܘܡܬܬܘܚܐ. ܗܢܐ ܡܕܝܪܐ ܘܡܫܝܚܐ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܒܟܠ
ܐܝܟ ܒܪܢܫܐ ܡܠܟܐ. ܘܐܚܐ ܢܘܪܐ. ܐܦ ܠܐ ܐܬܬܐ ܒܐܝܕܘܗܝ
ܠܐ ܒܕܠܝ ܠܗ. ܠܐ ܗܘܬ ܡܪܪ. ܘܐܝܟ ܟܠ ܡܢ ܕܥܒܕ ܡܢܝ.
ܠܐ ܬܦܓܠ. ܡܛܠ ܕܠܡܪܢܘ ܡܫܐܠܝܢ ܠܗ ܥܒܕܘܗܝ. ܕܡܢ ܕܢܚܝܐ
ܠܓܒܪܐ ܗܢܐ. ܡܢܐ ܢܗܘܐ ܠܗ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ. ܚܢܢܘܗܝ ܢܬܒܥܘܢ.
ܘܡܢ * ܕܠܐܠܗܐ ܢܬܒܥ ܡܢܐ ܢܗܘܐ ܠܗ. ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܐܝܪܐ f. 161 v.
ܠܐ ܬܦܫܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܝܟܢܐ ܗܘ ܕܠܗܘܢ ܚܢܢܐ. ܘܬܬܒ
ܢܐܠܝܢ ܠܗ. ܘܡܢ ܕܠܐܠܗܐ ܢܬܒܥ ܡܢܐ ܢܗܘܐ ܠܗ. ܐܡܪ
ܡܡܪܗܘ ܠܥܒܕܘܗܝ. ܗܘܝܐ ܠܐ ܗܘܬ. ܐܦ ܠܝܬ ܠܡܦܬܚ ܒܠܒܗ.
ܒܪܐ ܠܓܒܪ ܕܠܐܠܗܐ. ܢܚܝܐ ܠܝܬ. ܐܠܐ ܐܢ ܡܢ ܒܬܪ ܐܝܬܝ
ܠܓܒܪܐ ܐܢܫܐ ܘܠܐܘܪܗ. ܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܠܡܐܬܐ ܐܢܫ. ܘܗܘܝܬ
ܕܝܠ ܡܢܝ ܘܡܢܐ ܠܗ. ܘܠܐ ܬܦܫܘܛ ܘܬܬܒܪ ܐܝܟܢܐ: ܡܛܠ
ܕܗܢܐ ܢܬܝܚ ܥܠܝܟ ܒܚܘܒܗ. ܘܒܪ ܡܠܟܐ ܠܝ. ܟܠ ܕܪܓܐ
ܕܢܚܬܐ ܡܢܗ. ܘܟܠ ܡܠܬܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܠܐ ܬܟܣܝ. ܘܩܘܫܬܟ
ܟܠ ܡܫܝܚܘܬܐ ܠܐ ܬܦܪ. ܘܟܠ ܡܡܫܝܚܘܬܐ ܠܐ ܬܘܕܐ. ܡܛܠ
ܕܡܢ ܡܫܝܚܘܬܐ ܡܬܩܕܫܐ ܐܬܝܢ ܘܡܡܫܠ ܠܗܘܢ ܒܪ ܐܢܫܐ. ܘܟܠ
ܡܛܠܗ ܒܡܕܝܢܐ ܢܚܬܐ ܗܘܐ ܒܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܝܬ ܓܒܪܐ ܕܢܦܠ
ܒܗ. ܘܠܐ ܐܝܟ ܗܘܢ ܒܠܗܘܢ. ܕܗܘܘ ܒܗ ܓܒܪܘܗܝ. ܘܗܝܐ ܥܒܕܐ
ܐܝܟ ܒܐܝܕܗ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ. ܘܠܐܠܗܐ ܪܒܐ ܡܠܟܘܬܗ. ܡܛܠ
col. 2. ܕܠܐ ܠܚܠܝ ܒܗܘܪܐ ܘܠܐ ܒܟܠ * ܐܦ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܠܓܒܪܐ ܐܢܫ
ܒܪܐ ܕܫܘܬܐ ܒܠܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܢܐ ܚܝܬ ܕܢܦܩ ܕܢܬܦܠܓ ܗܘܐ
ܐܬܦܠܓ. ܘܕܐܬܚܙܝ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܘܡܢܝܐ ܐܠܗܐ ܡܛܠ ܕܐܠܗܐ
ܕܐܪܚܡܗ ܠܗ ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܠܥܠܡ. ܘܐܪܚܡܗ ܠܗ ܗܘܐ ܕܒܥܠܡ.
ܡܢ ܐܢܬܬܐ ܢܦܩܐ ܐܝܟ ܠܡܫܪܐ. ܠܗܘܢ ܟܠ ܠܚܒܝܒܘܬܐ ܕܠܐ.

ܠܡܥܠ. ܘܠܐܟܐ ܘܠܐܦܓܐ ܠܡܬܐܣܪܘ. ܘܠܐ ܡܫܟܚܘܬܐ ܠܡܦܠܛܘܢ.
ܡܛܠ ܕܥܠܘܗܝ ܗܘ ܕܝܢ ܐܝܬ ܗܘܐ. ܠܡܥܒܪ ܡܟܝܢ ܗܘ ܕܝܢ ܕܡܣܡܡ
ܠܝ ܐܠܗܬܐ ܠܐܡܪܐ ܘܠܐܬܕܟܪܘܬܐ. ܡܛܠܐ ܠܐ ܬܦܛܠ. ܐܬܬܪܝܢ
ܕܥܒܐ ܠܐ ܢܒܕܢ. ܡܛܠ ܕܫܘܥܐ ܒܡܨܥܬܐ ܗܘ ܫܒܩ. ܘܠܝܬ ܡܢ
ܕܢܦܛܠ ܡܛܠܐ ܒܙ ܒܙ. ܘܠܐ ܕܒܥܠ ܗܘ ܢܬܦܠܛ. ܟܠ ܐܒܘܗܝ
ܐܚܘܗܝ ܗܘܘܬ ܥܬܕ ܥܠܘܗܝ. ܘܠܐ ܬܪܥܐ ܠܡܣܪܘ ܘܠܡܦܪܩܘ
ܐܢܘ. ܟܕ ܐܢܫ ܐܢܫܐ ܕܐܠܗܘܗܝ ܘܠܐܒܘܗܝ ܡܣܪ ܘܡܦܪܩ.
* ܐܠܗܐ ܥܠ ܡܣܬܗ ܘܥܠ ܚܝܘܗܝ ܡܬܦܪܢܐ. ܗܢܘ ܠܐܒܘܗܝ f. 164 r.
ܥܒܕ. ܘܐܬܚܡܣܢ ܠܐ ܬܒܥܐ. ܘܠܡܣܪܝܢ ܠܐ ܬܟܪܙ. ܐܡܢ
ܢܣܒ ܟܕ ܡܢ ܦܠܘܬܗ ܡܚܝܐ ܘܣܝܡ ܐܠܗܐ، ܡܦܪܫ ܕܡܬܚܬܐ.
ܦܠܓ ܗܘ ܦܪ ܡܦܪܫ ܠܡܠܐܟܐ ܗܘ، ܚܢܢܐ ܗܘ ܡܣܝܒܪܐ. ܘܠܥܢܐ
ܬܒܪܐ. ܚܢܢܐ ܕܡܫܝܚ ܠܡܚܝܐ ܠܐ ܬܒܥܝܢ. ܘܠܥܢܐ ܕܡܬܡܚܝܢܬܐ
ܡܬܓܠܠ ܠܐ ܬܬܠܘܫ. ܗܢܘ ܢܣܒ ܟܕ ܡܢ ܦܠܘܬܗ: ܚܝܘܗ
ܘܡܬܦܬܠ[1] ܡܚܝܐ ܘܚܢܢ: ܘܟܠ ܗܘܐ ܐܠܗܐ، ܠܡܪܝܬܐ ܘܡܫܚ
ܒܐܝܕܗ ܚܢܟܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܘܟܠܐ ܥܠܘܗܝ، ܕܒܟܠ ܢܬܘܬ
ܘܬܬܦܠܠ. ܕܠܐ ܐܢ ܚܝܐ: ܐܝܬ ܟܬܝܒܘܗܝ، ܘܡܫܡܫܢܘܗܝ، ܬܟܠܐ:
ܗܘܘ ܥܒܕܝ ܠܐܚܪܢܐ ܠܐ ܢܬܐ. ܟܠ ܟܕ ܚܝܐ ܢܦܘܬ ܘܠܐ
ܢܝܐ. ܘܬܘܬܐ ܚܢܢܐ ܬܓܠܝܗ. ܠܐ ܢܬܦܢ ܠܗ. ܡܛܠ
ܕܡܬܩܦܢ ܠܦܐ ܡܓܠܐ. ܘܟܕܪܐ ܕܠܐ ܢܬܦܢ ܒܡ ܐܬܬܗ
ܐܦ ܐܠܗܝܐ ܡܫܐ ܠܗ.:. ܐܬܪ ܟܕ ܡܢ ܢܣܘܬܐ. ܘܡܟܝܢ ܡܢ
ܒܝܬ ܡܫܡܠܐ. ܡܛܠ ܕܬܪܬܝܗܘܢ ܚܢܘܬܐ ܗܘ ܡܠܟ. ܐܝܟ،
ܣܒܪܐ* ܒܡܫܟܐ ܘܠܐ ܬܫܬܡܪ ܥܠܘܗܝ، ܡܛܠ ܕܣܒܪܐ ܡܬܡ ܗܘ col. 2
ܘܟܡܝܢ. ܘܟܠ ܟܕܪܐ ܕܢܦܠܐ ܥܠܘܗܝ، ܘܡܫܬܟܚܪ. ܟܕܓܠ ܡܬܓܠܪ
ܘܡܬܟܚܪ. ܐܠܐ ܡܢܐ ܕܡܛܠܬ ܕܝܢܘܗܝ ܚܙܪ ܠܝ. ܟܕ ܠܐ ܥܒܕܐ
ܠܝ ܐܚܝܠܬ ܠܬܠܒܐ ܬܘܪܗ ܕܪܘܫܐ. ܬܘܬܡ ܐܟܝܢ ܢܓܕܐ ܡܟܝܢ ܡܢܗ،
ܢܫܡܐ ܠܗܘܢ. ܐܢ ܢܣܬܦܬ ܒܠܒܬ[2]. ܗܢܐ ܡܛܠܬ ܐܓܠܬܪܬ. ܘܠܝܬ

1) Cod. ܘܡܬܦܬܠ.

2) Videtur ܐܬܒܟܒܬ legendum.

ܦܘܬܫܡܫܐ ܕܙܢܝܐ ܫܐܠ ܢܦܪܩܝܘܗܝ: ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ ܠܓܒܪܐ
ܣܘܟܐ ܕܝܠܕܐ ܣܘܟܠܗ ܡܕܡ ܦܘܬܫܡܫܐ. ܐܠܐ ܕܝܢ ܢܒܕܘܩ
ܘܟܠܗ ܡܕܡ ܦܘܬܫܡܫܐ ܡܬܬܟܠ ܗܘ ܡܢ ܩܢܝܐ.܀. ܐܠܐ ܢܥܠܡ
ܠܓܒܪܐ ܒܪܬܗ ܘܢܣܒ ܠܗ ܒܦܪܘܬܐ ܡܢܝܢܐ ܕܡܣܩܐ ܘܡܟܣܬܐ
ܐܚܪܬܐ ܘܬܬܬܒ ܒܦܪܘܬܗ. ܘܒܝܘܡܐ ܕܬܬܠܬܐ ܠܐ ܬܬܟܠܐ
ܠܓܒܪܐ ܡܕܡ ܕܬܬܒ ܒܦܪܘܬܗ ܕܐܢܬܬܐ: ܢܣܒ ܬܘܒ ܟܣܦܗܘܢ
ܒܫܘܡܠܝܐ ܡܕܡ ܕܡܬܬܚܝܒ ܠܗ ܡܢ ܦܪܘܬܐ: ܗܢܘܢ ܢܬܠܘܢ
ܠܗ ܐܒܗ̈ܘܗܝ: ܘܢܫܠܡܘܢ، ܡܕܡ ܕܬܬܒ ܒܦܪܘܬܐ ܥܣܪ ܒܕܝܢ.
ܐܢ ܕܝܢ ܡܬܬܚܝܒ ܠܗ ܡܢ ܡܕܡ ܕܬܬܒ ܒܦܪܘܬܐ. ܢܬܠܘܢ
ܒܕܝܢ ܫܠܝܐ ܠܒܪܬܗ ܕܐܢܬܬܐ: ܕܗܘ ܡܕܡ ܕܐܬܚܝܒ ܠܗ
ܕܒܗ ܦܘܬܫܡܫܐ ܡܬܚܬܐ ܢܬܠܘܢ ܦܪܝܡ ܡܕܡ ܕܣܒܘ ܡܢ
ܕܪܬܗܘܢ. ܘܢܬܠܘܢ ܫܠܝܡ ܡܢ ܒܪܬܗ ܕܐܢܬܬܐ ܐܢ̈ܬܬܗ ܕܐܢܬܬܐ
ܐܘ ܐܢܫܗ ܒܗ ܒܥܠܬ ܕܫܠܝܬ ܡܬܬܠܝܬ. ܕܡܬܦܪܫܐ ܐܦܠܘܡܘܣܗ.
* f. 228 r. ܐܢ ܕܝܢ ܢܬܬܚܝܒ ܠܓܒܪܐ ܡܕܡ ܡܢ ܦܪܘܬܐ ܕܐܢܬܬܗ: ܘܠܐ
ܢܬܒܥ ܒܗ ܚܕܐ ܫܢܝܢ: ܐܬܬܚܝܒܬ ܠܗ ܐܦܪܦܪܢܐ ܡܣܟܢܘܬܗ: ܕܠܐ
ܢܬܒܥ ܡܕܡ ܐܢ ܫܠܝܐ ܠܒܬ ܠܗ.܀. ܐܢ ܢܣܒ ܠܓܒܪܐ ܦܪܘܬܐ
ܒܦܘܬܐ ܠܗܘܬ ܢܬܦܪܘ. ܘܢܬܠܘܢ ܘܢܫܘܢ ܢܥܒܕܐ: ܘܐܬܬܒܥ ܗ،
ܒܦܘܬܐ: ܒܗ ܡܬܬܚܝܒܐ ܕܒܪܬܐ ܢܬܠܬ ܢܦܪܐ ܒܫܘܬܗ: ܠܐ ܢܬܦܪܥ
ܗܘܬ ܦܪܘܬܐ ܕܐܬܬܦܫܫܬ ܟܘܪܗܘܢ، ܕܢܦܪܐ ܐܚܠܘܗ. ܗܒܢܐ ܐܦ
ܠܒܢܐ ... ܥܠܡ ܢܡܘܣܐ ܘܡܩܕܫܢܐ ܕܡܠܟܐ ܕܢܝܐ ...

---

cod. Mus Brit. 14658. f. 163 v col. 2 ܡܫܪܝܪܘܗܝ ܢܡܘܣܐ ܐܡܪ. ܟܕ ܡܠܘܗܝ، ܕܒܪܢܫܐ ܟܠܗܘܢ ܚܬܝܡܘܗܝ،
ܡܢ̈ܝܐ ܘܪܙܢܐ. ܘܢܟܣܬܐ ܘܡܢܝܐ. ܥܣܪ ܠܡܬܠ ܢܟܣܬܐ. ܘܗܟܝܢ
ܠܡܠܟܘ ܒܢܝܐ. ܥܣܝ ܘܥܣܪ ܙܪܥܐ. ܒܪܡ ܐܢܫܐ ܕܐܢܬܐ
ܒܐܝܕܘܗܝ، ܗܘ ܗܘ ܡܬܚܝܒ ܡܢ ܡܕܡ ܥܠ ܡܕܡ. ܡܢ ܐܠܗܐ

f. 226 v. * ܕܝܠܗ. ܘܢܦܩ ܦܠܓܘܬ ܐܘܣܝܐ ܒܦܪܨܘܦܐ ܢܟܪܝܐ. ܘܐܦܠܐ ܗܘ
ܕܦܓܪܗ ܐܢܫܝܐ ܠܐܠܗܘܬܗ. ܠܐ ܥܠܬ ܠܦܪܨܘܦܐ ܕܡܠܬܗ ܒܠ
ܐܘܣܝܐ. ܘܢܦܩ ܗܘ ܡܢܗ ܕܢܦܩ ܠܗ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܡܬܚܠܡ ܘܠܐ
ܐܝܟ ܠܐ ܡܬܚܠܡ. ܐܡܪܝ ܐܢܫܐ ܕܝܢ ܕܒܗ ܒܕܡܘܬܐ ܐܬܚܙܝܘ
ܐܣܛܠܩܠܝܣܘ ܘܗܢܝܬܐ. ܘܡܟܝܠ ܠܐ ܐܦܩܪܣܝܐ ܚܕܐ ܒܠ ܕܢܦܩ
ܠܗܘܢ. ܕܢܦܩ ܡܢ ܕܢܦܩ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܢܡܪ ܒܪܢܫܐ ܐܠܗܘܬܐ. ܘܢܦܩܬ
ܗܘ ܒܪܢܫܐ ܒܪ ܠܝܬ ܒܢܝܐ. ܬܘܒ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܘܬܐ ܦܪܨܘܦܗ
ܘܡܠܟܗ ܕܐܘܪܚܐ ܕܝܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܕܒܢܝܐ ܡܫܝܚܐ ܗܘܬ ܒܡ ܒܟܠܗ
ܘܐܬܦܫܛܘ ܠܗܘܢ ܡܫܝܚܐ ܕܦܪܨܘܦܗ. ܬܘܒ ܡܫܝܚܐ ܦܪܨܘܦܐ
ܕܠܗܘܢ ܐܝܟ ܕܦܠܓܝܢ ܗܘܘ ܒܐܬܩܢܘܬܗܘܢ. ܡܢ ܩܢܘܡܐ ܕܝܢ ܕܦܣܝܩ
ܡܫܝܚܘܢ. ܐܢܕ ܐܦ ܐܘܣܝܐ ܕܟܝܢܐ ܦܠܝܓܝܢ ܗܘܘ. ܘܐܠܐ ܗܘܝܢ
ܩܢܘܡܐ. ܐܝܟ ܡܢܗ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܐܝܟܢ ܡܐܟܠܐ. ܐܘ ܡܢ ܕܩܢܘܡܐ
ܐܢܫܘܬܐ ܒܐܘܣܝܢ: ܕܩܢܘܡܐ ܗܘ ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܝܢܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܒܟܝܢܐ
f. 227 r. ܐܝܟܢ ܐܘ ܐܣܟܝܡܐ ܘܦܣܝܩ ܠܦܪܨܘܦܝܗܘܢ* ܫܡܠܝܐ ܐܠܗܘܬܐ. ܐܝܟ
ܕܝܢ ܐܢܫܝܢ ܠܗܘܢ ܦܪܨܘܦܐ ܕܠܗܘܢ ܫܡܠܝܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܕܢܩܘܦܘܢ
ܢܦܫܐ ܐܠܗܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܠܟܝܢܐ ܐܘ ܠܐܣܟܝܡܘܬܐ
ܕܐܬܚܙܝܘ ܒܦܪܨܘܦܐ ܟܝܢܐ. ܦܠܓܐ ܫܡܠܝܐ ܐܠܗܘܬܐ ܘܦܠܓܐ
ܡܬܘܡܝܢ ܕܟܠܗ. ܡܟܝܠ ܕܝܢ ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ ܗܘܬ ܠܐܠܗܘܬܐ.
ܐܦ ܦܪܨܘܦܐ ܕܟܝܢܐ ܡܕܡ ܐܘ ܕܡܪܐ ܐܘ ܕܟܝܢܐ. ܐܘ ܒܡܬܪܐ
ܕܬܘܪܐ. ܐܘ ܒܟܝܢܐ ܢܩܒܬܐ. ܐܘ ܕܟܪܘܬܐ ܢܩܒܘܬܐ. ܐܝܟ ܡܢܗܘܢ
ܒܢܝܐ ܡܢܗܘܢ ܫܡܠܝܐ ܐܠܗܘܬܐ. ܘܦܠܓܐ ܕܠܟܝܢܗܘܢ. ܐܝܟ ܕܝܢ
ܠܐ ܡܢܗܘܢ ܦܠܓܐ ܕܠܟܝܢܗܘܢ. ܡܟܝܠ ܕܝܢ ܡܬܚܙܝܢ ܠܐܠܗܘܬܐ.
ܐܦ ܒܦܪܨܘܦܐ ܕܩܢܘܡܐ ܦܠܓܐ.܀. ܐܝܟ ܢܦܩ ܒܪܢܫܐ ܠܒܪܢܫܐ ܕܠܐ
ܒܬܘܠܬܐ ܘܐܦܠ ܠܗ ܡܫܬܟܚܐ. ܘܢܦܩܘ ܒܠ ܕܝܠܗ. ܘܠܐ ܢܦܩܐ
ܚܕܐ ܕܒܦܪܨܘܦܗ. ܘܐܢܫܝܘܬܗ. ܡܢܐ ܚܕܐ ܚܕܐ ܠܚܕܐ ܒܪ ܐܢܫܐ
ܠܗ. ܗܘ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܐ ܠܗ ܕܝܠܗ. ܐܠܐ ܢܦܫܗ. ܥܠܬ ܠܗ
ܡܢܐ ܚܕܐ ܕܢܦܩ ܡܫܬܟܚܐ ܘܡܬܦܪܫ ܡܢ ܦܠܓܘܬܐ.܀. ܐܝܟ ܢܦܩ
f. 227 v. ܒܪܢܫܐ ܠܒܪܢܫܗ* ܡܢܝܢܐ ܕܩܢܘܡܐ ܘܡܬܒܥܐ ܠܗ ܥܠܬܐ ܕܒܪ

ܘܫܢ̈ܝܐ. ܗܟܢܐ ܘܟܐܦ̈ܝܠܐ: ܐܦ ܕܝܢ ܒܟܢܫܐ ܐܝܬ ܠܡܘܒܠ ܒܢܝܐ:
ܘܠܡܘܒܠ ܢܩ̈ܝܗ ܕܐܢܫ̈ܝܬܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܐܦ ܫܒ̈ܝܐ ܡܕܒܪܐ ܘܡܕ̈ܢܐ:
ܐܦ ܡܠܟܐ ܐܡܚܬܐ ܕܠܝܡܗ ܦܬܐ ܐܝܬ ܒܡܕ̈ܢܐ: ܡܬܚܫܒܐ ܠܗܘܢ * f. 225 v.
ܕܢܦܩܐ ܢܡܚܐ ܥܠ ܥܠܡ ܒܢܝܫܐ. ܬܬ̈ܝܘܢ ܐܡܬܝ ܦܬܐ. ܐܦ ܕܝܢ
ܒܩ̈ܐ ܕܐܪ̈ܥܬܐ ܐܝܟ ܘܦܬܝܢ ܐܝܟ. ܘܐܬܦܠܓܐ ܕܚܘܪܐ ܘܐܬܐ ܒܢܝܫ
ܬܬ̈ܝܘܢ ܕܢܡܠܟܘܢ: ܐܬ̈ܒܕ ܐܡܬܝ ܦܠܐ ܠܗ ܠܚܪܐ ܒܢܝܫܐ. ܕܢܦܩܐ
ܢܡܚܐ ܠܥܒ̈ܕܐ ܘܠܒܩ̈ܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܒܚܕܪܐ ܢܦܩܐ ܒܩ̈ܐ. ܠܐ ܐܝܬ
ܠܗ ܢܡܚܐ ܒܐܪܒܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܫܒܪܐ ܢܦܩܐ ܠܚܘܪܐ ܕܠܐ ܒܩ̈ܐ.
ܬܬ̈ܝܘܢ ܐܡܬܝ ܦܠܐ ܠܗ ܕܢܦܩܐ ܫܒܪܐ. ܐܬ̈ܒܬܐ ܕܝܢ ܗܟܢܐ ܡܟܝܢ
ܡܠܟܐ ܙܘܗܡܟܐ ܒܡܥܡܘܨܘܬܐ ܕܥܘܢܐ. ܡܟܐܐ ܡܢܝܢ ܦܠܬܐ. ܘܡܢ
ܕܝܢ ܐܬܡܥܢ ܒܩ̈ܝܐ ܕܘܡܠܝܢܗܘܢ ܡܠܟܐ ܘܗܘܐ ܡܢܘܢܐ. ܫܡܥ
ܘܡܢ̈ܐ ܕܟܒܝܢ ܒܗܘܢܐ ܦܠܬܝܢ ܒܥܡܟܐ. ܐܬܬܘܣܥ ܫܕܐ ܘܡܢ.
ܘܚܙܪܝܢ ܘܡ̈ܢܝܢ ܐܝܟ ܙܙܥܐ ܕܟܒܝܢ ܦܠܬܐ ܐܬ̈ܟܝܢ: ܗܘܟܝܢ
ܐܢܘܫ ܘܡܢ ܫܕ. ܡܟܐܬܝܢ ܘܚܙܪܝܢ ܡܢܝܢ ܙܘܬܐ ܘܕܡܟܐ. ܗܘܟܝܢ
ܐܢܘܫ ܘܡܢ ܫܕ. ܐܬܟܒܟܐ ܘܫܡܥܝܢ ܡܢܝܢ ܒܦܠܘܪܐ. ܗܘܟܝܢ
ܘܡܢ ܫܕܐ. ܗܟܢܐ ܐܦ ܐܪܒܐ ܕܒܝܙܪܐ ܘܡܫܟܐ ܕܦܠܘܪܐ. * f. 226 r.
ܐܬ̈ܟܝܢ ܘܡܢ̈ܐ ܕܟܒܝܢ ܦܠܬܐ ܬܡܟܐܝܢ. ܗܘܟܝܢ ܘܡܢ ܫܕܐ.
ܐܦ ܕܝܢ ܦܠܦܠܐ ܡܫܟܐ ܐܘ ܦܬܟܐ: ܢܬܝܢ ܘܡܢ̈ܝܢ ܒܟܒܝܢ
ܦܠܬܐ ܡܟܐܐ ܘܚܙܪܝܢ. ܗܘܟܝܢ ܘܡܢ ܫܕܐ. ܦܠܘܪܐ ܕܝܢ ܡܬܦܬܟܝܢ
ܗܟܢܐ. ܒܗܘ ܕܒܢܐ ܕܡܟܬܒܘܬܐ. ܐܢܫܐ ܕܐܬܬܘܣܒ ܠܗܘܢ
ܫܘܦܠܢܐ ܡܢ ܡܠܟܘܬܐ: ܡܢܘ ܠܐܢܫܐ ܐܢܫ̈ܝܐ ܦܠܫܐ ܦܠܘܪܐ ܡܢ
ܐܬܪܐ ܐܢܫ̈ܝܐ. ܘܡܕܡܘܣܝܩܝܐ ܕܠܗܘܢ ܐܬܟܒܘ: ܕܟܟܢܐ ܐܬܪܐ
ܒܪܬ ܡܕܘܢܐ ܕܫܦܠܐ ܐܘ ܕܡܟܪ̈ܐ ܒܦܠܘܪܐ. ܗܟܢܐ ܗܘܐ ܬܘܒ ܟܬܒܘ
ܐܦ ܐܪܒܐ ܕܠܐ ܡܬܘܪܒܐ ܒܝܬ ܙܒܢܐ ܠܒܢܐ. ܕܡܟܢܐ ܡܘܦܠܡܐ
ܬܗܘܐ ܒܒܢܐ ܒܦܠܘܢ. ܘܐܬܦܪܬܬ ܫܠܦ ܐܪܒܐ ܕܟܝܬ ܙܒܢܐ.
ܕܡܘܟܐ ܒܦܠܘܢ ܒܥܠ ܫܢܬܐ ܕܕܝܢܐ ܫܕ ܘܐܝܬ ܕܐܬܝܢ ܘܐܝܬ
ܕܬܠܬܐ. ܘܗܢܐ ܡܕܡܬܐ ܕܟܝܬ ܙܒܢܐ. ܫܠܡܝܢ ܙܘܗܡܟܐ ܒܢܝܫܗ
ܙܘܢܐ ܠܡܫܩܘܬܗܘܢ܀ ܐܦ ܢܗܘܐ ܐܘܠܝܢܐ ܠܟܒܝܢܐ ܐܢܫܐ

ܒܪܘܚܗ ܕܡܫܝܚܐ ܕܒܟܠܝܢ ܘܫܪܝܪ ܐܝܬܘܗܝ ܠܫܠܝܚܘܬܐ ܡܢ ܒܬܪ
ܕܐܬܓܠܝܬ ܕܠܐ ܒܥܕ ܪܓܫܐ ܢܦܠܘܢ ܘܠܐ ܒܢܡܘܣܝܘܗܝ. ܘܠܐ
ܡܛܠ ܕܠܡܠܠ ܕܒܟܐ. ܫܪܝ ܐܝܬܘܗܝ ܕܝܢ ܠܫܠܝܚܘܬܐ ܐܦ ܡܢ ܥܘܒܕܐ
f. 224 v ܕܐܬܬܣܝܡܘܢ.* ܦܢܝܢܐ ܠܐܝܢܘܢ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܐܦ ܗܘ ܗܢܘܢ ܒܦܘܩܕܢܗ
ܗܢܘ ܒܪܘܚܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܫܡܥ ܠܐܘܪܫܠܡ. ܐܬܩܪܒ ܗܢܘ ܗܘܐ
ܫܡܥܗ ܕܡܪܢ ܕܐܬܚܘܝ ܫܪܒܬܐ. ܘܡܛܠ ܕܢܒܝܐ ܐܬܩܪܝ
ܘܡܛܠܬܐ ܕܠܐ ܢܬܟܫܘܢ ܒܥܒܕܝܢܝܗܘܢ. ܐܠܐ ܟܠ ܐܢܫ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܢܬܒܢܐ ܒܪܘܚܗ ܕܡܫܝܚܐ. ܘܗܟܢܐ ܕܠܐ ܐܢܫ
ܒܡܫܡܫܢܐ ܢܬܗܦܟ ܠܒܪܢܫ. ܘܐܬܒܢܝ ܬܒܢܝܬܐ ܕܒܝܬܐ ܡܢ
ܪ̈ܘܚܬܐ. ܠܐ ܕܢܫܬܒܩܘܢ ܘܠܐ ܕܢܫܒܘܩ ܕܪܥܝܐ. ܘܠܐ ܕܡܟܪ
ܐܚܪܢܐ. ܘܗܟܢ ܬܘܒ ܐܦ ܒܗܢܐ ܠܫܠܝܚܘܬܐ. ܕܠܐ ܐܢܫ ܢܣܒ
ܠܢܦܫ ܡܫܡܫܢ ܥܠ ܫܘܒܚܐ. ܐܝܟ ܥܠ ܦܪܝܫ ܡܫܠܡ ܗܘ ܐܝܟ ܥܠ
ܡܠܠ ܦܪܫ ܕܢܫܘܗܝ ܫܠܝܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܦܠܝܚ ܗܘܐ ܕܕܝܢܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ
ܢܬܒܢܘܢ ܢܒܝܐ ܢܬܒܢܘܢ ܒܐܠܗܐ.... ܒܪ̈ܘܚܐ ܘܪ̈ܘܚܐ. ܒܗ ܦܠ
ܦܬܪܐ ܐܡܝܢܐܝܬ ܦܢܝܢܘܬܗ ܕܐܠܗܐ ܒܠܒܢ. ܡܛܠ ܦܘܪܥܢܐ
ܠܕܝ̈ܢܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܕܢܒܘܢ ܡܕܝܢܬܐ ܘܫܠܡܘܢ ܠܗܘܢ ܒܥܘܪܐ.
ܘܢܫܪܘܢ ܐܝܟ ܒܡܦܩܠܬܐ ܡܦܩܘܢ ܠܗܘܢ ܥܘܪܐ.* ܘܢܒܢܘܢ f. 225 r.
ܠܒܢܝܢ. ܘܢܦܠܘܢ ܐܪ̈ܙܐ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܘܗܟܢ ܬܫܡܫܬܐ ܒܗ
ܡܕܝܢܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ. ܘܒܗ ܦܪܝܫܬܐ ܠܦܪܝܫܬܐ ܘܒܗ ܡܠܟܘܬܐ
ܠܡܠܟܘܬܐ. ܘܡܬܚܫ ܐܪ̈ܡܠܬܐ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ.
ܘܐܝܟܢܐ ܐܝܟ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܠ̈ܬܐ. ܘܗܟܢ ܡܠ̈ܬܐ
ܒܐܪ̈ܥܬܐ. ܘܗܟܢ ܠܡܠܬܐ ܐܠܐ ܦܬܓܡ ܕܒܝ̈ܬܐ ܡܫܡܫܢܐ
ܡܬܡ. ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܐܝܟ ܒܗ ܬܟܠܝܬܐ ܐܬܩܝܡ. ܐܦ
ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܦܫܝܩ ܐܝܬܘܗܝ ܒܝܬ ܩܘܕܫܐ. ܘܗܟܢ
ܦܬܓܡܐ ܡܕܒܪܐ ܠܒܥܘܬܐ ܡܛܠ ܥܠܪ̈ܐ ܕܒܢ̈ܝܐ ܘܡܛܠ
ܢܗܘܪܐ ܕܩܢ̈ܬܐ. ܐܥܩܘܒܐ ܕܝܢ ܘܩܦܠܘܢܐ ܕܡܬܝܚܝܢ ܒܡܕܝܢܬܐ
ܕܒܟܐ ܐܝܬܘܗܝ ܒܠܗ. ܐܝܠܝܢ ܕܝܢ ܕܒܠܝܢ ܩ̈ܬܐ ܕܕܒܢܝܢ
ܠܐܥܩܘܒܐ ܥܠܝܠܝܢ ܕܢܦܩܘܢ ܒܐܥܩܘܒܐ ܬܪ̈ܒܐ ܘܩܘܐ

ܘܐܬܟܪܗܘ ܘܦܠܚܘܗܝ ܕܡܬܬܪܓܡ ܗܘܐ، ܒܫܥܬܐ ܘܒܗܘܢܐ
ܦܬܝܠܐ ܕܠܐ ܢܬܠܘܢ: ܘܡܪܝܐ ܐܒܘܢ ܕܐܝܟ ܕܡܬܠܘܢ، ܠܒܢܝܐ
ܐܘ ܠܐܠܗܘܬܐ. ܠܐ ܡܢܝܐ. ܡܛܠ ܕܡܠܟܘܬܗ، ܒܫܥܬܐ ܐܦ. ܐܦ ܕܝܢ
ܢܒܥܘ ܒܗ ܒܒܥܘܬܐ ܐܘ ܒܡܫܬܘܬܐ ܫܠܝܐ. ܥܠܝܠ ܠܗ ܕܢܬܠܘܢ
ܘܢܦܩ ܡܢܗܘܢ. ܐܦ ܕܝܢ ܢܛܥܢ ܕܒܪܘܚܐ ܗܘ ܠܘܬܗ ܐܘ ܐܠܗܘܬܐ
ܠܒܬ ܡܪܥܝܬܗܘܢ ܡܪܢܝܬܐ ܐܘ ܠܒܢܝܐ. ܡܢܝܐ ܗܘ ܕܒܗܘܢܐ ܡܡܠܠ
ܠܠܘܬܐ ܐܘ ܠܐܠܗܘܬܐ܇ ܘܠܐ ܒܠܚܘܕ ܗܘܐ. ܐܠܐ ܡܢܝܐ ܗܘ ܒܒܪܐ f. 223 v.
ܠܗ ܕܒܗܘܢ ܠܒܢܝܐ ܐܦ ܠܡܢܝܢܐ ܕܡܢܝܢ ܕܫܠܝܐ. ܒܠܚܘܕ ܐܦ
ܘܠܐܦܪܘܫܐ ܐܦ ܡܢܝܐ ܗܘ ܠܗܒ ܗܠܝܢ. ܐܦ ܕܝܢ ܒܗܘ، ܒܫܥܬܐ
ܐܦ. ܠܐ ܡܢܝܐ ܘܠܐ ܕܠܗܒ ܘܠܐ ܕܢܬܠܘܢ ܥܠ ܡܢܝܢ ܕܢܒܥܘܢ.
܀ ܐܦ ܢܦܩ ܒܪܢܫܐ ܐܠܗܘܬܐ ܘܢܥܒܕ ܒܗ ܫܪܝܪܐ ܐܦ ܒܒܐ
ܕܢܫܪܗ ܡܛܠ ܫܪܝܪܐ ܐܦ ܐܫܬܪܪܬ ܒܗܘܢܐ ܘܐܬܡܣܟܢܬ ܕܡܢ
ܕܢܦܫܗ ܠܐܠܗܘܬܐ ܗܘܐ ܠܗ ܫܪܝܪܐ. ܚܕ ܠܗ ܒܠܗ ܦܪܘܫܘܬܐ
ܕܡܦܪܫ ܠܗ ܘܒܠܗ ܕܐܝܟܢܐ ܕܒܛܠ ܠܗ. ܐܦ ܕܝܢ ܒܟܠܗ ܢܦܫܗ
ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ ܫܪܝܪܐ: ܘܠܐ ܙܒܢ ܗܘܐ: ܘܡܬܦܪܫܘ ܐܬܦܪܫ
ܒܗ ܘܡܢܝܐ ܕܢܦܫܗ: ܚܕ ܠܗ ܠܐܠܗܘܬܐ ܗܘ ܡܢܐ ܕܡܦܪܫ ܠܗ
ܒܦܪܘܫܘܬܗ. ܕܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܕܒܛܠ ܠܗ ܠܐ ܚܕ ܠܗ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܢܦܩ
ܒܪܢܫܐ ܐܠܗܘܬܐ ܕܒܪܢܫܗ ܐܘܠܝܢܐ ܕܒܪܢܫܐ. ܗܘܐ ܕܝܢ ܐܦ ܢܛܥܢ
ܘܡܬܚܒܠ ܦܓܪܗ. ܐܘ ܒܟܠܗ ܐܢܫܝܢܐ ܠܒܢܝܐ: ܐܢܫܐ ܐܢܫ ܕܦܪܫ
ܐܠܗܘܬܐ ܡܢ ܒܪܢܫܐ. ܘܡܢܝܐ ܕܢܦܫܗ ܘܢܦܩ ܐܢܫܘܬܐ. ܚܕ ܠܗ *f. 224 r.
ܦܪܘܫܘܬܗ ܘܐܦܪܫܬܐ ܕܠܗ. ܐܦ ܕܝܢ ܡܢ ܢܦܫܐ ܡܢܝܢܐ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ.
ܠܐ ܡܢܝܐ ܕܢܦܫܗ. ܚܕ ܕܢܦܫ ܠܗ ܒܡܫܡܫܗ. ܘܐܬܦܪܫܗ ܐܝܟ
ܡܫܘܫܘܬܗ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܢܝܢܘܢ ܒܪܢܫܗ ܠܐܢܫܘܬܐ ܐܘܠܝܢܐ.ܘ.ܘ.
ܐܢܫܘܬܐ ܘܡܬܠܒܟܐ ܕܥܠ ܡܢܝܢ ܕܐܝܬ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܘܡܒܘܪܐ. ܢܒܥܘܢ
ܡܬܦܪܫܝܢ ܡܢ ܥܠ ܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܦܫܛ ܢܣܒ ܘܠܐ
ܘܡܬܦܪܫܝܢ ܘܠܐ ܢܬܦܠܓܘܢ ܕܢܦܫܗܘܢ ܐܬܦܠܓܘܬܐ ܠܬܪܬܝܢ ܐܘ
ܘܡܬܦܠܓܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܢܫܘܬܐ ܡܬܐܡܪܐ ܦܓܪܐ ܘܢܦܫܐ ܢܦܫܬܐ...
ܠܐܢܫܘܬܐ ܡܛܠ ܟܠܗ ܘܡܬܦܠܓܝܢ ܐܦ ܗܘ ܟܕ ܒܡܫܡܫܢܘܬܗ ܦܓܪܢܝܬܐ

ܘܐܦ ܢܐܪܬܘܢ ܐܢܘܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗܘܢ ܝܪܬܐ ܕܠܐ ܥܠܡ
ܠܒܢܝܗܘܢ: ܢܐܪܬܘܢ ܐܢܘܢ ܕܠܗܘܢ.:. ܐܢ ܢܣܒ ܓܒܪܐ
ܐܢܬܬܐ ܢܡܘܣܐܝܬ ܒܦܪܢܝܬܐ. ܘܗܘܘ ܠܗ ܒܢܝܐ ܘܡܝܬܬ
ܐܢܬܬܗ. ܘܢܣܒ ܐܚܪܬܐ ܐܢܬܬ ܐܚܘܗܝ, ܐܘ ܠܒܪܬܗ ܕܐܢܬܬܗ.
ܐܘ ܠܒܪܬܗ ܕܐܚܘܗܝ, ܐܘ ܠܒܪܬܗ ܕܐܚܬܗ. ܐܘ ܠܐܪܡܠܬܐ ܕܐܚܘܗܝ,
ܐܘ ܠܐܚܬܗ ܕܐܒܘܗܝ, ܘܐܘܠܕܘ ܒܢܝܐ ܡܢ ܚܕܐ ܡܢܗܝܢ. ܠܐ
ܢܐܪܬܘܢ ܡܢܗ ܐܚܪܢܐ ܕܡܢ ܗܠܝܢ ܕܡܫܘܕܥܬܐ. ܐܠܐ ܢܐܪܬܘܢ
ܒܢܘܗܝ, ܘܒܢܝ̈ܐ. ܡܛܠ ܕܗܘܘ ܠܗ ܢܡܘܣܐܝܬ ܡܢ ܩܕܡ, ܘܡܕܡܢܝܬܐ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܥܠܝܠ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܠܒܢܝ̈ܐ ܕܗܠܝܢ ܠܐܒܗܝܗܘܢ ܕܠܐ
ܢܐܪܬܘܢ.:.* ܐܢ ܢܐܙܦ ܓܒܪܐ ܟܣܦܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܡܐܬܝܢ: ܘܢܟܬܘܒ f. 222 r.
ܠܗܘ ܓܒܪܐ ܫܛܪܐ ܕܡܫܟܢܐ ܕܟܣܦܗ: ܘܢܟܬܘܒ ܓܒܪܐ ܘܠܐ
ܦܪܥ ܠܡܙܘܦܢܐ: ܘܠܐ ܫܩܠ ܡܢܗ ܐܘ ܟܠ ܕܐܝܬ ܠܗ. ܡܪܐ
ܚܘܒܐ ܡܕܡܢܐ ܠܡܬܦܪܥ: ܘܡܢ ܗܠܝܢ ܕܐܬܪܗ. ܡܪܐ ܚܘܒܐ
ܬܒܥ ܢܟܣܐ ܘܡܢܘܬܐ. ܘܬܪܥܐ. ܘܦܬܓܡܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܘܕܪܝܐ
ܕܠܗ. ܘܕܟܠܗܘܢ ܐܢ ܐܝܬ ܠܗ: ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ ܕܫܛܪܐ ܕܡܫܟܢܐ.
ܗܢ ܡܙܕܡܢ ܐܝܟ ܦܬܓܡܐ. ܗܢܝܢ ܡܬܩܒܠܢ ܘܡܕܡܝܢ.:. ܐܢ ܢܐܙܦ
ܓܒܪܐ ܡܣܟܢܐ ܕܟܣܦܐ ܡܢ ܓܒܪܐ. ܘܢܟܬܘܒ ܠܗ ܫܛܪܐ: ܘܢܣܝܡ
ܠܗ ܡܫܟܢܐ ܡܕܡ ܕܝܠܗ ܘܡܕܡ ܕܐܝܬܝܗ ܕܝܠܗ ܠܗ. ܐܢ ܢܙܒܢ
ܡܢܬܗ ܠܗ ܬܪܥܐ ܐܘ ܬܪܥܬܐ. ܠܐ ܫܠܝܡ ܡܙܕܒܢܢܐ ܡܛܠ
ܕܒܥܕܐ ܐܝܟܢ ܕܐܡܪܐ ܘܡܠܟܝܐ. ܐܦ ܐܝܟܢ ܓܒܪ ܢܡܘܣܐ
ܠܬܘܪܐ ܠܒܪ ܡܢ ܡܬܢܝܬܐ.:. ܐܢ ܢܣܒ ܓܒܪܐ ܒܒܪܐ ܘܐܠܐ
ܐܪܡܠܬܗ ܕܐܚܘܗܝ ܡܝܬܐ, ܥܘܬܪܬܐ. ܘܢܟܬܘܒ ܠܗ * ܒܟܬܒܐ ܡܕܡ f. 223 r.
ܡܢ ܕܝܠܗ ܫܪܝܐ ܥܠܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܦܪܘܬܗܘܢܝܐ ܕܫܟܢܐ ܠܡܬܦܩܢܐ.
ܒܐܟܚܕܐ ܦܠܝܓܐ ܐܘ ܥܐܙܐ. ܦܠܓܘ ܢܟܣܐ ܕܢܦܫܗ, ܠܚܒܪܐ
ܠܓܒܪܐ ܕܝܠܗ. ܘܢܣܒ ܒܥܦܐ ܡܕܡ ܕܢܦܩ ܕܝܠܗ. ܐܢ ܕܝܢ
ܡܬܟܠܐ ܐܚܬܐ ܡܬܝܚ ܒܐܪܐ ܕܝܠܗ: ܘܠܐ ܝܗܒ ܒܗ ܒܐܟܚܕܐ
ܦܠܝܓܐ: ܠܐ ܥܠܝܠ ܠܗ ܕܢܣܒܗ, ܠܚܒܪܗ ܡܕܡܢܐ. ܡܛܠ ܐܦ
ܐܚܪܬܐ ܒܗ ܒܕܡܘܬܐ.:. ܐܢ ܕܝܢ ܓܒܪܐ ܚܒܪܐ ܐܘ ܐܢܬܬܐ:

ܐܝܟܢ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܕܬܡܗܘ ܢܦܩܘܣܐ. ܡܢ ܠܒܪ ܐܪ̈ܥܐ ܒܝ̈ܬܐ ܕܠܒܪܘ
ܡܢ ܡܠܟ̈ܘܬܐ ܕܐܬܓܠܝܘ ܒܪܘܚܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܐܡܪ ܠܒܪܐ ܐܢܬ
ܐܢܫܘܗܝ. ܘܗܘܘ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܫܘܫܠܡܐ ܠܟܠܗ ܘܥܠܡܗ. ܐܡܪܬ
ܗܘܐ ܐܢܬܬܐ ܠܐܢܫܘܗܝ ܕܒܪܬܗ. ܘܗܘܘ ܫܘܫܠܡܐ ܬܪ̈ܝܗܘܢ
ܘܥܠܡܗ ܠܒܪܬܗ. ܐܡܪ ܗܘܐ ܒܪܐ ܠܐܢܬܐ ܕܐܢܬܬܗ. ܘܗܘܘ
ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܫܘܫܠܡܐ ܘܥܠܡܗ ܠܐܢܬܬܗ ܕܒܪܐ ܒܫܡܫܐ.
ܐܡܪܬ ܗܘܐ ܐܢܬܬܐ ܠܒܪܬܗ ܕܚܬܗ ܘܥܠܡܗ ܠܚܬܗ. ܒܟܠ
ܗܕܐ ܒܡܘܬܐ ܟܠܠܗ ܢܦܩܘܣܐ ܘܗ̈ܠܟܐ ܕܗܒܢܐ. ܘܦܣܩܘ ܕܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܒܪܝܢ ܘܡܬܕܒܪܝܢ ܒܗܘܠܟܐ ܕܗܒܢܐ: ܟܠܗ̈ܝ ܡܢ ܒܒܘܬܐ
ܕܐܝܠܝܢ ܡܢ ܩ̈ܠܝܬܐ. ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܠܐ ܢܐܪܬܘܢ ܐܢܘܢ. ܘܠܐ ܐܢܫ
ܡܢ ܐܚ̈ܝܗܘܢ ܕܢܦܠܘܢ ܒܝܬܗܘܢ ܒܗܘܠܟܐ ܕܒܝܬܗܘܢ* ܕܗܘܐ f. 221 v.
ܕܠܐ ܒܡܠܬܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܐܢܬ ܢܦܠܘ ܠܐܝܠܐ ܘܦܪܢܣܬܐ ܡܬܝܠܕ
ܠܒܢܝܬܐ: ܘܡܗܢܐ ܗܘ, ܘܠܝܬܐ ܕܗܘܬܐ. ܢܗܘܐ ܡܬܦܪܥ ܠܒܪܐ
ܒܒܢܬܐ ܠܟܠܟܠܐ. ܘܟܕ ܡܣܬܒܪܢܘ ܢܗܘܐ ܚܕܐ ܠܒܪܐ ܐܢܬܬܐ
ܘܡܬܒܪܝܢ ܕܗܘܢܬ ܠܐܢܫܘܗܝ. ܗܘ ܗܦܟܐ ܗܘܐ ܒܡܘܬܒܐ ܢܗܒ
ܐܢܬܬܐ ܠܢܬܗ ܕܐܢܬܬܗ. ܘܟܕ ܒܫܘܬܦܐ ܢܐܪܬܘܢ ܒܢ̈ܝܗܘܢ
ܡܢܗܘܢ ܀ ܟܠܝܢ ܗܘܐ ܢܦܩܘܣܐ. ܠܐ ܐܢܫ ܢܣܒ ܠܗ ܠܐܢܬܬܐ ܠܐ
ܠܒܪܬ ܐܚܘܗܝ, ܘܠܐ ܠܒܪܬ ܚܬܗ: ܘܠܐ ܠܢܬܗ ܕܐܒܘܗܝ, ܘܠܐ
ܠܢܬܗ ܕܐܡܗ. ܘܠܐ ܠܐܢܬܬ ܐܒܘܗܝ, ܘܠܐ ܟܠܬܐ ܕܐܒܘܗܝ,.
ܗܟܢ ܐܢܫ ܢܣܒ ܘܢܗܘܐ ܗܘܒܐ. ܟܠܝܢ ܐܝܟ ܕܠܐ ܢܐܪܬܘܢ
ܐܢܘܢ ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܘܠܐ ܒܢ̈ܬܗܘܢ. ܘܠܐ ܐܢܫ ܡܢ ܐܚ̈ܝܗܘܢ ܡܢ
ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܦܠܓܘ ܒܡܘܗܒܬܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܗܒܢܐ ܕܠܐ ܒܡܠܬܐ
ܟܠ ܕܝܠܗܘܢ ܠܗܘܢ ܘܠܐ ܟܠܗ ܐܢܘܢ ܡܢ ܡܬܝܠܕܝܢ. ܘܐܝܠܝܢ
ܕܝܢ ܕܡܬܕܒܪܢܐ ܡܬܒܪܝܢ. ܟܠܗ ܐܢܘܢ ܢܦܩܘܣܐ. ܕܠܐ ܕܢܦܩ
f. 222 r. ܢܐܬܘܢ ܘܢܩܒܠܘܢ ܬܘܬܐ ܠܟܠ ܕܥܡܝ. ܘܠܐ ܡܣܝܡ ܠܗܘܢ
ܥܠܝܠܐ ܒܫܢ̈ܝܗܘܢ ܘܒܡܠܟ̈ܝܗܘܢ. ܐܠܐ ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܘܢܫܝܗܘܢ:
ܐܦ ܐܢܬ ܐܢܫ ܡܢ ܐܚ̈ܝܗܘܢ ܕܠܐ ܥܠܗܘ ܠܗܘܢ ܗܘܢ: ܘܠܐ
ܡܬܒܪܘ ܐܢܫܐ ܠܡܬܕܒܪܘܬܗܘܢ: ܘܠܐ ܐܬܟܪܙܘ ܒܡܕܒܪܢܘܬܗܘܢ:

f. 120 r ܘܠܐ ܐܬܬܥܒܕ ܒܐܝܕܝܐ ܠܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ: ܠܐ* ܗܘܬ ܠܗ ܐܘܪܚܐ
ܠܡܘܪܒܐ ܕܢܬܥܒܕ ܠܗܘ ܕܫܕܪ ܠܗ ܘܠܐ ܠܒܢܘܗܝ ܥܠ ܕܐܡܪ ܠܗܘܢ
ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܗܫܐ ܐܦ ܠܐ ܠܒܪܐ ܐܘ ܠܒܢܘܗܝ ܡܛܠ ܕܢܓܒܐ.
ܐܠܐ ܗܕܐ ܒܠܚܘܕ. ܐܝܟ ܕܢܫܡܥ ܠܗ ܡܫܒܚܘܬܐ ܕܟܗܢܘܬܐ ܕܡܦܪܫܐ
ܘܕܒܚܐ: ܐܝܟ ܕܢܠܒܫ ܗܘ ܡܐܢܐ ܐܚܪܢܐ ܕܠܥܠܡ ܕܡܫܐ: ܘܠܐ
ܐܬܬܚܒܫ ܗܘ. ܟܗܢܘܬܐ ܕܡܫܒܚܬܐ ܗܘܬ ܠܗ ܡܘܪܒܐ ܘܕܒܚܐ
ܠܦܘܪܫܐ ܐܚܪܢܐ ܡܢ ܒܢܝܢܗ: ܐܘ ܐܬܟܢܫܬ ܐܘ ܒܦܘܪܢܣܐ
ܐܬܬܗܦܟܬ: ܐܘ ܐܬ ܒܦܘܪܫܢܐ ܐܘ ܒܦܘܪܫܐ ܐܚܪܢܐ ܫܠܡܬ ܡܪܘܬܐ.
ܐܝܟ ܕܝܢ ܟܗܢܘܬܐ ܕܡܫܒܚܐ ܡܫܒܚܐ ܡܦܪܫܐ: ܗܘ ܥܠ ܡܕܡ
ܕܐܬܬ ܠܗ ܠܒܪܐ ܘܕܗܘܐ ܠܗ ܡܫܡܫܢ ܠܗ. ܘܠܐ ܫܠܡܬ ܡܪܘܬܐ.
ܐܦ ܐܝܟ ܕܢܦܪ ܥܠܝܗ ܠܒܢܝܐ ܬܠܬܐ. ܥܠܝܗ ܠܗ ܠܡܘܪܒܐ
ܕܠܒܘܫ ܫܠܡ ܚܣܝܘܬܗ ܡܫܒܚܘܬܐ ܕܚܢܝܢܐ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܫܠܡܬ
ܠܗ ܡܫܒܚܘܬܐ ܡܪܘܬܐ ܐܚܪܬܐ ܒܚܕ ܡܢ ܦܘܪܫܢ. ܠܐ ܥܠܝܗ
f. 220 v ܠܗ ܠܒܪܐ ܡܢܐ ܢܚܫܐ* ܕܒܪܐ ܥܠܝܗ ܠܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܐܦܠܐ
ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܠܗ ܕܢܠܒܫܝܘܗܝ. ܡܛܠ ܕܥܠ ܥܠ ܓܒܗ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܚܠܝܦ ܚܠܬܐ ܕܐܬܚܬܡܬ. ܘܠܐ ܐܬܐ ܚܠܦܘܗܝ ܡܢ ܡܕܡ ܥܒܕܐ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܡܢ
ܒܬܪ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ ܟܠܠܬ ܥܠ ܐܓܘܓܐ ܕܡܬܐܡܪܐ ܥܠ ܐܘܪܚܐ
ܕܥܠ ܥܠ ܓܒܗ. ܐܝܟ ܥܠ ܫܘܒܚܐ. ܗܘ ܥܠ ܢܘܗܪܐ. ܗܘ
ܥܠ ܬܘܒܬܐ ܕܢܦܫܬܐ. ܗܘ ܥܠ ܥܒܕܘܬܐ ܕܫܘܒܚܬܐ. ܗܘ
ܥܠ ܫܘܦܪܐ ܕܚܝܘܬܐ. ܗܘ ܥܠ ܬܫܒܘܚܬܐ ܕܐܬܓܠܝܬܐ. ܗܘ ܥܠ
ܢܦܫܐ ܕܦܓܪܐ ܘܠܒܐ ܕܢܦܫܐ ܕܓܠܝܐ. ܗܘ ܥܠ ܦܓܪܐ ܕܡܬܬܠܡ
ܡܢ ܐܓܘܓܐ ܘܕܝܢ ܒܦܓܪܐ ܕܐܝܟ ܐܝܟ ܒܡܫܝܚܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܒܬܪ
ܘܒܬܠܬ ܡܢ ܢܦܫܗ ܕܠܗ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ: ܘܠܐ ܬܒܥ ܕܠܗ ܒܬܪ
ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܟܠܠܬ ܥܠ ܐܓܘܓܐ ܕܠܗ ܘܠܐ ܡܛܠ ܬܒܥ.
ܡܛܠ ܕܗܘܝܐ ܬܒܥܝܢ ܢܦܫܬܐ.·. ܩܕܝܡ ܢܦܫܬܐ ܕܐܝܟ ܠܐܝܬܘܬ
f. 221 r ܐܝܟܢܘ, ܠܐ ܢܦܩ ܐܝܬܘܬܐ. ܘܐܝܬܘܬܐ ܕܡܬܬܪܡܝܐ* ܠܐ ܗܘܬ
ܐܝܬܘܬܐ ܠܐܝܟܢܘ ܕܒܪܐܗ. ܘܒܪܐ ܗܘܐ ܕܝܠܗ ܐܝܬܘܬܗ. ܠܐ
ܢܦܩ ܠܗ ܐܝܬܘܬܐ ܠܟܠܗ ܕܐܝܬܘܬܗ. ܐܝܟ ܐܝܟ ܢܦܩ ܠܬܠܬܝܢ

* f. 219 r. ܠܐܝܬܘܬܐ. ܗܠܝܢ ܕܠܐܝܐ ܕܟܠ ܚܢܢ ܕܡܪܝܬ ܐܢܬܬܐ ܒܬܘܠܬܐ
ܕܠܘܬ ܢܦܫܗ. ܘܟܠܗ ܡܫܝܚܐ ܕܡܪܝܬ. ܘܗܠܝܢ ܐܚܪܢܐ ܕܠܐܝܐ
ܠܒܪܢܫ ܕܐܝܬܘܬܐ ܡܛܠ ܕܡܢ ܕܠܘܬ ܐܬܬܢܝܚܘ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܢܗܘܐ
ܕܒܝܐ ܠܒܪܢܫܐ ܚܕ ܣܓܝܘ. ܘܡܬܬܚܐ ܠܗ ܒܗܘܢ ܬܫܥܐ ܕܡܬܦܪܫ
ܠܗ ܠܝܚܘܕܐ. ܐܠܐ ܚܕ ܕܫܡ ܡܢ ܬܪܬܝܢ ܐܡܪ ܕܩܢܘܡܐ ܐܝܬ
ܠܗ. ܦܨܘܪܐ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܠܗܘܢ ܢܫܦܩܐ. ܐܠܐ[1] ܕܐܬܚܫܒܘ
ܗܠܝܢ ܬܪܝܢ ܐܘ ܬܠܬܐ ܒܒܢܝܢ ܕܡܫܡܫܝܢ ܒܒܪ ܢܫܐ. ܕܠܐ
ܐܬܚܫܒܘ ܡܢ ܡܬܘܡ ܒܩܢܘܡܐ ܒܒܝܢܐ. ܐܡܪ ܐܝܟ ܕܐܢ ܕܒܪܢܫܘܬܐ
ܐܘ ܒܠܚܘܕܝܬܐ ܐܘ ܒܡܫܪܝܬܐ. ܐܘ ܒܚܕ ܡܢ ܗܠܝܢ ܗܘܟܢܐ
ܕܕܡܝܢ ܠܗܠܝܢ. ܘܠܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܐܫܬܘܚܠܦܐ. ܘܕܠܐ ܟܠܐ ܬܘܒ
ܐܝܬܝܗܘܢ ܒܒܢܝ ܒܝܬܗ ܕܒܪܢܫܐ. ܐܘ ܕܡܝܟܝܢ، ܐܘ ܡܢ ܗܠܝܢ
ܕܗܠܝܢ ܘܡܢܝܢ ܒܡܢܝܢ ܒܐܬܩܪܝܬܐ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܐܝܟܢܐ ܐܢܘܢ ܒܒܢܝ
ܢܦܫܐ. ܠܗܠܝܢ ܡܫܟܚܝܢ ܢܫܦܩܐ ܕܢܫܡܥܘܢ ܒܠ ܒܠ ܝܬܗ ܕܫܡܝܢ.
* f. 219 v. ܒܗ ܠܒܢܝܢ ܢܫܦܩܐ ܥܒܝܕܐ ܘܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܡܢܝܢ ܕܒܬܪܐ
ܐܫܬܡܥܘ. ܠܕܐܝܟ ܗܠܝܢ ܡܫܟܠ ܢܫܦܩܐ ܕܫܡܥܘܢ ܦܨܘܪܐ. ܐܢܫܐ
ܡܫܬܟܠܐ ܒܒܢܝܐ. ܐܡܪ ܐܝܟ ܕܢ ܕܡܬܪ ܡܢ ܒܚܕܝܢ ܘܡܫܚ ܥܒܕܝܢ.
ܐܦ ܕܝܢ ܝܘܡܬܐ ܕܡܫܬܪܝܐ ܒܝܬܗ ܗܠܝܢ ܒܪܢܫܐ ܕܐܡܪܝܢ ܕܢܒܝܐ
ܘܒܝܐ ܠܗ ܦܠܚܐ. ܢܫܬܐܠܘܢ ܗܠܝܢ ܦܨܘܪܐ ܕܡܬܡܪ ܒܟܠ ܕܢܫܗ
ܕܒܪܢܫܐ: ܕܒܬܪ ܒܡܫܐ ܥܒܝܕ ܐܝܬܝܗܘܢ ܡܢܐ ܕܡܫܬܡܥܝܢ ܡܕܡ
ܥܡܘܕܝܗܘܢ، ܕܕܒܝܐ ܕܠܘܬ ܕܝܘܡܬܐ. ܘܗܘ ܘܒܝܐ ܕܡܫܬܐܠܝܢ ܒܠ
ܝܘܡܬܐ. ܕܡܫܟܐ ܠܗ ܘܒܝܐ. ܐܦ ܐܫܬܟܚܘ ܗܠܝܢ ܦܨܘܪܐ ܕܡܫܘ
ܘܒܝܐ ܐܢܫܐ ܗܘܘ ܡܫܬܠܡܝܢ، ܕܗܘܘ ܡܬܪ ܡܢ ܒܚܕܝܢ ܘܡܫܚ
ܥܒܝܕ ܬܬܡܫܠ ܡܫܬܡܥܘܢ. ܐܦ ܕܝܢ ܡܬܬܫܡܫ ܥܒܕܐ ܕܣܓܝܐܢ
ܗܘ، ܡܢ ܒܚܕܝܢ ܘܡܫܚ ܥܒܝܕ، ܠܐ ܬܬܡܫܠ ܡܫܬܡܥܘܢ.ܘ.ܘ.
ܗܡܙ ܦܣܝܩܐ ܡܠܟܐ ܬܬܡܫܡܫ ܡܛܠ ܬܠܬܬܐ ܕܟܕܫ ܒܢܩܦܬܗ،
ܐܦ ܐܝܬ ܦܘܪܫܐ ܘܫܒܥ ܒܪܢܫܐ ܠܡܫܪܝܘ ܡܫܝܚܐ ܕܡܫܡܫܐ:

1) Hanc vel similem vocem a librario omissam esse opinor.

ܒܐܘܢܓܠܝܘܢ ܠܓܒܪܐ ܐܣܝܪܐ ܕܢܘܪܐ܀ ܡܫܡܫܐ ܠܟܢܫ. ܐܬܡܢܥ f. 218 r.
ܠܗ ܐܝܟ ܒܪܢܫܐ. ܡܛܠ ܕܗܘ ܡܬܠܒܫܐ ܡܢ ܡܗܝܡܢܐ ܦܪܢܣܐ
ܘܒܗܬܐ.ܘ.ܘ.ܘ: ܒܪܘܚܗ ܕܠܓܒܪܐ ܐܝܟ ܕܢܚܘܬ ܢܪܬܐ ܥܡ ܐܢܫܝܗܘܢ.
ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܢܫܝܗܘܢ ܕܗܘܐ ܐܬܟܢܫܘ ܕܠܐ ܕܢܩܫܐ. ܢܪܬܐ ܐܢܐ
ܠܐܢܫܝܗܘܢ ܥܡ ܐܢܫܝܗܘܢ ܡܫܡܫܬ.ܘ.ܘ.ܘ. ܒܢܝܢ ܕܝܢ ܐܝܟ ܡܫܡܫܢܘܬܗ
ܕܐܢܫܝܗܘܢ ܗܘܘ ܠܓܒܪܐ ܘܢܦܩܝܢ ܦܪܘܫܬܐ ܡܢ ܐܢܫܝܗܘܢ. ܡܛܠ
ܦܪܘܫܬܐ ܠܟܠܗ ܘܢܪܬܐ ܡܫܡܫܬ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܟܠܢ ܘܡܢ ܥܡܪ ܡܛܠܬܐ
ܕܐܢܫܝܗܘܢ ܘܫܡܐ ܐܢܫܝܗܘܢ. ܘܡܫܘܬ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫܝܗܘܢ ܘܠܐ ܚܙܐ
ܕܢܬܩܝܐ: ܘܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܢܝܐ. ܢܪܬܐ ܠܐܢܫܝܗܘܢ ܥܡ ܐܢܫܝܗܘܢ ܐܢܫܝ̈ܐ
ܘܥܡ ܐܢܫܝܗܘܢ. ܗܘ ܓܒܪ ܐܢܫܝܗܘܢ ܥܡ ܒܢܝܗܘܢ ܡܬܡܨܝܢܐ ܒܢܪܬܬܐ
ܐܝܟ ܚܕ ܡܢܗܘܢ ܘܢܪܬܝܢ ܠܗܘܢ ܕܫܡܫܬ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܩܬ ܠܓܒܪܐ
ܕܠܐ ܕܢܬܩܐ: ܘܢܦܩܐ ܒܪܐ ܢܘܗܪܐ ܐܘ ܒܪܬܐ ܢܘܗܪܬܐ: ܘܠܓܒܪܐ
ܕܝܢ ܘܢܦܩܬ ܗܘ ܚܕ ܚܕܐ ܐܢܫܝܗܘܢ. ܐܝܟ ܐܝܬ ܠܗ ܕܚܕܐ ܐܘ ܬܪ ܕܚܕܐ.
ܢܪܬ ܠܗ ܕܚܕܐ ܐܘ ܬܪ ܕܒܢܘܗܝ. ܡܢ ܬܠܬ ܡܐܢܐ ܕܢܪܬܬܗ. ܚܕܐ ܡܢܬܐ
ܠܟܠܗܘܢ. ܘܬܪܬܝܢ ܡܐܢܐ ܢܪܬܐ ܐܢܫܝܗܘܢ܀ ܡܢ ܢܩܒܬܐ ܕܝܢ. f. 218 v.
ܡܬܡܠܟܐ ܡܢ ܥܠܬ ܕܪܓܫܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܠܐ ܢܪܬܝܢ ܥܡ ܕܒܪܐ:
ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܒܢܝ ܐܚܘܬܐ ܘܠܐ ܒܢܝ ܒܢܬܗ ܘܠܐ
ܒܢܝ ܫܠܠܬܐ. ܘܠܐ ܒܢܝ ܐܚܝܗܘܢ ܕܗܠܝܢ: ܠܐ ܢܪܬܝܢ ܢܩܒܬܐ
ܥܡ ܕܒܪܐ: ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܚܘܗ ܠܓܒܪܐ ܕܐܢܫܐ: ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܓܒܪܐ
ܕܒܢܝܐ ܕܒܪܐ. ܗܟܢܐ ܒܥܠ ܠܢܪܬܬܐ ܠܓܒܪܗ ܕܐܢܫܐ ܕܗܘ
ܢܩܒܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܚܘܗ ܐܦ ܠܓܒܪܗ ܕܐܢܫܐ ܕܗܘ ܢܩܒܬܐ. ܗܟܢܐ
ܡܬܩܪܐ ܠܢܪܬܬܐ ܠܓܒܪܐ ܕܐܢܫܗ ܕܓܒܪܐ. ܘܡܬܟܬܒ ܡܢ
ܡܫܘܚܬܐ ܕܡܛܠ ܦܪܝܫ ܘܗܘ ܢܪܬ܀ ܐܝܟ ܢܝܟܪ ܠܓܒܪܐ ܐܢܬܬܐ
ܘܬܬܐ ܠܗ ܒܦܪܝܫܘܬ ܐܢܬܬܐ ܐܘ ܠܓܒܪܐ ܕܒܢܐ. ܐܘ ܒܢܬܐ
ܐܢܬܬܐ. ܠܘ ܐܝܟ ܗܢܐ ܕܡܫܢܝ ܕܐܬܪܟܐ ܐܝܬܘܗܝ، ܘܫܢܐ ܒܢܝ̈ܢܐ.
ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܠܐ ܢܩܒܐ ܒܢܝܐ ܘܗܠܝܢ ܕܡܬܬܪܝܢ ܒܦܪܝܫܘܬܐ ܐܘ ܠܓܒܪܐ
ܕܒܢܐ ܐܘ ܒܢܬܐ ܕܢܪܬܐ. ܐܘ ܠܓܒܪܐ ܐܢܫܐ ܠܓܒܪܗܘܢ.
ܡܫܘܚܬܐ ܡܢ ܒܢܝܐ ܕܗܠܝܢ. ܐܝܟ ܗܘܝܐ ܦܪܝܫܐ ܒܢܝܬ ܠܓܒܪܐ

ܚܠܝܨܐ. ܕܢܦܫܢ ܒܪܚܡܘܗܝ ܕܗܘܝܢ ܒܬܫܡܫܬܗܘܢ ܕܒܝܬܐ ܬܫܡܫܬܐ. ܐܝܟ

ܣܝ. ܗܘ ܡܪܝܐ° ܠܟܠ ܡܢܗ ܦܠܓܐ ܕܢܩܘܬܐ. ܐܝܟ ܬܪ̈ܝܢ ܡܪ̈ܝܢ f. 217 r.

ܬܪ̈ܝܢ ܡܢ̈ܘܢ. ܐܝܟ ܬܠܬܐ ܡܢ̈ܝܢ ܬܠܬ ܡܢ̈ܘܢ. ܬ̈ܚܠܐ ܕܝܢ ܬܫܡ̈ܫܬܐ

ܦܩܕܝܢ ܠܟܠܗܘܢ ܡܕܝ̈ܢܐ. ܐܦ ܐܢܫܐ ܡܢ ܟܝܢܬܐ ܕܟܝ̈ܢܬܐ. ܡܢ

ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܕܡܢܝܢܐ ܘܠܐ ܠܗܘܢ ܕܬܐܘܡܝܢ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܢܦܩܝܢ

ܒܪܐ ܠܒܪܐ ܐܒܐ ܡܘܠܕܢܐ. ܘܬܘܠܕܐ ܗܘܐ، ܒܢܦܫܗܘܢ ܕܚܠܠܬܐ

ܕܐܒܐ. ܢܦܩ ܡܘܠܕܢܐ ܣܠܩ ܝܕܥܬܐ ܕܢܦܫܗܘܢ. ܫܪܪ ܗܘ

ܠܡܘܠܕܢܐ.܀. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܩܝܢ ܒܒܪܐ ܣܡܪܐ ܢܦܫܬܐ ܐܘ

ܫܡܫܬܐ: ܘܢܘܗܪܐ ܠܡܘܠܕܢܐ ܒܪ ܢܦܫܐ ܕܬܫܡܫܬܐ ܥܠܡܐ

ܒܒܪܐ ܒܒܢܘܗܝ ܕܡܘܠܕܢܐ. ܣܠܩ ܝܕܥܬܐ ܕܢܦܫܗܘܢ. ܠܒܪܐ ܕܝܢ

ܕܠܒܪܐ ܒܒܪܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܕܡܢܗ ܗܘ ܗܘ ܕܡܫܡܫܝܢ. ܐܝܟ ܕܝܢ

ܡܫܡܫܝܢ ܒܒܪܐ ܠܒܪܐ ܒܪܐ ܕܒܪܐ ܐܘ ܕܒܪܐ. ܘܬܘܠܕܐ ܗܘܐ،

ܒܢܦܫܗܘܢ ܕܚܠܠܬܐ ܕܒܪܐ. ܗܢܘܢ ܣܠܩ ܝܕܥܬܐ ܕܢܦܫܐ ܫܪܪ.

ܒܪܐ ܕܒܪܐ ܣܠܩ ܝܕܥܬܐ ܕܢܦܫܐ. ܘܠܒܪܐ ܕܒܪܐ. ܣܠܩ

ܐܒܪܐ ܘܬܘܪܡܘܢܐ ܕܐܒܪܐ ܘܒܪ̈ܟܬܐ ܕܒܪܐ.° ܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܡܚܠܝܐ f. 217 v.

ܕܒܪܐ ܣܠܩ ܐܠܗܐ ܕܬܘܠܕܐ ܡܢܗ ܡܢ ܒܪܐ. ܢܦܫܐ ܗܘܐ ܡܫܝܚܐ

ܕܒܪܐ ܠܡܘܠܕܗ.ܘ.ܘ.ܘ. ܡܫܝܚܐ ܐܦ ܐܝܟ ܢܦܫ ܒܒܪܐ ܠܡܘܠܕܗ

ܡܫܝܚܐ ܐܢܫܐ. ܘܒܬܪ ܠܗ ܢܦܫܐ ܕܬܫܡܫ ܒܒܪܗ ܗܠܝܢܗ.

ܢܦܫܐ ܣܠܩ ܝܕܥܬܐ ܕܢܦܫܐ ܕܝܢ ܡܘܠܕܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܫܗܘܢ ܠܗ

ܒܢ̈ܝܐ ܕܡܘܠܕܗ ܐܝܟ ܕܗܘ ܕܝܢ. ܠܗ ܒܪ ܠܐܒܪܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܪܬܗ

ܐܢܫܐ. ܠܡܫܝܚܐ ܒܪ ܕܐܠܗܐ ܡܛܠ ܒܢ̈ܝܢܐ ܡܫܡܫܐ ܦܐܪܐ ܡܢ

ܐܒܪܐ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܫ ܒܒܪܐ ܠܒܒܪܐ ܡܫܝܚܐ ܕܢܦܫܐ:

ܘܢܦܫ ܡܫܝܚ ܒܪܒܐ ܡܫܬܒܚܐ. ܐܝܟ ܠܐ ܢܦܪܘܫ ܗܘ ܕܢܦܫ ܠܗܘ

ܕܐܘܪܫ: ܘܡܬܘܕܝܢ ܗܘ ܕܐܘܪܫ ܒܟܠ ܕܠܗ. ܢܦܫ ܡܫܬܒܚܐ ܕܢܦܫܗ

ܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܝܠܕܬ ܘܢܦܫ ܐܝܟ ܠܡܫܬܒܚܐ ܒܪܗ ܕܗܘ ܕܢܦܫ:

ܘܐܝܬܝܗ ܠܗ ܕܒܪܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܕܢܦܫܗ ܐܝܟ ܠܗܠܝܢ ܡܫܬܒܚܐ

ܕܢܦܫ ܒܒܪܗ ܫܠܝܛ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܫܬܐ ܢܦܫ ܐܝܟ ܡܢ

ܡܫܡܫܢܐ. ܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗ ܕܢܦܫܘ ܐܝܟ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܢܦܫܗ ܒܒܪܐ

ܐܣܘ̈ܬܗ، ܕܐܘܡܢܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬ ܒܗܢܐ ܕܡܬܒܠܛܝܢ ܕܐܣܟܡ̈ܘܬܐ
ܬܪܬܝܢ܀ ܐܦ ܢܘܗ ܚܒܪܐ ܠܓܒܪܐ ܡܚܝܠܐ ܕܒܣܡܐ: ܘܢܣܒ
ܡܢܗ ܡܥܒܕܢܐ ܕܡܣܡܐ ܚܠܝܬܐ ܐܘ ܡܪܝܪܬܐ ܕܐܡܪܢܐ ܐܘ
*ܠܟܥ̈ܒܐ: ܢܫܬܘܐ ܕܝܢ ܡܪܝܐ ܢܦܫܐ ܒܟܠ ܕܠܗ: ܘܢܬܒ ܠܢܦܫܗ f. 216 r.
ܕܢܣܒ ܡܥܒܕܢܘ ܘܢܦܪܘܫ ܡܢ ܕܢܣܒ. ܐܦ ܗܘ ܕܝܢ ܕܢܘܗܪܐ ܢܦܫܐ
ܘܠܐ ܢܦܪܘܫ. ܢܣܒ ܠܗ ܡܪܝܐ ܢܦܫܐ ܦܘܪܩܢܗ ܬܠܬ ܬܠܬ ܝܘܡܝܢ.
ܡܢ ܒܬܪ ܕܝܢ ܐܦ ܗܢܐ ܢܘܗܪܐ ܢܦܫܐ ܘܠܐ ܢܣܒ ܡܥܒܕܢܘ
ܘܢܦܪܘܫ. ܫܒܩ ܠܗ ܠܡܪܝܐ ܢܦܫܐ. ܕܢܣܒ ܡܥܒܕܢܐ ܟܠܬܡܐ
ܕܠܗ ܐܝܟ ܕܒܥܐ. ܐܦ ܢܣܒ ܠܗ ܡܪܝܐ ܢܦܫܐ ܡܢ ܢܦܫܬܗ
ܢܬܒ ܥܒܪܐ. ܐܦ ܬܬܒܪܐ ܒܕܝܢܐ ܡܢ ܢܦܫܬܗ ܢܣܒ ܠܢܦܫܗ.܀.܀
ܐܦ ܢܘܗ ܓܒܪܐ ܠܓܒܪܐ ܕܪ̈ܚܡܘܗܝ. ܘܡܥܒܕܢܐ ܠܐ ܢܣܒ ܠܗ:
ܘܢܬܦܠܣܘܢ ܠܐ ܢܒܥܐ ܠܗ ܕܡܣܪܕܢܘܬܐ ܕܢܦܫܬܐ: ܐܠܐ
ܒܠܚܘܕ ܟܠ ܦܘܠܚܢܐ ܢܗܘܐ ܠܗ. ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܠܡܣܪܕܢܐ
ܕܢܣܒ ܡܥܒܕܢܐ ܡܢ ܦܘܪܩܢܗ ܕܗܘ ܚܘܒܐ ܐܘ ܡܢ ܢܟܣܘܗܝ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܥܒܕ ܠܗ ܚܘܒܐ ܡܕܡ. ܦܘܪܩܢ ܕܝܢ ܢܟܣ̈ܘܗܝ
ܕܢܣܒ ܡܪܝܐ ܚܘܒܐ ܡܕܡ ܕܝܗܒ ܡܥܒܕܢܐ. ܢܣܒܘܗܝ ܠܚܘܒܐ ܟܠܬܡܐ
ܒܝܘܡܝܢ. ܘܒܬܪ ܐܝܬ ܠܗ* ܐܢܬܬܐ ܠܡܣܪܕܢܐ: ܕܢܬܒܥܐ ܡܕܡ f. 216 v.
ܕܡܬܬܫܝܡ ܠܗ.܀. ܐܦ ܐܝܬ ܠܓܒܪܐ ܒܪܬܐ ܬܘܬܒܬܐ ܘܠܐܚܪܢܐ
ܟܠܗܝܢ: ܘܡܫܬܟܚ ܟܠܗ: ܘܢܥܒܕ ܡܪܝܐ ܕܗܘ ܬܘܬܒܐ ܠܡܪܝܐ ܕܗܘ
ܟܠܗܝܢ ܕܢܬܒܥ ܡܫܠܡܘܬܗ ܕܒܝܬܗ. ܘܢܫܡܥܐ ܘܠܐ ܢܬܒܥ. ܫܒܩ
ܠܗ ܠܡܪܝܗ ܕܬܘܬܒܐ. ܕܢܬܬܐ ܐܢܬܬܐ ܘܢܣܒ ܢܟܣ̈ܬܐ ܕܡܬܬܒܥ
ܠܢܫܝܗ ܕܒܝܬܐ ܗܘ. ܐܦ ܐܢܫ ܡܢܗܘܢ، ܒܪ ܦܘܬܓܡܐ ܕܢܬܒܥ
ܐܢܬܬܐ. ܡܢܐ ܕܐܬܬܐܡܪ ܡܫܠܡܘܬܗ ܕܒܝܬܐ: ܐܠܐ ܢܬܠ ܡܪܝܗ
ܕܒܝܬܐ ܠܡܪܝܗ ܕܒܝܬܐ ܬܘܬܒܬܐ: ܢܦܩܬܐ ܕܐܢܫ ܒܟܠ ܗܘ ܒܝܬܐ
ܟܠܗܝܢ ܒܗܝ ܙܒܢܬܐ. ܢܣܒ ܡܢ ܡܪܝܐ ܕܒܝܬܐ ܟܠܗ ܠܡܪܝܗ
ܕܒܝܬܐ ܬܘܬܒܬܐ: ܗܘ ܕܐܢܫ ܡܫܠܡܘܬܗ. ܐܦ ܕܝܢ ܬܘܬܒܐ ܢܬܡܨܐ܆
ܒܗ ܒܬܡܘܬܐ ܢܬܠ ܡܪܝܗ ܕܒܝܬܐ ܟܠܗ ܠܡܪܝܗ ܕܒܝܬܐ ܬܘܬܒܬܐ:
ܕܢܬܒܥ ܐܢܫܘܗܝ ܕܒܝܬܐ ܬܘܬܒܬܐ. ܒܬܪ ܕܝܢ ܫܢܝ ܗܘ ܡܪܝܗ ܕܒܝܬܐ

ܡܫܟܚܬ ܗܘܐ ܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ ܕܢܬܬܣܝܡ ܥܠ ܐܝܕܐ ܕܝܢ ܟܠ.
ܒܡܠܬܐ ܡܪܟܐ ܘܡܟܢܫܬܐ ܡܕܡܝܬܐ. ܐܟܣܛܘܪܘ. ܘܐܚܪܢ ܦܝܠܘܣܘܦܐ
ܒܐܢܠܘܛܝܩܘܣ ܕܡܬܩܪܐ. ܘܡܠܟܬ ܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ ܕܡܬܩܪܐ ܕܟܠܝ:
ܘܡܫܟܚܬ ܟܠܗ ܐܝܕܐ ܕܡܬܚܫܒܬܐ. ܘܡܬܝܒܐ ܕܢܦܫ ܠܗ ܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ
f. 215 r. ܡܢ ܐܢܠܘܛܝܩܐ ܩܕܡ.° ܐܝܟ ܕܐܢ ܢܬܚܘܐ ܟܪܝܐ ܦܠܝܓܐ ܐܘ ܬܪܬܝܢ
ܐܘ ܐܪܒܥܐ: ܒܐܬܪܐ ܪܒܐ ܪܫܝܡ ܡܢ ܐܬܪܗ ܕܡܬܩܪܐ: ܘܡܢܗ
ܪܘܬܐ ܒܐܬܪܗ ܐܘ ܒܐܬܪܐ ܐܚܪܢܐ: ܘܬܬܦܪܫ ܘܬܬܐܬܐ ܕܡܬܩܪܐ
ܡܢ ܐܬܪܐ ܠܐܬܪܐ ܐܚܪܢܐ: ܟܕ ܫܢܝܐ ܡܢ ܥܡܩܐ ܠܥܠܐ ܡܣܬܝܡ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܠܐܬܪܐ ܐܚܪܐ ܕܐܝܬܘܗܝ، ܪܘܬܐ. ܒܡܬܠܬܗ ܠܪܘܚܐ
ܡܢ ܡܬܪܬܗ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܕܪܚܡܐ ܢܠܗ ܘܦܪܫܘܗ، ܘܡܬܬܠܠ
ܪܫܝܡ ܐܝܟ ܦܘܪܐ ܗܘܬܐ ܕܢܬܚܘܐ، ܘܠܐ ܠܗ ܕܝܢ ܠܪܘܬܐ
ܘܡܬܠ ܠܐܦܝܡܐ ܕܡܫܝܠܬܐ ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬܘܗܝ، ܪܘܬܐ. ܕܢܚܡܐ.
ܠܐܪܝܣܛܘܦܐ ܕܠܗ ܕܡܫܝܠܬܐ ܕܡܫܬܡܗ، ܘܒܬܪܐ ܕܡܬܩܪܐ ܕܥܠ.
ܘܬܘܪܬܐ ܡܢ ܪܘܬܐ ܥܒܕܐ ܗܘܝܐ ܐܢܫܝܢ ܕܡܫܡܫܝܢ ܡܕܡ
ܐܪܝܣܛܘܦܐ: ܘܒܪܬܐ ܕܡܬܩܪܐ ܡܫܡܫܘܗ، ܟܕ ܟܬܒܝܢ ܒܗ ܡܢܐ ܕܐܝܪܐ ܗܘ
ܥܒܕܘܗܝ ܗܘܝܐ ܡܫܬܐ. ܕܐܝܢܐ ܥܠ ܗܝ ܥܠ ܡܢ ܕܗܘܐ ܥܠ
ܫܡܗ ܠܡܬܩܪܐ ܕܥܠ ܕܡܬܩܪܐ ܒܡܫܠܡܬܐ ܦܠܝܓܐ ܐܘ ܒܬܪܬܐ ܒܡ
f. 215 v. ܣܒܪ،* ܗܘܝܐ. ܕܠܚܡܐ ܘܡܬܬܠܝܢ ܫܬܝܬܗ ܥܒܕܐ. ܘܫܪܬܗ
ܒܡ ܣܒܪ، ܡܕܡ ܥܠ ܐܪܝܣܛܘܦܐ. ܘܐܬܡܪܬ ܡܕܡܝܢ ܒܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ
ܕܠܗ ܐܬܡܪܬ ܠܐܪܝܣܛܘܦܐ ܡܢ ܪܘܬܐ ܥܠܝ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܟܠܗ
ܐܝܕܐ: ܘܚܙܐ ܒܗ ܪܘܬܐ. ܕܐܝܢܐ ܥܠ ܡܫܟܚ ܠܐܪܝܣܛܘܦܐ ܥܠ
ܡܢ ܐܢܠܘܛܝܩܐ ܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ ܕܢܬܬܣܝܡ ܟܠܗ ܐܝܕܐ ܕܡܫܡܫܬܐ.
ܘܐܪܝܣܛܘܦܐ ܚܙܐ. ܘܡܠܟܬ ܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ ܘܡܫܟܚܬ ܟܠܗ ܐܝܕܐ. ܐܝܟ
ܕܐܢ ܒܡܪܬܐ ܢܬܚܘܐ ܟܪܝܐ ܕܡܬܩܪܐ، ܘܡܬܬܠܝܐ ܕܡܬܩܪܐ ܕܡܪܝܢ
ܐܝܟ ܘܡܬܚܫܒܝܢ، ܕܠܐ ܢܗܘܘܢ ܕܪܘܚܐ ܒܗ ܒܡܫܡܫܬܐ ܕܡܢ ܠܟܠ
ܚܕܐ، ܢܬܝܒܘܢ ܪܘܬܐ ܡܕܡ ܡܢܫܐ ܘܡܬܬܪܥܝܢܐ ܘܡܠܟܐ ܐܝܠܝܢ
ܕܡܬܪܢܝܢ ܡܢܗ ܪܘܬܐ ܕܡܚܫܒܐ ܢܗܘܘܢ ܡܬܚܫܒܝܢ ܕܡܬܩܪܐ ܘܐܪܝܣܛܘܛܠܝܣ
ܕܠܗܘܢ ܫܠܡ ܟܠܗ ܐܝܕܐ: ܢܗܘܘܢ ܡܫܬܡܫܝܢ ܒܡܬܩܪܐ ܠܡܫܬܐ

ܕܦܪܗܣܝܐ ܢܦܪܘܩܘܢ ܢܦܫ̈ܐ. ܘܢܡܠܠܘܢ ܐܝܟ ܟܠܝܠܐ ܢܨܝܚܐ
ܕܣܗܕܘܬܐ. ܕܢܨܚܢܐ ܘܡܣܒܪܢܘܬܐ ܢܦܪܘܩܘܢ ܠܢܦܫ̈ܐ ܡܢ ܟܠܗ ܐܢ̈ܫܝܗܘܢ
ܠܒ̈ܬܝܗܘܢ 1). ܘܗܘܐ ܦܪܘܫܐ ܡܡܠܠ ܢܨܚܢܐ. ܐܝܟ ܦܪܝܫܘܬܐ
ܕܡܬܬܚܡ ܒܗ ܐܢܬܬܐ ܠܚܒ̈ܪܐ. ܘܐܦܢ ܐܝܟ ܫܢ̈ܝܗܘܢ ܕܢܫ̈ܐ
ܕܗܘܘ* ܕܠܐ ܦܪܝܫܘܬܐ ܠܚܒܪܐ ܥܠܘܗܝ ܐܝܟ ܦܪܗܣܝܐ ܢܗܘܘܢ ܐܝܟ f. 214 r.
ܢܦܩܘܣܐ ܕܟܠ ܐܢܫ. ܗܘܝܢ ܕܝܢ ܫܡܥܝܢ ܡܢ ܚܒܪ̈ܐ ܕܟܬܒܝܢ ܐܝܟ
ܠܘܬ ܠܗܘܢ ܦܪܝܫܘܬܐ ܘܕܘܪܫܐ ܡܢ ܚܒܪ̈ܝܗܘܢ. ܒܡܫܝܚܐ ܕܝܢ ܕܡܬܬܠܝܢ
ܡܢ ܢܦܫܐ. ܐܝܟ ܦܪܗܣܝܐ ܗܘܘ ܠܚܒܪܐ. ܐܦ ܠܐ ܐܢܬ ܠܗܘܢ
ܦܪܝܫܘܬܐ. ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܡܬܪ̈ܐ ܗܘܘ ܠܐܢ̈ܫܝܗܘܢ. ܐܝܟ ܒܢ̈ܝܢܐ ܕܡܢ
ܢܦܫܗܐ. ܕܐܢܬ ܠܐܢ̈ܫܝܗܘܢ ܦܪܝܫܘܬܐ.܀ ܐܝܟ ܢܦܘܩ ܚܒܪܐ ܕܡܬܢܐ
ܘܥܒܪܘ ܢܦܫܗܐܝܬ ܠܗܢ ܥܒܕܐ ܗܕܡ. ܘܢܦܩܘܢ ܒܗ ܗܕܪܐ
ܘܡܬܢܚܘܢ ܥܒܕ̈ܘܗܝ. ܘܢܦܫܬ ܗܘ ܕܝܢ ܕܥܒܕܗ. ܘܢܫܒܘܢ
ܠܚܒ̈ܪܐ ܠܢܦܫܐ. ܒܪ ܡܢܢ ܠܚܒܪܗܘܢ ܕܠܗܘܢ. ܘܢܫܪܘܢ ܕܒܢ̈ܝܐ
ܢܦܫܗܘܢ ܕܒܢ̈ܝܐ ܐܬܬܐ ܠܗܘܢ ܠܚܒܪܗܘܢ. ܐܦ ܐܢ ܒܢ̈ܝܢܐ ܐܘ
ܐܢܬܬܐ ܐܬܚܙܝ ܡܢ ܗܘ ܗܝ ܕܥܒܕܗ ܠܢܦܫܐ ܘܡܢܗ. ܘܠܐܢܬܐ ܗܘ
ܕܠܒܒܗܘܢ ܐܠܗܝܐ ܕܢܦܫܐ. ܕܐܝܟ ܢܦܫܗܘܢ ܡܢܗ ܠܟܠܦܪܐ
ܕܥܒܕܘܗܝ. ܗܠܐ ܠܗ ܕܝܢ ܠܢܦܫܬܐ ܕܗܘ ܕܡܢ ܕܢܦܫܐ ܘܡܢܗ.
ܕܢܦܩ* ܚܕ̈ܝܢ ܡܫܬܪܝܢ ܐܘ ܠܟܠܢܬܐ ܒܚܕܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܡܢ f. 214 v.
ܚܕ̈ܝܘܬܗܘܢ ܕܢܬܦܬܚܘܢ ܠܥܒܕܐ ܘܡܢ ܐܦ̈ܝܩܘܬܐ ܕܡܥܒܕܝܬܐ.
ܘܡܥܒܕܢܘܬ، ܗܠܝܢ ܡܫܬܪܝܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܚܕ̈ܝܢ ܐܘ ܬܠܬܐ. ܘܣܝܡ
ܢܦܫܗܘܢ ܘܒܚܕ̈ܝܘܬܗܘܢ. ܘܡܢܗܘܢ ܕܐܝܬܝܗ ܐܝܟ ܒܪ ܥܕܡܢ.
ܘܥܒܕ ܠܗ ܠܥܒܕܐ ܒܪ ܚܝܐ ܐܦ̈ܝܩܘܬܐ ܘܚܬܢ ܒܗ ܬܠܬܝܗܘܢ.
ܕܐܝܟܐ ܗܠܝܢ ܘܥܠ ܚܝܘܗ. ܢܬܬܟܠ ܕܢܦܫܢ ܘܥܒܕܝܢ ܘܡܢܗܘܢ ܐܝܟ.
ܘܥܒܕܗ ܠܥܒܕܐ ܐܝܟ ܦܪܘܣܐ ܕܒܪܐ ܢܦܫܗ ܘܢܦܫ ܚܕܬܐ
ܠܐܦ̈ܝܩܘܬܐ ܐܢܬ̈ܬܗܘܢ ܕܠܗ ܕܥܒܕܐ ܕܡܠܐܟܐ. ܘܡܢܗ ܢܦܫܬܐ
ܒܗܘ ܐܢ̈ܬܬܗܘܢ ܕܝܠܗ ܠܐܦ̈ܝܩܘܬܐ ܕܐܝܟܐ ܥܠ ܢܦܫܬܗ ܕܟܠ.

---

1) Cod. ܠܒ̈ܬܝܗܝܢ.

ܐܩܢܘܡܗ، ܗܘ ܡܕܡ ܕܡܚܠܦ. ܐܘ ܡܢ ܐܩܢܘܡܗ، ܐܘ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܦܪܝܫܝܢ
ܠܗ. ܐܝܟ ܗܘܐ ܟܝܢܐ ܠܐܠܗܘܬܐ: ܘܐܦ ܒܟܠܗ ܘܒܥܒܕܗ. ܦܠܓܗ
ܕܡܕܡ ܕܡܚܠܦ ܙܘܘܓܢܐ ܐܘ ܫܘܚܠܦܐ ܡܢ ܡܟܝܢܘܬܗ ܐܘ ܡܢ ܐܩܢܘܡܗ.
ܬܟܝܢܐ ܠܐܩܢܘܡܗ، ܕܗܘ ܡܟܝܢܘܬܗ ܕܟܝܢܗ. ܐܦܢ ܠܝܬ ܠܗ ܐܝܟܢܐ
ܠܐܝܬܘܬܗ، ܐܝܠܝܢ ܕܦܪܝܫܝܢ ܠܗ ܒܟܝܢܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ ܐܝܬܝܐ
ܐܘ ܟܝܢܐ ܕܦܪܝܫ. ܦܪܝܫܐ ܗܘ، ܠܗ ܡܟܝܢܘܬܗ. ܘܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ
ܠܗ ܡܢ ܡܟܝܢܘܬܗ ܘܡܢ* ܢܣܒ ܠܗ ܦܪܝܫܘܬܗ ܘܟܠܗ ܕܐܝܬܝܐ ܕܠܗ ܐܝܟ f. 213 r.
ܡܕܡ ܕܒܛܒܥ ܒܝܬܘܬܗܘܢ. ܗܘ، ܬܗܘܒ ܡܟܝܢܐ. ܐܝܟ ܬܗܘܐ ܢܦܫܐ
ܐܝܬܘܬܐ ܡܢ ܒܪܝܬܐ ܕܠܐ ܡܫܘܬܦܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ ܠܫܘܡܠܝܐ. ܬܗܘܐ
ܢܦܫܐ ܒܗ ܠܐ ܢܣܒܐ. ܠܐ ܦܪܝܫܘܬܐ ܘܠܐ ܕܘܪܫܐ ܕܢܦܩ ܠܗ.
ܐܝܟ ܕܝܢ ܒܡܬܘܡܝܘܬܐ ܕܒܪܝܬܐ ܡܬܘܡܝܐ ܐܝܬܘܬܐ ܘܡܫܬܘܬܦܘܬܐ
ܕܐܬܝܗܘܢ ܡܢ ܬܠܬܐ ܗܘܝܐ ܫܘܠܡܐ ܐܝܬܘܬܐ ܒܗܠܝܢ ܦܪܝܫܘܬܗ
ܘܟܠܗ ܕܐܝܬܝܐ ܕܡܦܩ ܠܗ ܒܟܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܒܡܬܘܡܝܘܬܐ ܕܐܝܬܘܬܐ
ܬܫܬܡܠܝܐ ܒܬܘܡܝܘܬܐ ܕܐܬܝܗܘܢ ܐܝܟ ܐܝܬ ܒܢܝܐ ܐܦܢ ܠܝܬ ܒܢܝܐ
ܢܗܘܐ ܥܠܡ ܒܪܝܬܐ ܠܟܝ ܠܗܘܬܗ ܟܠܗ ܕܐܝܬܝܐ ܕܡܦܩ ܠܐܝܬܘܬܗ
ܘܦܠܓܗ ܕܦܪܝܫܘܬܐ ܕܡܦܩܬ ܠܗ ܐܝܬܘܬܗ. ܘܗܘ ܦܠܓܐ ܢܗܘܐ ܡܟܢܐ
ܠܐܟܘܬܗ ܕܐܝܬܘܬܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ ܐܟܚܕܐ. ܢܗܘܐ ܡܟܢܐ ܗܘ
ܦܠܓܐ ܕܦܪܝܫܘܬܐ ܠܗ ܠܐܝܬܘܬܐ. ܘܥܠܝܗ̇ ܠܗ ܕܬܒܥܐ ܕܬܗܘܐ
ܬܬܡܫܬܒ ܠܟܠ ܕܡܟܢܐ. ܐܝܟ ܐܝܬ ܠܗ ܒܢܝܐ* ܠܒܢܝܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܝܬ f. 213 v.
ܠܗ ܒܢܝܐ ܠܟܠ ܕܡܟܢܐ. ܦܪܝܫܘܬܐ ܕܝܢ ܕܡܬܝܕܥ ܠܡܟܠܝܐ ܠܐܘܢ
ܐܝܟ ܢܦܩܘܬܐ ܡܬܩܢܐ. ܘܬܘܒ، ܘܡܬܩܢܐ ܕܬܗܘܐ ܒܗܘܢ ܒܦܪܝܫܘܬܐ.
ܐܘ ܒܒܢܝܐ ܕܒܢܝܢ ܠܐܝܟܢܐ ܐܘ ܠܒܢܝܐ. ܐܘ ܕܟܢ ܡܫܬܩܢܝܐ
ܕܡܬܬܪܥܝܢ ܐܟܪܝܐ ܕܡܘܠܐ. ܐܘ ܕܡܢ ܒܢܝܐ ܕܡܬܩܢܐ ܕܐܝܬܘܬܐ
ܐܘ ܕܒܪܝܬܐ ܢܗܘܐ ܦܘܪܫܐ ܦܪܝܫ ܕܢܗܘܘܢ ܐܝܟ ܕܢܒܐ ܟܠ ܡܕܡ
ܒܝܬܗܘܢ .:. ܡܫܠܠ ܗܘܠܐ ܐܟܚܐ ܕܝܢ ܕܢܝ̈ܪܐ ܐܝܬܐ. ܕܦܪܝܫܘܬܐ ܘܡܬܡܪܐ
ܕܐܬܚܡ ܐܝܬܘܬܐ ܘܒܪܝܬܐ ܒܝܬܗܘܢ. ܐܝܟ ܗܘܐ ܓܡܝܪܐ ܡܬܩܢܐ ܡܫܬܡܠܝܐ
ܕܠܐ ܐܝܟ ܗܘܢ ܒܝܢܐ ܡܬܝܕܥܝܢ ܒܚܝܠܐ ܕܦܪܝܫܐ ܕܡܟܢ ܐܝܬܘܬܐ
ܠܒܪܝܬܐ ܕܡܬܡܝܪܐ ܦܪܝܫܘܬܐ. ܐܝܠܐ ܡܩܒܠܐ ܗܘܢ ܗܘܝܐ ܒܠܗܘܢ.

ܒܝܢܬܗܘܢ ܡܛܠ ܗܘܘ ܕܐܡܪܢ܀ ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܕܓܢܣܐ ܠܐ ܡܬܦܠܓ
ܠܗ. ܘܠܐ ܕܓܢܣܐ ܘܠܐ ܢܦܩܬܐ .ܘ.ܘ. ܐܢ̱ ܥܠܬ ܠܛܠܝܬܐ ܡܬܬܘܬܐ
ܕܡܢ ܐܡܪܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܝܟܐ ܐܘܣܝܐ ܕܗܘܝܐ ܠܓܢܣܐ ܕܠܐ ܡܠܬܗܘܢ
ܕܐܡܪܗ ܘܕܐܝܬܘܗܝ. ܐܢ̱ ܐܝܬ ܠܗ ܦܘܪܦܘܪܝ. ܥܠܬ ܗܘ ܠܗ ܕܗܘܝܐ
ܠܗܢ ܕܝܢܐ. ܟܠܗܘܢ ܕܦܘܪܦܘܪܝ. ܐܢ̱ ܕܝܢ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ ܡܬܚܠܦܬܐ
ܥܠܬ ܗܘ ܠܗ ܡܢ ܢܚܘܫܐ ܕܠܐ ܡܠܬܗ ܕܦܘܪܦܘܪܝ ܘܕܠܐ ܡܠܬܐ
ܕܐܡܪܗ ܘܕܐܝܬܘܗܝ ܕܗܘܝܐ ܠܓܢܣܐ܀ ܦܘܠܓܐ ܕܗܘܝܢ ܒܗ ܐܝܬ ܐܝܟܐ f. 212 r.
ܕܡܬܦܠܓܝܢ. ܘܒܗ ܐܝܟܐ ܐܝܬ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܐܣܛܘܟܣܐ ܐܘ
ܦܘܪܦܘܪܝ. ܐܢ̱ ܒܬܪܬܝܬܐ ܢܦܩܘܢ ܦܘܠܓܐ ܐܘ ܕܠܐ ܚܘܠܛܐ
ܥܕܡܐ ܐܝܟܢܐ. ܐܢ̱ ܢܦܠܐ ܐܘ ܒܠܘܟܢܐ ܐܘ ܠܓܘܫܡܐ ܠܐ
ܡܬܦܠܓܐ ܒܢܦܫܗܘܢ .ܘ.ܘ. ܐܢ̱ ܕܝܢ ܡܬܦܠܓܐ ܣܓܝܐ ܡܢ ܗܠܝܢ
ܡܬܦܠܓܝܢ. ܡܛܠ ܢܦܠܐ ܘܒܠܘܐ ܕܡܬܦܠܓܢܬܐ. ܐܢ̱ ܕܝܢ ܐܝܬ ܓܢܣܐ
ܕܐܬܦܠܓ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܝܟܐ ܕܦܠܓܗ ܕܓܢܣ. ܡܛܠ ܕܗܘܘ ܒܦܘܠܓܬܐ
ܡܬܚܠܦܬܐ. ܕܐܬܝܬܗ ܒܪ ܚܫܘܟ ܘܫܡܫ ܥܒܪ. ܡܬܚܫܒ ܠܗ ܕܢܬܚܫܒ
ܕܠܗ ܘܢܚܫܐ ܘܢܚܫܗ. ܒܚܫܘܟܐ ܕܐܬܝܬܗ ܒܪ ܚܫܘܟ ܘܫܡܫܐ ܥܒܪ.
ܐܢ̱ ܕܝܢ ܢܚܒܪ ܠܚܫܘܟ ܘܡܫܚܐ. ܡܬܚܫܒ ܗܘ ܕܠܐ ܢܬܚܫܒ
ܡܬܚܫܒܬܐ. ܡܛܠ ܕܦܠܓ ܓܒܪ ܓܢܣܐ ܡܢ ܐܢܫܘܗܝ. ܒܠ ܦܠܓܘܬܗ
ܥܠܬ ܒܠܫܢܐ .ܘ.ܘ. ܐܢ̱ ܬܚܫܘܒ ܐܝܬܝܬܐ ܕܢܬܚܫܒ ܘܦܢܝܐ ܕܢܬܚܫܒ
ܢܬܚܫܒܐ ܠܩܢܘܢ. ܠܐ ܥܠܬ ܠܗ ܕܬܚܫܒ ܠܗܘܢ ܐܣܛܘܟܣܐ
ܐܘ ܦܘܪܦܘܪܝ ܕܢܦܫܗ ܐܝܟܢ. ܡܚܠܦ° ܕܐܬܡܫܟܢ ܥܠܬ ܒܗܘܢ f. 212 v.
ܐܢ̱ ܕܝܢ ܡܬܚܫܒ ܐܝܟܢ ܘܐܣܛܘܟܣܐ ܠܝܬ ܠܗܘܢ ܐܘ ܦܘܪܦܘܪܝ.
ܥܠܬ ܠܗ ܕܬܚܫܒ ܠܬܚܫܒܬܐ ܢܬܚܫܒܬܐ[1] ܒܗܘ ܡܢܐ ܕܡܬܚܫܒܐ
ܠܗܘܢ ܒܠܫܢܐ܀ ܐܢ̱ ܡܬܚܫܒܢܐ ܐܝܬܝܬܐ ܠܓܢܣܐ ܕܬܚܫܒܬܐ ܠܗ
ܐܝܬܝܬܐ ܒܢܝܢܐ ܘܡܦܠܓܢ ܐܢܫܝܢ ܐܘ ܗܘ ܠܛܠܝܬܐ ܒܦܘܬ ܪܘܚܢܝܬܐ
ܕܡܫܟܚܝܢ. ܐܘ ܢܦܠܬܐ ܘܦܘܫܐ ܘܡܫܟܚܢܐ ܕܚܘܫܬܐ ܐܝܬܝܬܐ
ܘܚܘܫܬ ܗܘ ܕܒܫܡܝܢ. ܐܢ̱ ܡܬܚܫܒܬܐ ܠܛܠܝܬܐ ܐܘ ܐܫܟܚܝܢ ܡܢ

1) Imo potius scribendum videtur: ܐܣܛܘܟܣܐ.

8

ܡܩܕ̈ܝܐ ܕ̈ܚܘܬܐ ܠܡܩܕܫܘܬܐ. ܐܡܪ̈ܝܐ ܚܟܝܡ ܩܕܝܫ ܠܡܫܡܫܐ ܕܢܦܪܘܩ
ܠܡܫ̈ܝܚܝܗܘܢ ܀ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܫܒܘܬܐ ܐܘ ܒܫܘܪܐ ܐܘ ܬܪ̈ܥܐ ܐܘ ܩ̈ܠܐ
ܐܢܫܐ. ܫܪܝܪ ܡܟܘܬܐ ܐܝܟܢ ܡܢ ܢܒ̈ܝܘܬܐ. ܘܡܢܗܘܢ ܡܢ ܥܩ̈ܒܐ
ܫܡܝܢ ܐܡܘܢܝܐ ܕܚܝܘܬܐ ܠܐܬܪܐ ܒܪܝܐ. ܐܝܟ ܕܫܠܝܡ ܕܬܠܬܐ
ܒܪܘܬ ܡܫܠܡ̈ܢܘܬܐ ܠܡܫܟܚ ܡܫ̈ܠܡܢܐ. ܡܫܡܫ ܒܢ̈ܝܐ ܡܫܡܫ
ܠܗܘܢ.ܘ.ܘ. ܒܒܪܝܐ ܦܠܓܝ ܡܫ̈ܠܡܬܐ ܫܪܝܪ ܡܟܘܬܐ ܐܝܟܢ.ܘ.ܘ.
ܐܝܟ ܕܡܫܡܫ ܡܡܫܪ̈ܝܐ ܒܒܝܠܐ ܐܝܟ ܡܡܫܪܝܢܘܬܐ ܡܫܡܫܢܐ
ܠܡܫܡܫܐ. ܕܡܢܝ ܡܠܠܐ ܡܠܠܐ. ܘܕܫܒܐ ܠܐܡܫܡܪܐ ܐܡܫܡܪܐ.
ܘܕܫܒܐ ܠܡܫܠܡ ܘܐܡܫܡܐ ܘܐܡܫܡܐ.ܘ.ܘ. ܐܢ ܒܒܪܝܐ ܠܒܪܝܐ ܢܦܫܐ
ܦܬܓܡܐ ܡܫܡܫ ܒܫܡܫܐ. ܐܢ ܢܦܪܘܩ ܠܗ ܠܦܬܓܡܐ ܐܝܟ ܦܪܘܫܐ. f. 211 r.
ܘܫܒܩ ܗܘ ܕܐܦܪܘܩ ܠܗ ܦܬܓܡܐ ܡܫܡܫ. ܩܡܫ ܠܗ ܠܡܫܡܫܐ ܕܢܦܪܘܩ
ܒܠ ܡܫܡܫ. ܐܦܢ ܡܫܒܚ ܗܘ ܫܡܫܐ ܡܢ ܦܬܓܡܐ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ
ܢܬܦܪܩ ܠܦܬܓܡܐ. ܠܐ ܢܦܪܘܩ ܡܫܡܫ ܡܢ ܫܡܫܬܐ.ܘ.ܐܢ
ܢܦܫܐ ܒܒܪܝܐ ܠܒܪܝܐ ܦܬܓܡܐ ܒܫܡܫܐ. ܘܡܫܠܡܐ ܢܬܦܪܘܩ ܠܗ
ܗܘ ܢܫܡܫܗ ܠܐܡܫܪܐ. ܘܐܦܪܘܩ ܗܘ ܕܡܫܡܫ ܕܡܫܡܫܐ ܠܦܠܓܘܬܐ ܐܘ
ܫܒܩ ܫܡܫܬܐ. ܗܘ ܗܘ ܦܪܘܩܐ ܕܐܫܬܡܫܬ ܠܗ ܦܬܓܡܐ ܦܪܩ.
ܡܦܠܓ ܕܗܘ ܫܡܫܗ ܐܘ ܦܘܪܫܢܐ ܒܫܡܫ ܠܐܡܫܪܐ. ܗܘ ܢܫܡܫ
ܠܦܠܓܐ ܘܗܘ ܦܪܩ.ܘ.ܘ. ܐܢ ܢܫܡ ܒܒܪܝܐ ܒܡ ܒܒܪܝܐ ܕܡܠܫܡܫ
ܕܡܫܬܠܡܫܐ ܦܘܪܫܢܐ ܕܫ̈ܡܫܬܐ. ܐܘ ܦܠܓܐ ܐܡܫܪܐ ܢܫܡܫܘܢ
ܐܢܫܐ ܒܡ ܡܫ̈ܡܫܘܢ ܒܠ ܫ̈ܡܫܬܐ ܐܡܫܬܡܫܬܐ. ܘܢܫܬܡܫܘܢ
ܒܫ̈ܡܫܬܐ ܒܫܡܫܘܢ. ܘܡܫܡܫܡܫܬܐ ܐܘ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܫܡܫܐ ܕܢܫܡܫܐ
ܡܫܒ ܗܘ ܒܒܪܝܐ ܕܠܐ ܥܠܡ ܠܫ̈ܡܫܐ ܕܐܫܬܡܫܬܘܢ ܒܫܡܫܘܢ
ܕ̈ܒܒܝܐ. ܠܗܘ ܒܒܪܝܐ ܕܥܠܡ ܩܕܝܫ ܢܡܫ̈ܡܐ ܕܢܫܡܫܐ ܡܫܬܪܥܐ ܒܠ f. 211 v.
ܡܫܡܫܬܐ ܕܡܫܡܐ ܘܦܠܓ. ܘܢܫܡܫܐ ܡܫܬܡܫܒ ܦܘܪܫܢ̈ܝܗܘܢ ܡܫܡܫܢܐ
ܕܡܫܡܫܐ ܕܡܫܡܫ ܒܫܡܫܘܢ ܀ ܐܢ ܢ̈ܦܫܐ ܒܒܪܝܐ ܕܢܫܡܫ ܐܡܫܡܬܐ
ܒܡ ܒܒܪܝܐ ܐܡܫܪܐ ܕܐܝܟ ܐܡ̈ܫܐ ܐܝܟܢ. ܘܦܠ ܕܫܡܝܢ ܐܘ ܕܦܫܝܢ
ܕܠܗܘܢ ܗܘ ܡܫܡܫܬ. ܦܠܗܘܢ ܠܗܘܢ ܢ̈ܫܡܫܐ ܘܠܐ ܦܪܝܪ ܡܫܡܫ
ܕܫܬܡܫ ܠܫ̈ܡܫܐ. ܠܐ ܒܒܪ ܢ̈ܫܡܫܘܢ ܐܡܫܬܡܫܝܢ ܕ̈ܒܒܝܐ. ܘܠܐ

ܕܫܠܡ ܟܦܪܘܬܐ.܀. ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܟܢܫܐ ܕܐܬܟܢܫ ܥܠ ܦܪܨܘܦܐ.
ܘܗܝ ܢܡܘܣܐ ܕܕܝܢܐ. ܐܡܪܐ ܗܘ، ܕܡܫܝܚܘܬܗܘܢ ܕܝ̈ܘܢܝܐ. ܘܗܘ ܐܡܪܐ
ܗܘܝܢ ܘܟܠܢܐ ܥܒܕܐ. ܥܠ ܡܪܘܬܐ ܕܡܢ ܦܪܨܘܦܐ. ܗܢܐ ܕܐܬܥܒܕܬ
ܦܪܨܘܦܐ ܐܝ̈ܬܝܐ ܡ̈ܢܝܢ ܦܠܐ ܕܢܬܡܠܐ. ܐܠܐ ܡܬܬܚܝܕ ܡܢ ܚܕܐ
ܡ̈ܢܝܢ ܒܟܠܗܝܢ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܬܠܬܐ ܐܘ ܬܪ̈ܬܝܢ ܡܢܗܘܢ. ܢܚܘܝ ܐܝܠܝܢ
ܠܘܬ ܚܕܐ ܡ̈ܢܝܐ ܟܠܗ̈ܝܢ. ܡܢ ܡܠܝܐ ܕܐܝ̈ܬܝܐ ܡ̈ܢܝܢ. ܘܐܠܘܗܘ
ܗܘ ܕܐܝܬܘܗܝ ܬܠܬܐ. ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܝܢ ܕܡܫܬܡܥܝܢ ܡܢ ܡܬܟ̈ܣܝܢ ܡ̈ܢܝܐ
ܬܠܬܐ ܡܥܠܐ ܘܡܬܦܪܫܝܢ ܬܠܬܐ. ܡܛܠ ܕܡܫܬܠܛܐ ܕܡܬܬܚܕܝܢ ܡܢ
ܕܡܢܐ ܡܛܠ ܥܠܬܐ ܕܡܫܬ̈ܚܠܦܬܐ. ܘܡܛܠ ܗܦܘܟܝܐ ܐܝܟ ܡܢܐ
ܕܐܬܚܙܝ ܐܝܬܘܬܐ. ܕܗܝ ܟܝܢܗ ܐܝܬܘܗܝ، ܒܥܠܬܐ ܕܗܟܢܐ ܐܘ
ܕܗܢܐ ܕܐܝܬܝܐ. ܬܠܬܐ ܡ̈ܢܝܢ ܡܬܦܫܩܝܢ ܦܪܨܘܦܐ ܗܘ ܕܡܬܕܪܐ
f. 210 r. ܕܡܬܩܪܝܢ܀ * ܡܛܠ ܕܗܘ ܕܡܬܡܠܐ ܗܘ ܕܡܫܬܘܕܥܐ ܕܗܘܐ ܒܡܠܬܐ
ܕܦܪܨܘܦܐ. ܡܛܠ ܕܥܠܡ ܦܪܨܘܦܐ. ܘܠܐ ܠܗ ܠܐܚܪܢܐ
ܕܡܬܚܙܝ ܠܗܢܐ: ܕܐܝܬ ܦܪܨܘܦܐ ܠܟܠ ܕܗܘ: ܘܗܝ ܥܠ ܦ̈ܪܨܘܦܐ
ܕܥܠ ܡ̈ܢܝܐ ܐܝ̈ܬܝܐ. ܐܠܐ ܐܢ ܥܠ ܕܗܘܝܘ ܘܗܟܢܐ ܕܗܢܐ. ܡܛܠ
ܕܠܗ ܕܗܢܐ ܠܡܬܚܙܝܐ ܕܡܢ ܚܙܝܬ ܢܬܚܫܒ ܠܗܢܐ. ܘܐܦ ܒ̈ܢܝܢܗܘܢ،
ܠܟܠ ܕܗܝܕܝܢ ܠܗܢܐ. ܐܢ ܕܝܢ ܕܐܝ̈ܬܝܢ ܘܩ̈ܢܝܢ ܗܘ ܒܝܢܬܗܘܢ
ܒܡܠܬܐ ܕܦܪܨܘܦܐ ܕܠܒܫܘܗܝ، ܠܗܢܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬܝܐ ܡܬܦܫܩܐ
ܘܡܫܬܘܕܥܝܢ ܕܗܢܘܢ. ܘܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܬܚܙܐ. ܒܗ ܒܟܠ ܕܗܘ. ܡܛܠ
ܕܗܘ ܒܟܠ ܕܗܢܘܢ ܕܐܝ̈ܬܝܢ ܘܩ̈ܢܝܢ. ܕܐܝܬ ܕܝܢ ܕܡܬܚܙܐ ܠܐ ܡܫܬܡܥ ܠܗ
ܡܫܬܘܕܥܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܗܢܐ ܡܫܬܘܕܥܐ ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܕܗܟܢܐ ܕܦܪܨܘܦܐ
ܡܬܐܡܪ̈ܢ. ܘܗܟܢ ܕܗܢܐ ܗܟܢ.܀. ܐܢ ܥܠ ܒܢܝܐ ܒܢܝܐ ܣܓܝ
ܡܫܘܬܐ ܗܘ: ܒܢܝܐ ܕܠܠܐ. ܡܬܐܡܪܬ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܝܠܝܢ. ܫܘܒ ܡܫܘܬܐ
ܐܢܘܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܒܢܝܐ ܕܐܝܬܝܗܘܢ ܐܝܢܘܢ ܒܡܫܪܝܐ ܡܬܦܪܫܝܢ.܀.
f. 210 v. *ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܝܠܝܢ ܒܕܒܪ̈ܐ ܫܘܒ ܡܫܘܬܐ ܐܝܢܘܢ ܡܢ ܢܦܫܐ. ܐܝܢܐ
ܕ̈ܡܝܐ ܐܝܟ ܕܒܢܝܢܐ ܕܡܫܬܘܕܥܝܢ ܗܟܢܐ ܡܬܦܪܫܝܢ. ܘܡܬܢܝܢܘܢ
ܠܐܒܫܘܬܐ ܡܬܦܪܫܝܢ ܠܐܦܬܐ ܒܢܝܐ. ܘܡܬܢܝܢܘܢ ܠܡܫܝܢܘܬܐ
ܡܬܦܠܚܝܢ ܡܢ ܢܦܫܐ.܀. ܐܝܠܝܢ ܐܝܢܐ ܐܘ ܒ̈ܢܝܐ ܕܡܫܠܡܝܢ ܡܢ

ܠܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܡܬܛܘܪܐ ܕܘܝܐܐ. ܘܪܢܝܬܐ ܐܦ ܡܕܡ ܐܢܫܝܐ. ܘܢܦܠ
ܠܗ ܒܗ ܒܬܚܬܝܐ ܕܕܘܝܐܐ ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܗܘ ܓܒܘܬܐ
ܐܬܬܙܝܥ. ܢܣܒܘܠ ܕܝܢ ܚ̈ܠܠܬܐ ܕܓܒܘܬܐ. ܕܢܗܘܐ ܡܬܛܪܦܢܘܬܐ ܡܢ
ܚ̈ܠܠܬܐ. ܦܩܕ ܗܘ ܠܗ ܢܬܚܫܡܐ. ܘܢܦܠ ܠܗ ܡܢ ܐܬܪܐ ܕܢܦܘܩ
ܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܚܙܐ ܕܚ̈ܠܠܬܐ ܢܦܩܐ ܐܝܟ ܠܗ ܡܢ ܕܢܦܘܩ
ܠܗ ܕܘܝܐܐ: ܒܬܚܬܝܐ ܐܢܫܝܐ ܕܢܦܘܩ ܠܗ ܢܬܠ ܐܝܟ ܚ̈ܠܠܬܐ
ܠܗܘ ܡܢ ܕܢܦܘܩ ܠܗ ܕܘܝܐܐ ܕܡܕܝܢܬܐ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܟ ܢܗܘܐ ܩܘܠܣܐ
ܒܥܠܬ ܐܢܫܐ ܕܫܘܬܦܘܬܐ ܕܐܣܘܪܝ̈ܘܗܝ. ܐܘ ܕܐܢܫܐ ܫܘ̈ܬܦܘܬܐ ܒܥܠܬ
ܫܪ̈ܝܪܐ ܒܟܠ ܫܘܬܦܘܬܗܘܢ ܘܡܬܬܒܪܬܐ ܠܐ ܢܗܘܘܢ. ܐܠܐ ܠܒܢ
ܡܘܪܝܐ ܐܬܦܠܓ ܝܒܘܬܐ. ܩܕܡ ܢܦܘܩܐ ܕܢܫܪ ܗܘ ܩܘܠܣܐ.ܘ.ܘ.ܘ.
ܐܟ ܛܝܒܐ ܠܚܒܪܐ ܕܡܫܠܡ ܠܚܒܪܐ ܐܢܫܝܐ ܒܟܠ ܫܘܒܗ̈ܪܐ
ܒܢ̈ܝܐ. ܠܐ ܢܚܡ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܢܦܘ̈ܫܐ. ܐܠܐ ܐܟ ܢܬܠ
ܒܢ̈ܝܐ ܕܡܠܐܡ ܘܡܬܦܠܓ ܘܡܬܡܢܝܢ. ܐܟ ܕܝܢ ܠܐ ܢܬܡܝ ܢܗܘܐ
* f. 200 r. ܢܫܦܪ. ܐܝܟ ܗܘ ܡܦܠܓܐ ܕܡܬܦܠܓ ܗܘܐ ܗܘ ܕܢܫܪ ܗܘܐ
ܠܗ ܩܘܪܒܢܐ ܒܢܟܣܐ. ܐܟ ܐܢܐ ܢܬܟܒܕ ܠܗ ܒܢܝܐ ܡܢ ܠܚܒܪܐ
ܢܗܘܐ ܡܬܩܒܠܐܝܬ. ܘܝܗܒܐ ܕܢܦܫܗܘܢ. ܡܢ ܪܬܬܗܘܢ. ܘܗܒܢܐ
ܡܟܝܐ. ܥܙܝܐ ܠܗ ܡܕܡ ܕܢܟܐ ܒܪ ܒܒܪ ܠܗ ܐܬܟܢܫܘܠܗ. ܘܡܫܪܪ
ܠܗ ܐܝܟ ܕܠܒܪ ܒܢܝܗ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܟ ܠܚܒܪܐ ܒܪ ܫܘܪܐ ܠܐܚܪܝ ܥܠ
ܢܦܫܗ ܕܒܟܪܐ ܗܘ ܒܪ ܡܬܒܥܐܠ. ܘܢܥܠ ܥܡ ܗܘ ܕܡܒܝܬ ܠܗ. ܐܟ
ܐܬܬܘܗܝ ܗܘ ܠܚܒܪܐ ܕܐܫܬܪܝ ܥܠ ܢܦܫܗ ܕܒܟܪܐ ܗܘ. ܒܪ ܒܢܝܢ
ܥܬܝܪ ܡܫܡܫܢ ܠܗ ܠܡܫܪܘܬܗ. ܘܠܐ ܡܟܝܐ ܡܫܬܡܫ ܡܢ ܢܦ̈ܫܐ.
ܬܪܝܢܐܝܬ ܐܟ ܦܠܛܗ ܠܚܒܪܐ ܘܢܦܫܗ ܦܠܓܗ ܐܦ ܐܚܠܦ ܒܪ
ܠܚܒܪܐ ܕܡܟܝܐ ܕܝܢܘܗܝ. ܦܪ ܒܒܪܐ ܠܗܘ ܕܝܢܘܗܝ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܟ ܐܬܬܘܬܐ
ܒܪܬ ܫܢܝܐ ܠܐܬܦܪ ܥܠ ܢܦܫܗ ܕܐܬܦܪܬܐ ܗܘ. ܘܬܬܒܥܐ ܘܬܬܕܪܝܢ.
ܐܦ ܬܗܘܐ ܒܫܘܬܦܘܬܐ ܕܐܢܫܘܬܐ. ܐܟ ܐܬܬܘܗܝ ܕܝܢ ܡܢ ܒܢܝܢ
ܥܬܝܪ. ܘܡܫܡܫܝܢ ܠܗ ܢܬܩܘܫܐ. ܘܡܟܝܐ ܡܬܪܐ ܡܢ ܐܬܟܢܫܘܬܐ
f. 200 v. ܘܡܫܡܫܢ ܠܡܫܪܘܬܐ. ܐܟ ܕܝܢ ܡܟܝܟܐ * ܐܝܟ ܥܬܝܪܐ: ܘܬܪܘܢ ܡܢ ܒܢܝܢ
ܥܬܝܪ: ܐܫܬܘܬܦܘ ܠܡܫܪܘܬܗ. ܘܡܫܡܫܢܐ ܐܬܟܢܫܬܐ ܠܗܘܢ ܕܝܢܫܘܢ: ܐܦ ܠܗܘ

ܕܐܬܬܘܕܝܬ ܐܢܩܘܫ. ܘܐܬܪܐܝܬ ܕܐܝܟ ܗܘ ܩܫܝܫܐ ܦܠܚܐ ܕܡܪܝܘܬܐ
* ܡܢ ܕܡܠܟܘܬܗ ܐܬܬܘܬܒ... ܩܕܡ ܢܦܩܘܣܐ ܕܠܓܒܪܐ ܕܡܫܡܫܝܢ f. 207 r.
ܠܦܘܪܢܣܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܢܘܬܐ ܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܡܫܡܫܝܢ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ
ܗ̇. ܕܡܫܡܫܝܢ. ܡܕܡ ܠܐ ܢܣܒ ܡܢܗܘܢ. ܠܐ ܡܢ ܩܢܝܢܗܘܢ ܘܠܐ
ܡܢ ܟܣܦܗܘܢ. ܘܗܕܝܐ ܩܕܡ ܢܦܩܘܣܐ. ܘܠܓܒܪܐ ܡܗܝܡܢܐ. ܕܠܐ
ܢܣܒ ܡܢ ܫܘܚܕܗ. ܘܠܐ ܡܢ ܩܢܝܢܗ ܘܠܐ ܡܢ ܒܢܝܢܝܢܗ ܒܕܡܐ
ܕܡܬܦܪܥ. ✣ ܩܕܡ ܢܦܩܘܣܐ ܕܐܝܟ ܢܣܒ ܡܫܘܚܬܐ ܐܘ ܢܦܩܬܐ ܐܚܪܬܐ.
ܘܡܢܗܐ ܟܢܘܫܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܒܥܠܡܐ ܒܗܢܐ ܩ̈ܕܡܝܢ ܘܠܐ ܐܝܟ
ܢܦܫܗܘܢ. ܐܝܟ ܫܡܥܐ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܐܝܟ ܡܫܡܫܢܐ. ܐܘ ܡܢ
ܕܠܐܬܐ ܐܚܪܬܐ ܐܬܬܐ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܡܠܟܘܬܐ. ܘܠܐ ܐܝܟ ܕܒܪ ܠܗ
ܦܪܢܣܐ ܒܝܕ ܟܗܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܡܬܬܦܢܐ ܗܘܐ ܬܘܒܐ ܒܗ
ܟܐܬܪܐ: ܒܪܒ ܗܘ ܘܟܠܢܐ ܕܒܢܝ. ܟܠ ܕܠܐ ܐܝܟ ܫܡܫܗ ܘܠܐ
ܦܪܢܣܗ. ܐܝܟ ܕܡܢ ܬܘܒܐ ܒܐܬܪܐ ܗܘܐ ܐܚܪܬܐ ܕܢܦܫܐ: ܐܘ
ܐܝܟ ܬܪܥܐ ܐܘ ܐܝܟ ܪܘܡܐ ܐܘ ܐܝܟ ܦܠܚܐ ܕܐܦܛܪܘܦܘܬܐ
ܐܘ ܕܡܢ ܐܬܪܐ ܗܘ ܪܘܡܐ: * ܡܢ ܗܘ ܠܗ ܢܦܫܐ ܐܬܪܐ ܒܕܡܐ f. 208 r.
ܠܗܕܡ ܩ̈ܢܝܢ ܕܢܬܒ ܐܠܦ̈ܝܗ ܕܠܗ. ܐܘ ܡܕܡ ܕܢܗܘܐ ܗܘܐ ܠܗ
ܡܫܡܫܢܐ ܡܢ ܐܚܪܢܐ ܘܟܢܫܐ ܕܐܬܠܝܐ ܢܦܫܐ ܕܠܐ ܕܠܗ. ܐܝܟ ܕܡ
ܢܦ̈ܫܐ ܡܫܝܚܐ ܒܗܘܢ ܘܠܐ ܢܬܒ. ܒܠܠܬ ܐܦܪܢܣܐ ܕܬܘܒܬܐ
ܡܢ ܩܘܦܣܐ ܕܢܦܫܬܐ.܀ ܢܦܫܐ ܠܐ ܩܦܐ ܠܒܝܐ ܕܒܢܝܢ
ܘܠܐ ܟܣܦܐ ܡܠܟܘܬܐ. ܐܠܐ ܕܐܝܟ ܡܠܟܝܢ ܕܬܒܠ ܥܘܠܝܢܐ ܠܓܒܪ̈ܝܢ
ܒܐܪܚܠܘܗܝ ܕܢܬܒܘܢ ܡܬܢܝܢ ܘܡܠܟܘܬܗܘܢ. ܗܢܘܢ ܠܢܦܬ ܠܗܘܢ
ܓܒܪ̈ܐ. ܠܐܢܫܐ ܓܒܪܐ ܕܡܠܟܝܢ ܕܬܒܠ ܐܪܚܠܘܗܝ ܕܢܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܬܘܒܐ ܥܠܝܟ.܀ ܐܝܟ ܓܒܪܐ ܕܢܦܠ ܡܢ ܒܪܗ ܐܘ ܡܢ ܒܢ̈ܘܗܝ.
ܗܢܘܢ ܡܢܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ ܢܦܪܘܢ ܩܢܘܢܗܘܢ. ܟܠ ܡܠܟܐ ܕܪܥܝܐ ܕܡܠܟܘ:
ܥܠܝܟ ܠܗ ܠܓܒܪܐ ܕܢܫܪܐ ܐܢܘܢ ܠܒܢܘܗܝ. ܡܕܡ ܐܝܟ ܥܘܠܝܢܐ.
ܟܠ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡ ܟܗ̈ܢܐ ܐܝܟ ܡܫܡܫܝܢ ܠܗܘܢ ܠܦܬ ܢܦ̈ܫܬܐ. ܠܐ
ܡܢܗ ܠܗ ܢܦܫܐ ܕܢܬܒܠ ܐܢܘܢ ܠܒܢ̈ܘܗܝ. ✣ ܒܢ̈ܝܐ ܒܡ ܐܢܫ̈ܐ
ܠܐ ܥܠܝܟ ܠܗܘܢ ܕܠܒܢܬ ܕܢܫܐ ܢܦܠܘܢ.* ܐܝܟ ܢܬܠܘܢ ܓܒܪܐ f. 208 v.

ܠܒܢܝܐ ܘܡܘܕܥܢܐ ܗܘܐ. ܐܘ ܒܐܝܕܝܐ ܗܘܬ ܢܡܘܣܐ ܗܘ ܕܐܠܗܐ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܗܘܐ ܗܘܐ ܒܪܢܫܐ ܡܫܠܡܢܐ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܐܢܫ ܕܢܬܦܣ
f. 206 v ܠܗ ܒܪܐ ܡܢܢ* ܕܢܐ ܘܡܫܝܚܐ ܕܠܦܪܨܘܦܗ̇، ܠܐ ܫܡܥܝܢ ܠܗ ܢܡܘܣܐ.
ܐܦ ܠܐ ܠܒܢܘܗܝ ܒܪ ܒܢܘܗܝ ܫܡܥܝܢ ܠܗ ܢܡܘܣܐ ܕܠܦܪܨܘܦܐ ܐܢܫ
ܡܫܡܥܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܗܝ ܕܡܫܐ ܕܫܡܥܝܢ ܐܝܟ ܘܡܪܝܐ ܒܟܠܦܘܣܗ ܕܫܡܥܬ
ܐܢܫܘ ܡܢܢ ܕܢܐ ܫܠܝܛ ܠܗ... ܐܝܟܐ ܫܠܦ ܒܢܘܗ̇ ܠܐ ܡܫܠܛܝܢ
ܕܢܦܪܘܩ ܡܢܢ. ܕܠܡܐ ܐܝܟ ܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟܢܐ، ܡܢܝ ܥܡܘܬܐ.
ܐܦܠܐ ܫܠܦ ܐܝܟܢ ܡܫܠܛܝܢ ܒܢܝܐ ܘܠܐ ܫܠܦ ܫܡܥܘܢ، ܘܐܦܠܐ
ܫܠܦ ܐܚܪܢ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܒܪܐ ܒܠܚܘܕ ܡܫܝܚܐ.ܘ.ܘ.ܘ. ܠܐ
ܗܘ̇ ܢܡܘܣܐ ܠܒܢܝܐ ܕܡܫܠܛ ܠܫܠܝܚܐ. ܐܠܐ ܐܝܟ ܕܫܠܝܚܘܗܝ،
ܠܐܚܝܕ ܫܘܠܛܢܐ ܐܘ ܠܬܘܠܕܬܐ ܕܬܘܒܗ ܐܝܟ ܗܘܟܢܐ
ܕܬܘܒܢܘܗ،.ܘ.ܘ.ܘ. ܗܢܐ ܕܝܢܐ ܗ̇ܠܝܢ ܠܗ̇ ܠܐܚܪܬܐ ܕܬܪܬܝܢ
ܘܬܬܟܣܘܢ ܒܠ ܒܠܗ̇. ܗܢܐ ܢܡܘܣܐ ܕܟܣܪܐ ܡ̈ܢܝܢ ܬܬܟܣܘܢ ܒܠ
ܒܪܗ̇. ܘܡܢ ܬܟܣܐ ܠܒܢܝܐ ܐܚܪܢܐ. ܐܝܟ ܕܡܢ ܬܟܣܝܢ ܐܚܪܬܐ ܡܢ
ܒܬܪ ܕܟܬܒ ܒܠܗ̇. ܘܠܐ ܬܟܬܪ ܒܬܪ ܡܬܟܣܐ ܒܣܦܪܐ ܡ̈ܢܝܢ. ܗܟܢܐ
ܒܢܝܬܐ ܗܘ، ܠܢܡܘܣܐ. ܘܟܠܗܝܢ ܠܗ̇ ܡܢ ܐܚܪܢܐ ܕܩܢܐ ܫܘܬܐܪܬܐ.
f. 207 r ܘܐܝܟ ܡܢܢ* ܫܬܠ ܠܗ̇ ܒܠܗ̇ ܒܪ ܡܫܟܚ ܠܦܘܠܘܣ ܒܪܫܝܬܐ. ܟܠ
ܠܗ̇ ܢܡܘܣܐ ܡܫܝܚܐ ܕܠܦܘܠܘܣ ܘܡܢ ܬܘܕܝܬܐ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܢܫܠܦ
ܒܪܢܫܐ ܒܡܠܬܐ ܐܘ ܐܘܪܚܬܐ ܫܒܩ ܡܫܘܬܐ ܗܘ ܐܝܟ ܒܪܢܫܐ
ܡܬܬܠܡ ܀ ܐܝܬܝܠ ܢܡܘܣܐ ܐܝܟ ܡܝܬܐ ܒܪܢܫܐ ܕܢܬܦܣ ܬܘܬܒܗ̇
ܠܐܚܬܗ. ܒܪ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܢܝܐ. ܐܘ ܐܝܟ ܐܝܬ ܠܗ ܒܢܬܐ.
ܕܢܬܒܥܘܢ ܕܬܬܝܪܬ ܒܚܡܣܐ ܒܪܬܗܐ. ܘܕܬܪܬܐ ܠܗ̇ ܠܦܘܠܘܣ ܡܢ
ܒܬܪ ܒܪܬܗ̇. ܫܠܝܛ ܠܗ ܠܒܪܐ ܕܐܝܟ ܕܡܫܐ ܢܬܦܣ ܕܬܘܕܐ
ܘܢܡܘܣ ܬܘܕܝܬܐ ܀. ܐܝܟ ܢܫܠܦ ܒܪܐ ܡܢܝܬܐ ܐܘ ܒܪܬܐ ܐܘ
ܬܘܕܝܬܐ ܐܝܬܝܐ ܥܠ ܫܡܫܐ ܕܒܪܐ ܐܝܬܝܐ. ܢܡܘܣܐ ܕܡܢ ܕܒܪܝܬܐ
ܕܝܢ ܐܘ ܕܒܪܬܐ ܒܠܚܘܕ، ܐܢܬܬܗ ܡܬܚܫܒܐ ܒܗ̇. ܠܝܬ ܠܗ ܡܢ
ܗܕܐ ܢܡܘܣܐ. ܕܠܐ ܒܪܐ ܠܗ ܡܠܦܢܘܬܐ ܗ̇ܘ ܕܝܢ ܒܠ ܥܝܢܗ.
ܒܠ ܕܗܘܐ ܓܒܪ ܢܡܘܣܐ ܡܬܟܬܒܐ. ܘܡܬܒܥܝܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܡܬܚܫܒܢܐ.

ܠܗ. ܘܡܬܚܬܢ ܒܡܘ̈ܬܪܐ ܕܡܬܬܪ̈ܓܡܢ ܘܡܫܡܫܢܝܬܐ ܗܘܝܢ
ܥܒ̈ܕܝܢ ܡܠܬ̈ܐ ܠܬܪ̈ܘܝܗܘܢ ܒ̈ܢܝܐ. ܟܠܗ ܕܝܢ ܡܠܬܐ ܐܘ ܕܢܐ ܠܐ
ܥܒ̈ܕܝܢ ܡܠܬ̈ܐ ܕܡܬܠܠ ܗܕܐ ܝܬܝܪܬܐ. ܘ. ܘ. ܐܟ̄ ܢܘܚܡ ܒܒܕܐ
ܝܬܝܪܬܐ ܥܠܝܟ ܗܘ ܠܗ ܡܕܡ ܒܪܢܫ ܕܢܚܡ ܒܒܕܐ ܕܡܢܗ ܐܬܬܗ̇ܘ,
ܘܥܒܪ ܗܘ ܡܕܡ ܕܢܒܥܘܢ. ܘ. ܘ.* ܐܟ̄ ܢܦܫܐ ܒܪܢܫܐ ܒܪܝܫܝܬܐ ܠܐܝܕܐ f. 205 v.
ܕܠܐ ܗܘܬ ܠܗ ܥܒܝܕܬܐ ܠܝܚܝܕܝܐ. ܠܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܝܟܢܐ ܐܘ
ܗܟܢܐ. ܠܐ ܢܗܘܐ ܡܫܒܚ ܗܘ ܠܝܚܝܕܝܐ. ܠܐ ܠܐܝܟܢܘܬܗ ܘܠܐ
ܠܡܟܢ. ܐܠܐ ܒܕܡܘܬܐ ܠܗܕܐ ܟܠܗ̇ܘܢ. ܕܐܟ̄ ܓܠܠܐ ܗܘ ܒܡܝ̈ܐ.
ܢܬܒܚܪܢ ܗ̇ܘ ܡܕܡ ܕܐܙܠ ܠܗ. ܘܕܠܝܩܘܬܗ ܒܕܡܘܬܐ ܕܗܘܬ ܒܪܝܐ.
ܐܟ̄ ܕܝܢ ܒܪܝܐ ܗܘ ܡܫܠܡܢܐ ܥܠܝܟ ܗܘ ܠܗ ܕܡܫܡܫܗ̇ܘ,
ܠܝܚܝܕܝܐ. ܐܟ̄ ܕܝܢ ܝܗܒܐ ܢܗܘܐ ܠܐܝܟܢܘܬܗ ܐܘ ܠܡܟܢ ܕܒܪܝܐ
ܗܘ ܕܢܦܫ ܠܝܚܝܕܝܐ ܕܐܙܠ ܠܒܪܝܗ ܐܘ ܠܒܪܝܬܗ. ܢܗܘܐ ܡ̈ܘܕܥ
ܒܪܝܐ ܠܒܪܢܫܐ. ܘܢܦܫܐ ܕܢܦܫܐ ܗ̇ܘ. ܘܡܟܐ ܕܢܦܩ ܠܗ ܒܪܝܐ
ܥܡܠܝܕܝܐ. ܗܕܝܢ ܡܬܬܠܝܛ ܒܝܚܝܕܝܐ ܕܒܢ̈ܝܗ. ܘ. ܘ. ܐܟ̄ ܬܐܪܦ
ܐܢܬܬܐ ܒܡܢ ܒܥܠܗ̇ ܘܬܬܚܬܒ ܥܠܝܪܐ ܘܬܡܒܠ ܒܫܡܫܐ. ܐܟ̄ ܢܠܦܗ̇
ܐܘ ܢܠܦ ܢܫ̈ܬܐ ܕܐܢܬܬ ܠܗ̇ ܡܢ ܐܢܬ̈ܝܗ̇ ܗܠܝܢ ܒܫܡܫܐ ܡܬܬܬܒܥܐ.
ܐܟ̄ ܕܝܢ ܢܠܦ ܝܠܕ̈ܬܐ ܕܒܥܠܗ̇ ܗܠܝܢ ܒܫܡܫܐ ܠܐ ܡܬܬܬܒܥܐ. ܘ. ܘ.
ܐܟ̄ ܢܐܪܦ ܒܪܝܐ ܒܡܢ ܐܢܬܬܗ* ܘܢܫܡܫ ܡܬܒܥܢܐ ܡܬ̈ܐܢܝܐ. ܐܘ f. 206 r.
ܒܫܡܫܐ ܐܘ ܦܢܝܐ ܡܢ ܕܐܢܬܬܗ. ܒܫܡܫܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܒܝܠܕ̈ܬܗ
ܕܒܥܠܗ̇. ܠܐ ܡܬܬܬܒܥܐ ܐܢܬܬܐ ܕܒܥܒܕ ܥܠܝܪܐ ܒܡܢ ܒܥܠܗ̇.
ܐܠܐ ܐܦ ܡܬ̈ܚܝܫܢ ܦܘܕܝܢ ܢܬܚܫܐ ܕܬܫܒܚ.ܘ. ܐܝܢܐ ܚܠܝܐ ܒܕܠܝܐ.
ܐܝܢܐ ܕܡܬܝܪܐ ܘܡܠܘܫܠܝܐ ܒܕܡܟܐ ܠܢܦܐ ܢܦܬܐ ܥܠܝܟ ܠܐܝܢܝܢ
ܕܪܥܝܢ ܒܠ ܦܬܓܡܐ ܗܢܐ ܕܟܬܝܒ. ܦܠܐ ܠܗ ܕܢܦܪܘܒ ܠܕܝܢܐ.
ܒܕ ܡܠܘܐ ܥܢܬܐ. ܒܠ ܝܬܝܪܬܐ ܕܡܬܠܬܗ̇ ܪܝܫܐ. ܘܢܦܫܐ ܓܘܫܡܐ
ܕܠܗ. ܒܕ ܡܠܠܝܢ ܕܝܢ ܣܡܟܐ ܫ̈ܠܝܢ ܢܦܫܗ ܒܗ ܒܝܬܘܬܐ. ܐܟ̄
ܕܢܬܒܗ ܠܗ ܡܢ ܝܬܝܪܬܐ ܘܡܬܟܪ ܫ̈ܢܝܐ ܣܡܟܐ. ܠܐ ܡܬܟܪ ܡܬܬܬܒܥ.
ܐܟ̄ ܕܝܢ ܡܬܠܝܢ ܒܪܝܐ ܐܘ ܓܠܠܐ ܗܘ. ܘܠܐ ܗܘܐ ܒܪ ܫ̈ܢܝܐ
ܒܫ̈ܢܝܢ ܘܣܡܟܐ. ܡܬܟܪ ܗܘ ܗܦܟ ܝܬܝܪܬܐ ܡܬܠܠ ܕܪܘܚܡܢܐ ܗܘ.

ܦܠܐ ܠܗ ܠܒܪ ܠܐܪܥܬܐ. ܕܐܦ ܚܒܠܐ ܐܘܡܢܐ ܕܬܪܬ ܐܢܘܢ ܐܘ
ܐܝܪܬ ܢܦܘܩ ܡܢ ܐܘܡܢܐ. ܘܗܕܝܢ ܢܒܥ ܘܡܬܒܥܐ ܒܗ ܠܓܠܝܘܢܐ.
ܘܦܪܘܩ ܠܥܡܗ ܚܝܐ ܡܢ ܐܬܪܐ: ܘܩܛܠ ܠܗܘܢ ܚܪܒܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܬ
ܠܗܘܢ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܢܒܝܐ ܠܒܪܐ ܗܘ ܡܕܡܪ ܘܡܬܐܒܠ ܕܠܘܩܒܠܗ.
ܘܐܡܪܗ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܦܪܝܫܘܬܗ ܠܒܝܐ ܢܦܩܘܗ ܒܥܠܘܗܝ ܕܐܢܫܐ
f. 204 r. ܕܡܣܟܝܢ ܥܠ ܚܒܪܗ. ܢܦܫܐ ܗܕܐ ܡܫܘܒܚܐ ܕܗܘܬܐ. ܠܒܢܐ* ܕܝܢ
ܕܠܐ ܥܠܡ ܠܗܘ ܠܒܢܐ ܕܢܚܡܝܢ ܢܦܫܐ ܡܦܪܫܐ ܡܢ ܢܦܫܗ
ܘܫܘܪ ܡܢܐ ܕܢܦܫ ܕܥܡܘܢ ܕܐܠܗܐ ܕܐܢܬܘܢ، ܚܘܒܪܐ.:. ܐܦ
ܬܗܘܐ ܐܢܬܬܐ ܒܪܬ ܚܐܪܐ. ܐܢܬܬܐ ܠܒܪܐ ܒܪܝܐ. ܘܬܒܥܪ
ܒܚܡܗ ܒܪܬ ܡܪܗ ܘܐܡܗܬܐ ܬܗܘܐ. ܒܗ ܐܝܟ ܕܡܬܠܝܢ ܡܢܗ
ܒܪܬ ܡܪܗ ܕܒܥܒܪܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܬܗܘܐ ܢܦܫܗ ܒܥܒܕܘܬܐ.
ܘܡܢܐ ܠܚܡܡ ܢܦܫܐ ܗܘ، ܒܢܝܗ ܕܝܢ ܡܬܠܒܫܝܢ ܠܥܒܕܘܬܐ.ܘ.ܘ.
ܐܦ ܕܝܢ ܒܥܒܕܐ ܢܦܩ ܐܢܬܬܐ ܒܪܬ ܚܐܪܐ. ܘܬܬܒܠܥܘܢ ܗܘ،
ܐܢܬܬܐ ܒܚܡܬܗ ܘܥܒܕܗ ܒܥܠܗ. ܢܦܫܐ ܡܢܗ ܕܥܒܕܐ ܡܥܒܪ
ܦܓܪܝܗ. ܐܦ ܕܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܦܓܪܝܗ ܬܬܒܠܥܘܢ، ܐܢܬܬܐ ܠܥܒܕܐ.
ܫܠܝܛ ܠܡܪܗ ܕܥܒܕܐ ܡܢ ܢܦܫܐ ܕܢܦܩܬܗ ܠܐܢܬܬܐ
ܠܥܒܕܘܬܐ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܐܝܟ ܢܦܩ ܠܥܒܕܐ ܕܠܐ ܕܝܠܗ. ܒܪ ܢܗܒ
ܕܥܒܕܐ ܗܘ ܘܬܬܦܠܓ. ܦܢܝ ܢܦܫܐ ܕܠܗ ܠܥܒܕܘܬܐ ܢܬܦܠܓ ܡܢ
ܕܡܪܗ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܢܦܩ ܠܒܪܐ ܦܠܓܐ ܐܢܘܦܘܪܐ. ܒܪ ܢܗܒ
f. 205 r. ܕܦܠܓܐ ܗܘ ܕܐܡܪܝܢ: ܗܘ ܕܡܪܗ ܐܝܟ ܦܠܓܐ* ܢܬܦܠܓ ܡܢ
ܬܚܘܒܐ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܢܦܩ ܠܒܪܐ ܕܥܒܕܘܬܐ: ܘܡܬܠ ܪܡܘܢܐ ܡܢܚܝܢܐ
ܕܗܡܫܐ. ܘܫܡܫܐ ܡܩܕܫܢܐ. ܦܢܝ ܢܚܡܫܐ ܕܢܚܡܫ ܪܡܘܢܐ
ܕܢܦܠ ܐܝܟ ܡܢܚܝܢܐ ܕܚܡܫܐ. ܐܦ ܗܘ ܪܡܘܢܐ ܢܚܡܫ
ܡܚܕܐ ܪܡܘܢܘܗܝ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܫܪܝ ܠܒܪܐ ܕܢܦܩ ܠܗ ܒܪܐ ܠܐܢܫܐ
ܕܫܠܝܛ ܒܚܦܫܗ. ܐܠܐ ܐܦ ܢܦܩܬ ܢܦܫܐ ܡܢܝ ܕܐܢܫܐ ܠܐ
ܫܪܝܪ.ܘ.ܘ. ܐܦ ܕܝܢ ܢܦܩ ܠܒܪܐ ܠܚܡܪܗ. ܕܢܦܠ ܠܗ ܒܪܐ ܠܚܕ ܡܢ
ܒܢܘܗܝ. ܦܠܐ ܠܗ ܕܢܡܝ ܡܠܟܘܬܐ ܢܦܫܗ، ܠܚܡܪܗ ܒܪ ܫܪܐ ܠܗ
ܡܢ ܬܘܒ ܐܚܘܗܝ ܘܡܚܒܒܝܢ ܠܗ ܒܢܚܡܫܐ ܕܒܢܝܐ ܠܗܘ ܡܢ ܕܗܘܐ

ܕܐܝܬܝܗ̇ ܠܒܬܘܠܘܬܗ̇ ܕܢܣܒܬܗ̇ ܡܢ ܒܬܘܠܘܬܗ̇. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܗܘ ܠܗ̇
ܠܐܝܬܝܬܐ ܘܒܠܐ ܕܘܡ ܠܗ̇ ܠܓܒܪܗ̇ ܥܠ ܥܡܗ̇. ܗܦܟ ܢܦܫܟܐ ܕܠܐ
ܥܡܪ. ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܢ ܟܠܗ̇ ܦܘܪܫܬܐ ܕܐܝܬܝܬ ܠܗ̇ ܐܝܬܝܗ̇. ܕܪܘܬܬܐ
ܕܐܬܬܐ ܠܗ̇ ܡܢ ܕܐܢܫܝܗ̇. ܐܘ ܡܢ ܚܕ ܡܢ ܓܒܝܢ ܕܪܡܟܬܗ̇: ܘܡܟܝܠܟܘܢ
ܡܢ ܢܦܫܟܐ ܘܡ ܙܟܘܬܐ ܟܠ ܥܡܗ̇. ܥܡܪ ܗܘ ܘܒܠܐ ܗܘ ܡܒܪܟ
ܕܘܡ ܟܠ ܥܡܗ̇... ܐܝܟ ܢܒܟܝ ܓܒܪܐ ܐܝܬܝܬܐ ܐܝܟܠܬܐ ܘܠܝܡ
ܙܟܘܬܐ ܟܠ ܥܡܗ̇ ܐܘ* ܦܘܫܬܐ ܐܘ ܡܒܪܟ ܐܢܫܝܐ. ܐܝܟ ܢܛܠ ܠܗ̇ f. 203 r
ܢܡܟܐ ܕܗܘ ܙܟܘܬܐ ܕܘܡ ܟܠ ܥܡܗ̇: ܗܘ ܢܡܟܐ ܒܓܒܪܐ ܠܗ̇
ܠܐܝܬܝܬܐ ܡܬܘܬܗ̇ ܕܙܟܘܬܐ ܕܐܘܪܟܢܬ ܟܠ ܥܡܗ̇.܀. ܐܝܟ ܡܒܒܒܡ
ܢܦܩܫܐ ܒܢܝ ܒܢܩܘܗ ܕܓܒܪܐ ܕܐܝܬܘܗ ܗܡܒܘܢ. ܒܢܝ ܒܪܗ
ܡܒܒܒܡ ܐܝܟܘܢ ܠܗ. ܒܢܝ ܒܪܬܗ ܕܡ ܠܐ. ܐܠܐ[1] ܡܒܒܒܡ
ܠܡܒܘܢ. ܠܐܒܘܗ ܕܐܒܘܢ. ܒܬܝܬܗ ܓܒܪ ܥܠܝܠ ܓܒܪܐ
ܒܠܝܡܕ܀ ܐܝܟ ܢܝܫ ܓܒܪܐ ܕܢܬܟܐ. ܘܒܬܪ ܥܠܝܠ ܢܦܫܐ ܕܪܒܟܐ
ܗܘ ܕܐܝܟܝܫ. ܕܐܝܬܪܬܐ ܕܢܬܟܐ ܐܝܬܪܒ ܕܢܝܫ. ܠܐ ܥܬܪܐ ܗ̇ܝ
ܘܡܒܘܬܐ ܕܐܝܟܝܫ. ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܢ ܟܠܗ̇ ܕܐܝܟܝܫ ܐܝܬܘܡܒ ܠܗ ܡܢ ܡܒܘܬܐ.
ܘܠܐ ܐܝܬܒܫ ܕܢܬܘܒ ܒܗ̇. ܢܡܘܢ ܬܠܬܐ ܡܦܩܒܡ ܒܒ ܗܘ
ܢܡܒܘܡܐ ܕܬܘܒܗ̇. ܘܢܡܘܢ ܡܦܩܡܒܡ ܦܒܪ ܐܝܟܢܡܘܗ ܕܢܒܐ ܡܢ
ܡܒܩܬܐ ܒܪ ܡܢܡ ܕܢܡ ܥܒܒܡ ܚܡ ܡܢ ܦܘܡܗ ܕܗܘ ܓܒܪܐ ܗܘܐ
ܡܒܪ ܕܬܘܒ ܒܗܪܐ ܕܢܬܟܐ. ܘܡܒܪ ܒܗ ܠܐ ܐܝܬܦܝܠ. ܘܢܡܘܢܐ
ܡܒܪܪ ܠܗ̇* ܠܕܬܟܐ ܗܘ ܐܝܟܢܡܘܗ ܕܡܒܢܘܬܐ. ܒܪ ܦܬܒ ܒܗ̇ f. 204 r.
ܒܡܕܒܢܐ ܕܡܬܝܬܚܒܡ ܗܡܦܟܢܝܬܐ. ܘܢܡܘܢܐ ܥܒܪܐ ܕܢܬܟܐ
ܐܝܟ ܗܠܝܡ ܕܪܡܒܡ ܒܗ̇ ܐܝܕܐ ܦܒܪ ܐܝܠܝܢ ܕܗܫܬܡ.ܘ.ܘ.ܘ. ܐܝܟ ܢܬܦܬܒ
ܓܒܪܐ ܕܡܒܬ ܕܢܬܟܐ ܘܢܪܟܐ ܠܝܠܠܘܢ ܠܡܦܠܢܝܬܐ. ܘܠܐ ܢܒܥܡ
ܠܢܪܬܐ. ܚܒܐ ܡܢ ܐܝܟܒ ܕܠܝܡ ܡܢܝܢܗ. ܘܕܠܝܡܘܢ ܢܦܩܘܗ ܢܡܘܢܐ
ܡܬܒܪ ܡܢ ܠܝܠܠܝܐ ܡܢ ܠܝܠܠܘܢ ܕܠܝܡܘܢ ܘܡܬܬܘܢܦ ܠܢܘܪܬܐ.
ܒܕܡܐ ܕܡܬܬܒܠܐ ܚܒܐ ܡܢ ܐܝܟܒ ܕܐܝܢܡܐ ܕܗܘ ܓܒܪܐ ܕܢܬܒ.

1) In codice omissa sunt et punctum distinctionis et vox ܐܠܐ.

ܐܬܬܣܝܡܬ. ܐܠܐ ܟܠܝܘܡ ܦܪܝܫ ܗܘܐ. ܟܕ ܝܕܥܐ ܕܠܐܘ ܐܘܪܚܐ
ܠܐ ܝܕܥ ܕܢܦܠ ܡܢ ܝܫܘܥܐ. ܐܠܐ ܐܦ ܠܗܘ ܡܕܡܐ ܕܡܛܠ ܦܬܓܡܗ
ܕܪܘܚܬܐ. ܐܦ ܕܠܡܐ ܐܫܬܟܚ ܡܕܡܐ ܕܠܐ ܝܕܥ ܗܘ ܪܘܚܢܐ.
ܐܠܐ ܐܝܟܢܐ ܗܘ ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܢܬܒܥ ܡܦܪܫܐ ܥܠ ܝܕܥܗ ܕܡܕܡܐ.
ܡܛܠ ܦܘܫܩܐ ܡܢܝܢ ܠܗ ܕܒܥܘ... ܐܦ ܝܕܥ ܦܬܓܡܐ ܚܕܕܐ
ܠܚܕܕܐ ܦܫܩܐ ܕܠܐ ܗܘܐ ܚܕܘܪܐ: ܕܒܥܐ ܗܘܐ ܠܗ ܕܢܦܫܘܩܘܗܝ،
ܐܫܬܐ ܝܗܒ ܕܫܘܒܚܐ. ܐܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܡܢ ܕܢܬܒܥܠܐ ܕܒܥܐ
ܕܢܬܠܐ ܥܠܝܟ ܠܗ ܠܕܡܘܬܐ ܡܢ ܡܫܘܚܬܐ ܕܡܦܩܘܬܗ، ܠܚܕܕܐ
f. 202 v. ܘܡܠܦܢܘܬܗ، ܠܦܪܘܫ ܡܕܡܢܐ.* ܘܥܕܟ ܡܢܗ ܦܬܓܡܐ ܕܝܗܒ. ܐܦ ܕܝܢ
ܕܢܦܪܘܫ ܠܗ ܦܠܐ ܕܐܝܟܢ ܠܚܕܕܐ ܦܬܓܡܐ ܡܢ ܕܢܬܒܥܠܐ ܐܫܬܐ
ܗܢܘܢ. ܘܗܝܕܝܢ ܟܠܗ ܠܗ ܗܘ ܕܝܕܥܗ. ܠܒܬܪ ܘܡܠܟ ܗܘ ܕܝܕܥܗ
ܘܬܒܥ ܡܢܗ ܦܬܓܡܐ ܕܝܗܒ ܠܗ ܗܘ ܚܕܕܐ.܀ ܐܦ ܕܝܢ
ܢܘܚ ܟܬܒܐ ܕܠܐ ܚܕܕܐ ܕܫܠܡܘܬ. ܐܦ ܠܟ ܐܒܘܟ ܟܕ ܥܡ ܦܪܝܫܐ
ܕܠܐ ܐܝܟ ܢܦܩܘܢ ܥܠ ܡܕܝܢܬܐ. ܕܬܫܪܐ ܘܡܬܚܫܒܐ ܘܡܠܐܟܐ.
ܘܡܠܟܐ ܗܘ ܕܐܚܝ ܢܦܫܗ، ܠܗܘ ܕܐܚ. ܠܐ ܦܩܕ ܠܗ ܢܛܘܪܐ
ܕܢܦܫܗ، . ܘܠܐ ܡܠܟܐ ܕܢܦܫܗ، . ܐܠܐ ܐܦ ܐܫܬܡܥ ܒܗ ܒܟܬܒܐ
ܫܐܕܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܬܫܥܝܬܐ ܒܗ ܒܟܬܒܐ ܕܗܘܐ. ܘܡܠܟܐ ܡܫܡܫ ܠܗ
ܠܗܘ ܕܐܟܠܗ.܀ ܐܦ ܚܙܝ ܟܬܒܐ ܟܬܐ ܐܘ ܦܪܘܬܐ ܡܢ ܕܢܦܠ
ܘܫܪܝܘܗܝ، ܟܕ ܚܙܐܐ ܡܢ ܬܫܥܝܬ ܐܚܪܢܐ ܕܫܠܝܚܘܬܗ. ܘܫܡܥܘܢ ܠܗܘܢ
ܟܬܒܐ ܡܢ ܟܬܒ ܕܐܬܚܙܝܘ. ܠܐ ܫܠܝܛ ܗܘ ܐܚܐ. ܕܚܙܐ ܠܟܬܒܗ
ܟܟܬܒܐ ܕܐܬܬܠܝܘ ܠܗ ܟܬܒ ܫܪܪܘܗܝ، . ܐܠܐ ܡܚܙܪܝܢ ܐܢܘܢ ܟܬܒܐ
f. 203 r. ܡܢ ܫܘܟܠܠܐ ܕܫܡܥܘܢ.* ܕܐܬܚܙܝܘܗܝ، ܐܟܚܕܐ ܕܐܫܬܡܥܘܢ.܀ ܐܦ
ܫܦܝܪܐ ܕܐܡܪ ܠܟܬܒܗ ܕܐܡܪ ܕܢܛܐ ܫܠܝܚܘܗܝ، ܠܐ ܦܩܕ
ܠܗ ܢܛܘܪܐ. ܠܐ ܫܠܝܛ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܠܟܐ ܕܟܬܒܐ ܘܟܪܝܐܐ
ܕܡܬܕܪܢ ܕܢܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ ܫܘܡ ܟܐܡܪܐ.. ܐܦ ܐܝܬ ܟܬܒܐ
ܕܫܦܝܪܐ ܕܚܙܝ ܟܬܒ ܢܦܫܗ، ܡܢ ܬܫܥܝܬ ܫܘܠܛܢܗ. ܦܩܕ ܗܘ
ܢܛܘܪܐ ܕܢܦܫܗ، . ܐܦ ܕܝܢ ܫܦܝܪܐ ܕܐܡܪ ܗܘܝܘ ܢܦܫܗ، ܫܠܝܛ
ܗܘ.. ܐܦ ܢܘܚ ܟܬܒܐ ܫܘܒܚܐ ܐܘ ܦܪܘܬܐ ܐܘ ܚܕܕܐ: ܥܠ ܫܡܥܘܢ

ܘܢܘܪܬ ܐܝܟܢ: ܡܛܠ ܗܘ ܠܗ ܢܦܫܐ. ܥܠܝܟ ܗܘ ܕܝܢ ܕܬܬܒܥ
ܠܗܘܢ ܒܬܚܘܡܐ ܘܡܦܪܫܐ ܕܒܢ̈ܝܗܘܢ ܐܝܟܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܦܓܪܐ ܕܐܢܫ
ܕܠܒܢ̈ܝܢܫܐ ܢܬܚܒܪ ܠܗܘܢ ܡܬܬܚܬܐ ܥܠܝܟ ܗܘ ܐܡܬܝ ܕܐܢ ܦܓܪܐ
ܢܬܚܒܪ .:. ܐܢ ܗܘܝܢ ܠܦܓܪܐ ܬܪ̈ܬܝܢ ܢܦ̈ܫܢ ܡܬܚܒܪܢ ܐܝܪܬܘܬܐ
ܕܠܐ ܦܪܝܫܬܐ. ܘܗܘܝܐ ܠܗ ܒܢ̈ܝܐ ܡܢܗ̇. ܘܗܘܬ ܠܗ ܐܝܪܬܘܬܐ
ܢܫܡܬܗ. ܘܗܘܝܐ ܠܗ ܒܢ̈ܝܐ ܡܢܗ̇. ܐܢ ܫܡܥܬ ܬܪ̈ܬܝܢ ܚܠܦܝܗܘܢ
ܥܠܝܟ ܗܘ ܠܗ ܠܦܓܪܐ ܕܢܘܪܬ ܐܝܟܢ ܫܡܥܬ. ܟܕ ܦܪܐ ܠܗܘܢ
ܢܦ̈ܫܬܐ. ܠܒܢ̈ܝܗ ܕܗܘ ܕܠܝܬ ܠܗ ܦܪܝܫܘܬܐ ܬܪ̈ܬܝܢ ܢܦ̈ܫܬܐ. ܘܠܐ
ܦܪܐ ܠܗܘܢ ܒܢ̈ܝܗ. ܐܠܐ ܦܠܓܐ ܕܢܦܫܐ ܐܝܟܢ ܡܬܪ̈ܬܝܢ ܒܗ
ܒܢ̈ܝܗ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܢܦܫ ܕܬܠܬܐ. ܡܬܝܢ ܗܠܝܢ ܕܡܢ ܦܪܝܫܘܬܐ.o.
*ܐܢ ܢܦܫܐ ܦܓܪܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܢ̈ܝܐ ܡܬܚܒܪܢ ܡܢܗܘܢ. ܟܕ ܠܝܬ f. 201 v.
ܠܗܘܢ ܠܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܒܢ̈ܝܐ ܘܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܬܪܬܐ ܡܬܥܠܡܐ ܐܝܟ ܠܦܓܪܐ.
ܘܗܘܘ ܠܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ. ܐܦ ܗܠܝܢ ܡܢܗܝܢ ܘܒܢ̈ܝܗܝܢ ܚܠܡܢ [.o.o.] ܐܢ
ܐܝܬ ܠܦܓܪܐ ܐܢ̈ܫܐ ܐܘ ܒ̈ܢܝ ܐܢ̈ܫܐ. ܐܢ ܦܠܓܐ ܕܢܦܫܐ ܕܡܬܚܒܪܐ.
ܘܢܘܪܬ ܠܗܠܝܢ ܒ̈ܢܝ ܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܗܠܝܢ ܐܝܟ ܦܓܪܗܘܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܢܬܒܥܬ
ܕܠܐ ܕܬܗܘܐ ܡܬܝܢ ܠܗ ܐܢ̈ܫܘܗܝ ܐܘ ܒ̈ܢܝ ܐܢ̈ܫܘܗܝ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ
ܐܢ̈ܫܐ ܡܬ̈ܝܢ ܠܗ ܒ̈ܢܝ ܕܒܢ̈ܘܗܝ ܐܘ ܒܢ̈ܝܗܘܢ: ܐܢ ܕܝܢ ܐܝܟ ܠܗ
ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܐܒ̈ܗܘܗܝ. ܗܢܘܢ ܒܟܠ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܒ̈ܢܝ ܒܢ̈ܘܗܝ. ܐܢ ܕܝܢ
ܐܝܟ ܠܗ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܒ̈ܢܝ ܒ̈ܢܬܗ. ܗܢܘܢ ܒܟܠ ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܒ̈ܢܝ ܐܢ̈ܫܘܬܗ.
ܡܢ ܟܠ ܠܒܢ̈ܝܢ ܕܝܢ ܕܦܓܪܐ ܡܬܦܠܓܝܢ ܠܝܪ̈ܬܘܬܐ. ܘܡܬܚܬܐ ܒܬ̈ܠܬ.
ܐܢ ܕܝܢ ܐܝܟܢܐ ܕܦܓܪܐ ܡܢ ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܠܒ̈ܢܝܗܘܢ. ܕܦܓܪܐ ܗܢܘܢ
ܒܟܠ ܢܫ̈ܬܐ.o.o. ܐܢ ܡܢܗ ܘܦܪܝܫ ܘܡܦܠܓܐ ܕܝܪ̈ܬܘܬܐ ܐܘ ܕܒ̈ܢܝܐ
ܐܘ ܕܒܢ̈ܬܐ ܐܘ ܕܟܠ ܦܢܐ. ܡܢ ܡܪ̈ܝܐ ܕܗܘܬܐ ܒܬ* ܡܬܦܠܓܢܐ f. 202 r.
ܠܒܢ̈ܬܐ. ܘܠܐܡܗܝܢ ܠܦܠܓܐ ܕܗܘܐ ܒܬܪܗܘܢ ܕܦܓܪܬܐ ܕܡܦܠܓܢܐ.
ܘܡܬܚܒܪܐ ܡܬܦܠܓܢ. ܘܦܠܓܘܬܐ ܕܝܪܬ ܠܐ ܐܝܬܝܗܝܢ. ܐܠܐ ܐܢ
ܕܠܒܢ̈ܬܐ ܐܬܬܝܠ ܡܦܠܓܐ ܕܠܐ ܢܗܘܢ ܒܢ̈ܝܐ. ܐܠܐ ܐܢ̈ܫܘܬܐ ܠܗ
ܠܒܢ̈ܝܐ ܕܢܬܒܥ ܡܢ ܦܓܪܐ ܟܠ ܐܢܫ ܕܝܪ̈ܬܐ. ܘܡܬܦܠܓܐ
ܠܦܓܪܐ ܘܢܦܩ. ܘܡܦܠܓܢܐ ܠܐ ܡܬܚܒܪܢ. ܘܦܠܓܘܬܐ ܕܝܪܬ ܠܐ

ܠܗܘܢ ܡܠܟܐ. ܐܝܟ ܡܢ ܐܚܘܗ̇ ܕܐܢܬܬܐ: ܗܝ ܕܗܘܬ ܐܚܘܗ̇ ܦܠܓܐ
ܕܐܝܬܘܗ̇ ܘܓܒܪܗ̇ ܦܠܓܗ̇. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܚܘܬ ܐܚܘܗ̇ ܕܐܢܬܬܐ.
ܘܡܟܪܬܗ̇ ܠܗ̇ ܡܢ ܫܘܒܚܐ ܕܐܠܗ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܠܗ̇ ܟܠܗ̇ ܦܐܝܘܬܗ̇
ܒܪܗ̇ ܟܠ ܚܕ ܒܢܝܐ ܕܐܠܗܘܢ.܀. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ̇ ܒܢܝܐ܆
ܥܠܝܡ ܕܐܬܒܥܐ ܕܠܬܐ. ܘܐܝܟܢܐ ܦܠܓܐ ܕܐܝܬܘܗ̇ ܠܗ̇ ܕܝܢܐ.܀
ܐܝܟ ܥܠܝܡ ܠܓܒܪܐ ܕܢܣܒ ܠܚܒܝܒܗ ܥܠܝܡܬܐ ܒܡܢܝܢܗ. ܐܘ
ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܐܣܛܠܝܣܘ ܝܗܒ ܠܗ ܕܢܬܒܥܝܗ ܦܘܪܥܢܐ ܒܡ
ܥܘܠܬܐ. ܟܠ ܐܝܠܝܢ ܕܒܥ̈ܘܬܐ ܕܝܠܗ ܡܢܗ ܕܢܬܦܪܥ ܐܝܟ. ܗܢܐ
ܗܘ ܠܗ ܢܡܘܣܐ. ܟܠ ܥܩ̈ܠܬܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܕܢܣܘܪ ܠܒܥܠܗ
ܕܢܣܘܪ ܐܝܟ.܀. ܐܝܬܘܬܐ ܡܬܝܪܬܐ. ܥܠܝܡ ܠܗ̇ ܡܢ ܢܡܘܣܐ
ܕܬܬܠ ܥܘܠܬܐ ܠܒܥܠܗ̇ ܒܐܬܠܝܗܘܢ. ܕܢܦܪܘܥ ܡܢܗ ܘܢܬܒܥܝܗ.܀
ܠܓܒܪܐ ܕܝܢ* ܡܚܣܡ ܐܝܟ ܠܗ ܢܡܘܣܐ ܕܬܬܠ ܥܘܠܬܐ ܠܒܥܠܗ̇. f. 200 v.
ܕܢܣܒܬܐ ܐܦܛܪܘܦܐ ܥܠ ܢܦܫܗ ܘܥܠ ܡܢܝܢܗ.܀. ܓܒܪܐ ܕܝܢ ܐܢܬܬܐ
ܕܝܠܗ ܕܐܬܦܩܕܘ: ܕܠܐ ܢܣܒܬܐ ܐܦܛܪܘܦܐ ܕܬܒܥ̈ܬܐ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܘܗܝ
ܐܘ ܕܢܦܪܘܥ ܡܢ ܦܘܪܥܢܐ ܕܕܝܢܐ ܕܐܢܬܬܐ. ܐܝܟ ܬܠܬ ܘܐܝܬ ܠܗ
ܠܓܒܪܐ ܣܟܠܐ ܒܢܝܢ ܕܒܢ̈ܝܐ ܘܡܬܒܥܬܐ. ܘܣܦܪܝܢ ܠܗ ܢܡܘܣܐ ܡܢ
ܗܢܐ ܒܥܠܠܐ ܢܗܪܐ. ܘܡܗܝܡܢ ܠܗ ܕܢܫܠܡ ܘܝܪܬܘܬܐ ܒܢ̈ܝܐ
ܕܢܣܒܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܕܒܪܐ ܡܢ ܣܟܠܐ ܐܝܬ ܠܗ. ܘܡܬܠܒܟ ܡܢ ܢܡܘ̈ܣܐ
ܕܢܣܒܬܐ ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܦܘܪܥܢ ܠܒܬܘ̈ܠܬܐ ܢܡܝܪ̈ܬܐ.܀. ܐܝܟ ܐܝܬ
ܓܒܪܐ ܕܠܝܬ ܠܗ ܒܢ̈ܝܐ: ܘܐܝܬ ܠܗ ܓܒܪܐ ܡܠܟ ܒܥܠܬܐ ܐܘ ܐܚܝܢ
ܒܡܦܩܐ: ܘܦܪ̈ܟܐ ܕܢܝܪܘܗܝ. ܘܡܫܡܫܢܘܗܝ. ܢܪܘܬܐ ܒܥܠܬܐ: ܦܣܩܝܢ
ܐܝܟ ܠܗ ܢܡܘ̈ܣܐ܀ ܓܒܪܐ ܕܒܥܠܬܐ ܘܦܪ̈ܟܐ ܕܢܒܒܝ ܕܝܠܬܐ. ܘܐܝܬ
ܠܗ ܒܢ̈ܝܐ ܕܠܠܝܢ. ܘܦܩܕ ܠܗܘܢ ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܦܘܪܥܢ ܟܠ
ܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܗܢܐ ܗܘ ܠܗ ܢܡܘܣܐ. ܘܥܠܝܡ ܕܢܡܠܟܘܢ ܘܦܘܪܥܢ.
ܐܢܫ ܠܐ* ܚܝܪܘܗܝ ܒܥܠܬܐ. ܥܠܝܡ ܠܗ ܠܒܪܗ ܕܢܡܠܟܘܢ f. 201 r.
ܩܡ ܕܢܦܩܐ ܟܠ ܒܢ̈ܝܗܘܢ. ܐܦ ܗܘ ܗܢܐ ܦܘܪܥܢܘܬܐ ܗܘ ܠܒܥܠܬܐ
ܕܐܢܬܬܐ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܒܝܬܐ.܀. ܐܝܟ ܐܝܬ ܓܒܪܐ ܕܐܝܬ ܠܗ
ܒܢ̈ܝܐ ܡܢ ܐܢܬܬܐ ܕܠܝܬ ܠܗ ܦܘܪܥܢܐ. ܘܦܩܕ ܕܒܥܠܬܗ ܕܬܬܠ

ܕܢܣܦܘܢ ܢܫܥܒܕܘܢܗ, ܡܣܟܐ ܗܘ.* ܐܘ ܒܫܝܢܘܬܗ, ܢܚܒܠܘܗ ܗܘ f. 199 r.
ܕܫܪܪܗ ܕܡܬܦܠܓܝܢ ܐܬܦܠܓܘ ܡܢܗܘܢ. ܡܚܝܕܐ ܠܗ ܠܟܕܐ ܠܟܝܢܗ
ܡܕܡܝܐ. ܘ. ܐܘ ܢܦܩܘܢ ܒܥܒܪܐ ܠܐܚܪܢ ܕܗܘܝܐ ܐܘ ܡܬܦܪܫܐ
ܒܝܫܘܬܐ. ܢܗܘܐ ܕܝܢ ܠܐ ܢܫܠܛ ܠܗ. ܒܗ ܕܗܘܝܐ ܐܘ ܒܗ
ܡܬܦܪܫܐ ܕܡܬܬܚܬܐ ܠܗ. ܟܠ ܗ̇ܝ ܕܐܝܬܘܗ, ܠܐ ܫܦܝܪܐ. ܐܘ
ܕܝܢ ܠܒܪܗ ܐܘ ܠܒܪܬܗ ܢܦܘܩ ܕܗܘܝܐ: ܘܢܗܘܐ ܠܐ ܢܫܠܛ
ܠܒܪܗ: ܡܛܠ ܕܒܚܝܠܗ ܗܘܐ ܫܪܪ ܗܘ. ܠܡܦܪܫܐ ܕܝܢ ܠܐ ܫܪܪ.
ܘ. ܠܒܢܝܐ ܠܐ ܢܦܘܩ ܢܗܘܐ ܕܢܬܦܠܓܘܢ ܒܡܠܟܘܬܗ ܕܡܕܡ
ܕܒܝܬ ܐܒܘܗܝ ܠܗܘܢ. ܡܛܠܐ ܐܦ ܠܐ ܠܐܚܘܬܐ ܢܦܘܩ ܢܗܘܐ
ܕܐܒܘܗܘܢ, ܢܬܦܠܓ: ܕܗܟܢ ܗܘܠܕܐ ܒܢܝܐ. ܐܦ ܠܐ ܠܒܢܬܐ
ܢܦܘܩ ܢܗܘܐ ܕܢܬܦܠܓܘܢ ܡܢܗܘܢ ܕܗܟܢܐ ܗܘܠܕܝܐ ܒܢܝܐ.
ܐܠܐ ܐܘ ܡܛܠ ܕܢܗܘܘܢ ܒܠ ܡܢܗܘܢ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܐܚܪܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ: ܐܘ ܒܡܬܠܐ ܢܦܩܬ ܕܡܠܟܐ. ܐܝܠܝܢ ܕܒܢܝܢܐ ܠܐ
ܫܠܝܛܝܢ ܕܢܬܢܣܒܘܢ ܒܗܘܢ: ܐܠܐ ܐܘ ܡܠܟܐ ܠܒܢܝܗ.* ܒܠ ܫܪܒܐ f. 199 v.
ܕܝܢ ܠܐ ܫܠܝܛܝܢ ܒܢܝܢܐ ܕܢܬܦܠܓܘܢ ܠܒܢܝ ܐܚܪܢܐ. ܠܐ ܗܘܐ ܕܝܢ
ܢܗܘܐ ܐܦ ܠܐ ܠܒܢܝܐ ܕܢܬܦܠܓܘܢ ܠܐܚܝܗܘܢ ܕܗܘܝܢܐ ܒܢܝܐ
ܗܘܝܢ ܠܗܘܢ. ܘ. ܐܘ ܡܛܠ ܗܘ ܕܡܫܠܡ ܒܢܝܢܐ ܕܢܦܩܐ ܠܒܪܢܫܐ.
ܠܒܢܝܗ ܠܐܒܘܗܝ, ܕܠܗ ܕܒܢܝܐ. ܕܠܡܐ ܡܢ ܐܚܘܬܐ. ܦܘܫ ܗܘ ܗܘܐ
ܢܗܘܐ. ܘ. ܐܘ ܦܠܓ ܢܗܘܐ ܕܗܘܠܕܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܢܗ ܒܢܝܢܐ
ܢܦܩܐ ܠܒܪܢܫܐ ܒܟܠܗ. ܦܠܓ ܢܗܘܐ ܕܢܦܩܐ ܒܪܝܫܐ ܠܐܬܪ
ܐܘܠܝܐ ܠܐܬܘܬܐ. ܕܐܝܬܘܗ ܗܘܐ. ܕܐܬܬܐ ܫܒܩܘ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܢܬܠܐ
ܠܒܪܢܫܐ ܘܡܪܐ ܠܐܬܪܗ. ܘ. ܐܘ ܫܠܝܛ ܗܘ ܕܒܟܠ ܕܢܦܩܐ
ܕܢܦܩܐ ܠܡܬܟܡܐ ܕܢܦܩ ܠܗ ܦܠܓܘܬܐ ܕܐܬܘܬܐ ܐܘ ܠܒܪܢܫܐ.
ܫܠܝܛ ܠܗ ܠܒܥܒܪܐ ܕܢܦܩܐ ܠܗ. ܒܪ ܢܦܩܘܢ ܒܐܢܫܘܗ, ܐܘ ܒܪ
ܬܚܘܡܐ ܕܡܢܗ. ܐܘ ܠܐ ܦܪܝܫ ܡܦܩܐ ܢܦܩܘܢ ܫܡܗܘܢ ܕܡܫܝܚܐ.
ܘܢܡܢܘܢ ܠܗ ܠܒܪܢܫܐ ܘܗܘ ܡܛܠ ܕܢܦܩ ܠܗ ܒܫܡܗ .:. ܐܘ
ܬܫܡܫܬ ܐܝܬܘܗ ܕܒܥܒܪܐ ܘܬܪܝܢܐ* ܒܢܝܐ. ܡܛܠ ܗܘ ܕܒܪܝܢܘܬܗ f. 200 r.
ܒܥܒܪܐ ܒܡܫܝܚܐ ܘܡܫܝܚܐ. ܦܘܫܒܐ ܕܝܢ ܕܦܫܪ ܫܡܫܐ ܘܦܠܓܐ

ܐܣܛܘܟܣܐ ܕܟܝ̈ܢܐ. ܠܐ ܗܘܬ ܐܬܝܠܕܬ ܘܠܐ ܗܘܢܩܠܝܦܣ. ܠܐ
ܗܘܘ ܒܛܢܐ ܘܠܐ ܒܢ̈ܝ ܡܠܟܘܬܗ ܕܡܠܟܐ. ܠܐ ܗܘܘ ܕܝ̈ܢܐ
ܕܐܬܪ̈ܘܬܐ. ܐܝܟ ܠܐ ܕܢ̈ܝܐ ܒܡܕܝܢ̈ܬܐ. ܐܠܐ ܡܢ ܟܠ ܐܢܫ̈ܝܢ ܠܒܝܫ
f. 198 r. ܐܢܘܢ. ܀ * ܐܬܬܢܝܚܬ ܒܫܠܡܐ ܚܕ ܐܒܐ ܘܬܘܒܐ ܕܐܒܘܗܝ. ܠܐ
ܥܠܝܠܐ ܕܬܫܬܥܝܬܐ. ܘܐܝܟ ܒܥܘܕܪܢܗ ܕܝܘܬܪܐ. ܐܦ ܕܝܢ
ܢܛܪܬܘܢ ܗܠܝܢ: ܘܬܪܟܢ ܡܢ ܫܘܠܛܢܐ ܕܐܒܘܗ̈ܝ. ܗܢܘܢ ܥܠܝܠܐ
ܘܬܠܝ ܕܡܢܝܢܐ ܒܥܘܕܪܢܗ. ܕܠܡܐ ܕܢܬܒܥܐ ܬܬܒܥܘܢ ܘܬܬܠ. ܗܟܢܐ
ܐܦ ܠܒܪܐ ܕܝܢ ܐܒܘܗܝ ܐܘ ܐܒܐ ܕܐܒܘܗܝ. ܠܐ ܡܟܝܠ ܐܢܬ ܕܬܬܒܥ
ܕܢܬܒܥܐ. ܀ ܐܦ ܡܟܝܠ ܐܦܛܪܘܦܐ ܕܝܬܡ̈ܐ ܐܘ ܦܘܛܪܘܣ. ܕܢܦܫ
ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܬܫܡ̈ܫܬܐ ܕܡܥܠܠ ܚܠܝܦܝܗܘܢ: ܘܢܦܪܘܥ ܫܠܝܚܘܗܝ
ܡܕܐܬܐ ܕܡܫܡܫܝܢ ܠܡܠܟܐ: ܐܘ ܫܘܡܠܝܐ ܕܫܟܐ ܐܪܝܣܘܗܝ. ܠܐ
ܡܬܒܥܝܢ ܒܐܘܬܠܝܢܐ ܕܠܗܘܢ. ܡܟܝܠ ܕܝܢ ܗܟܢܐ. ܕܢܦܪܘܥ
ܠܗܘܢ ܠܕܝܢܐ ܕܐܬܪܐ. ܘܒܫܘܩܕܢܗ ܕܕܝܢܐ ܡܬܒܥ ܡܫܟܚ ܫܘܟܠܐ
ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܬܫ̈ܡܫܬܐ. ܀ ܐܡܪܬ ܕܡܥܠܠ ܐܢܬܬܐ ܕܬܫܡܫܬܐ
ܡܪܬܐ ܠܒܥܘܬܗ. ܐܡܪܬ ܕܬܒܥܬ ܐܒܘܗ ܘܐܒܘܗ̈ܝ ܕܐܒܘܗ. ܘܒܬܪ
f. 198 v. ܗܠܝܢ ܐܦ ܡܬܒܥ ܒܟܠܗ. ܘܗܢܘܢ ܡܬܥܠܠܐ ܒܥܘܕܪܢܗ ܀ * ܐܦ
ܥܒܪ ܡܬܒܥ ܒܟܬܒܐ ܕܡܫܪܪ ܠܗ ܡܢܗ ܡܛܠ ܗܘܕܝܐ. ܐܦܢ ܕܝܢ
ܥܒܪ ܕܢܫܪܪ ܠܒܪܐ ܒܟܬܒܗ ܐܘ ܐܡܬܗ. ܡܛܠ ܐܦܣܩܘܦܐ ܘܡܫܡܫܢ̈ܐ.
ܗܦܟ ܒܟܬܒܐ ܐܢܬܘܗܝ، ܡܛܠ ܦܪܘܛܝܠܐ ܘܡܛܠ ܡܫܡ̈ܫܢܐ ܐܢܫ
ܦܘܠܚܢܐ ܕܡܠܟܐ ܥܡܝܐ ܘܡܦܠܝܛܘܢ. ܗܦܟ ܢܬܬܒܥ ܠܒܪܐ
ܕܡܫܪܪ ܒܗ ܗܘ ܠܒܪܐ ܕܡܬܫܪܪ: ܘܫܘܠܡ ܕܠܗ ܡܫܪܪ ܗܘ. ܐܦ
ܕܝܢ ܠܐ ܢܬܬܒܥ ܥܡܗ ܕܫܘܠܡ: ܡܛܠ ܕܡܬܒܥ ܗܘ ܕܫܪܪ: ܥܠܝܠ
ܠܗ ܕܢܬܘܗܝ، ܫܘܠܡ ܕܗܘ ܒܟܬܒܐ ܕܐܫܬܪܪ. ܕܐܢܬܘܗܝ، ܫܘܠܡ
ܡܛܠ ܕܡܠܟܐ ܒܟܬܒܐ. ܀ ܐܦ ܡܟܝܠ ܗܘ ܕܚܒܒ ܕܘܪܫܐ ܕܬܒܥܘܬܐ
ܠܐܢܫ ܘܡܫܠܡ ܠܗ. ܢܦܫܐ ܕܢܗܦܘܟ ܢܦܫܗ ܡܢܗ: ܐܦ ܐܢܬܘܗܝ،
ܒܪܗ ܐܘ ܒܪܬܗ ܐܘ ܒܢ̈ܝ ܒܪܬܗ. ܡܟܝܠ ܗܘ ܒܢ̈ܝܗܘܢ، ܕܢܗܦܘܟ
ܢܦܫ ܗܘ ܡܛܠ ܕܒܬܪ ܠܗܘܢ ܕܒܢܘܪ̈ܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܢܬܦܢܐ ܗܘ.
ܠܐ ܡܟܝܠ ܘܢܗܦܘܟ ܢܦܫ ܡܢܗ. ܀ ܐܦ ܡܟܝܠ ܗܘ ܕܡܫܪܪ ܒܟܬܒܐ

ܕܡܬܦܢܝܢ ܡܢܗ ܕܚܠܘܗ ܡܢ ܒܬܚܘܬܐ ܕܡܬܒܒܝܢ ܠܡܠܡܘܬܐ .܀. ܐܝܟ
ܢܬܬܒܥ ܐܢܫ ܢܩܡܬܐ ܡܢ ܐܢܫ: ܘܦܪܥܐ ܕܠܐ ܢܬܦܪܥ ܠܒܪܬܘܬܐ.
ܡܛܠ ܗܘ ܕܠܐ ܢܬܦܪܥ. ܐܝܟ ܕܐܦ ܢܬܦܪܥ ܘܢܫܬܒܪ ܒܗ ܡܪܝܐ.
ܠܐ ܡܟܝܠ ܕܢܬܚܫܠ ܡܢܢܗ. ܐܝܟ ܕܐܦ ܒܕܠܐ ܢܬܦܪܥ ܢܟܣܐ
ܕܠܐܚܪܢܐ ܚܒܪܗ ܢܚܒܘܫ. ܐܘ ܢܣܬܪܗ ܥܠܘܗܝ ܠܗ .܀. ܐܝܟ ܡܟܝܠ f. 197 r
ܐܢܬܬܐ ܠܡܫܡܫܘ ܟܠ ܦܘܪܫܬܗ ܡܢ ܒܬܪ ܕܡܘܬ ܠܒܥܠܗ. ܐܝܟ
ܕܬܗܘܐ ܠܗ ܢܦܩܐ ܐܘ ܡܬܢܐ ܡܢ ܝܪܬܘܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܗ: ܐܘ ܡܢ ܚܕ
ܡܢ ܕܪ̈ܟܐ ܕܒܥܠܗ: ܐܘ ܡܢ ܕܘܪܫܐ ܕܐܝܬ ܡܬܠܘܢ: ܡܟܝܠ ܗܿܝ
ܗܕܐ ܠܡܫܡܫܘ. ܘܡܫܡܪܢܐ ܠܗܘܢ ܠܡܫܬܐ ܕܐܬܘ ܠܗ ܠܒܥܠܗ.
ܘܡܫܡܫܐ ܠܗܘܢ ܥܠ ܦܘܪܫܬܗ. ܐܘ ܬܒܥܐ ܠܒܥܠܗ ܒܬܪܐ
ܢܡܘܣܐܝܬ. ܐܝܟ ܢܦܩܐ ܐܝܟ ܘܡܬܢܐ. ܒܬܒܥܐ ܣܒ ܠܗ.
ܕܢܬܠܝܢ ܢܦܩܐ ܒܪ ܐܢܫܘܬܗܘܢ ܘܡܬܢܐ ܒܪ ܛܠܠܝܬܗܘܢ .܀. ܒܒܥܠܐ
ܘܐܢܬܬܗ ܡܢ ܒܬܪ ܕܡܬܒܥܠܝܢ: ܠܐ ܡܟܝܠ ܐܢܫ ܡܫܡܫܘ ܒܥܠܐ
ܕܒܢ ܫ̈ܒܪܐ ܐܢܘܢ: ܘܡܢ ܡܬܒܥܐ ܕܒܢܝ̈ܬܒܥܠܬܗܘܢ: ܕܒܬܒܥ
ܕܬܐܬܐ ܠܒܥܠܗ. ܐܝܟ ܕܡ ܢܬܒܥ ܐܢܫ ܡܢܗܘܢ ܠܒܥܠܗ: ܘܢܬܪܗ
ܒܡܫܡܫܬܐ ܒܕܒܥܠܐ: ܒܥܠܬܐ ܗܿ. ܐܝܟ ܕܡ ܗܒܠܐ ܠܐ ܢܗܘܐ
ܒܠܠܬܐ ܗܿ .܀. ܐܝܟ ܡܟܝܠ ܒܒܥܠܐ ܒܡܫܐ ܕܦܫܩܐ ܒܒܥܠܬܗܘܢ ܡܢ
ܐܢܬܬܗ: ܕܡܬܦܠܓ ܠܐܚܪܬܗ ܒܡܘܗܒܬܐ ܐܘ ܒܡܫܬܪܪܐ * ܐܚܪܢܐ f. 197 v.
ܡܫܒܐ. ܐܝܟ ܡܫܡܫ ܕܢܣܒܐ ܡܟܝܠ ܗܘ. ܐܝܟ ܕܡ ܢܬܪܐ ܒܡܫܗ ܒܪ
ܐܬܬܪܐ ܕܒܘܠܠܐ ܕܐܢܬܬܗ ܪܗܘܡ. ܗܢܐ ܡܢ ܒܬܪ ܕܡܪܐ ܠܗ.
ܒܡܫܐ ܠܬܠܝܢ ܢܬܝܢ ܐܝܟ ܡܫܡܫ ܕܡܬܦܠܓ ܡܟܝܠ ܗܘ. ܘܗܢܐ
ܟܠܗ ܡܟܝܠ ܡܫܡܫܪ ܠܗ ܡܢ ܦܘܪܫܬܗ. ܐܢܫ ܡܢܗ ܕܡܟܝܠ ܗܘܬܐ
ܒܕܠܐ ܢܬܪܐ ܒܡܫܗ: ܐܢܫܐ ܕܡܫܬܐ ܡܟܝܠܢܐ ܠܐܢܬܬܐ ܐܝܟ
ܡܫܬܐ ܒܒܠܠܗ. ܐܝܟ ܬܒܥܝܢ ܘܬܡܫܬܐ ܠܒܥܠܐ ܐܚܪܢܐ: ܡܢܡ
ܕܢܠܡܡܝܢ ܠܗ ܒܡܫܬܐ ܢܬܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܡܫܬܗ ܒܒܠܗ ܒܝܬܪܬܐ ܗܿ.
ܘܡܫܡܫܝܢ ܠܗ ܐܢܬܬܗ ܢܬܦܫܩܐ. ܗܟܢ ܡܟܝܡ ܢܬܬܒܥ ܠܗ ܒܒܠܗ
ܠܒܥܠܗ ܒܒܬܪܐ. ܒܠܚܘܕ ܠܗ ܢܬܦܫܩܐ. ܥܠ ܕܠܐ ܗܘܫܬ ܥܠ
ܒܒܠܗ ܒܡܫܬܐ ܢܬܝܢ .܀. ܡܢ ܐܢܬܬܐ ܕܡܬܒܥܠܝܢ ܐܚܪܢܐ ܕܗܘܝܢ ܡܢ

ܡܬܚܬܡ ܘܡܬܦܪ̈ܩܝܢ܂ ܗܦܟ ܢܦܫܐ ܕܠܐ ܢܬܠܘܢ ܚܪ̈ܒܐ܂ ܡܛܠ
ܕܦܬ̈ܓܡܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ ܠܟܘ ܡܗܝܡܢܝܢ ܐܢܘܢ ܡܫܪ̈ܝܢܐ ܀ ܐܦ ܐܢܬ
ܒܚܪܒܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܕܐ܂ ܘܗܘܐ ܐܝܟܐ ܘܠܐ ܡܬܬܚܙܝܢ ܠܗ:
ܐܠܐ ܗܘܝܢ ܡܩܘܒܠܐ ܠܦܩܘܕܘܗܝ܆ ܐܦ ܡܕܒܪܘ ܡܕܒܪܝܢ ܠܗ:
ܘܦܠܐ ܒܚܪܒܐ ܕܢܫܒܐ ܐܝܟܘ ܡܢ ܪ̈ܬܡܘܗܝ܆ ܥܠܝܟ ܠܗ܂ ܘܗܒܐ
ܕܝܢ ܥܠܝܟ܂ ܒܬܪ ܐܘܩܝܡ ܕܢܝܫܐ ܘܢܦܫ̈ܬܗ܆ ܕܟܠ ܕܢܦܫܐ
f. 196 r. ܕܢܬܬܒܥ ܕܡܬܐ ܘܢܬܠ܂ ܘܗܠܝܢ* ܬܠܬ ܐܘܢܩܝܢ ܕܐܬܬܗܘܢ܆ ܚܕܐ ܡܢ
ܐܪ̈ܒܥ ܕܟܠ ܡܢܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗ܆ ܕܢܬܠ ܒܗ ܚܕܬ ܕܡܬܐ ܠܚܘܠܡܢܐ
ܒܢ̈ܝܗ܆ ܕܢܗܒܘܢ ܒܢܝܐ ܡܢ ܒܪ̈ܬܐ ܡܢ ܗܘ ܚܕܐ ܡܢ ܐܪ̈ܒܥ ܕܢܦܫܗ
ܕܐܒܗܘܢ ܐܝܟ ܡܫܝܚܘܢ܂ ܐܦ ܕܪ̈ܒܐ ܘܐܦ ܢܫ̈ܒܬܐ܂ ܀ ܒܪܝܐ
ܕܝܢ ܕܒܒܕ ܕܢܬܠܐ ܘܡܫܪܒܐ ܢܘܪ̈ܬܐ ܢܦܫ̈ܬܐ܂ ܗܘܝ ܠܗ ܢܦܫܐ
ܕܒ̈ܢܝ ܡܢܪ̈ܬܐ ܢܘܪ̈ܬܐ ܕܠܐ ܢܦܪ̈ܘܫ ܢܦܫܐ ܕܢܫ̈ܐ ܒܢ
ܒܢ̈ܝܐ ܡܒܪ̈ܝܐ܂ ܐܬܬܗܘܢ ܕܝܢ ܡܒܪ̈ܝܐ܂ ܐܚܝܐ ܘܒܢ̈ܝܐ ܐܝܟ
ܕܠܐ ܥܠܝܟ ܠܦܩܘܕܘ ܐܝܟܘ܂ ܐܝܟ ܕܐܬܬܗܘܢ ܕܡܦܪ̈ܫܝܢ
ܬܐܪ̈ܬܘܢ ܘܐܦܝܣܐ ܘܐܫܬܠܡܘ ܘܡܫܝ̈ܚܐ ܘܐܘܪ̈ܬܐ ܕܢܦܫܘܢ
ܘܡܫܝ̈ܚܐ ܘܠܘܪ̈ܐ܂ ܘܐܬܠ ܕܡܫܬܠܡܢ ܒܐܘܪܚܐ ܐܘ ܐܚܝܐ ܐܘ
ܢܫ̈ܐ܂ ܠܗܠܝܢ ܐܚܝ ܡܢ ܒ̈ܢܝ ܣܘܪ̈ܝܐ ܠܐ ܥܠܝܟ ܠܦܩܘܕܘ ܐܝܟܘ܂
ܘܐܦ ܕܝܢ ܠܐ ܡܬܒܥܝܐ ܠܗ ܕܢܬܠܐ ܡܢ ܒ̈ܢܝܐ ܡܒܪ̈ܝܐ܆ ܡܢ
ܫܪ̈ܒܬܐ ܐܝܟ ܕܡܝܬܝܢ܂ ܘܡܢ ܐܬܠܝܢ ܕܒܬܪܗܘܢ܂ ܀ ܐܫܬܐܠ
f. 196 v. ܢܦܫܬܐ ܕܒܒܠܐ ܒ̈ܢܝܢ ܡܢܗܘܢ ܠܗ ܠܐܢܬܬܐ* ܕܗܘܐ ܕܒ̈ܢܝܐ܂ ܠܐܚܪܐ
ܕܡܢ ܒܢܝܗ ܒܪܬܗ ܚܕ̈ܪܐ ܐܚܪ̈ܬܗ܂ ܘܠܐܚܪܐ ܕܡܢ ܒܒܢܝܗ ܐܚܪ̈ܝܬܐ܂
ܘܗܦܟ ܕܐܚܪܐ ܕܡܢ ܒܢܝܗ ܒܪܬܗ ܚܕ̈ܪܐ ܐܚܪ̈ܝܬܗ܂ ܒܢܝܢ ܬܠܬܐ
ܒ̈ܢܝܢ ܡܬܢܦܫ ܠܗ ܕܗܘܐ ܕܒ̈ܢܝܐ܂ ܘܠܐܚܪܐ ܕܡܢ ܒܒܢܝܗ ܐܚܪ̈ܝܬܐ܂ ܀
ܐܚܪ̈ܝܬܐ܆ ܒܢܝܢ ܐܪ̈ܒܥܐ ܒ̈ܢܝܢ ܡܬܢܦܫ ܠܗ ܕܗܘܐ ܕܒ̈ܢܝܐ ܀
ܢܦܫܐ ܗܦܟ ܠܐܚܝܢ ܕܡܫܠܡܝܢ ܢ̈ܦܫܐ ܐܘ ܒܦܬܓܡܐ ܐܢܫܝܬܐ
ܕܡܒܒ̈ܪܐ ܠܫܠܡܘܬܐ܂ ܕܠܐ ܢܗܘܘܢ ܠܐ ܐܦ̈ܪܘܣܐ ܘܠܐ ܡܦܪ̈ܫܘ
ܕܢܦ̈ܫܐ܂ ܘܠܐ ܐܬ̈ܚܠܦܘ ܢܦܫܘܢ ܕܢܦܫܬܗܘܢ ܕܢܒܐ ܐܘ ܕܗܘܐ ܢܠܐ
ܐܚܝ܂ ܢܠܐ ܢܦܫܘܢ ܕܝܢ ܥܠܝܟ ܠܗܘܢ ܕܢܦܫܬܗܘܢ ܕܗܘܐ ܕܒ̈ܢܝܐ

ܬܚܝܬ ܫܘܠܛܢܐ ܕܩܘܪܛܘܪ. ܘܡܛܠ ܗܘ ܕܝܬܡܐ ܐܢ ܝܢܩܐ.
ܐܝܬܝܗܘܢ ܕܝܢ ܬܚܝܬ ܫܘܠܛܢܐ ܕܩܘܪܛܘܪ ܐܝܟ ܕܐܡܪܢ. ܒܡܕܡܐ
ܠܥܣܪ̈ܝܢ ܫܢܝܢ ܘܚܡܫ. ܘܡܢ ܫܢܝܢ ܘܚܡܫ. ܗܘܝܐ ܓܠܝܐ ܓܒܪܐ
ܫܠܝܡܐ. ܘܫܠܝܛܐ ܐܢܫܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ .ܘ.ܘ. ܐܢ ܡܢܝ ܐܢܫ ܐܚܘܗ̇
ܕܐܝܬܘܬܐ ܕܡܫܡܗ ܒܟܠܗ̇ ܡܦܪܢܣ ܠܟܝܢܗ̇. ܐܢ ܗ̇ܝ ܕܐ̈ܡܪܐ ܡܢܝ
ܗܘ .ܘ.ܘ. ܐܢ ܢܡܘܬ ܓܒܪܐ ܘܢܫܒܘܩ ܒܢ̈ܝܐ ܝܬ̈ܡܐ ܘܢܟܬܘܒ
ܕܝܬܡܐ. ܘܡܬܚܫܒ ܒܗ̇ ܐܦܛܪܘܦܐ ܠܝܬ̈ܡܐ. ܠܐ ܢܣܒܝܢ ܝܬ̈ܡܐ.
ܐܢ ܕܝܢ ܠܐ ܢܟܬܘܒ ܕܝܬܝܩܐ* ܓܒܪܐ ܘܢܡܘܬ ܘܢܫܒܘܩ ܒܢ̈ܝܐ. f. 195 r.
ܐܢ ܐܝܬ ܒܗܘܢ ܒܒܢ̈ܘܗܝ ܕܗܘܘ ܐܢܫܐ ܒܢ̈ܝ ܫܢܝܢ ܘܚܡܫ
ܥܣܪ̈ܝܢ. ܢܦܪܢܣܘܢ ܠܐܚ̈ܝܗܘܢ ܟܕ ܠܐ ܢܣܒܝܢ ܝܬ̈ܡܐ. ܐܢ ܕܝܢ
ܢܡܘܬ ܓܒܪܐ ܟܕ ܠܐ ܢܟܬܘܒ ܕܝܬܝܩܐ: ܘܢܫܒܘܩ ܒܢ̈ܝܐ ܙܥܘܪ̈ܐ:
ܘܐܝܬ ܠܗ ܐܚܐ ܐܘ ܒܢ̈ܝ ܐܚܐ. ܠܚܕ ܡܢ ܐܚܘ̈ܗܝ، ܦܩܕ ܢܡܘܣܐ
ܕܢܗܘܐ ܐܘ ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܩܘܪܛܘܪ ܕܢܦܪܢܣ ܒܢ̈ܝ ܐܚܘ̈ܗܝ.
ܟܕ ܟܠ ܐܚ̈ܝܢ، ܡܬܚܫܒܢܘܬܐ ܝܗܒ ܥܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܠܝܬ̈ܡܐ.
ܘܢܦܪܢܣ ܒܟܠܗܘܢ. ܐܢ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ ܐܚܐ: ܘܐܝܬ ܠܗ ܒܪ ܐܚܐ
ܡܫܡܠܝܐ. ܢܗܘܐ ܗܘ ܒܕܡܘܬܐ ܕܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܩܘܪܛܘܪ
ܠܒܢ̈ܝ ܕܕܗ .·:. ܐܢ ܢܡܘܬ ܓܒܪܐ ܘܢܫܒܘܩ ܒܢ̈ܝܐ ܙܥܘܪ̈ܐ.
ܘܐܝܬ ܠܗ ܐܢܬܬܐ ܘܠܐ ܢܟܬܘܒ ܕܝܬܝܩܐ: ܘܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚܐ.
ܘܐܡܪܐ ܐܢܬܬܗ ܐܡܗܘܢ ܕܝܬ̈ܡܐ ܕܬܦܪܢܣ ܐܢܘܢ. ܘܠܐ ܠܗ̇
ܢܫܒܘܩ ܠܢܫܐ ܕܐܢܬܬܐ ܘܢܡܘܣ ܢܣܒܐ ܦܘܪܢܣܗܘܢ، ܕܠܓܒܪܐ
ܐܢܬܬܐ ܠܐ ܗ̇ܘܝܐ. ܒܡܕܡܐ ܕܡܫܠܡܐ ܠܐܢܬܬܐ ܕܝܬ̈ܡܐ.
ܕܐܦܛܪܘܦܘܬܐ.* ܐܢ ܕܝܢ ܐܦܠܐ ܐܢܬܬܐ ܙܕܩܐ ܕܬܗܘܐ ܓܒܪܐ ܕܒܢ̈ܝܗ̇ f. 195 v.
ܝܬ̈ܡܐ. ܢܡܘܣܐ ܦܩܕ ܠܐܦܛܪ̈ܘܦܐ ܕܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܐܦܛܪܘܦܘܬܐ
ܝܕ̈ܥܐ. ܕܗܘܘܢ ܢܫܠܡܘܢ ܠܗܘܢ ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܩܘܪܛܘܪ. ܟܕ ܡܫܡܫ
ܠܗ ܐܦܛܪܐ ܡܕܒܪܐ. ܠܗܡܟܠ ܚܝܠܐ ܕܢܦܫܐ ܕܡܦܪܢܣ. ܢܡܘܣܐ ܕܝܢ
ܦܩܕ ܕܟܠ ܐܢܫ ܕܗܘܐ ܐܦܛܪܘܦܐ ܐܘ ܩܘܪܛܘܪ ܥܠ ܝܬ̈ܡܐ.
ܚܘܒܐ ܢܗܘܐ ܡܫܡܫ. ܕܢܬܠ ܚܘܫܒܢ ܢܟ̈ܣܝܗܘܢ ܘܡܢܝܢܗܘܢ
ܕܬܗܘܐ. ܘܡܫܠܡ ܠܗܘܢ ܡܢ ܕܗܘܘ ܐܢܫܐ. ܐܝܟ ܕܒܕܝܬܝܩܐ

ܒܝܬ ܥܒܕܘܬܗܘܢ: ܐܝܟ ܕܡܫܡܫܝܢ ܠܡܪ̈ܘܬܗܘܢ. ܢܦܩܝܢ ܠܗܘܢ ܕܝܢ
ܒܢ̈ܝܗܘܢ ܘܒܢ̈ܬܗܘܢ. ܘܥܒ̈ܕܘܬܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܗܘܘ ܠܗܘܢ ܡܢ ܩܕܡ
ܡܪ̈ܘܬܗܘܢ. ܐܝܟ ܦܬܓܡܐ ܕܢܡܘܣܐ ܠܡܘܫܐ. ܐܦܠܐ ܕܝܢ ܡܫܬܥܒܕ
ܡܫܬܥܒܕܝܢ ܐܢ̈ܫ ܣܓܝ̈ܐܐ ܐܚ̈ܘܗܘܢ. ܘܠܐ ܐܢ̈ܫ ܒܢܝ̈ ܕܥܡܗܘܢ
ܒܢ̈ܝ ܫܒܝܢ ܐܚ̈ܘܗܘܢ ܠܐ ܡܚܝܪ ܗܠܝܢ ܠܗܘܢ ܕܢܥܒܕܘܢ ܕܫܢ̈ܝܢ
ܐܝܟ ܕܝܢ ܘܡܫܬܥܒܕܘܢ ܢܬܦܨܘܢ ܡܛܠ ܕܐܬܦܪܩܘ ܠܗܘܢ ܡܢ
ܬܫܥܝܬ ܐܪܒܥܐ ܕܐܪܒܥܐ ܕܡܫܬܥܒܕܢܐ ܗܘܬ ܠܗܘܢ. ܘ. ܘ. ܐܦ
ܫܢܬܐ ܚܡܫܝܢ ܕܫܒܒܐ ܕܝܘܒܠܐ. ܐܘ ܕܝܢ ܫܠܝܡ: ܐܘ ܕܝܢ ܕܝܢܘܗܝ: ܘܫܢܬܐ
f. 194 r ܕܚܐܪܘܬܐ ܡܢ ܥܒ̈ܕܐ* ܕܐܬܝܗܒܬ ܠܗ. ܒܥܒܕܐ ܡܫܬܢܝܐ ܡܛܠ ܕܚܐܪܘܬܐ. ܐܦ
ܚܕ ܗܘ ܚܘܒܐ ܕܠܘܬ ܡܢܝܢܐ ܐܘ ܬܘܢܝܐ. ܡܛܠ ܗܘ ܡܚܐܪܪ ܠܗܘܢ
ܒܢܘܡܘܣܐ ܕܠܗ. ܡܢ ܬܠܬܐ ܕܝܢ ܬܘܠܝܢ ܦܠܐ ܕܚܐܪܪ. ܡܢ ܡܫܚܐ
ܕܝܢ ܕܡܫܬܚܐ ܒܝܘܡܐ ܠܚܐܪܘ ܘܠܐ ܕܚܐܪܪ ܦܠܓܗܘܢ. ܡܢ ܒܥܘܢܐ
ܒܝܘܡܐ ܠܬܠܬܝܢ. ܫܒܐ ܡܢ ܬܠܬ. ܡܢ ܡܫܚܐ ܕܬܠܬܝܢ ܒܝܘܡܐ
ܠܡܫܐ. ܡܛܠ ܫܢܬܐ ܕܚܐܪܪ ܫܒܥܐ ܡܢ ܐܪܒܥ. ܕܗܘܝܢ ܒܫܢܝܢ
ܘܫܒܥܝܢܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܢܦܩܝܢ ܘܚܐܪܪ ܫܢܬܐ ܫܠܡܐ ܡܢ ܡܫܚܐ
ܕܗܘܝܢ ܢܫܘܡܐ. ܡܫܬܥܒܕܐ ܗܘ ܡܫܚܐ ܕܝܘܡܐ ܡܢ ܒܥܘܢܐ ܗܘܝܢ
ܕܐܪܪܘܢ. ܘܫܢܬܐ ܕܐܬܚܪܪܘ ܬܘܪܐ. ܫܒܥ ܠܢܛܘܪܬܐ ܕܫܒ̈ܬܐ.ܘ.
ܘ. ܐܦ ܕܝܢ ܦܩܕ ܐܢܫ ܕܚܘܒܐ. ܘܢܬܚܘܒ ܒܗ ܕܥܠܝܗܘܢ ܒܫܒ̈ܘܥܝ
ܡܚܪܪܝܢ ܥܠܝܗܘܢ ܫܒܥܝܢ ܠܢܛܘܪܬܐ ܕܫܢ̈ܝܐ.܀. ܐܫܬܥܝܬ ܢܝܡܘܣܐ.
ܕܐܝܠܝܢ ܕܦܠܚܝܢ ܒܥܒܕܐ ܡܢܝܢ ܕܒܝܬ ܕܝܘܒܠܐ. ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܫܢܝܢ ܡܢܝܢ
ܕܝܘܒܠܐ. ܦܠܓܘܬܐ ܒܝܘܡܐ ܕܗܘܝܐ ܒܗ ܬܫܥܝܬܐ ܫܢܝܢ ܬܫܥܬ
ܐܚܪܢܐ ܕܐܦܘܪܩܢܐ ܕܡܬܩܪܐ ܚܡܫܝܢ ܐܬܩܪܝ. ܘܠܐ ܡܬܝܕܥܐ
f. 194 v ܕܬܬܟܠܘܢ ܕܝܘܒܠܐ. ܡܛܠ ܕܚܡܫܝܢ ܕܝܢ ܬܫܥܝܢ ܫܢܝܢ. ܒܫܢܬܐ ܠܗ
ܡܢ ܫܢܝܢ ܕܐܦܘܪܩܢܐ. ܘܗܘܝܐ ܠܗ ܬܫܥܬ ܫܢܝܢ ܕܗܘܝܢ ܚܡܫܝܢ
ܕܡܬܩܪܝܢ ܝܘܒܠܐ. ܘܡܢ ܐܬܪܐ ܕܗܘܝܐ ܚܡܫܝܢ ܬܫܥܬ ܐܪܒܥ
ܕܚܡܫܝܢ. ܥܠܝܗ ܠܗ ܕܬܫܥ ܕܝܘܒܠܐ. ܗܒܝܢܐ ܐܦ ܚܡܫܝܢ. ܒܝܘܡܐ
ܠܐܦܘܪܩܢܐ ܫܢܝܢ: ܬܫܥܬ ܫܒܥܝܢܐ ܗܘ ܕܐܦܘܪܩܢܐ. ܘܠܐ
ܡܛܠ ܦܩܕ ܕܝܘܒܠܐ. ܡܢ ܐܦܘܪܩܢܐ ܕܝܢ ܫܢܝܢ ܘܟܠ. ܗܘܐ ܠܗ

ܘܗܟܢ ܩܢܘܢܐ ܢܡܘܣܐ ܕܕܪ̈ܝܢ ܕܪ̈ܝܢ. ܒܕܪܓܐ ܗܘ ܡܫܡܫܢܐ ܡܫܡܫܢ ܢܫ̈ܐ
ܘܡܢܬܗܝܢ ܥܡ ܟܗ̈ܢܐ. ܡܢ ܕܝܢ ܕܪܓܐ ܡܫܡܫܢܐ ܐܘ ܕܩܪ̈ܝܢ: ܐܘ
ܒܪ̈ܬܐ ܕܒܥ̈ܕܬܐ ܕܡܫܝܚܐ. ܡܬܦܪܫܢ ܠܗܝܢ ܢܫ̈ܐ ܘܚܟܝ̈ܡܢ: ܕܠܐ
ܬܫܪܝܬ ܥܡ ܐܢܫ̈ܝܢ[1]. ܐܦ ܢܫܡܫܢ ܕܠܐ ܡܘܡܐ: ܠܐܢܫ̈ܝܗܘܢ
ܘܠܐܢܫ̈ܝܗܘܢ ܘܠܐܢܬܘܬܗܘܢ: ܗܢܘ ܕܪܓܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܢܫ̈ܡܫܢ ܥܡ
ܪܚܠܐ ܕܐܠܗܐ ܡܚܙܝܢ. ܘܠܐܢܫܐ ܕܢܦܩ ܠܗܠܐ ܡܚܪܢ ܠܢܛܘܪܬܐ.
ܘܡܛܪܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܡܬܠܐܘ. ܕܢܬܪܥܡ ܒܗܠܐ ܐܘܪܚܐ.܀
ܐܦ ܒܥܝܪ ܕܝܢ ܒܗܠܐ ܐܘܪܚܐ. ܡܛܪܐ ܒܗܠܐ ܕܢ̈ܫܐ. ܕܐܝܬܝܗܘܢ f. 193 r.
ܒܡܫܡܫܢܘܬ ܕܢܫ̈ܐ. ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܘܒܗܠܐܢ ܕܡܬܪܥܡ
ܒܗܠܐ ܕܢܛܪ ܒܗܠܐ ܐܘܪܚܐ. ܐܦ ܕܝܢ ܡܢ ܐܢܫܐ ܕܒܢܬܐ ܕܒ
ܗܘ ܡܫܝܚܐ. ܠܐ ܥܠܝܠ ܠܗ ܕܢܫܡܫ ܕܢܬܐ. ܘܐܦ ܐܢܬ ܠܗ
ܒܢ̈ܬܐ. ܬܗܘܐ ܥܠ ܐܢܫܐ ܐܢܘܢ ܕܐܢܫܐ ܕܐܢܫܘܢ: ܘܡܢܐ ܕܢܫܘܢ
ܒܢ̈ܬܐ ܕܐܢܫܐ ܦܘܪܫܐ ܕܢܫܘܢ ܒܗܘܢ ܢ̈ܫܐ ܕܐܢܫܘܢ. ܡܫܡܫܢ
ܗܘ ܠܐܢ̈ܫܐ. ܘ. ܘ. ܐܦ ܦܢܝܐ ܒܥܝܪܐ ܕܢܬܪܥܡ ܒܗ ܐܘ ܒܪ ܒܢܘ.
ܐܘ ܒܢ̈ܬܗ ܐܘ ܒܢ̈ܬ ܒܢ̈ܬܗ. ܦܬܚ ܠܗܘܢ ܫܘܪܐ. ܒܪ ܡܢܘܐ ܠܗܘܢ
ܕܟܠ ܡܢܝܢ ܢܦܫܗ. ܘܟܠ ܓܒܪܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܗ. ܐܦ ܗܘ ܫܠܛ
ܗܘܐ ܐܢܬܬܐ. ܐܢܫܐ ܠܗܘܢ ܡܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܐܢܬܬܐ ܐܢܫܘܗ̇ ܡܢܫ
ܕܢܫܐ. ܒܪ ܡܫܘܪܝܢ ܡܢ ܟܠ ܡܫܡܫܢܐ: ܐܦ ܓܒܪܐ ܕܢܫܠܛ ܠܗܘܢ
ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܡܢܗܘܢ ܕܢܫܐ ܢܦܩ ܠܗܘܢ. ܘܠܝܢ ܕܝܢ ܐܢܛܝܩܘܣܛܘ[2]
ܕܐܢܬܘܢ ܡܫܬܪ̈ܝܐ. ܠܐ ܡܬܦܪܫܝܢ ܠܢܛܘܪܬܐ ܕܫܪܒܬܐ
ܕܐܢ̈ܫܝܗܘܢ ܐܘ ܐܢܫ̈ܝܗܘܢ ܐܠܐ ܡܬܦܪܫܝܢ ܠܗܘܢ. ܘܗܘܝܢ ܠܗܘܢ f. 193 v.
ܢܡܘ̈ܣܐ ܡܢ ܐܢ̈ܫܐ ܢܛܘܪܬܐ: ܕܐܬܝܢ ܠܒܢ̈ܬܐ ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܐܠܗܐ
ܕܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܡܘܡܐ. ܠܐ ܒܟܠܝܢ ܡܢ ܗܘ ܢܡܘܣܐ ܕܐܬܬܒܥܘ
ܢܡܘ̈ܣܐ ܡܢ ܕܝܢܐ. ܘܬܪܘܢ ܐܢܛܝܩܘܣܛܘ. ܐܦ ܠܐ ܠܗܘܢ
ܐܦ ܢܫܡܫܢ ܕܠܐ ܡܘܡܐ. ܡܢ ܒܬܪ ܕܫܠܡܘ: ܢܛܪܝܢ ܠܗܘܢ

1) Cod. perperam addit: ܘܥܡ ܐܢܬܘܬܗܘܢ.

2) Cod. ubique ܐܢܛܝܩܘܣܛܘ.

ܒܪ̈ܝܬܐ. ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܗܘܢܐ ܕܒܠܐ ܡܕܡ ܗܘܐ ܠܗ ܠܗܘܢܐ ܡܬܡܨܝܢܐ
ܗܘܝܢܐ: ܘܡܕܒܪ ܥܠܝܗ ܘܡܠܟܐ ܒܪܝܐ ܕܟܠܗ ܗܢܘܢ ܘܡܬܡܠܟ:
ܕܗܘܘ ܐܬܝܢ ܒܟܠ ܠܡܬܒܪܢܘܬܐ. ܘܠܐ ܡܬܬܠܝܢ ܦܬ̈ܓܡܐ ܕܬܠܬܐ
ܫܘܒܚܐ ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ.. ܫܠܡܬ ܬܐܘܪ̈ܝܐ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘ، ܫܘܪܝܐ ܕܗܘܐ
ܘܬܫܡܫܬܐ ܘܫܘܒܚܐ. ܐܡܝܢ ✥✥

.ܘ. ܢܦܩܬܐ ܠܡܠܬܐ ܕܢܫܒܘ ܡܢ ܠܘܬ ܕܢܗܘܐ ܠܐܪܡܝܐ .ܘ.

ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܡܪܬ ܠܓܒܪܐ ܘܠܐ ܦܩܕܬ ܕܢܗܘܐ. ܘܐܡܪܬ ܒܢ̈ܝܢܫܐ. ܕܒܪܐ cod. Mus. Brit. 14528. f. 192 r.
ܘܢܩܒܬܐ ܥܒܕ ܐܢܘܢ ܒܕܡܘܬܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܝܫܐ ܘܡܠܟܘܬܐ ܕܢܗܘܐ. ܡܣܒܪܬ
ܠܒܢ̈ܝܗܘܢ ܐܝܟ ܢܟܣܝܗ. ܘܠܟܠܗܘܢ ܫܠܛ ܠܟܠ ܡܟܝܠ ܡܢ ܕܦܠܓܐ
ܠܟܠ ܡܟܝܠ: ܡܢ ܬܠܬ ܐܘܩܢܘܡܝܢ ܕܢܦܫܐ. ܗܠܝܢ ܓܝܪ ܬܠܬ ܐܘܩܢܘܡܝܢ
ܠܚܠܡܘܢ ܒܢ̈ܝܗܝ ܕܓܒܪܐ ܡܬܬܠܝܢ. ܘܡܫܠܡ ܚܕ ܡܫܡܫ ܩܢܘܡܐ.
ܠܒ̈ܢܘܗܝ ܐܝܟ ܕܝܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܡܬܢܚܐ ܡܢ ܟܢܫܐ ܕܝܠܗ ܠܒܢܘܗܝ
ܥܠܝܗ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ ܒܢܝܐ ܕܒܪܐ. ܒܢܘܗܝ ܢܬܠ ܠܗ
ܠܓܒܪܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܝܬ ܠܗ ܒܢܝܐ. ܥܠܝܗ ܕܗܘܝܬ ܠܟܠ ܕܒܢܐ.
ܐܝܟ ܕܝܢ ܡܢ ܥܠܡܐ ܢܦܩܘܬ ܘܠܐ ܢܚܒܪ ܕܡܠܟܐ. ܢܬܠ ܠܗ ܐܝܟ
ܚܘܣ ܐܒܘܗܝ ܕܓܒܪܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܠܐ ܚܘܣ ܐܒܘܗܝ. ܢܬܠ ܠܗ
ܐܚܘܗܝ ܘܐܚܘܬܗ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܢܦܩܬ ܓܒܪܐ ܡܢ ܥܠܡܐ:
f. 192 v. ܟܕ ܠܐ ܢܫܒܩ ܕܝܠܗ: ܘܠܐ ܐܝܬ ܠܗ* ܠܐ ܐܒܐ ܘܠܐ ܐܡܐ
ܘܠܐ ܒܢܝܐ ܘܐܝܬ ܠܗ ܐܚܐ. ܐܚܘܗܝ ܕܐܒܘܗܝ. ܗܢܘܢ ܢܬܠܘܢ ܠܗ.
ܐܢ ܠܝܬ ܠܗ ܐܚܐ. ܢܬܠܘܢ ܒܢܝ ܐܚܐ. ܐܝܟ ܕܝܢ ܒܕܝܠܗ ܠܗ ܐܚܬܐ
ܕܐܒܐ ܘܐܚܐ. ܡܬܬܠܝܢܐ ܐܚܬܐ ܕܒܢܝ ܐܚܬܐ ܐܘ ܒܢܝ ܐܚܘܬܐ.
ܐܢ ܕܝܢ ܒܪܬܗ ܠܗ ܐܝܬ ܗܘܬ ܐܚܬܐ: ܡܬܬܠܝܢ ܐܚܬܐ ܕܐܒܘܗܝ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܘܒܢ̈ܝܗܘܢ ܕܒܢܝܐ. ܘܐܢ ܠܝܬ ܠܗܘܢ ܕܒܢܝܐ. ܗܢܘܢ ܟܠ ܢܩܒܬܐ.

ܠܚܠܩܐ ܘܠܥܠܬܢܝܬܐ: ܕܐܝܠܝܢ ܐܝܟ ܠܦܘܣܝܣ. ܗܘܐ ܕܗܢܐ
ܐܝܬܐ ܐܡܪܝܢ ܡܫܡܫܢܐ ܘܕܝܢܐ ܬܪܝܨܐ ܘܡܠܝܐ ܕܗܠܝܢ ܗܘܝܘ
ܘܡܫܠܡܢ. ܗܟܢܐ ܠܟܠܗܘܢ ܦ̈ܪܨܘܦܐ ܡܢ ܦܘܣܝܣ: ܘܡܢ ܟܠܗܘܢ
ܡܕܒܪܢܘܬܐ ܕܪܘܚ ܗܘܝܘ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܝܫܘܥ ܒܪ ܢܘܢ* ܠܟܬܒܝܢܐ vs. 91.
ܘܠܙܘܥܐ ܕܟܝܢܬܐ. ܡܢ ܗܘ ܢܣܒܐ ܘܡܕܒܪܐ ܠܢܦܫܐ ܗܘܝܐ:
ܫܪܝܬܐ ܗܘܬ ܠܟܠܗܝܢ ܕܦܘܣܝܣ: ܘܡܪܕܘܬܐ ܒܕܝܠܬ ܠܟܠܗܝܢ
ܕܦ̈ܪܨܘܦܐ. ܦܘܣܝܣ ܕܝܢ ܥ̈ܠܡܝܢ ܠܐܝܬܘܬܐ ܦܘܣܝܣ: ܕܐܝܬܝܢ
ܡܢ ܐܪ̈ܒܥܐ ܘܡܢ ܚܡܐ ܘܡܢ ܩܪܝܪܐ ܘܡܢ ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܐܚܪ̈ܢܐ:
ܟܕ ܦܘܫܝܢ ܕܬܠܝܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܦ̈ܪܨܘܦܐ ܒܪ ܥ̈ܠܡܝܢ
ܠܐܦܣܩܘܦܐ ܦ̈ܪܨܘܦܐ ܕܐܝܬܝܗܝܢ ܡܢ ܙܘܥܐ ܘܡܢ ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܐܚܪ̈ܢܐ:
ܟܕ ܦܘܫܝܢ ܕܦܐܪܐ ܕܙܘܥܐ. ܗܢܘܢ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܡܫܡܫܢܐ
ܘܡܢܬܐ: ܐܝܬܐ ܡܢܐ ܒܪܢܫܐ ܡܬܦܪܢܣܢܝܬܐ ܦܘܣܝܣ: ܟܕ
ܦܘܫܝܢ ܡܬܠܝܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܗܢܘ ܠܗܕܡܐ ܒܢܝ̈ܢ: ܘܦ̈ܪܨܘܦܝܗܝܢ
ܐܝܟ ܦܘܣܝܣ ܕܢܦܫܐ ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ. ܦܫܝܛܝܢ ܕܝܢ ܟܠ ܒܢ̈ܝܐ
ܢܦ̈ܫܐ ܕܦ̈ܪܨܘܦܐ. ܘܕܠܐ ܒܫܡ ܐܝܬܘܬܐ ܘܡܬܚܙܝܐ ܕܠܗܘܢ.
ܘܡܬܬܢܝܢܝܗܝܢ ܕܦܘܣܝܣ: ܘܡܬܬܢܝܢܝܗܝܢ ܕܦܘܣܝܣ ܕܢܦܫܐ
ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ: ܠܐ ܢܦܩܝܢ ܢܦ̈ܫܐ ܐܝܟ ܐܚܝ̈ܢܘܗܝ ܡܬܬܢܝܐ
ܦܘܣܝܣ. ܘܟܕ ܠܝܬ ܗܘܐ ܒܪ ܗܘܝܐ ܢܦܫܢܝܐ: ܡܢ ܡܬܬܢܝܐ
ܕܐܝܬ ܒܗܝܢ. ܘܡܬܚܒܠ ܡܢ ܢܦ̈ܫܬܐ ܗܠܝܢ ܘܠܗܘܢ: ܦܘܣܝܣ
ܟܠܗܘܢ ܗܢܘܢ* ܕܡܫܠܡܢ ܢܦܫܗܘܢ ܢܦܩܝܢ ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ ܕܐܢܫ̈ܝܢ vs. 101.
ܟܠܠܗ ܘܟܐܡܡܬܐ. ܡܛܠ ܗܠܝܢ ܗܢܐ ܡܢܝ ܒܪܢܫܐ ܡܬܚܙܝܢ
ܦܘܣܝܣ ܠܐ ܢܦܩ ܠܦܘܣܝܣ ܟܕ ܒܪܗ: ܘܠܐ ܢܦܩ ܠܦܘܣܝܣ
ܕܢܦܩ ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ. ܐܠܐ ܗܘܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܡܬܚܙܝܢܐ: ܕܢܦܩ
ܐܝܟ ܠܦܘܣܝܣ ܕܢܦܩ ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܢܦܩ ܐܢܫ̈ܐ
ܡܢ ܒܢ̈ܝܐ ܗܘܝ̈ ܠܗܢܐ ܡܢ ܐܝܬ ܒܢ̈ܝܢ. ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܕܢܦܩ
ܠܦ̈ܪܨܘܦܐ ܐܝܟܢܐ ܘܐܝܬܝܗܝܢ ܒܬܪ̈ܬܐ. ܗܟܢܐ ܕܝܢ ܡܢ ܢܦܠܘܢ
ܘܡܢ ܡܫܝܚܘܬܗܘܢ ܕܢܦܠܘܢ ܘܡܫܬܟܠܠܢ: ܦ̈ܬܪ
ܡܢܗ ܒܡܬܪܝ ܒܬܪ̈ܬܐ. ܗܟܢ ܕܒܗ ܐܘ ܡܢܗܘܢ ܠܟܬܒܐ

ܠܡ ܢܕܡ ܗܘܐ ܒܝܬܗ. ܗܢܝܢ ܐܝܟ ܗܢܐ ܡܬܘܪܐ ܠܗܘܢ ܡܠܟܐ
ܕܦܪܣܝܐ. ܘܝܗܒ ܠܗ ܥܘܬܪܐ ܬܠܬܡ ܐܠܦܝܢ ܕܕܗܒܐ ܒܡܬܩܠܐ. ܘܡܢ
ܒܬܪ ܡܠܟܐ ܕܐܬܠܦܝ ܠܗܘ̈ܢܝܐ ܒܟܠ ܙܢܐ ܕܐܬܠܝܨܐ. ܘܐܬܬܠܝܘ
*ܕܡ ܗܘ̈ܢܝܐ ܡܢ ܗܢܐ ܡܠܟܐ ܐܠܦܝܢ ܬܠܬ ܥܣܪ. ܘܠܐ ܟܕ ܣܠܩܐ * va. 71.
ܟܗܘ̈ܢܝܐ ܡܢ ܐܘܠܨܢܐ ܗܠܝܢ. ܘܐܬܥܒܕܘ ܗܘ̈ܢܝܐ ܟܡܠܟܐ ܕܡܠܟܐ
ܬܫܥ ܐܢܕܘܗܝ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܩܪܝܒܝܐ. ܗܢܘܢ ܥܣܩܘ ܦܪ̈ܣܝܐ
ܒܬܪܐ ܠܩܢܐ ܕܗܘ̈ܢܝܐ. ܘܟܠܘ ܙܘܓܐ ܕܡܬܢܐ ܘܡܣܬܟܝܢܐ.
ܘܐܠܗܘ ܬܘܕܝܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܘܦܪܝܫܬܐ. ܟܕ ܗܟܝܠ ܗܘܘ ܗܘ̈ܢܝܐ
ܡܬܟܬܫܝܢ ܕܢܣܒܘܢ ܘܬܪܬܝܢ ܥܡܝ. ܢܦܩ ܐܠܗܐ ܕܢܦܠܐ ܢܦܠܐ
ܕܠܗܘܢ ܠܦܪ̈ܣܝܐ ܢܦܠܐ. ܟܕ ܦܠܢܕܐ ܐܬܦܠܓܘ ܕܐܬܬܐ ܠܡܠܟܘ
ܕܐܬܬܐ ܠܡܠܟܘܬ ܟܕ ܐܬܬܐ ܕܡ ܗܢܐ ܗܘ̈ܢܝܐ ܠܡܠܟܘ. ܐܣܝܪܘܗܝ
ܦܪ̈ܣܝܐ ܘܐܣܪܘܗܝ ܘܐܣܟܠܘܗܝ ܠܦܪܣܝܢ ܘܩܛܠܘܗܝ ܒܣܝܦܐ.
ܗܢܘܢ ܐܬܬܕܝܟ ܗܢܐ ܠܟܠܗ ܡܬܟܬܫܢ: ܡܢ ܡܕܡܢܝܐ ܗܘ̈ܢܝܐ
ܕܐܝܬ ܗܘܘ ܬܡܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܠܝܢ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܬܟܢܫܘ ܟܠܗܘܢ
ܗܘ̈ܢܝܐ ܒܟܢܫܬܐ ܕܡܬܩܛܡܪܢ ܗ̇ܝ ܕܡܬܩܪܝܐ ܗܘܬ ܠܦܪܣܝܢ.
ܘܢܦܩ ܟܠܗܘܢ ܗܘ̈ܢܝܐ ܡܬܟܬܫܬܐ ܒܟܢܫ ܒܪܘܡܐ ܡܢܡ ܡܬܢܡ
ܡܘܕܝܐ: ܕܡܬܒܠ ܘܠܘܠܡ ܠܐ ܥܠܝܗܝܢ ܥܡ ܦܪ̈ܣܝܐ: ܘܥܡ ܕܕܟܘܬܗܘܢ
ܕܕܟܐ ܕܝܠܝ.* ܘܗܠܝܢ ܩܠܐ ܟܬܒܘ ܒܐܓܪܬܐ ܕܟܬܒܢܘܬ ܐܢܬܘܢ. ܟܕ ܕܡ * va. 81
ܗܟܢܐ ܐܬܦܪܥܘ ܗܘ̈ܢܝܐ ܡܢ ܦܪ̈ܣܝܐ. ܘܐܬܦܢܝܘ ܗܘ̈ܢܝܐ
ܡܬܟܬܫܝܢ ܕܢܣܒܘܢ ܟܬܒܐ. ܡܢ ܗܢܘܢ ܒܬܪ ܟܝܢܐ ܕܦܪ̈ܣܝܐ.
ܕܢܣܒܪ ܠܗܘܢ ܠܡܕܝܢܬܐ ܗܘ̈ܢܝܐ ܡܟܬܫܬܐ ܡܨܪܬܐ: ܘܐܬܟܬܫܒ
ܠܗܘܢ ܐܪ̈ܕܬܐ ܟܟܫܐ. ܗܢܘܢ ܕܡ ܐܢܫܝܢ ܡܢ ܡܕ̈ܝܢܬܐ ܗܘ̈ܢܝܐ
ܡܬܟܠܝܢ ܡܟܬܫܬܐ ܟܟܫܐ: ܘܐܙܠܝܢ ܟܠܠܝܐ ܠܗܘܢ ܟܝܢܐ
ܕܦܪ̈ܣܝܐ. ܘܐܢܫܝܢ ܠܐ ܡܦܠܬܝܢ ܘܠܐ ܐܙܠܝܢ. ܟܕ ܩܘܡܐ ܗܟܢܐ
ܘܠܠ ܘܟܢܐ: ܐܢܫܝ ܡܢ ܡܬܟܬܫܐ ܐܬܦܢܝܘ ܘܢܦܩܘ ܠܟܝܢܐ: ܘܐܢܫܝ
ܠܐ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܦܠܓܐ ܟܝܢܐ ܗܘ̈ܢܝܐ: ܘܩܘܡܘ ܠܬܪܥ ܠܟܠܝ.
ܘܡܐܬܚܠܦܘ ܦܪ̈ܣܝܐ ܥܠ ܗܘ̈ܢܝܐ: ܡܛܠ ܕܦܠܓܐ ܡܢܗܘܢ ܡܢ
ܗܘ̈ܢܝܐ ܢܦܩ ܠܦܪ̈ܣܝܐ: ܘܡܛܠ ܕܐܣܝܪܐ ܢܦܫ ܦܪ̈ܣܝܐ

ܗܘܘ ܐܣ̈ܛܪܛܝܘܛܐ ܦܪ̈ܣܝܐ ܟܕ ܚܙܘ ܡܬܠܘܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܡܪ
vs. 51. ܗܘܘ ܡܪܥܝܬܐ ܕܗܘܘ̈ ܘܡܨܠܝܢ. ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܒܕܪܘ ܦܪ̈ܣܝܐ ܒܝ
ܡܕܝܢܬܐ ܗܝ: ܘܢܦܩܘ ܒܥܠܕܒܒܐ ܘܚܪܒܘ ܘܩܛܠܘ: ܐܝܟ
ܐܣ̈ܛܪܛܝܘܛܐ ܦܪ̈ܣܝܐ ܡܢ, ܥܡܘܪ̈ܐ ܡܢ, ܦܩܘܕ ܘܢܦܫܐ ܡܣܬܪܩܝܢ
ܒܗܘܢ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܬܡܨܝܘ ܠܡܠܠܘ: ܘܩܪܒܘ ܠܘܬ ܡܠܟܐ
ܕܦܪ̈ܣܝܐ. ܘܡܠܟܐ ܒܝܘܡ ܐܪܒܥܐ: ܕܟܕ ܚܙܐ ܠܗܘܢ ܒܥܠܝܬܐ
ܘܚܘܒܘ ܠܗܘܢ ܬܚܝܬ ܡܫܝܢܘܬܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܡܠܟܐ ܗܘܐ ܢܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܐܪܥܐ ܐܚܪܬܐ ܕܢܦܩ. ܗܢܘܢ ܐܦ ܗܢܘܢ ܒܝܘܡ ܒܥܠܬܐ ܘܟܝܘ
ܡܫܝܢܘܬܐ ܒܡܠܟܐ. ܐܡܪ ܒܬܪ ܩܛܠܬܐ ܕܗܠܝܢ: ܘܬܘܒ ܐܡܪܝܢ ܗܘܘ
ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܝܬܐ ܦܪ̈ܣܝܐ ܠܗܘܢ ܟܕ ܚܙܘ ܡܬܠܘܬܐ
ܡܬܝܪ̈ܢܘܬܗܘܢ. ܒܬܪ ܕܒܢܐ ܩܛܠܐ: ܒܥܠܕ ܐܠܗܐ ܘܡܫܡܫܢܐ: ܐܡܪ:
ܐܘ: ܒܝܕ. ܐܝܟ ܦܩܝܕܬܐ ܢܦܠܬ ܠܐܬܪܐ ܗܢܐ ܕܡܠܟܐ: ܘܗܘܐ
ܐܦ ܗܢܘܢ ܒܡܘܬܪ̈ܝܗܘܢ ܕܡܠܟܐ ܘܡܫܝܢܘ. ܘܡܢܗ ܕܒܢܐ ܐܬܦܩܕ ܐܝܟ
ܐܣ̈ܛܪܛܝܘܛܐ ܦܪ̈ܣܝܐ: ܡܢ, ܕܢܣܒܐ ܡܢ, ܬܐܘܕܘܣܐ ܡܢ, ܡܢܦܩ ܡܢ,
ܡܩܐܠܘܗܐ. ܐܦ ܗܢܘܢ ܡܢܗ ܡܪܥܝܬܐ ܗܘܐ ܕܡܠܟܐ ܘܡܫܝܢܘ
vs. 61. ܒܝܘܡܐ ܡܫܝܢܐ.* ܗܘܝܘ ܒܬܪ ܩܛܠܬܐ ܕܗܠܝܢ: ܒܥܠܕ ܐܠܗܐ
ܘܡܫܡܫܢܐ ܘܐܬܒܪܟܢ: ܐܝܟܐ ܡܢ, ܐܒܝܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܦܪ̈ܣܝܐ.
ܗܢܐ ܕܝܢ ܟܕ ܐܬܐ ܠܡܠܟܐ: ܘܫܡܥܗ ܒܗ ܦܩܝܕܬܐ ܩܛܠܬܐ.
ܘܡܢܗ ܒܥܠܕܒܒܐ ܘܢܦܩ ܠܡܟܠܘ. ܗܘ ܒܬܪ ܐܬܦܩܕ ܡܢܗܘܢ
ܒܗܘܪ̈ܢܘ ܕܡܫܝܢܐ ܡܢ. ܡܠܟ ܗܢܐ ܠܡܫܡܫ ܒܕܝܠܬܐ
ܘܩܛܠܬܐ ܗܦܟ ܡܪܥܝܬܐ ܗܘܐ. ܒܗܘܬܐ ܒܬܪ ܩܠܝܢ. ܥܪܩܘ
ܦܩܝܕܬܐ ܒܠܒܒܗܘܢ, ܕܡܪܥܝܬܐ. ܕܒܝܘܡܝ ܒܥܠܬܐ ܒܐܘܪܚܬܐ
ܕܝܘܡ ܒܗܘܢ ܦܪ̈ܣܝܐ: ܘܕܐܬܢܝܚܘ ܠܗܘܢ ܘܡܠܠܘ ܐܝܟ. ܡܢ
ܒܬܪ ܡܫܘܬܗ ܕܡܢ, ܐܒܪܗܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܦܪ̈ܣܝܐ: ܒܝܘܡܐ
ܠܡܬܝܢܐ ܕܥܡ̈ܝܐ ܡܫܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ: ܐܝܟ ܡܢ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܠܐ
ܐܬܡܠܟ ܠܡܠܟܐ. ܒܝܘܡܬܐ ܗܘܐ ܐܝܬܐ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ
ܦܩܝܕܐ: ܒܝܕ ܗܘܕܝܘ ܕܫܐܠܐ ܕܢܦܩ. ܗܘ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ:
ܢܦܫܐ ܗܘܐ ܕܡܫܡܫ ܐܝܟ ܠܦܪ̈ܣܝܐ ܬܫܬ ܐܢܬܘܢ. ܦܪ̈ܣܝܐ

ܥܒܕ ܕܝܢ ܬܐܘܕܘܣܝܣ ܠܒܙܬܐ ܗܠܝܢ. ܥܕܪ ܐܢܘܢ ܘܠܟܠ ܐܢܘܢ
ܒܡܠܟܐ ܡܫܬܥܝܢܘܬܐ: ܘܡܣܝܒܪܢܐ ܗܠܝܢ ܠܐܠܗܐ ܗܘܐ ܠܐܝܬܘܗܝ. ܐܝܟ
ܡܢ ܟܕ ܥܠ ܕܐܬܡܠܟ ܠܐܝܬܘܗܝ: ܘܥܠ ܠܗ ܠܡܕܝܢܬܐ ܘܐܡܪ ܠܗ:
ܕܗܘܬ ܚܕܘܬ ܒܒܢܝ ܠܦܘܪܩܢܐ ܬܐܘܕܘܣܝܣ: ܘܡܠܠ ܒܥܘܕܪܢܐ:
ܘܐܬܒܣܝܐ ܒܡܠܟܘܬ. ܕܗܘܬ ܐܝܟ ܒܡܕܢܚܐ ܘܡܥܪܒ. ܟܕ ܥܒܕ
ܡܬܝܠܦܢܐ ܡܠܠܘܗܝ ܘܡܒܥ. ܐܝܟ ܗܢܘܢ ܐܢܐ ܢܒܥ ܡܠܝܘܗܝ ܢܒܥܐ
ܐܢܐ. ܐܠܐ ܒܢܐ ܐܢܐ ܡܢܝ ܕܬܘܒܢ ܕܐܟܒܪ ܡܕܡ ܕܡܬܒܥܐ
ܠܗܠܝܢ ܡܢܗܘܢ ܕܠܐ. ܘܗܘܝܢ ܐܘܕܥ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܐ: ܡܕܡ ܕܡܬܒܥܐ
ܠܗܠܝܢ ܐܢܫܐ ܕܡܬܡܠܟܝܢ. ܗܘ ܠܐ ܟܕ ܕܝܢܐ ܡܦܩܐ: ܐܠܐ
ܒܠܚܘܕ ܒܢܣܝܘܢܐ ܗܘܘ. ܟܕ ܫܠܡ ܕܐܠܗܐ ܡܦܩܐ ܘܟܕ ܚܙܐ
ܡܬܦܠܓܐ ܕܡܪܝܫܐ: ܘܬܘܒ ܢܣܒ ܬܐܓܪܬܐ ܬܐܘܕܘܣܝܣ ܐܘܪܫܠܡܐ
ܘܒܟܠܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܗܘ ܕܝܠܗ ܣܘܓܐܐ: ܘܒܟܠܗܘܢ ܡܢܝܢܐ
ܘܡܬܡܬܝܢܐ: ܐܦ ܒܚܝܐ ܘܢܝܐ: ܙܠܝܠܐ ܡܠܝܠܘܬܐ: ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ ܘܡܢ
ܟܢܫܐ ܘܡܢ ܫܘܦܐ. ܘܫܠܚܘ ܠܐܠܗܐ ܘܬܘܒ ܠܡܠܝܬܐ ܘܐܬܡܟܢܘ
vs. 41 ܠܥܠܡ ܡܡܠܟܘܬܐ ܒܥܠܬ ܬܬܡܢܝܬܐ ܘܐܬܟܢܝܢ° ܘܢܦܩܘ ܕܟܪܢ. ܘܡܢ
ܐܬܝܬܒܘ ܐܢܘܢ ܒܢܝ ܡܠܝܢ: ܘܐܬܚܢܘ ܠܗܘܢ ܗܢܘܢ ܐܢܫܐ ܕܐܝܬܘ.
ܘܐܬܚܝܠܘ ܐܬܡܠܠܘ ܘܫܠܚܘ ܠܗܘܢ ܥܡܘܢ ܡܠܟܐ ܕܠܗ ܡܒܠܒܠ:
ܘܦܪܟܘ ܠܗ ܕܢܝܐ ܘܡܘܕܥܢܐ. ܗܝܕܝܢ: ܘܫܡܝ ܥܡܘܢ ܡܠܟܐ
ܘܐܡܪ ܠܗܘܢ: ܕܠܡܢܐ ܕܐܬܠܝܬ ܐܢܬܘܢ ܠܝ ܘܢܦܩܬ ܐܢܐ ܠܗܘܢ.
ܘܗܘ ܢܦܩ ܠܗܘܢ ܐܝܟܢܐ ܐܠܝܦܐ ܘܡܬܢܝܢ ܐܝܟ ܕܢܦܩܘ. ܘܐܬܒܥ
ܢܦܩ ܠܗܘܢ ܥܠ ܐܝܡܬܐ ܕܡܠܟܐ: ܟܕ ܕܡܬܝܢ ܒܪܝܫܐ ܕܢܫܐܠ:
ܗܐ ܕܝܢܐ ܠܡܫܒܚܘ ܕܟܐ ܗܠܝܢ ܠܗܘܢ ܐܝܟ. ܟܕ ܡܠܟ
ܗܠܝܢ ܟܠܗܘܢ ܡܢ ܡܠܟܐ: ܘܡܚܘ ܡܬܦܠܓܐ ܠܡܠܟܘܬܐ. ܘܗܘ ܢܦܩ
ܥܠ ܚܝܠܐ ܕܥܒܕܐ ܘܥܠ ܚܝܠܐ ܕܡܥܒܕܢܘܬܐ. ܘܗܘܝܢ ܘܥܒܕ ܒܥܒܕܐ
ܒܐܪܥܐ ܕܦܘܪܣܝܐ ܕܗܘ ܕܐܬܚܫܒ ܠܗܘܢ ܡܢ ܡܠܟܐ. ܘܥܒܕ
ܬܡܢ ܡܥܒܕܢܘܬܐ. ܐܘܠܨܢܐ. ܐܪܥܬܐ ܘܡܢܗܘܢ ܬܡܢ ܦܘܠܐ: ܡܢ
ܡܕܝܢܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܠܬܪܝܢ ܒܢܝܢ. ܘܢܦܩ ܬܡܢ ܟܗ ܒܡܥܒܕܢܘܬܐ ܗܘ
ܐܝܟ ܕܐܡܪ. ܒܦܘܠܚܢܐ ܕܝܢ ܗܠܝܢ ܘܡܦܩܘܬܐ ܕܥܒܕ ܗܠܝܢ. ܐܬܪܝܢ

ܐܬܐ ܐܦ ܗܘ ܐܬܡܟܢ ܠܦܘܠܚܢܗ. ܘܓܒܪ ܗܢܘܢ ܕܬܫܡܫܬܐ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܒܫܪܒܬܗ. ܘܟܠ ܠܡܫܡܫܢܐ ܫܠܝܚܐ ܘܪܘܚܐ: ܡܬܚܫܒ ܐܝܟ ܗܘ
ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܫܪܪܐ. ܘܠܐ ܐܫܟܚ ܗܘܬ ܐܝܟ ܠܡܣܝܡ ܠܡܦܠܚܘ
ܘܠܡܣܒ ܗܡܝܢܘܬܗ: ܡܛܠ ܗܢܐ ܫܪܒܐ ܕܡܢ ܕܡܫܡܫܢܐ ܚܙܘ ܘܐܬܒܘ
ܘܐܬܟܢܫܘ ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܢܣܒ ܐܝܟ ܐܢܫܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܫܠܡܢܘܬܐ
ܣܓܝܐܐ ܒܗܘܢ ܣܓܝܐܬܐ ܕܟܬܒܐ ܕܒܢܝ. ܘܐܬܬܘܣܦܘ ܒܣܗܕܐ ܕܒܢܝܐ
ܕܡܫܡܫܢܐ. ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܟܕ ܗܘܐ ܗܘܐ ܕܫܒܩܐ ܡܫܬܢܝܬܐ
ܡܫܐ ܘܥܘܠܝ ܒܢܝܐ ܒܬܘܠܝܬܐ ܥܢܕܐ ܕܡܫܡܠܝܢ ܕܠܐ ܡܫܒܚܐ
ܘܠܐ ܗܪܓܐ ܘܗܘܐ ܦܘܠܚܢܐ ܒܫܬܘܗܝ ܡܛܠ ܟܠܗܝܢ ܕܡܫܡ ܡܫܡ.
ܗ̄: ܐܬܝܢ ܡܫܡܗܘܢ ܟܕ ܗܘܘ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܪܬܘܕܘܟܣܘܬܐ ܘܡܢܝܢ ܠܗ.
ܦܠܘܛ ܕܝܢ ܕܩܒܠܗ: ܬܫܡܫܬܐ ܘܫܬܐ ܒܢܝܬܐ. ܦܠܘܛ ܕܝܢ ܕܗܘܐ
ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܪܬܘܕܘܟܣܘܬܐ: ܫܬܐ ܘܡܪܒܥܐ ܒܢܝܬܐ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ
ܒܗܘ ܙܒܢܐ: ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܠܡܪܝܦܠܘܛܐ* ܕܐܪܗܘܝ ܚܙܝܐ ܚܙ ܟܠܠܐ. vs. 21
ܟܕ ܗܘܐ ܠܗ ܝܠܦܐ: ܗܘ ܦܡ ܡܐܪܠ ܠܗܬ ܡܬܠܝܡܐ ܕܡܕܚܝܐ:
ܘܐܬܟܢܫ ܠܗ ܚܘܒܐ ܕܢܝܚܐ. ܟܕ ܥܒܕ ܕܝܢ ܡܬܠܝܡܐ ܫܪܝ ܐܝܟ ܠܗܘܢ،
ܠܒܠܗܘܢ ܒܢܝܬܐ ܘܕܝܪܬܐ ܘܡܕܝܢܬܐ ܕܡܪܟܢܬܗ. ܘܐܬܬܢܝܘ ܐܝܟ ܗܘ
ܠܗܬܗ. ܟܕ ܐܬܟܢܫܘ ܒܢܝܫܐ ܦܪܨܐܐ ܟܕ ܐܦܝܣܩܘܦܘܗܝ ܘܟܕ
ܬܪܝܢܘܗܝ. ܘܐܬܥܬܕ ܠܒܢܝܢܘܗܝ ܗܘ ܡܢ ܕܝܗܒ ܕܢܚܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܘܡܠܠܬܗ. ܗܢܘܢ ܦܡ ܚܙ ܡܢܗܘܢ. ܗ̄. ܬܐܪܬܐ ܬܐܘܡܣܐ
ܐܪܬܠܡܝܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܟܕ ܗܘܐ ܡܐܡܪ: ܕܗܘܐ ܠܒܪ ܕܡܫܠܡܢ ܘܕܝܢܘܗ
ܥܡܝܕ ܠܗ ܡܢ ܦܡ ܙܒܢܐ ܗܘܐ ܡܢ ܐܬܪܘܬܐ ܘܡܢ ܐܢܫܐ ܢܣܒܪܐ.
ܟܕ ܥܒܕ ܕܝܢ ܡܬܠܝܡܐ ܚܢܢܗ ܕܗܘ. ܦܡ ܡܢ ܕܢܟܬܗ ܘܡܢܪ
ܠܗܬܗ ܘܟܗܢܐ ܘܐܢܫܒܗ ܡܐܡܪ ܠܗ. ܒܟܠܐ ܐܝܟ ܐܢܫ ܡܢܝܢ ܟܕ،
ܘܡܫܒܚ ܕܬܐܠ ܠܡܫܠܡܢ ܘܬܫܢܝܬܐ ܐܝܟ ܠܒܝ ܐܬܪܐ ܗܘ ܘܬܫܢܝܬܐ
ܠ ܚܪܝܢܐ ܕܟܕܝܘ ܠܗܘܢ ܗܢܘܢ. ܒܗܘܢ ܕܝܢ ܒܢܝܬܬܐ ܗܢܘܢ:
ܘܢܦܩ ܬܐܘܡܣܐ ܐܪܬܠܡܝܐ: ܡܬܝܬܐ ܠܡܫܠܡܢ ܘܡܬܡܟܢ ܠܡܫܠܡܢܪܐ.
ܘܢܣܐ ܐܝܟ ܗܘ ܗܢܘܢ ܠܒܢܝܬܐ ܬܐܘܡܣܐ. ܘܡܬܟܢܫܘ ܐܢܬܐ
ܥܡܐܝܬ. ܡ ܐܘܕܟܘܢ،* ܒܢܝܬܐ ܠܢܟܪܝܐ ܕܟܕܝܘ ܠܗܘܢ. ܟܕ vs. 31

ܕܡܬܩܪܝܢ ܡܢܝܟܐ. ܘܕܡܬܚܫܒܝܢ ܒܕܡܘܬܐ ܠܒܢܝܢܐ ܐܝܟܐ ܕܐܡܪ ܐܦܝܦܢܘ
ܘܡܣܩܠܝܢܘ. ܘܐܘܢܘ ܘܩܢܝܢ ܘܡܣܩܘ ܢܣܛܪܐ. ܘܡܬܚܫܒܝܢ ܗܠܝܢ
ܕܡܘ̈ܬܐ ܕܥܢܕܐ ܠܦܪܘܣܘܦܐ. ܘܗܠܝܢ ܦܘܪ̈ܫܐ ܕܐܢ̈ܫܐ ܕܗܘܘ ܒܗܘܢ
ܬܪ̈ܝܢ. ܠܘܩܝܢܘܣ. ܡܩܕܘܢܝܘܣ. ܦܘܛܝܢܘܣ. ܐܦܘܠܝܢܪܝܘܣ. ܦܘܠܘܣ. ܡܠܛܝܘ̈ܣ.
ܗܠܝܢܘܣ. ܦܪܬܝܢܘܣ. ܠܡܩܐ. ܠܡܩܕܘܢܝܘܣ. ܗܢܝܘܣ. ܠܡܣܩܠܝܘܣ. ܘܗܠܝܢ
ܢܣܛܘܪ̈ܝܐ ܕܐܪ̈ܩܐ ܕܐܝܬ ܒܗܘܢ. ܗܢܘܢܘܣ. ܕܗܘܐ ܦܐܘܠܘܣ. ܢܠܝܘܣ ܕܩܘܡ
ܟܢܘܣ. ܬܠܬܝܘܣ ܗܘ ܦܛܪ. ܘܢܝܪܐ. ܡܩܪܝܢ. ܘܡܣܩܠܘ. ܦܐܘ...

✣ ܥܠ ܟܐ̈ܒܐ ܕܟܪܣܐ ܠܦܘܪܥܢܐ: ܘܬܫܒܘܚܬܗܘܢ ܕܡܠܝܢ ✣

Vol. Ms Lugd. Bat. Or. 1213. ܟܬܒ ܚܟܝܡ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܕܥܘܒܕ ܡܟܝܢܐ ܡܢ̱. ܐܝܟܐ ܡܢ, ܬܐܘܡܟܐ
ܒܗܘܢ ܘܡܬܐܡܪ ܠܟܠܗܘܢ. ܐܡܪ ܬܘܒ ܡܢܐ ܬܐ ܠܡ̈ܠܟܐ ܘܬܠܡܕ
ܐܢܫ̱ ܘܡܒܕܐ ܐܢܘܢ ܒܥܡ ܐܚܪܐ ܘܡܢܐ ܘܦܘܩܕܢܐ ܕܦܘܕܒܐ. ܘܟܡ ܡܢ
ܬܘܒ ܢܦܩ ܘܐܬܐ ܠܡܠܟܘܬܐ ܘܡܬܐܡܪ ܠܡܠܟܘܬܐ. ܐܡܪ ܐܦ ܒܪܘܬܐ
ܠܐܒ̈ܗܬܐ ܗܘ. ܘܒܟܐ ܬܘܒ ܡܕܒܝܫܐ ܠܒܪܐ. ܘܡܥܠ ܡܠܐ ܗܘ ܒܗ
ܬܪ̈ܝܢ ܡܬܦܬܐ. ܗܢܘܢ ܢܦܩܘ ܡܢ ܬܘܒ ܐܬܐ ܘܡܬܐܡܪ ܠܒܬܘܠܘܬ.
ܘܒܟܐ ܒܗ ܒܒܬܐ ܘܡܢ ܗܝܟܠܐ ܐܦ ܒܐܝܪܘܢ ܘܒܟܠܗܢܝܢ
ܘܒܢܝܢ ܘܒܬܪܡܢܘܬܐ. ܒܬܪ ܗܠܝܢ ܬܘܒ ܗܦܟ ܘܐܙܠ ܠܒܝܬܗ
ܘܐܬܡܪ ܒܦܘܩܕܢܐ ܡܢ ܫܠܝܚܐ. ܕܐܬܚܙܝ ܗܘܐ ܒܣܘܦܐ: ܘܡܬܒܪܝܢܘܬ
ܢܦܫܗ ܒܫܠܡܐ. ܒܬܪ ܟܢܫ ܡܬܬܗ ܕܒܪ, ܬܐܘܡܟܐ ܫܠܝܚܐ. ܦܩܕ
ܗܘܢ ܐܦ ܡܠܟܘܬ ܕܠܐ ܒܘܪܐ ܘܠܐ ܫܠܡܐ. ܐܠܐ ܐܢ̱ ܒܠܚܘܕ
ܡܫܒܚܐ ܕܐܬܐܡܪ ܒܐܝܕܝ, ܬܐܘܡܟܐ ܫܠܝܚܐ. ܐܝܟ ܒܬܪ ܬܫܥܝܢ
ܘܬܪ̈ܝܢ ܫܢܝܢ. ܗܘܬ ܐܬܡܠܠܬܐ ܗܢܘ ܐܦ ܡܠܟܘܬ ܕܠܐ ܒܣܘ̈ܦܐ
ܘܠܐ ܡܫܒܚܐ ܐܠܐ ܐܢ̱ ܒܠܚܘܕ ܡܫܒܚܢܘܬܐ * ܘܡܫܬܒܚܢܘܬܐ. ܦܩܕ ܕܢ
ܒܣܘ̈ܡܬܐ ܗܢܘܢ ܢܦܫ ܚܙܝܐ ܕܐܬܦܠܓ ܥܡܗ ܡܫܬܒܚܢ ܡܢ ܒܣܘܪܐ.

ܬܘܒ ܕܝܢ ܬܘܒ ܕܟܬܒܐ . ܥܠ ܡܫܡܫܢܘܬ ܬܫܡܫܬܐ

ܣܘܪ̈ܝܐ . ܥܝ̈ܠܡܝܐ . ܕܗܢܘܢ ܦܪ̈ܣܝܐ . ܡܩܕ̈ܘܢܝܐ . ܐܪ̈ܡܢܝܐ . ܐܒܪ̈ܝܐ . f. 1 r.
ܕܗܢܘܢ ܓܪ̈ܓܝܐ . ܣܩܘ̈ܬܝܐ . ܩܠܕ̈ܝܐ . ܣܪ̈ܡܛܝܐ . ܣܘܦܪ̈ܢܝܐ . ܐܣܦ̈ܢܝܐ .
ܐܣܘܪ̈ܝܐ . ܬܝ̈ܡܢܝܐ . ܐܝܣܘܪ̈ܝܐ . ܓܠ̈ܛܝܐ . ܦܦܠ̈ܓܘܢܝܐ . ܦܡܦ̈ܘܠܝܐ . ܗܢ̈ܕܘܝܐ .
ܕܗܢܘܢ ܐܟܐ̈ܝܐ . ܬܣܠ̈ܝܐ . ܡܩܕܘ̈ܢܝܐ . ܬܪ̈ܩܝܐ . ܡܘܣ̈ܝܐ . ܒܣ̈ܩܝܐ .
ܠܒܪ̈ܢܝܐ . ܣܩܠܒ̈ܝܐ . ܩܪ̈ܡܢܝܐ . ܦܢܩ̈ܝܐ . ܕܗܢܘܢ ܦܢ̈ܝܩܝܐ . ܥܪ̈ܒܝܐ .
ܕܠܛ̈ܝܢܝܐ . ܪ̈ܗܘܡܝܐ . ܕܗܢܘܢ ܡܬܩܪܝܢ . ܠܛ̈ܝܢܝܐ . ܐܝ̈ܛܠܝܐ . ܕܗܢܘܢ
ܩܠܛ̈ܝܐ . ܐܣܦ̈ܢܝܐ . ܒܪܛ̈ܢܝܐ . ܐܩܘܝ̈ܛܢܝܐ . ܕܗܢܘܢ ܦܪ̈ܢܓܝܐ .
ܡܘܪ̈ܝܐ . ܡܩܘ̈ܡܝܐ . ܣܠܩ̈ܘܡܝܐ . ܐܦܪ̈ܝܩܝܐ . ܡܪ̈ܡܪܝܐ . ܓܠ̈ܛܠܝܐ . ܕܗܢܘܢ
ܒܪ̈ܒܪܝܐ ܕܡܬܐܡܪܝܢ ܒܒܢܝܢܐ ܠܬܩܦܐ . ܐܝܟ ܕܐܦ ܐܦ ܠܕܘܪ̈ܬܐ
ܝܘܪ̈ܬܢܘܬܐ ܕܬܪܬܡܣܪܐ ܕܐܝܬ ܒܗܝܢ ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܡܬܩܪ̈ܝܢ ܣܦܪ̈ܕܘ .
ܕܗܢܝܢ ܐܝܬܝܗܝܢ ܡܕܝܢ̈ܬܐ . ܩܘܡܘܣܘܢ ܩܠܝܢ . ܐܘܟܐܐ . ܡܝܢܦܐ .
ܣܝܠܩܝܐ . ܡܘܦܪܘܣ . ܡܐܠܘܣ . ܪܘܕܘܣ . ܟܝܘܣ . ܬܢܣܘܣ . ܠܣܒܘܣ .
ܣܡܘܣ . ܠܝܡܢܘܣ . ܣܡܘܬܪܩܐ . ܐܝܟ ܕܐܬܦܪܫܬ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܝܐܦܬ
ܘܐܝܟ ܕܗܘ ܡܢܝܢܐ ܡܢܝܢܐ . ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܬܚܘܡܢܘܬܐ ܗܠܝܢ ܘܠܥܡ̈ܡܝܐ
ܡܬܠܝܬܐ . ܩܦܠܘܢܝܐ . ܦܘܩܐܐ . ܐܪܝ̈ܢܐ . ܐܢܛܪܬܐ . ܣܡܘܣ .
ܩܦܐܣܘ . ܟܠܩܝܕܘܢ . ܟܝܘܣ . ܐܣܘܣ .* ܡܝܠܝܛܐ . ܦܪܝܢܘܣ . ܒܕܠܦܘܢ . f. 1 v.
ܩܠܘܢܘܢ . ܦܦܠܘܣ . ܐܡܣܘܣ . ܐܠܘܬܪܐ . ܐܦ ܗܢܐ ܐܬܦܠܓ ܠܗ
ܕܐܝܣܘܢ ܘܠܬܦܠܐ ܕܡܣܡܪܐ ܕܠܐ[1] ܡܕܡܝܢ . ܘܦܠܓܘܬܐ ܡܬ̈ܟܢܫܐ
ܘܕܒܘܬܐ ܡܬܕܒܪܐ ܕܚܡܫܝܢ . ܘܡܬܬܪܝܢ ܡܢ ܡܕܢܚܐ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܠܗܠ ܡܢ
ܒܛܢܐ . ܓܢܒܐ . ܠܗܠ ܡܢ ܓܢܒܐ ܐܠܝܬܐ . ܠܗܠ ܡܢ ܛܘܪܐ
ܕܠܡܢܝܐ ܡܕܢܚܝܐ ܗܢܘܢ ܕܐܝܬ ܒܗܘܢ ܡܡܠܠܐ ܒܗ ܢܗܪ̈ܘܬܐ .
ܘܡܢܐ ܡܢܝܢܐ ܗܘܐ ܕܝܢ ܕܬܚܘܡܘܬܗ ܠܗܠ ܡܢ ܡܕܢܚܐ ܡܢܝܢܐ .
ܥܠ ܕܢܒܝ ܕܢܚܐ . ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ ܕܒܠܗܘܢ ܡܢܝܢܘܗܝ ܕܡܢܝܢܐ .
ܘܠܗܠ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܥܠܝܐ ܕܡܕܝܢܐ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܘܡܕ̈ܝܢܐ ܘܡܪ̈ܕܝܐ

1) Cod. ܕܠܐ.

ܟܬܒܬܐ ܕܐܝܬ ܗܘܬ ܒܟܬܒܘ ܕܦܘܠܘܣ ܕܠܐ ܐܠܗܐ. ܟܬܒ ܓܝܪ
f. 55 r. ܕܐܠܗܐ* ܚܙܐ ܒܒܢܝܐ. ܕܡܛܠ ܚܙܐ ܠܒܠܐ... ܗܘ ܕܝܢ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ
ܐܬܓܒܝܬ ܒܫܘܡܗ ܡܪܝܢܘܗ ܦܠܛܐ. ܕܫܡܥܘ ܗܘܘ ܕܝܢ ܬܐܘܕܪܝܛܘܣ. ܘܢܣܛܘܪܐ
ܕܝܢ ܡܢܗ ܗܘ ܕܡܬܩܪܐ ܐܒܝܐ ܬܠܬܐ. ܡܢ ܠܘܬܗ ܕܝܢ ܕܡܬܩܪܝܐ ܐܒܝܐ
ܬܠܬܝ. ܐܬܓܒܝܬ ܕܝܢ ܗܘ ܒܢܝܬ ܚܕܬܐ. ܘܐܬܦܢܝܘ ܗܘܘ ܕܝܢ ܬܒܝܢܘܗ
ܠܗܘܢ ܪܫܝܥܐ. ܐܘܛܘܟܘܣ ܕܡܫܠܝܢܐ ܦܠܛܘܣ. ܘܡܩܕܘܢܝܘܣ
ܕܐܦܘܠܝܢܐ. ܘܡܩܠܝܘܢ ܕܐܪܝܘܣ. ܐܘܢܘܡܝܘܣ ܕܫܦܪܐ. ܘܡܢܐ
ܕܐܪܝܘܣ. ܬܐܕܘܪܐ ܕܡܦܣܘܐܣ. ܐܘܣܛܐܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܟܪܘܢܝܣ
ܕܠܘܩܝܢܐ ܕܐܦܘܪܝܐ. ܗܠܘܦܘ ܕܕܡܣܩܘܐ. ܘܗܝ ܕܟܬܪ ܐܦܝܣܩܘܦܘ
ܒܗ ܦܠܘܛܐ ܒܡܫܠܝܢܝܐ ܦܠܛܘ. ܒܬܪܘܣܐ ܕܐܦܘܠܝܢܐ. ܒܗ
ܚܕ ܕܐܬܡܠܟ ܦܠܛܝܐ. ܦܝܗ ܘܡܓܕܘ ܠܢܦܠܘܢ ܠܗ̇ ܗܘܕܘܝܗ
ܕܬܪܝܢ ܕܒܐܦܣܩܘ. ܘܠܗ̇ ܬܪܝܢܬܐ ܐܣܝܪܐ ܘܐܬܦܦܠܘ ܬܘܒ.
ܘܬܘܒ ܒܬܪ ܕܐܝܬܘ ܠܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܟܕ ܚܙܐ ܕܒܠܒܝܢ ܦܦܘܠܐܬ
ܡܦܬܟܪ. ܕܗܘ ܗܘܕܘܝܗ ܕܬܪܝܢ ܕܒܐܦܣܩܘ ܘܠܒܪܝܬܗ. ܬܘܒ
f. 56 r. ܠܬܘܒܡܘܢ ܦܝܗ* ܗܘ ܡܕܝܢܐ. ܘܦܓܕܘ ܒܗܘ ܡܢܗܘܢ ܕܢܓܕܘ ܒܗ̇
ܕܒܐܦܣܩܘ ܕܬܪܝܢ. ܟܕ ܐܡܪܝܢ ܕܠܐ ܒܪܢܫܐ ܐܝܟ ܡܢ ܐܠܗܐ
ܒܟܝܢܝܢ ܗܠܝܢ. ܐܬܬܗ ܕܝܢ ܗܘ ܬܪܝܢܘܬܐ ܕܐܦܝܩܘ ܒܡܫܠܝܢܝܐ
ܦܠܛܘ ܡܬܪܥܝܢ ܕܐܘܦܠܛܐ. ܗܘ ܕܬܪܝܢ ܒܟܝܢܐ ܐܝܟ ܕܢܘܕܐ
ܠܡܫܝܚܐ. ܒܗ ܕܐܬܦܪܫܬ ܒܗ ܗܘܕܘܝܗ ܕܬܪܝܢ ܕܐܦܣܩܘ.
ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܒܛܠܘ ܒܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܒܬܪ ܕܒܓܕܘ ܡܬܪܥܝܢ ܕܡܕܝܢܐ
ܘܡܕܝܢܐ ܐܟܐ ܕܡܫܡܫܢܐ. ܡܬܬܒܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܬܪܝܢܐ ܘܡܢ
ܗܝܡܢܘܬܗ ܗܠܝܢ ܕܒܣܘܢܗܘܕܘܣ: ܕܫܡܠܝܘܢ ܬܫܡܫܬܐ ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ.
ܦܝܠܝ ܕܝܢ ܡܬܓܒܝܢ ܗܘܘ ܘܡܬܟܪܝܢ. ܕܠܐ ܥܠܝܟ ܠܝ ܗܕܐ ܠܓܒܪܐ.
ܘܠܐ ܡܬܟܪܝܢ ܚܕ ܘܠܐ ܗܘܝܢ. ܕܫܘܒܐ ܐܝܬܘܗܝ ܕܟܠܐ ܕܗܕܐ
ܒܦܘܡܐ. ܘܒܬܪ ܕܕܚܠܬܐ ܩܕܡܝܬܐ ܗܕܐ ܐܡܪܝܢ. ܘܠܐ ܐܬܦܫܩܘ
ܠܗܘܢ ܬܪܝܢܐ. ܐܬܟܠܝܘ ܕܦܘܠܘܢ ܒܦܫܩܘܢ ܠܬܪܝܢܐ. ܘܡܟܪܝܢ
ܒܠ ܡܬܟܪܝܢ. ܒܠܒܝ ܓܝܪ ܘܫܡܥ ܕܟܠܝ ܐܡܪܝܢ ܢܬܟܪܘܢ.
ܕܠܐ ܐܬܟܪܝ ܒܬܪܝܢ ܒܡܫܝܚܐ ܒܬܪ ܚܕܝܘܬܐ ܀ ܫܠܡ ܀

ܬܫܥܝܬܗ ܕܡܦܩܬܗ ܒܢܝ̈ܢ ܒܢ̄. ܐܬܬܣܝܡܘ ܗܘܘ ܕܝܢ ܩܕܡܝܗ
ܘܦܪܢܣܘ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܠܦܝܠܝܦܘܣ ܕܪܗܘܡܝܐ ܒܢ ܐܠܦ
* ܕܒܢܝܢ ܡܬܬܕܪܝܢ ܗܘܘ. ܬܐܣܪܦܘ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܠܦܝܠܝܦܐ. ܘܡܩܕܘܢܝܐ f. 54 v.
ܕܡܬܟܪܝܐ. ܐܝܟ ܕܡܠܦܝܢܐ. ܘܠܝܘܗ ܕܡܫܠܡ. ܘܡܐܝܘܗ ܕܠܗ
ܕܐܦܣܩܘܗ. ܘܡܠܝܘܗ ܕܐܘܪܫܠܡ... ܗܘ ܕܐܬܘܡ ܕܐܦܣܩܘܗ
ܒܬܘܡܗ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܗܘܪܐ ܒܝܘܡ ܟ̄ܗ. ܢܝܣܢ ܕܝܢ ܡܢ ܡܪܗ
ܕܡܫܝܚܐ ܫܢܝܐ ܬ̄ܠ. ܡܢ ܗܘ ܕܡܫܒܚܢܐ ܕܝܢ ܫܢܝܢ ܝ̄ܠ. ܘܡܠܠ
ܦܠܘܢܐ ܕܡܩܘܦܠܝܢܐ ܦܠܝܢܘ. ܘܡܠܠ ܐܘܣܝܒܝܢܘܣ
ܕܕܘܪܝܢܘ؛ ܘܡܠܠ ܐܘܦܠܟܐ ܪܕܝܪܝܐ ܐܬܬܙܝܕܬ. ܘܐܠܝܢ ܗܘܘ ܠܗ
ܠܐܘܦܠܟܐ ܪܒܝܐ. ܕܒܪ ܐܘܣܝܐ ܕܠܡ ܐܬܘܗܝ، ܦܪܨܘܦܗ ܕܪܒܐ.
ܘܕܘܕ، ܗܘܐ ܗܘܐ. ܗܘ ܕܡܢ ܡܪܡܐ ܠܐ ܡܘܕܐ ܗܘܐ. ܐܠܝܢ
ܗܘܘ ܠܗ ܕܝܘܕܐ؛ ܐܝܟ ܕܐܬܘܡ ܩܢܘܡ ܐܬܘܗܝ، ܡܫܝܚܐ. ܘܡܠܠ
ܕܗܘܐ ܠܐ ܝܕܥܐ ܕܝܘܕܐ؛ ܒܟܕܘ ܬܫܥܝܬܗ ܕܠܗ ܦܠܚܢܐ ܒܡ
ܥܢܝܐ ܕܐܣܛܪܐ ܕܡܫܝܚ ܗܘܘ ܬܘܒ. ܘܡܠܠ ܒܠܬܐ ܗܘܐ
ܐܠܝܬ ܠܦܠܛܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܒܬܪ ܗܘܢܘܪܝܘܣ ܕܐܬܘܡ ܒܗ ܒܐܦܣܩܘܗ.
ܐܬܬܣܝܡܘ ܗܘܘ ܕܝܢ ܪ̈ܫܝܗ ܕܗܘܪܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܡܟܠܝܘܗ
* ܕܐܘܪܫܠܡ. ܘܡܦܠܝܘܗ ܕܐܦܣܩܘܗ. ܐܘܦܬܠܘܗ ܕܟܘܦܪܝܘܗ. f. 55 r.
ܘܐܦܠܝܛܘܗ ܕܗܘܢܐ. ܒܡ ܥܕܟܐ. ܘܟܕ ܐܬܒܪ، ܘܕܡܫܟܘ ܗܘ ܡܕܡ
ܕܐܬܡܪ ܡܢܗܘܢ ܡܠܟܘܬܐ؛ ܐܟܣܘܗ، ܠܦܠܘܢܐ ܕܬܟܒܢܗ
ܠܐܘܦܠܟܐ ܕܐܬܘܡ ܒܢܝܢܐ ܢܘܕܐ. ܘܕܦܠܘܢܐ ܡܢ ܘܕܐܘܡܟܢܐ ܒܟܕܘ
ܬܫܥܝܬܗ ܕܠܗܘܢ. ܒܬܪܟܡ ܕܝܢ ܒܟܕܘ ܬܫܥܝܬܗ ܘܕܘܡܟܢܘܗ
ܕܐܦܠܘܟܐ ܘܢܝܫܘܗ ܕܟܘܪ ܘܕܡܟܐ ܕܐܘܪܗ، ܘܕܦܠܘܢܐ ܕܟܠܗܘ.
ܘܐܬܕܪܦܐ ܕܗܘܪܗ. ܘܕܢܝܫܠ ܕܝܢ. ܘܕܡܦܪܢܘ ܕܠܬܐ.
ܘܕܒܪ، ܦܘܡܝܐ. ܒܡ ܥܕܟܐ ܕܐܣܛܪܐ ܕܗܘܝܢ ܒܡܫܝܚܐ ܬܠܬܝܢ
ܘܫܬܝܢܐ. ܠܐܘܦܠܟܐ ܕܝܢ ܕܦܢܝܢ ܠܢܟܠܘ. ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܕܝܢ
ܕܬܠܬܝܢܐ ܚ̄ܫ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܗܘܘ ܠܒܢܝܢ ܠܐܠܗܐ ܐܒܗܘܬܐ.
ܘܐܘܪܡ ܒܗ ܠܟܠܗܘ ܗܢܘ ܕܦܠܪܟܘܗ، ܒܗܘܢ ܒܡܦܠܝܦܠܢܐ
ܦܠܢܘ. ܘܟܠܗܘ، ܒܗ، ܕܐܝܟ ܕܠܒܝܢ ܐܢܫܐ ܐܝܟ ܢܦܫܬ ܐܢܘ ܗܘ،

ܘܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܒܫܪܐ ܡܢ ܒܢܝܐ. ܐܝܟܐ ܦܘܠܘܣ ܘܫܡܥܘܢ. ܠܐ
ܡܛܠ ܠܫܡܥܘܢܬܐ. ܐܠܐ ܡܛܠ ܡܫܝܚܘܬܐ. ܘܡܚܒܪ. ܠܚܠܝܢ ܒܫܪܐ
ܠܐ ܐܫܟܚ. ܕܠܐ ܐܫܟܚ ܠܐܢܫ... ܗܘ ܕܐܬܬܠܡܝܕܐ ܘܐܬܡܛܝ ܫܪܪ
f. 53 v. ܐܬܬܚܕ ܒܝܘܡܐ ܒܬܪ ܘܡܫܬܝܢܝܢ ܥܠܝܐ ܕܡܝܐ ܒܙܘܢܝܐ.
ܒܝܘܡ ܥܠܠ ܒܫܒܐ ܝܢ. ܒܗ ܒܢܝܣܢܘܢܝܐ. ܒܗܕܐ ܣܦܪ
ܡܬܬܣܝܡ ܕܕܝܢܐ ܐܣܝܘ. ܘܣܥܐ ܕܝܢ ܡܢ ܠܕܗ ܕܡܝܢܝܐ
ܝܥܒ. ܐܬܬܣܝܡ ܗܘܘ ܕܝܢ ܕܝܢܗ ܥܠܝܡܦܪܘܣ ܕܦܗܣܩܐ.
ܘܠܡܝܢܪܘܗ ܕܟܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܐ. ܘܐܘܦܬܝܗ ܕܐܦܝܣܩܐ. ܘܬܪܘܗ
ܕܐܘܪܫܠܡ. ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܕܝܢ ܘܪܒܐ ܐܬܬܚܡܘ. ܒܝ ܡܕܝܢܬܐ
ܗܘܐ. ܐܝܟ ܕܐܪܐ ܢܝܪܐ ܠܡܫܝܐ ܐܠܟܣܢܕܪܘܗ ܘܟܢܫ ܗܘܐ..
ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܬܘܒ ܐܘܣܛܝܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܗܘܐ
ܘܒܗ ܕܡܕܝܢܬܐ ܐܬܬܚܕ. ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܐܘܣܛܝܘܣ ܕܠܘܩܝ.
ܐܬܬܠܝܐ ܕܐܘܪܗܝ. ܘܗܘܐ ܕܢܨܝܒܝܢ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܪܗܘܡܝܐ..
ܐܘܣܛܝܘܣ ܕܩܝܣܪܝܐ ܕܦܠܣܛܝܢܐ. ܐܘܣܛܝܘܣ ܕܢܝܩܘܡܕܝܐ... ܗܘ ܕܩܕܡܐܐ
ܘܒܬܪܝܢ ܐܬܟܢܫܬ ܒܢܝܩܝܐ ܡܠܟܐ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܙܟܝܐ: ܒܗܘܦܛܝܛܐ
ܦܘܠܝܘܣ: ܒܝܘܡ ܬܪܝܢ ܒܫܒܐ. ܗܘܬ ܒܗ ܕܝܢ ܡܬܬܣܝܡ ܕܝܢܝܐ
f. 54 r. ܡܫܬܘܕܥ ܕܗܘܦܛܝܛܐ ܦܘܠܝܘܣ.* ܗܘ ܕܝܢ ܐܘܣܛܐ ܡܢ ܠܕܗ ܕܡܝܢܝܐ
ܫܢܝܐ ܝܥ.. ܡܢ ܗܘ ܕܝܢ ܕܐܘܣܛܐ ܫܢܝܐ ܢܗ. ܐܬܬܣܝܡ ܗܘܘ ܕܝܢ
ܕܝܢܗ ܠܡܛܪܘܗ ܕܐܠܟܣܢܕܪܐ ܘܡܠܝܛܘܗ ܕܐܦܝܣܩܐ ܘܕܘܪܘܗ
ܕܐܘܪܫܠܡ. ܘܗܘܐ ܥܠܝ ܡܟܪܙܝܢ ܢܣܛܘܪܝܗ. ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗ ܬܘܒ
ܘܠܡܝܢܪܘܗ ܡܬܠܠ ܐܠܗܘܬܐ ܕܐܢܫܝܢ. ܘܠܡܝܢܪܘܗ ܕܢܘܡܐ
ܐܝܢܘܢ ܕܒܥܠܝܗܘܢ. ܘܡܥܠܝܗܘܢ ܕܦܝܠܐ. ܘܕܪܢܪܘܗ ܕܠܪܘܡܐ.
ܠܗܘܢ ܕܡܫܪܝܐ ܦܠܘܦܝܛܐ. ܪܘܦܘܣ ܕܟܬܒܝܢ. ܘܐܘܡ ܕܢܠܒ.
ܐܘܠܦ ܕܐܘܪܗܝ. ܐܝܬܘܗܝ ܕܝܠܝܢ. ܡܢܝܐ ܕܐܡܪܢ. ܒܗܝܐ ܕܬܠܐ.
ܐܠܝܣܘ ܕܗܡܪܐ ܕܩܦܕܘܩܝܐ. ܐܘܪܬܘܗ ܕܦܪܘܣܝܐ... ܗܘ ܕܡܕܝܢܬܐ
ܐܦܣܩܘ ܕܩܕܐܬܝܢ ܒܫܪܝܢ. ܒܗܘܦܛܝܐ ܕܬܬܠܡܝܕܐ ܕܐܬܕܪܫܘ
ܕܡܪܐ ܘܬܠܬ ܕܦܠܝܛܘܣ ܒܝܘܡ ܬܡ̈ܢ. ܘܣܥܐ ܕܝܢ ܡܢ ܗܘ ܕܡܕܝܢܬܗ
ܫܢܝܐ ܝ̈. ܡܢ ܠܕܗ ܕܝܢ ܕܡܝܢܝܐ ܫܢܝܐ ܬ̈ܠ. ܒܗܕܐ ܣܦܪ ܗܘܐ

ܗܘܐ، ܗܘ ܦ̈ܠܚܐ ܡܗܝܡܢܐ ܕܐܬܟܢܝ ܠܩܕܡ ܘܕܚܫܒܝ ܘܒܚܫ̈ܝ
ܘܕܡ̈ܫܐ. ܒܥܠܬ ܦܠ ܐܬܪܘܗ ܐܦܣܩܘܦܐ ܡܢ ܡܗܝܡܢܐ ܒܚܠܦ
ܕܐܬܐܪܘܗ ܡܠܟܘܬܐ... ܒܥܠܬ ܦܠܘ ܦܠܛ ܐܢܘܗܝ.. ܒܥܠܬ ܦܪ ܗܒܠ
ܘܢܘܗ ܙܒ ܣܠܩܐ ܕܦܬܘܢܐ ܠܒܝܬ ܬܘܡܚܢܐ ܘܐܬܬܚܬܐ ܒܗܢ
f. 52 v. ܬܘܡܚܢܐ ܒܠ* ܢܘܙܐ ܦܪܬ. ܘܗܟܢܐ ܕܬܘܡܚܢܐ ܐܬܦܢܝܘ ܒܦܪܬ.

ܕܐܝܠܝܢ ܬܪܝܢ ܐܬܦܬܚܘ ܗܘܬܘܪܘܗܝ: ܘܒܝܬܗܘܢ ܐܝܟ ܬ̈ܠܬܐ.
ܒܥܠܬ ܬܚܬ ܡܢ ܗܠܝܢ ܠܗܘܒܠ ܥܒܕܐ. ܒܬܪ ܡܠܬܐ ܕܡܫܝܚܐ
ܡܢ ܥܬܝܩ. ܘܐܦܢ ܕܢܫ ܡܘܗܒܐ ܐܝܬ ܠܬܠܬܝܘܬܐ. ܘܗܢܐ ܦܓܪܐ
ܘܒܬܪܐ ܕܡܢ ܡܕܒܪܢܐ ܢܦܩܝܢ ܕܬܠܬܝܘܬܐ ܐܢܬܘܢ. ܘܐܬܒܪܝܘ
ܗܘܘ ܐܬܒܚܪܝܢ ܘܬܠܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܐܬܚܪܡܘܗܝ
ܡܢ ܥܕܬܐ... ܘܒܥܠܬ ܬܘܠ. ܒܬܘܡܢ ܗܐܘܢܘܗܝ ܦܠܚܐ. ܘܡܢ
ܒܘܠܐ ܕܡܫܬܠܛܐ ܠܗܘܒܠ ܥܕܬܐ. ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܦܪܝܗ ܠܒܪܐ ܕܐܠܗܐ ܕܢܗܘܐ ܐܝܟ ܚܕ ܡܢ ܕܒܪ̈ܝܬܐ
ܩܕܡܝܐ ܕܗܘܘ ܒܗ ܒܠܚܘܕ. ܘܗܢܐ ܙܥܘܪ ܡܢ ܠܗܘܢ ܕܡܫܝܚܐ
ܥܬܝܩ ܐܢܝ... ܘܐܬܒܥܘ ܒܠܗܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ.
ܕܢܘܚܘܗܝ ܕܬܘܡܚܢܐ ܘܕܫܘܚܘܗܝ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ[1] ܘܓܪ̈ܓܪܘܗܝ
ܒܟܝ ܕܬܫܥܝܬܐ ܐܬܟܬܒܘܗ، ܡܢ ܥܕܬܐ.. ܘܒܥܠܬ ܦܩܕ. ܒܢܩܫ
f. 53 r. ܘܢܥܘܗ ܡܠܟܐ ܫܢܝܐ.* ܡܢ ܐܦܣܩܘܦܘܬܐ ܠܗܘܒܠ ܥܕܬܐ. ܘܗܢܐ
ܐܝܟ ܡܢ ܠܗܘܢ ܕܡܫܝܚܐ ܥܬܝܩ ܥܠ.. ܘܐܬܒܥܠܘ ܗܘܘ ܒܢ̈ܝ ܡܢܗܐ
ܐܝܟ ܕܠܐ ܐܝܟ ܒܥܕܐ ܘܠܐ ܥܡܠܝܢ ܢ̈ܦܫܐ ܘܗܘܬ ܗܘܬ ܦܠܓܘܬܐ
ܒܥܕܬܐ ܘܐܬܒܥܘ ܗܘܘ ܥܬܝܩܝܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܒܓܒܪ̈ܐ ܡܕܢܚܝܐ.
ܘܦܢܘ ܒܥܕܬܐ ܩܕܡܝܐ. ܘܐܬܡܢܘ ܘܐܬܦܪܘ ܗܕܝܢܐ. ܕܡܢ ܒܪ ܦܪܝܕ
ܐܠܗܐ ܠܐܝܘܪܘܢ ܒܗܢܐ. ܕܪܒܐ ܒܡܕܒܪܢܐ[2] ܘܐܦܐ ܘܡܫܢܝܘܬܐ
ܘܡܒܕܒܕܐ ܠܟܠܗ ܥܡܐ. ܗܘܘ ܐܟܠܝܢ ܒܣ̈ܪܐ ܕܐܢܫܝܢ ܒܥܪܐ.
ܘܠܐ ܐܢܫ ܐܬܒܥܠ ܒܗܘܢ. ܡܛܠ ܕܐܬܦܪܣܬ ܘܡܦܠܬܐ ܐܟܠܝܢ
ܗܘܘ ܠܗ. ܐܝܟ ܕܦܩܕ ܐܠܗܐ ܒܢ̈ܒܝܐ. ܘܒܕ ܗܘܘ ܒܢ̈ܝ ܟܠܗ

---

1) Cod. ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. 2) Cod. ܕܡܕܒܪܢܐ.

ܬܠܬܡܐܐ ܘܬܫܥܝܢ ܘܬܠܬ ܗܘܬ ܡܫܘܚܬܐ ܕܥܘܡܪܐ ܐܝܟ
ܕܢܦܩܬܘܢ ܐܠܦܐ ܕܒܢܝܢܫܐ... ܟܬܒ ܐܘܣܒܝܐ ܘܡܫܪܝܢ ܡܟܝܠ
ܡܢ ܗܘܝ ܐܢܛܝܘܟܝܐ... ܟܬܒ ܐܘܣܒܝܐ ܘܡܣܬܒܪܢܘܬܐ ܗܘܐ
ܕܪܘܡܝܐ ܐܝܟ ܕܐܬܘܕܝܥܐ ܡܢ ܦܢܝܘܬܗ ܟܠܗ ܥܠܡܐ. ܘܐܬܡܣܪ ܕ
f. 51 v. ܬܪܬܥܣܪܬ ܫܢܝܢ ܒܝ ܩܠܘܕܝܣ ܐܣܦܣܝܢܘܣ ܕܐܬܢܒܝ.* ܟܬܒ
ܬܘܒ ܒܥܕܢ ܦܢܝܘܬܗ ܠܐܪܥܢܐ ܡܩܦܪܢܐ.. ܘܟܢ ܟܬܒܬܐ
ܐܣܛܪܐ ܐܝܟ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܘܬܘܢ ܗܘܐ ܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܝܫܘܥ
ܐܢܛܝܠܩܐ. ܟܬܒ ܬܘܒ ܐܬܝܕܥ ܡܪܩܘܣ ܘܡܢܗܘܢ[1] ܡܪܩܘܢ
ܕܢܘܪܐ.. ܟܬܒ ܬܘܒ ܒܙܒܢ ܕܝܠܗ ܬܠܡܝܕܐ ܗܘܐ ܕܝܠܗ ܐܢܕ
ܘܠܡܢ ܕܘܡܝܢܘܣ.. ܟܬܒ ܫܡܥܘܢܐ ܘܐܢܫܝܢ ܘܬܠܬ ܐܝܟܢܐ
ܡܪܩܘܣ ܘܟܢܘܢ.. ܟܬܒ ܬܘܒ ܝܘܡ ܫܒܥܐ.. ܟܬܒ ܬܘܒ ܗܘ
ܕܪܘܡܝܐ ܥܠ ܕܦܢܝܘܬܐ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗ ܟܠܗ ܐܢܫܐ. ܘܟܬܒ
ܬܘܒ ܫܢܬ ܥܣܪ ܟܠܗ ܕܦܪܣܐ ܠܡܪܘܬܐ ܘܡܩܪܒܢܐ. ܘܟܢ
ܟܬܒܬܐ ܒܥܕܢ ܕܪܒܢܐ ܕܡܟܝܢ ܕܡܪܐ. ܘܢܨܒܘ ܩܕܝܫܬܐ.. ܘܟܬܒ
ܬܘ ܘܬܠܬ[2] ܡܢ ܩܕܡ ܥܕܬܐ.. ܘܟܬܒ ܬܘܒ ܡܢ ܟܝܢܐ
ܡܫܝܚܐ. ܘܟܬܒ ܬܘܒ ܒܙܒܢ ܕܪܘܡܝܐ ܐܢܛܝܢܘܣ ܟܠܗ ܥܠܡܐ
ܘܡܢܗܘܢ ܐܠܗܐ ܒܦܪܘܩܐ ܘܡܟܝܠ... ܘܟܬܒ ܬܘܒ ܗܘܐ ܒܦܘܪܐ
ܕܬܪܬܐ ܡܢ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܝܠܗ. ܘܐܣܬܟܡ ܦܢܝܘܬܗ ܐܦܣܩܘܦܐ
f. 52 r. *ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܟܬܒ ܬܘܒ ܦܝܠ ܐܢܝܩܛܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܪܘܡܐ. ܟܬܒ
ܦܘܠܝܩܪܦܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܦܣܘܣ ܡܢ ܕܘܟܬܐ ܠܐܦܣܩܘܦܘܬܐ.
ܟܬܒ ܬܘܒ... ܫܢܬ ܐܦܣܩܘܦܘܬܗ ܕܡܪܩܘܣ ܠܐܦܣܩܘܦܐ. ܘܦܘܪ
ܘܐܬܪܟܒ ܒܢܝܬܐ ܕܩܕܝܫܐ... ܘܟܬܒ ܬܘܒ ܦܠܘ ܗܘܐ ܒܥܕܢܐ ܕܝܘܚ
ܐܦܝܦܢܝܘܣ. ܟܬܒ ܬܘܒ ܦܘܝܢ ܡܪܢ ܗܘܐ ܗܘ ܐܦܣܩܘܦܐ ܐܦܐ...
ܟܬܒ ܬܘܒ ܦܝܠ ܥܡܪ ܡܢ ܕܬܠܬܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܡܠܟܬܐ... ܟܬܒ ܦܢܕ
ܐܬܟܬܒܬ ܐܦܝܩ ܒܝܬܐ ܘܡܢ ܟܢ... ܟܬܒ ܬܘܒ ܦܝܠ ܐܬܟܬܒܬ ܕܪܐ...
ܟܬܒ ܦܬܘ ܡܕܝܢܬ ܐܘܪܗܝ. ܘܐܬܪ ܐܘܣܛܐ ܟܠܗ ܚܠܐ ܘܟܢܘܫ.

1) Cod. ܡܢܗܘܢ. 2) Corrige ܘܬܠܬܝܢ, nisi quid post ܬܘ excidisse arbitraris.

ܘܐܫܬܠܝܘ ܥܒܕܘ̈ܗܝ ܒܬܪܗ ܢܘ̈ܗܪܐ ܫܡ̈ܝܐ. ܘܗܟܢ ܟܡܠܬܐ ܡܢܗ
ܒܣܘܠܩܗ.. ܘܐܫܬܠܝܘ ܒܬܪܗ ܕܡܫܒܚ ܗܘܐ ܐܪܕܫܝܪ.. ܘܒܬܪܗ
f. 50 v. ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܐܬܟܬܒ ܒܫܪܒܐ ܟܠܠܟ ܐܚܪܢܐ* ܡܫܟܢܬ. ܘܗܘ
ܒܫܢܬܐ ܬܠܬܝܢ ܦܓܥ ܫܢܝܐ ܡܠܟܐ ܕܦܘܡܒܕܝܬܐ ܘܦܠܟܐ. ܘܒܥܘܪܝܪ
ܦܠܚܘܢ ܕܦܪ̈ܣܝܐ ܒܡܠܘܫܐ ܚܕ ܒܠܚܘܕܝܗ ܕܥܒܕܘ ܐܪܕܫܝܪ
ܠܦܠܚܘܢ. ܘܒܝܘ ܒܬܪ ܟܪܕܘܢ ܘܡܢ ܥܒܕܗ ܐܢܘܢ. ܘܒܬܪܗ
ܐܬܪ ܒܪ ܫܢܝܐ ܥܡܝܐ. ܘܦܫܬ ܒܣܘܠܩܗ ܕܢܘܚܐ ܦܪܬ ܦܘܠܚܢܐ.
ܘܗܘܝܐ ܒܝܘܡ ܥܡܝܐ ܒܪ ܫܢܝܐ.. ܒܣܘܦ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܐܬܟܬܒ
ܘܫܢܝ ܗܘܦܠܘܬܐ ܕܐܬܢܝܚܬ. ܒܥܠܡ ܒܐܬܪܐ ܗܘ. ܒܪܘܫܬܐ
ܕܬܫܒ ܥܬܝܕ. ܗܘܐ ܡܪܝܐ ܕܗܘܡܢܘܬܐ ܘܦܠܚܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ
ܒܥܠܡܐ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܠܟܠܗ ܬܐܪܬܐ ܕܥܠܝܐ. ܘܦܪܫܘ
ܗܘ̈ܢܝܐ ܘܦܫܝܛܘܗܝ ܠܦܠܚܘܢ ܒܢܘܪܐ[1] ܘܦܠܠܘܗܝ ܦܠܚܐ.
ܘܐܬܦܠܠܘ ܬܘܒ ܐܢܫ ܐܪܕܫܝܪ ܐܠܦܝܢ ܘܦܘܪܢܐ ܡܩܫܝܐ ܡܢܗ
ܕܥܠܡܐ. ܒܬܘܠܝܐ ܘܗܘܡܢܐ ܘܫܘܪܪܐ. ܘܢܪܟܘܢ ܦܠܚܐ ܠܟܠܗ
ܐܬܪܐ... ܘܒܣܘܦ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܐܬܟܬܒ ܘܥܒܕ. ܐܢܫܦܠܘܬܐ
ܕܐܠܦܐ. ܢܦܫ ܦܠܚܐ ܒܥܠܡ ܗܘܢܐ. ܘܢܚܬܘܢ ܠܐܪܥܐ
ܕܪ̈ܘܫܐ ܘܒܥܒܕܘܗ. ܘܦܠܚܘܢ ܠܦܘܪܢܐ ܕܥܡܝܐ. ܘܦܠܠܘܢ ܦܠܚܐ
ܠܪ̈ܘܫܐ ܩܕܡܝܬܐ ܒܡܕܝܢ ܘܒܥܠܬܐ. ܘܗܘܐ ܡܢܟ ܠܦܘܠܚܢܐ ܥܡܟܘܢ
f. 51 r. ܬܘܒܐ* ܕܡܕܝܢ ܐܦܢܘܗܝ ܕܡܘܬܐ ܡܫܟܢܐ. ܒܣܘܦ ܬܠܬܡܐܐ ܘܐܬܟܬܒ
ܘܬܠܬ. ܗܘ ܥܡܟܘܢ ܒܐܦܐ ܕܡܬܚܝܐ ܕܒܢܝܐ ܕܐܢܫܦܠܘܬܐ..
ܒܣܘܦ ܬܠܬܡܐܐ ܘܐܬܟܬܒ ܘܐܬܟܬܒ ܐܬܦܠܓ ܦܠܚܘܗܝ ܗܘܝܐ ܡܢ
ܡܕܝܢܬܐ ܒܐܪܥܠܡ. ܘܒܬܪܗ ܕܫܢܬܐ ܫܢܝ, ܦܠܚܘܗܝ ܠܥܒܕܪܘ..
ܘܒܣܘܦ ܬܠܬܡܐܐ ܘܐܬܟܬܒ ܘܡܫܝܚܐ ܕܢܚܘܬ ܠܐܪܥܐ ܒܪܗܘܡܐ
ܠܒܠܘܗ ܘܠܦܠܪܘ. ܘܒܣܘܦ ܬܠܬܡܐܐ ܘܥܒܕܝܢ ܘܗܘܬ ܫܢܬ
ܐܪܥܠܡ ܡܢ ܐܚ̈ܪܝ ܐܦܫܝܡܘܢ ܘܡܢ ܐܚ̈ܪܝ ܦܠܚܘܗܝ ܒܪܗ. ܘܒܗ
ܒܗܝܐ ܦܪܟܐ ܐܬܦܠܠ ܡܫܝܚܘܗܝ ܡܬܬܒܝܐ ܕܪ̈ܒܢܐ.. ܒܣܘܦ

1) Cod. ܒܪ ܢܘܪ̈ܐ, litera ܪ fere erasa.

c

ܬܘܒ ܒܥܘܬܐ ܕܐܬܦܠܛܬ ܙܒܢܝܢܐ ܒܡܦܩܐ. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ
ܒܫܥܝܢ ܘܫܒܐ ܐܬܦܠܛܬ ܐܝܟܢܐ, ܘܫܪܝ ܘܠܡܫܝܚܐ ܘܠܪܘܚܗ.
ܘܥܠ * ܕܡܥܒܪܐ ܕܢܬܦܢܐ ܗܘܬ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܠܦܝܪܬ. ܘܒܗܘ ܝܘܡܐ f. 49 v.
ܦܪܬ ܐܬܬܘܗܝ, ܗܘܐ ܥܘܡܪܐ. ܘܒܥܒܕܐ ܒܗ ܒܟܐܒ ܕܠܗ
ܕܥܢܝܬܐ ܒܒܢܝ ܫܒܝܪܝ ܠܝܘܒܢܐ ܘܫܠܡܗ. ܗܘ, ܓܝܪ ܐܬܦܠܛܬ
ܡܕܢܝܬܐ ܘܡܥܒܕܢܝܬܐ ܡܢ ܡܥܒܪܢܐ ܠܦܝܪܬ.. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ
ܘܒܫܥܝܢ ܘܬܠܬܝܢ ܥܠܘܗܝ ܦܬܓܡܐ ܠܫܡܝܢ. ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܢ ܒܥܕܢܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܫܕܪܘܗܝ, ܡܢ ܗܘܢ ܥܠܡ ܠܥܠܡܘܗܝ.. ܘܒܗ
ܒܥܘܬܐ ܒܡܦܩܐ ܐܦܪܝܡ ܕܡܘܬܢܐ ܘܦܬܓܡܐ ܒܗ ܡܪܝ, ܐܬܬܘܕܝܬܐ
ܕܫܡܝܢ.. ܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܒܫܥܝܢ ܘܐܡܪܝܢ ܥܠܘܗܝ ܦܬܓܡܐ
ܠܦܪܝܫܘܬܐ.. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܒܫܥܝܢ ܘܫܒܐ ܐܬܟܬܒܬ
ܐܘܪܫܠܡ.. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܒܫܥܝܢ ܘܬܠܬ ܐܬܟܬܒܘ ܕܒܗ
ܕܡܫܝܚܐ. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܐܬܟܬܒܘ ܗܘܝܢ ܕܡܢ ܦܬܓܡܐ
ܕܝܘܡ ܘܕܐܘܠܝܢ. ܘܒܗ ܒܥܘܬܐ ܒܫܪܝܢ ܐܬܟܬܒܬ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ..
ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܐܡܪܝܢ ܢܦܩܘܢ ܦܬܓܡܐ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܡܢ
ܥܠܡܝܢ* ܡܕܝܢܬܐ ܕܩܘܪܝܐ. ܒܐܝܪܚ ܫܒܛ ܒܫܘܒܐܝܐ ܕܐܠܗܐ f. 50 r.
ܘܠܐ ܒܫܠܡܐ ܕܐܢܫܐ. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܐܡܪܝܢ ܥܠܘܗܝ
ܐܦܘܠܘܣ ܠܦܪܘܣܐ ܘܠܓܪ̈ܡܐ ܐܫܬܟܚܬ. ܘܗܘܝܢ ܐܬܩܠܝܘ ܦܓܪ̈ܐ
ܕܩܕܝܫܐ ܘܐܬܐܦܩܘ ܡܢܗܘܢ ܐܝܟ ܒܫܥܝܢ ܓܒܪ̈ܐ.. ܘܒܥܘܬ
ܬܫܡܫܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܐܡܪܝܢ ܥܠܘܗܝ ܦܬܓܡܐ ܠܝܘܡܗ [1] ܘܠܩܒܪܗ
ܗܘܢ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܐܡܪܘܗܝ ܒܥܒܕܘܗܝ ܠܦܪܘܗܝ. ܘܒܗ ܒܥܘܬܐ ܢܦܩ
ܡܪܘܬܐ ܡܠܟܐ ܡܢ ܒܪܘܡܝܘܗܝ. ܘܝܗܒ ܠܗ ܫܠܡܐ ܡܫܝܚܐ. ܘܫܒܩ
ܠܒܢܬ ܦܬܓܡܐ ܘܫܪܝܗܘܢ ܠܐܬܪܐ ܘܡܠܟܐ ܒܥܘܬܐ ܡܫܝܚܝܬܐ..
ܒܬܪ ܬܫܡܫܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܦܬܓܡܐ ܒܐܝܠܝܢ ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܒܗ
ܫܢܝ ܥܣܪܐ ܘܫܒܥܐ.. ܘܒܥܘܬ ܬܫܡܫܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܐܡܪܝܢ ܡܢܗ
ܒܫܢܬ ܒܥܕܢ. ܗܘ ܕܒܥܒܕܘܗܝ ܠܟܠܗ ܐܪܥܐ. ܘܐܫܬܠܡ ܥܠܝܗ ܐܡܪ̈ܝܢ..

---

1) Cod. ܠܩܒܪܗ.

ܡܛܠ ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܐ ܡܦܩܐ.. ܘܫܡܥܬ ܫܘ̈ܬܐܣܐ ܘܬܫ̈ܡܫܬܗܘܢ ܕ̄ ܡܛܠ
ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܡܠܦܢܐ ܟܐܝܢ ܣܘܪ̈ܝ ܣܘ̄.. ܘܫܡܥܬ ܫܘ̈ܬܐܣܐ
ܣ̈ܗܕܝܢ ܘܬܠܬ ܐܣܛܦܬ ܢܘܚܡ ܡܢ* ܙܡܝܪܬܐ ܠܦܘܩܕܐ.. ܘܫܡܥܬ f. 48 v.
ܣ̈ܗܕܘܬܐ ܘܐܪ̈ܒܥܝܢ ܘܫܬ. ܟܐܡܪ ܐ̄. ܡܛܠ ܡܪܝ ܙܟܝܐ ܐܦܝܣܩܦܐ
ܕܐܘܪܗܝ.. ܘܫܡܥܬ ܣ̈ܗܕܘܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܡܪܝ ܫܡܥܘܢ ܥܠ
ܐܘܠܨܢܐ.. ܘܫܡܥܬ ܣ̈ܗܕܘܬܐ ܘܬ̈ܚܝܡ ܡܛܠ. ܟܐܝܢ ܐܝܠܝܢ ܒ̄..
ܘܫܡܥܬ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܬ̈ܚܝܡ ܘܚܕܐ ܩܠܝܠ ܒܦܪܘܣ ܘܣܠܩܘ
ܠܐܘܠܨܢܐ ܘܚܒܫܗ. ܘܢܦܩܘ ܘܫܒܩܐ ܠܡܕܝܢܬܗ. ܘܬ̈ܫܒܘܚܬܐ
ܕ̈ܫܦܝܪܬܐ ܐܝܟ ܘܦܝܫܐ ܫܒܝܚܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܘܟܬܒ ܠܐܒܘܗ̈ܝ ܘܒܝܬܐ
ܡܫܒܚܬܐ ܠܡ̈ܪܝܐ ܕܐܟܬܒ ܡܢ ܐܘܠܨܢ ܘܦܪܩܐ ܫܡܗ ܐܘܠܨܢܝܗ̈ܘܢ.
ܘܬܘܒ ܒܫܡܥܬ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܬ̈ܚܝܡ ܘܐܡܪܝܢ. ܩܠܝܠ ܒܦܪܘܣ
ܘܣܠܩܘ ܘܦܪܩܐ ܥܠ ܕܝܪܐ. ܘܫܪܝ ܡܠܦܢܝܢ ܡܫܡܠܝܢ ܘܩܠܝܠ ܒܥܒܕܐ
ܠܐܘܠܨܢ. ܘܐܘܪܒ ܠܐܠܗܘ ܘܠܟܠܗ ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܐ. ܘܐܙܠ
ܠܦܠܘܣܐ ܘܫܒܩܗ. ܘܐܙܠ ܠܐܦܝܩܐ ܘܐܫܠܡܬ ܠܗ ܒܝܬܘܗܝ.
ܘܐܦܝܣ ܘܫܒܩܐ ܠܡܕܝܢܬܗ ܘܐܙܠ. ܘܟܕ ܢܣܒܬ ܓܝܪ ܡܢܗ ܒܟܬܒܗ
ܠܕܝܪܐ ܘܫܒܩܐ ܠܡܕܝܢܬܗ ܘܦܩܕܗ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܗ ܡܢ ܒܗܕܐ
f. 49 r. ܕܠܘܩܒܠ ܦܘܪܩܢܐ..* ܘܫܡܥܬ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܬܚܝ̈ܢܬܐ ܒܐܘܠܨܢܐ ܩܠܝܠ
ܒܦܪܘܣ ܠܐܪܒܥܐ ܕܬ̈ܫܒܘܚܬܐ ܕܝ ܗܘ ܠܠܠܐ. ܘܐܬܦܫܛ ܒܐܘܪܚܐ
ܫܦܝܪܐ. ܘܐܣܬܒܠܘܗܝ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܐܬܬܣܝܡܘܗܝ ܥܠ ܒܦܪܘܣܗ. ܘܫܡܥܬ
ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܒܥܐܪ ܒܪܘܦܝܐ ܪܒܐ ܕܡܫܠܡܢܐ ܠܡܫܡܫܢܐ. ܘܫܡܥܬ
ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܐܬ̈ܪܝܢܐ ܒܡܫܠܡܐ. ܟܐܝܢ ܐܒ ܒܫܡ̈ܝܢ ܠ̄ ܒܗ.
ܘܦܠܠܗܘܢ ܙܡܝܪܬܐ ܡܒܪܟܐ ܘܠܩ̈ܕܝܫܘܗܝ.. ܫܡܥܬ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ
ܘܡܫܒܚܝܢ ܒܐܒܗ̈ܬܐ ܐܬܬܒܥܘ ܕܝܪܐ ܗܘܐ ܕܝܠܗ ܕܬܚܝ̈ܢܬܐ...
ܫܡܥܬ ܬܫ̈ܒܘܚܬܐ ܘܫܡܥܢ ܒܕܐܘܠܨܢܐ ܗܘܐ ܬܠܝܬܐ ܫܦܝܪܬܐ ܒܟܠ
ܝܘܡ ܘܡܢܗ ܣܓܝܐ ܒܕܝܢܐ ܕܦܠܛ ܦܪܩܬ ܥܠܘܗ ܒܠܠܝܐ ܕܡܛܠ
ܕܢܣܐ. ܘܐܠܨܢ ܒܗ ܗܘ ܥܠܝ̈ܬܐ ܕܐܬܠܝܠܝܐ ܘܬ̈ܚܝܡܬܐ ܫܒܩܬ.
ܘܠܐ ܒܟ̈ܪܝ ܗ̈ܘܝ ܒܗ ܦܘܪܩܢܐ. ܘܡܛܠ ܢܟܝܐ ܫܦܝܪܬܐ. ܘܐܬܠܝܢ
ܕܢܬܬܐ ܡܒܘ ܒܟܠ ܝܘܡ.. ܘܟܕ ܒܗ ܫܡܥܬ ܐܬܦܠܛܬ ܕܝܪܐ. ܘܟܕ

ܐܠܗܐ ܠܒܢܝ̈ ܘܡܫܚ ܠܦܓܪܗ ܘܐܒܐ ܝܠܕܐ. ܘܡܬܝܪ ܕܥܒܕܬܐ
ܒܬܪܝ̈ ܐܚܪܢ. ܕܠܠܬ ܐܪܒܐ ܘܗܘܐ ܗܕܟܐ ܕܟܪܐ. ܘܕܓܠܬ
ܐܬܦܢܝܬܐ ܒܠܗ ܕܥܒܕܐ ܠܡܠܠ. ܘܒܥܒܘ ܫܠܝܡܐ ܘܐܬܪܬܗܘܢ
ܡܠܝܐ. ܒܬܪ ܕܢܦܩ ܗܘ ܡܐܘܪܐ ܡܢ ܒܪܢܫܐ ܥ̈ܢܝ ܕ̄. ܡܬܦܢܝܐ
ܗ̇ܘ ܕܢܦܩ ܗܘܐ ܠܥܠܡ ܒܥܘܕܪܐ. ܐܬܬܘܢܗܝ ܗܘܐ ܠܡܦܢܝܐ ܘܗܘܐ
ܬܪܒ ܕܥܒܕ ܕܥܠܡ. ܘܠܥܬܪܬܐ ܫܡܥ ܘܥܒܕ ܗܘܕܐ... ܦܬܝܢܘܬܐ
ܗܘܐ ܡܐܘܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ... ܒܬܪܝܢ ܐܚܪܢ. f. 47 v.
ܗܘܕܝܢܝܐ ܕܐܬܦܠܐ. ܒܥܘܕ ܬܬܠܬܠ: ܐܬܬܘܢܗܝ ܗܘܐ ܕܝܢ ܡܢ
ܥܒܕܘܗܝ ܕܡܘܬܐ ܕܩܒܘܕܝܐ ܒܝܘ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܐܬܝܢ. ܚܕ ܡܢ
ܗ̇ܢܘܢ ܕܥܒܕܘܢ ܠܥܠܡܘܢܝܢ ܒܢ̈ܝܢ ܬܐܕܝܘܣ ܒܪ ܐܝܘܕܝܘܣ ܘܒܢܝ
ܕܝܢ ܒܥܘܪܢܘܬܐ ܕܢܝܫ. ܗܘ ܡܐܘܪܐ ܥܠ ܥܡܝܢ. ܘܐܬܦܪܕ ܕܝܢ
ܒܕܢܚܝ̈ܢ ܘܬܫܥ̈ܐ ܒܐܠܗܐ. ܒܕܝܪܘܬܐ ܒܥܘܕ ܬܫܥܝܬܐ ܟܠ.
ܢܦܩ ܕܝܢ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܥܕܬܐ ܬܬܪܝܢܝܬܐ. ܕܡܥܢܝܢ ܒܓܢܝ
ܒܗܘܦܠܦܠܐ ܗܘܠܝܢ ܥܕܬܐ ܬܠܬ. ܚܕ ܕܝܢ ܡܢ ܒܠܥܕܐ ܗܘܐ
ܒܬܘܬܒܐ ܒܥܒܕ. ܒܦܪܘܦܐ ܥܠܬ ܬܗܘܢܝܬܐ ܘܐܪ̈ܟܢ ܘܬܘ̈ܬܒܐ.
ܒܗ̇ ܕܝܢ ܒܥܕܬܐ ܡܢܥܬ ܘܒܪ، ܘܚܢܢ ܟܪ ܡܪܐܘܗ ܕܗܠܐ ܒܥܒܕ.
ܒܬܥܕܐ ܒܗ. ܘܒܗܘܢ ܘܟܠ ܐܬܬܘܢܗܝ ܗܘܐ ܡܪܝ، ܒܗܘܐ ܡܠܐܟܐ.
ܡܛܠ ܕܝܢ ܒܥܒܕ ܬܬܒܘܬܐ ܠ̄.. ܥܒܕ ܬܫܘܒܚܬܐ ܘܒܟܬ̈ܒܐ ܘܥܒܕ.
ܡܢܗ ܬܐܕܘܣܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܒܬܪܗܘܢ ܒ̄ܪ ܒܗ.
ܒܦܪܡܘܣܝܘܣ.. ܥܒܕ ܬܬܒܫ ܡܢܗ ܒܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܝܠܘܢܬܐ. * f. 48 r.
ܒܗܘܢܝܘܣ ܒܬܪܗܘܢ ܒܬܠܬܝܢ ܘܝܢ ܒܗ.. ܘܒܥܒܕ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܝܢܐ
ܡܢܗ ܦܛܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܒܐܬܦܠܐ ܒܢܝܫ ܒ̄ܒ ܒܗ.. ܘܒܥܒܕ
ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܥܒܕ ܡܢܗ ܡܪܝ، ܘܠܝܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܬܪܗܘܢ ܠ̄.
ܒܬܘܢܝܐ ܗܘܐ ܡܪܝ، ܐܬܬܘܢܗܝ ܥܒܕ ܬܫܘܒܚܬܐ ܘܡܫܬܘܕܝܢܐ
ܒܬܪܝ̈ ܐܚܪܢ .ܘ̄. ܘܡܢܗ ܥܒܕ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܐܪ̈ܟܢ ܘܬܪ̈ܝܢ
ܒܦܛܪܝܪܟܐ ܒܐܢܛܘ ܬܒܪܘܢ ܒܫ̄.. ܘܒܗ ܒܝܕܢܐ ܗ̇ܦܟ ܒܥܒܐ ܡܢ
ܡܕܢܚܐ ܠܒܪܬ... ܘܡܬܝܪ ܕܥܒܕܬܐ ܦܠܦܠܐ. ܗܘ̇ܐ ܡܪܝ، ܘܢܘܚ
ܦܛܪܝܪܟܐ.. ܘܒܥܒܕ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܐܟܬܒܝܢ ܘܬܫܥܝܬܐ ܒܥܒܕ. ܗ̄ܘ ܒܗ.

ܐܝܟ ܕܡܬܬܠܝܛܐ ܡܢܗܐ ܪܘܫܥܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܝܢܗ. ܘܥܕܡܐ ܐܪܒܥܐ
ܒܥܐ ܗܘܬ ܟܠܗ ܕܡܗܦܟܬܐ. ܘܡܢܝܢܐ ܕܡܫܠܡ ܟܠܗ ܕܢܦܫܗܘܢ.
ܘܡܥܡܪܢܘܬܗܘܢ ܕܢܦܫܝܢ ܗܘܐ ܒܗ ܒܐܘܣܝܢ. ܘܗܘܘ ܡܕ̈ܝܢܬܐ ܙ̈ܒܢܐ
ܘܐܢ̈ܫܐ ܘܫܦ̈ܝܪܐ ܘܡܩ̈ܪܒܬܐ ܩܘܪܒܢܐ ܠܡܪ̈ܝܗܘܢ. ܡܢܗܘܢ ܗܘܘ
ܡܕܢܚܐ ܘܡܢܗܘܢ ܠܡܥܪܒܐ. ܘܗܫܐ ܥܕܠܐ ܕܐܦܪܝܩܐ ܟܠܗ ܒܗܪܐ
ܕܐܬܦܠܚܘܬܐ. ܒܗ ܫܠܝܛܐ ܡܪܕܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܒܪ̈ܫܥܐ.* ܘܐܝܬ (f. 16 v.)
ܘܙܪܬܐ ܕܢܦܠܬ ܒܟܠܗ ܘܐܬܦܠܓܬ ܒܡܕ̈ܝܢܬܗ. ܘܗܕܐ ܗܘܬ
ܡܬܡܣܟܢܘܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܐܫܬܒܩܬ. ܘܐܝܬ ܕܢܦܠ ܥܠܝܗ. ܘܐܝܬ
ܕܢܦܠܘ ܥܠܝܗܘܢ، ܥܠ ܒ̈ܢܝܗܘܢ، ܘܥܠ ܒܢ̈ܬܗܘܢ ܘܥܒܕ ܥܠܝܗܘܢ. ܘܐܝܬ
ܒܝܬܐ ܕܐܬܦܠܓܬ ܡܢܗܘܢ ܚܕ ܐܘ ܬܪܝܢ. ܕܢܫܬܒܩܘܢ ܡܢܗܘܢ ܕܚܝܘ
ܒܒܝܬܐ ܕܐܘܪܚܐ ܘܡܢܗܘܢ ܕܗܘܐ. ܐܠܐ ܡܢ ܐܝܟ ܬܠܬ ܫܢܝܢ ܒܗ
ܙܒܢ ܘܦܐܫ. ܘܥܠ ܐܝܟ ܒܗ ܐܬܘܗܝ، ܒܫܠܝܘܬܐ ܘܡܘܬܢܐ.
ܒܫܢܬܐ ܠܗܬ ܐܠܗܐ ܦܬܓܡܐ ܗܘܐ. ܕܢܥܒܕ ܐܝܟ ܪܘܚܗ، ܘܡܢ
ܕܗܘܐ ܐܝܟ ܠܦܘܪܐ ܡܫܝܚܐ ܚܕ ܡܠܟ. ܘܐܬܘܒ ܙܒܢ. ܘܗܟܢܐ
ܗܘܐ ܟܠܗ ܠܠܟܐ. ܘܡܕܝܢܬܐ ܕܢܦܠܬ. ܘܐܬܦܠܓ ܠܗ ܘܐܬܟܢܫ
ܠܗܘܐ ܬܪܥܘܬܐ ܐܝܟ ܕܠܬܥܢܝܘܬܐ ܕܐܠܗܐ... ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܝ
ܗܠܡ ܗܘܐ ܠܒܬ ܩܘܣܛܢܛܝܢܐ... ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܝܐ ܗܠܡ ܒܗܢܘ ܐܪܥܬܐ
ܡܕܝܢܬܐ... ܫܢܬ ܬܝܢ ܗܠܡ ܒܗܢܘ ܐܪܥܬܐ ܕܐܬܬܝܡ... ܫܢܬ
ܬ̄ܬ̄ܠ ܗܠܡ ܡܢܝܢ ܐܪܥܬܐ ܡܕܝܢܬܐ.. ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܡܗ ܒܝܫܝܢ
ܡܪܝܬ* ܡܢܝܢ.. ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܡܓ ܐܬܐ ܗܘܢܝܐ[1] ܒܗܘܢ... ܫܢܬ (f. 17 r.)
ܬ̄ܬ̄ܢܗ ܗܘܐ ܡܬܘܢܝܐ ܡܕܝܢܬܐ.. ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܢܗ ܕܚܠܬ ܐܪܒܥܐ ܘܦܟܒ
ܬ̈ܕܝܢܬܐ.. ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܡܓ ܒܝܫܢ ܗܘܐ ܡܬܘܢܝܐ ܕܐܪܒܥܦܘܠܐ..
ܫܢܬ ܬ̄ܬ̄ܢܐ ܗܘܐ ܕܗܘܐ ܡܛܠ ܢܗܘܡܐ ܒܟܠܗ ܗܘܪܐ. ܘܐܬܦܠܓ
ܒܥܡܐ. ܘܡܢܗܘܢ ܦܢܠ ܢܗܘܡܐ ܚ ܒܥܒܕܐ. ܘܡܢܗܘܢ ܒܒܝܫܬܐ
ܘܐܪ̈ܥܬܐ. ܦܝܫܐ ܡܢ ܐܢܫܐ ܒܒܝܬ ܟܠܗ ܒܥܡܐ. ܘܒܫ̈ܢܝܐ
ܡܥܒܐ ܕܗܘܠܝܐ ܕܠܗ ܕܥܢܬܐ. ܒܒܝܬ ܡܢܟܐ ܕܢܝܬ ܘܡܕܝܢ

1) Cod. ܗܘܢܝܐ

ܡ̈ܬܪܕܝܢ ܗ̈ܘܘ ܡ̈ܟܐܒܝܢ ܥܠ ܚ̈ܛܗܝܗܘܢ. ܘܡ̈ܬܝܢ ܘܡܪ̈ܝܢ ܒܗ
ܗܠܝܢ ܥܠ̈ܬܐ. ܘܐܫܬܘܕܝܘ ܐܦ ܒܗܝܐ ܚܒܪܐ ܕܬܫܡܫܬܐ
ܘܪܘܚܐ ܕܒܒܕ ܐܠܗܐ ܒܩܘܫܛܐ. ܘܐܦ ܗܪܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܘܦ
ܟܠܗܘܢ ܡܫ̈ܡܫܢܘܗܝ ܕܥܕܬܐ ܘܩܕܝܫܐ ܘܟܗܢ̈ܐ ܗܘܘ. ܟܕ ܗܟܢ
ܠܗ ܡܠܟܐ ܕܢܦܫܬܐ. ܘܐܦ ܡܪܕܝܢܘ ܕܐܠܗܐ ܘܪܒܐ ܟܠܗܘܢ.
*ܟܕ ܚܙܐ ܘܫܡܥ ܠܡܪܝܐ. ܕܢܦܩ ܪܘܚܗ ܡܢ ܐܬܪܐ ܘܐܦ ܡܢ f. 45 v
ܡܕܝܢܬܐ. ܘܫܠܡ ܠܗ ܐܝܟ ܬܠܬܝܢ ܫܢܝܢ. ܘܥܠ ܒܗܝܐ ܚܝܐ.
ܘܐܦ ܐܠܗܐ ܐܬܪܝܗ ܘܐܚܝܕ ܪܘܚܐ ܡܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܟܕ
ܢܦܠܐ ܘܡܕܪܐ ܠܐ ܥܠܐ ܗܘܐ. ܒܡܕܝܢܐ ܕܒܢܬ ܥܒܕܐ ܚܕܐ
ܘܐܬܐܡܪ ܘܠܬܗ. ܘܐܫܬܘܠ ܠܝ ܘܒܬܪܗ ܠܬܫܡܫܬܐ ܗܕܐ. ܕܬܘܪܐ
ܐܦ ܦܫܝܛܬܐ ܠܪܚܐ ܕܡܢ ܟܬܒܐ. ܕܢܥܒܕܘܢ ܠܐܠܗܐ ܟܠ ܐܝܟ
ܡܫܡܫܢܘܬܗ ܕܟܠ ܒܢ̈ܝܢܫܐ.. ܒܟܠ ܥܒܕ̈ܝܗܝܢ ܘܫ̈ܒܝܠ ܘܢܝܚܐ
ܒܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܘܬܗ. ܘܒܟܠ ܚܫ̈ܒܢܝܗ ܘܥܒ̈ܕ ܒܡܫܝܚܐ
ܕܐܬܓܠܝܢܐ. ܟܐܝܢܐ ܚܕܐ ܒܬܫܡܫܬܐ ܒܗ. ܒܪܫܝܬܐ ܒܡܕܢܚܐ
ܕܥܝܢܐ ܒܥܕܬܐ. ܡܢ ܥܠܝܗ ܪܘܚܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܐܚܪܢܐ. ܘܗܠܝܢ ܐܝܟ
ܠܡܫܒܚܬܐ ܗܘܐ. ܘܐܪܥܐ ܕܒܪܬ ܘܐܫܬܪܪܬ. ܘܐܫܬܪܪܬ ܘܐܦ
ܒܫ̈ܒܝܢ ܐܬܪ̈ܘܗܝ. ܘܕܡ ܘܢܦܩ ܠܫ̈ܕܪܐ. ܘܐܬܦܫܛ ܘܢܦܠ ܥܠ
ܒܟܪ̈ܝܗܘܢ. ܘܗܘܬ ܕܫܠܡܬ ܪܒܬܐ. ܘܐܪܥܐ ܡܬܠܐ ܗܘܬ ܕܡܫܬܐ.
ܐܝܟ ܕܡܢܐ. ܘܪܒܐ ܕܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܕܐܬܬܚܪܘ. ܒܥܘܠܐ ܘܫܪܝܠܐ
ܡܬܒܥܝܢ* ܗܘܘ. ܘܒܢ̈ܝܢܐ ܘܡܫܪ̈ܬܐ ܠܫ̈ܕܪܐ ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܬܚܫܐ f. 46 r
ܕܬܠܠܝܢܘܢ ܥܠܐ ܢܦܩܝܢ ܗܘܘ. ܘܥܒܕܐ ܘܪܚܠܐ ܒܟܠܢܫ ܡܪܢܝܢ
ܗܘܘ. ܘܕܫܠܝܐ ܘܐܪܝܬܬܐ ܚܙܝܢ ܗܘܐ. ܘܪܗܒܘܬܐ ܠܟܠ ܐܢܫ
ܦܪܝܫܐ ܗܘܬ. ܘܡܫܝܢܐ ܕܦܓܪܐ ܡܬܪ̈ܦܝܢ ܗܘܘ. ܘܦܓܥܬܐ
ܕܡܬܪܦܐ ܗܘܐ ܡܢ ܕܫܠܝܬܐ ܘܪܘܚܬܐ ܕܡܢܗ ܕܝܠܗ. ܘܥܢܝܢܐ
ܕܡܬܐܠܝܐ ܒܗ ܦܓܪܐ. ܘܢܦܫܗ ܕܠܠܐ ܕܡܫܬܪ. ܘܪܘܓܐ ܕܠܡܚܕ
ܒܫܠܝܬܐ. ܘܟܠܢ ܒܪܘ ܘܢܦܩ ܡܢ ܟܢܘܬܗ. ܟܕ ܚܙܐ ܠܗܘܢ ܐܠܗܐ
ܕܢܦܩ ܢܫܡܬܐ ܥܠ ܟܠܗܝܢ. ܘܡܫܝܚܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܗܪܐ: ܒܥܕܬܐ
ܐܪܙܐ ܡܬܦܩܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܬܪܦܝܢ ܘܢܦܩܝܢ ܗܘܘ ܘܫܠܡܝܢ. ܘܐܝܟ

ܘܡܫܡܫܘ ܒܡܪܘܬܗ ܒܢܝ ܚܐܪܐ ܘܐܦ ܥܒ̈ܕܐ. ܠܒܪܐ ܘܒܢ̈ܬܐ. ܘܠܐܠܬܐ
ܘܠܐܪ̈ܡܠܬܐ. ܒܗܕܐ ܕܠܝܬ ܠܗ ܡܢܝܢܐ. ܘܡܠܟ ܕܐܬܦܬܚܘ ܬܪ̈ܥܘ ܘܦܓܥܘ
ܡܢ ܒܝܬܗܘܢ. ܘܥܪܩܘ ܟܠܗܘܢ ܥܡܘܪ̈ܘܗ ܕܡܕܝܢܬܐ ܒܝܬ ܓܢܐ. ܘܠܐ
ܦܫ ܐܢܫ ܒܒܝܬܗ. ܘܗܘܘ ܒܕܚܠܬܐ ܘܒܙܘܥܬܐ. ܘܒܒܥܘܬܐ ܘܒܒܟܝܐ
ܘܒܨܘܡܐ ܪܒܐ. ܒܐܡܝܢܘܬܐ ܘܨܠܘܬܐ. ܘܡܢ ܒܬܪܟܢ ܥܒܪܘ ܬܪܝܢ ܥܠܝܡܝܢ
*ܘܫܡܫܝܢ ܡܢܬܐ ܘܦܬܓܡܐ. ܘܡܢ ܕܐܬܪܥܝܘ ܠܗܘܢ ܐܚܝܢܐ: ܘܠܐ f. 44 v
ܡܬܚܫܒܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܢܫܐ ܠܡܫܡܫܘ: ܡܛܠ ܕܟܢ ܗܘܐ ܠܗ ܠܒ؛
ܒܠܚܘܕ ܒܪ ܡܕܝܢܬܐ ܐܢܫܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ ܬܪܝܢ ܗܘܘ. ܡܛܠ ܗܘ ܠܒܐ
ܕܥܠܬܐ. ܠܒܪ ܓܒܪ ܒܥܝܘܬܐ ܡܫܒܚܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܛܠ ܠܓܒܪܐ ܕܡܪܝ،
ܐܝܟ ܐܦܣܩܘܦܐ ܘܕܡܠܟܘܬܐ ܠܓܒܪܐ ܡܫܝܚܐ ܐܦ ܕܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ
ܕܡܕܝܢܬܐ. ܦܛܪ ܘܐܙܠ، ܠܓܠܝܠܬܐ. ܘܥܒܪ ܠܓܝܪ̈ܐ ܘܡܫܡܫ. ܘܣܠܩ
ܒܢ̈ܝ ܕܝܪܬܐ ܠܓܒܪܐ. ܘܐܫܡܫܘ ܐܚ̈ܝܐ ܕܫܦܠܝܢ ܦܪ̈ܨܘܦܐ ܘܡܫܡܫܢ̈ܐ
ܘܐܡܠܝܢ ܡܐܢ ܬܘܪܐ. ܒܡܕܒܪܐ ܘܬܫܡܫܬܐ. ܡܢ ܐܪܥܡܣܪܐ
ܒܐܝܠܘܠ. ܒܕܡܟܐ ܕܟܠ ܒܢܘܗܝ ܐܚܝ،. ܠܐ ܒܛܠ ܒܬܫܠܡܬܐ ܗܠܝܢ ܡܢ
ܕܬܫܡܫ ܥܠܝܗܘܢ ܒܝܘܡ ܐܡܝܢܘܬ ܡܢ ܢܘܪܐ ܠܝܡܡܐ. ܘܬܘܒ ܢܘܪܐ
ܙܡܝܢܐ ܗܘܬ ܡܢ ܠܬܚܬ ܘܡܫܡܫܐ ܗܘܬ ܘܐܟܠܬ ܩܒ̈ܐܢܐ ܕܒܡܕܝܢܬܐ
ܘܕܒܝܬܐ. ܘܕܗܝܡܝܐ ܘܡܫܐܡܫܐ ܘܦܓܪ̈ܐ ܕܒܢܝܢܫܐ ܘܕܒܥܝܪ̈ܘܬܐ. ܐܝܟ
ܗܕܐ ܐܟܠܐ ܗܘܬ ܘܡܫܡܫܐ. ܒܕܡܝܐ ܕܐܝܬ ܐܠܗܐ ܡܠܦܪܐ ܡܢ
ܒܫܡܝܐ ܘܕܒܬ. ܬܠܝܐ ܕܡܢ ܡܛܠܝܐ ܐܦ ܫܒܘܪܐ ܐܝܟ ܕܡܢ
ܐܬܘܬܐ ܦܠܡ* ܗܘܐ ܐܡܝܢܐܝܬ ܒܠܠܝܐ ܘܒܐܝܡܡܐ. ܘܡܬܘܣܝܐ f. 45 r
ܗܘܐ ܒܕܡܟܐ ܠܪܘܚܐ. ܘܡܬܒܠ ܠܓܒܗ ܕܡܪܝ، ܐܦܣܩܘܦܐ ܐܡܡ
ܠܗܒܐ. ܘܡܬܒܠ ܠܓܒܐ ܗܘܒ ܕܐܢܫܐ ܕܗܘܬ ܒܫܡܗܘܢ ܕܝܠܗ ܐܠܗܐ؛
ܥܠܝ ܡܢ ܢܒܝܗ ܡܬܬܐ ܗܘܐ ܡܕܡ ܕܒܥܐ ܗܘܐ ܡܢ ܡܪܗ ܠܗܘܢ.
ܘܡܬܕܒܪܝܢ ܗܘܘ ܫܒ̈ܐܢܐ ܕܒܡܕܝܢܬܐ ܘܕܒܝܬܐ ܘܡܬܬܡܢܝܢ ܘܡܬܬܒܥܝܢ
ܒܗܘܢ ܗܠܝܢ ܡܢܬܐ. ܘܡܬܬܠܝܢ ܗܘܘ ܒܡܕܒܪܢܘܬܐ ܘܡܬܬܥܝܕܢܘܬܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܢܦܫ ܐܠܗܐ ܣܠܩܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܐ ܒܗܠܝܢ ܐܚ̈ܝܐ ܕܦܫܘ
ܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ. ܘܥܠܝ ܐܝܟ ܕܒܓܐ ܗܘ ܠܗ ܡܫܬܘܬܐ ܒܫܡܫܐ
ܘܦܘܫ ܣܢܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܕܠܐ ܒܒܪܐ. ܒܕܡܟܐ ܕܐܦ ܢܗܐ ܕܗܘܬܐ

ܬܫܡܫܘܪܬܐ. ܘܒܝܕ ܚܕܘܬܐ* ܒܒܪܬܗ ܕܐܠܗܐ. ܘܒܬܪܗ ܐܬܢܦܩܘ f. 43 v.
ܫ̈ܢܝܢ ܚܡܫ̈ܝܢ ܘܫ̈ܒܥ. ܘܗܪܟܐ ܐܢܫ̈ܝܢ ܐܪ̈ܬܘܕܘܟܣܐ ܕܫ̈ܢܬܐ ܫ̈ܢܝܐ
ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܘܫ̈ܒܥ. ܘܒܬܪܗ ܐܓܠܝ ܡܩܕܘܢܝܘܣ ܒܥܠܬ ܕܐܬܪܘܣܐ
ܡܣܝܒܪܢܘܬܐ. ܘܗܘ ܐܬܠ ܦܘܩܕܢܗ ܕܐܠܦܘܢܐ ܠܒܝܬܐ ܕܐܬܪܐ ܕܐܬܬܝܡ
ܕܒܢ̈ܝܢ. ܘܒܬܪܗ ܕܒܢܝܐ ܗܘܘ ܒܡܘܦܠܦܠܢܐ ܦܘܠܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܫ̈ܢܝܢ ܫܬܐ. ܥܢܝܘ ܘܒܬܪܗ ܐܘܣܝܒܝܘܣ. ܘܒܬܪܗ ܦܘܠܝܛܘܣ. ܘܒܬܪܗ
ܐܬܢܣܝܘܣ. ܘܒܬܪܗ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ(1 ܡܪܩܝܢܐ. ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܡܕܝܢܬܐ ܘܣܢܝ ܡܪܩܝܢܐ. ܘܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܬܐܕܘܣܝܘܣ. ܘܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܘܐܢܛܝܟܝܐ . . . .(2). ܘܒܬܪܗ ܐܓܠܝ ܡܩܕܘܢܝܘܣ ܫ̈ܢܝܢ ܐܪ̈ܒܥܝܢ.
ܘܒܬܪܗ ܡܩܕܘܢܝܐ ܫ̈ܢܝܢ ܝܙ. ܦܠܒܝܢܘܣ ܫ̈ܢܝܢ ܐܪܒܥ. ܡܪܩܝܢܘܣ
ܫ̈ܢܝܢ ܟܒ. ܦܘܡܐ ܫ̈ܢܝܢ ܚ. ܘܝܘܠܝ ܫ̈ܢܝܢ ܠ. ܘܡܫ̈ܡܫܢܘܬܗ ܕܝܘܠܝ
ܒܥܠܬ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܐܪ̈ܬܟܝܢ ܕܠܘܬ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܝܘܡ̈ܝ ܡܠܟܐ.
ܐܬܠܬ ܐܪܒܥܐ ܡܫܐܠܬ. ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܒܬܫܥܐ. ܦܓܥܘ ܒܫ̈ܢܝܐ
ܘܝܘܠܝ ܦܠܛܐ ܕܬܫܥܡܐ ܘܡܘܢܪܝܢ ܦܠܪܝܡܘܣ ܒܡܠܝܘܪܐ ܫ̈ܢ
ܡܚܘܪܐ ܕܒܥܡܘ ܐܪܟܝܡܘܣ ܦܪܝܦܠܘܣ. ܘܦܠܠܘ ܬܘܡ ܒܡ ܫ̈ܢܝܐ
ܡܛܠ ܥܢܝܐ. ܘܦܪܝܬ* ܒܝܬܘܢܐ. ܕܡܘܣܐ ܦܪܬ ܬܘܡܣܟܐ. ܘܗܘܒܢܐ f. 44 r.
ܓܒܪܘ ܥܢܝܐ ܒܡ ܫ̈ܢܝܐ. ܘܦܝܘ ܬܘܡ ܒܢܬܐ. ܘܗܘܝܘ ܥܡܒܗ
ܐܢܫܐ. ❖ ܘܡܠܟܐ ܕܒܢ̈ܝܢܐ ܕܡܘ̈ܕܝܢ ܡܛܠ ܢ̈ܦܫܬܐ ܕܟ̈ܪܣܛܝܢܐ:
ܘܕܡܬ ܥܠ ܗܘܢܐ ܕܒܘܟܐ ܗܘܐ ܒܐܝܩܘܢܐ ܒܢܝܢ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ
ܘܐܢܬܘܢ ܘܫ̈ܒܥ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܘܡܢܗ ܫ̈ܒܥܝܢܐ ܘܥܡ
ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܐܝܩܘܢܐ ܒܠܒܗ ܕܠܠܝܐ ܗܘܐ ܘܒܟܐ ܘܫܠܡܬܐ
ܒܐܪ̈ܡܢܝܐ ܒܐܬܠܘܬ. ܒܥܠܬܐ ܕܢܦܫܗ ܫܒܥܒܐ. ܘܗܘ ܥܠ ܢܦܫܗ
ܒܢ̈ܝܢܐ ܠܫ̈ܢܝܐ. ܘܐܬܡܢܝܘ ܘܢܦܠܘ ܥܠ ܒܡܘܪܝܣܘܢ. ܘܗܘܐ
ܠܘܩܒܠܐ ܪܒܐ ܘܒܢܝܢܐ. ܘܒܬܪܗ ܬܫܥܘܬܗ ܕܡܕܝܢܬܐ ܪܒܬܐ
ܘܡܕܝܢܬܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܬܡܢܝܘ. ܘܢܦܠܘ ܡܢ ܪܘܓܙܐ ܕܐܠܗܐ.

1) Cod. ܐܣܛܢܕܪܝܐ. An corrigendum ܐܣܛܢܕܒܐ?

2) Vox una heic erasa.

ܘܩ̈ܫܝܫܐ.. ܘܬܘܒ ܐܡܠܟ ܐܪܩܕܝܘܣ ܘܐܢܘܪܝܘܣ ܒ̈ܢܘܗܝ, ܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܪܒܐ. ܫ̈ܢܝܐ ܥܣܪ̈ܝܢ ܘܬܠܬ.. ܘܒܝܘ̈ܡܬܗܘܢ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܦܐ
ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ. ܘܒܬܪܗ ܐܛܝܩܘܣ. ܘܒܬܪܗ ܢܣܛܘܪܝܣ ܓܠܝܐ
ܙܘܒܢܐ. ܘܒܝܘ̈ܡܬܗ ܕܗܘܝܢ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܬܐܘܦܝܠܘܣ. ܘܩܘܪܝܠܘܣ
ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܥܒܕ ܬܕܡܪ̈ܬܐ.. ܘܒܬܪܗ ܡܢ ܒܡܠܟܘܬܗ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܙܥܘܪܐ. ܒܪܗ ܕܐܪܩܕܝܘܣ. ܘܒܬܪ ܗܘܢܘܪܝܘܣ ܕܐܚ̈ܐܬܗ ܘܒܫ̈ܢܝܢ-
ܘܐܫܪ̈ܡܬܗ ܠܗܦܠܘܪܫ ܡܢ ܒܪܬܐ. ܘܟܢܫܬ ܫܠܡܘܗܝ, ܠܐܦܝܣܘܣ.
ܘܒܬܪܗ ܡܟܣܝܡܝܢܘܣ[1]. ܘܒܬܪܗ ܦܪܘܩܠܘܣ. ܘܒܬܪܗ ܦܠܒܝܢܘܣ
ܗܪܛܝܩܐ. ܘܒܬܪܗ ܐܢܛܠܝܘܣ ܗܪܛܝܩܐ. ܘܒܬܪ ܓܢܕܝܘܣ
ܘܒܝܘܡܬܐ ܕܐܦܣܘܣ ܫ̈ܢܝܐ ܬܐܕܪ̈ܝܐ. ܐܬܬܢܝܚ ܬܐܘܕܘܪܘܣ ܥܠܝܐ.
ܘܡܢܬܐ ܫܘܠܡܗ ܕܒ̈ܝܬܝܐ ܒܐܦܣܘܣ ܡܛܠ ܦܠܒܝܢܘܣ
ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܘܡܛܠ ܐܘܛܘܟܝܣ ܕܕܪ̈ܫܘ. ܘܬܘܒ ܒܝܘ̈ܡܬܗ
f. 13 r ܕܠܘܗ ܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣܩܦܐ * ܕܒܝܘ̈ܡܬܗ ܘܐܡܪܝܢ
ܕܠܝܬ ܡܫܟܚܬܐ ܕܢܬܚܬܐ. ܘܡܛܠ ܟܕܘ̈ܗܝ, ܥܒܕܘ ܘܐܬܟ̈ܝܘܗܝ.
ܐܟܚܕ ܐܠܗܐ ܒܝܘ̈ܡܬܗ. ܘܒܝܘ̈ܡܬܗ ܕܡܪܢ ܐܦܝܣܩܦܐ
ܕܐܦܣܘܣ. ܠܘܬܗ ܬܪ̈ܝܢ ܦܠܓܐ ܕܐܦܣܘܣ. ܡܚܡܣܝܢܐ
ܘܡܠܟܐ ܘܡܬܦܠܓܝܢ ܘܕܪܫܝܢ ܘܡܐܟܝܢ ܘܡܪܢܝܢ
ܘܐܬܡܣܬܦܪܝܢ ܘܐܬܦܠܓܘ. ܘܐܬܪ ܡܠܟܐ ܡܢ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܘܐܬܠ ܟܠܗܘܢ ܕܦܠܓܐ. ܘܐܬܦܪܪ ܟܡܣܬܐ ܘܦ ܘܐܦܝܣܩܦܐ.
ܘܗܦܟ ܠܒܪܝܫܗ ܘܐܬܬܢܝܚ ܒܫܠܡ ܒܪܫܐ ܕܢܝܚܐ ܥܡ ܐܒܗ̈ܘܗܝ..
ܘܒܬܪܗ ܐܡܠܟ ܡܪܩܝܢܘܣ ܫ̈ܢܝܢ ܫܒܥ. ܘܒܪܘܡܝ ܘܠܢܛܝܢܝܢܘܣ.
ܘܐܬܪ ܬܘܒ ܟܢܝܐ ܠܟܠܗ. ܘܐܬܦܠܓܘ ܠܒܬܪܐ ܕܐܠܝܢ..
ܒܪܡܐ ܠܡܪܝܐ ܐܘܛܘ̈ܟܝܐ ܐܬܪ̈ܘܡܐ ܒܢܝܐ ܣܓܝ ܘܐܬܚܪܒܘ. ܡܢ
ܐܬܪܘܡܝ ܪܟܐ. ܕܪܘܡܐ ܠܐܬܪܘܡܝܐ ܪܚܘܡܐ. ܘܡܠܟ ܡܪܩܝܢܘܣ
ܐܡܠܟ ܠܗܘܢ ܫ̈ܢܝܐ ܫܬܡܐܝܢ. ܘܐܢܬܬܗ ܐܘܕܘܩܝܐ ܗܪܛܝܩܐ
ܬܪ̈ܬܝܢ ܫ̈ܢܝܐ ܥܣܪ̈ܝܢ ܘܬܠܬ. ܘܒܬܪ ܠܗܘܢ ܐܡܠܟ ܠܐܘܢ ܫ̈ܢܝܐ

1) Cod. ܡܟܣܝܡܘܣ.

ܗܘ ܕܐܬܪܫܡ ܥܠܝܢ ܒܡܫܪܝܐ ܡܕܝܢܬ. ܘܐܬܩܪܝ ܒܢܝܗܝ ܡܠܟܘܬܗ.
ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܗܕܐ ܐܬܐ ܚܝܠܐ ܠܡܠܟܐ ܕܦܘܠܐ ܠܒܝܬ ܪܗܘܡܝܐ
ܘܚܒܪܘ ܥܡܗܘܢ ܘܐܦܪܝܩܝܐ ܘܟܠܗ ܢܘܪܬܐ ܘܡܣܘܪܝܐ ܘܡܩܕܘܢܝܐ
ܒܪܗܘܡܐ ܠܓܠܓܠܝܐ. ܘܥܒܕܘ ܫܒܝܬܐ ܪܒܬܐ. ܘܡܚܘ ܡܢܐܝܠܘܢ
ܠܐܬܪܗܘܢ. ܘܫܕܪ ܠܗܘܢ ܥܠ ܝܕܐ ܦܪܝܣ ܘܡܠܟܗ. ܒܥܓܠܬܐ
ܕܦܪܣܝܐ. ܘܩܛܠܘ ܠܗܪܘܣ ܡܠܟܘܬܐ ܕܦܪܣܝܐ. ܘܩܕܡ ܠܐ ܐܫܟܚܘ
ܫܡܥ. ܐܠܐ ܗܘܬ ܦܩܝܕܘܬܐ ܕܥܠ ܦܪܝܣ ܘܡܠܟܗ ܐܫܬܘ ܘܩܛܠܘ
ܘܥܒܕܘ ܫܒܝܬܐ ܪܒܬܐ. ܘܗܕ ܥܒܕܘ ܫܝܢܐ ܕܦܪܣܝܐ ܐܬܩܝܡ ܥܠܝܗܘܢ
ܡܠܟܐ ܕܝܘܢܝܐ. ܘܐܪܗܛ ܐܢܘܢ ܘܩܛܠܘ ܡܢܗܘܢ ܣܓܝ ܛܒ.
ܘܥܒܕܘ ܡܢܗܘܢ ܫܠܡܐ ܒܬܪ ܩܪܒܐ ܗܢܐ. ܘܐܬܒܛܠ ܡܢܗܘܢ
f. 43 r ܫܘܠܛܢܐ* ܕܦܪܣܝܐ ܕܩܡ ܗܘܐ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܐܪܛܚܫܫܬ ܐܠܩܝ.
ܘܐܬܘܠ ܐܢܘܢ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܠܗܘܢ ܦܠܛ ܘܡܩܕܘܢܝܐ ܕܒܬܪܗ
ܗܪܕܣܝܣ [1] ܘܦܠܛܝܘܣ. ܘܗܘܐ ܗܘ ܐܝܢܐ ܩܛܝܠܐ. ܘܡܠܟ ܠܗܘܢ
ܐܢܛܝܘܟܘܣ ܡܠܟܐ ܕܦܪܣܝܐ. ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܝܘܢܝܐ ܘܕܣܘܪܝܐ ܘܡܩܕܘܢܝܐ. ܘܗܘ
ܗܘ ܐܢܛܝܘܟܘܣ ܐܠܩܝ. ܠܐ ܦܠܚ ܡܢܗܘܢ ܐܠܐ ܐܢ ܕܢܬܠܐ.
ܐܠܟܣ ܚܕ ܡܢܗܘܢ. ܘܫܕܪ ܐܢܘܢ ܦܪܣܝܐ ܕܢܚܘܢ ܠܐܬܪܗܘܢ.
ܘܗܕ ܐܬܓܠܝ ܚܕ ܡܢ ܡܠܟܐ ܦܪܣܝܐ. ܘܗܘܐ ܚܙܝ ܡܢܗܘܢ ܗܡ ܒܢܝ
ܥܡܗܐ ܠܐܬܪܗܘܢ. ܐܠܐ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ. ܘܗܘܐ ܡܢܗܘܢ
ܒܦܪܘ ܐܢܝ ܬܫܥܡܐܐ ܒܢܝ ܥܡܐ. ܘܫܪܟܐ ܕܠܗܘܢ ܡܝܬܘ
ܒܡܫܬܐ ܕܐܬܐ ܦܪܣܝܐ. ܒܗܘܬܐ ܘܒܡܘܠܝܐ ܕܚܕܪܘ ܠܗܘܢ
ܩܘܪܝܐ ܠܬܠܬܐ. ܘܗܠܝܢ ܟܠܗܘܢ ܥܡܐ ܐܬܬܚܝܘ ܠܗ. ܘܐܦ
ܒܦܠܝܐ ܘܡܬܠܐ ܐܬܬܚܝܘ. ܘܬܠܬܐ ܒܢܝ ܡܢܟܐ ܗܢܘܢ
ܐܫܬܪܘ ܥܠ ܦܠܓܘܬܐ ܕܐܫܬܪܘ ܒܢܝ ܥܡܐ ܕܗܘܐ ܠܗܘܢ. ܘܥܠ
ܗܘܠ ܦܠܓܘܬܐ ܕܬܠܬܐ ܦܠܓܐ ܘܡܢܗܘܢܝܐ ܘܚܕܪܝ ܕܦܪܣܝܐ
ܘܫܪܝܐ ܕܬܠܬܐ. ܕܗܘܘ ܝܕܥܝܢ ܠܦܘܪܫܢܐ ܘܐܫܬܘܝܘ ܠܡܣܝܒ
f. 43 v ܡܛܠ ܗܢ ܡܕܝܢܬܐ.* ܘܥܠ ܗܠܝܢ ܫܒܝܬܐ ܚܒܕ ܥܠ ܫܡܥܝܐ

1) Cod. ܗܪܕܝܣܝܣ.

ܬܐܘܪܝܐ. ܘܟܕ ܕܥܒܪ ܡܢܗ ܡܕܢܚܐ. ܘܐܬܐ ܥܡ ܫܠܘܬܐ ܘܕܒܪ
ܐܢܘܢ ܘܫܡܥ ܐܝܬܝܐ ܕܗܘܡܢܝܐ ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܗܝ. ܘܐܬܐ ܘܡܦܩ
ܠܗ̈ܪܛܝܩܐ. ܘܡܠܠ ܒܦ̈ܩܕܘܗܝ ܘܒܦܘܩ̈ܕܢܘܗܝ ܕܗܪܛܝܩܘܬܗ ܡܚܠܛܐ
ܗܘܐ. ܘܪܕܦ ܠܟܠܗܘܢ ܡ̈ܗܝܡܢܐ. ܘܟܬܒ ܥܠܝܗܘܢ ܒܟܬܒܬܗ: ܐܝܟ
ܕܢܬܗܦܟܘܢ ܠܘܬܗ ܐܬܟܢ. ܘܟܕ ܫܡܥ ܦܛܪܝܪܟܐ ܥܠܝܗܘܢ ܘܟܠܠ
ܬܫܒܘܚܬܗܘܢ. ܘܫܡܥ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ ܘܬܠܬ ܥܣܪ ܠܗ ܕܢܣܬܦܩ
ܒܡܠܟܘܬܗ ܠܐܪܥܐ ܒܝܗ. ܘܫܡܥ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ ܘܬܠܡ̈ܝܕܘܗܝ ܘܢܦܩܘ.
ܡܢܗ ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܥܠ ܦܘܠܘܣ ܕܒܣܪܐ ܗܘܐ. ܘܟܕ ܕܫܡܥ
ܡܢܗ ܡܕܝܢܬܐ ܐܝܟ ܘܐܠܦܘܗܝ ܐܢܫܐ.. ܘܫܡܥ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ
ܘܢܦܩܘ. ܗܘܐ ܡܕܝܢܬܐ ܒܗ ܡܫܡܫܢܘܗܝ ܠܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܘܐܠܦܘܗܝ
ܘܟܠ ܠܡܫܡܫܢܘܗܝ ܘܢܦܠ ܡܠܟܘܬܗ. ܒܗܘܢ ܕܟܕ ܫܪܪ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
f. 41 r. ܐܓ̈ܪܬܐ° ܕܡܠܟܐ ܠܗ̈ܪܛܝܩܐ.. ܘܫܡܥ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ ܘܬܠܬ ܡܢܗ
ܘܐܠܦܘܗܝ ܘܐܡܠܟ ܠܗܘܢ ܐܝܟ ܚܢܢܐ ܬܪ̈ܬܝܢ ܫ̈ܢܝܢ. ܘܡܠܟܘ
ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܘܢܦܠ ܡܠܟܘܬܗ. ܐܡܠܟ ܕܝܢ ܗܘ ܘܐܠܦܘܗܝ ܫܡܥܘܢ ܐܚܪܢܐ
ܫ̈ܢܝܢ. ܘܟܕ ܕܝܢ ܗܘܐ ܡܢܗ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܡܠܟ ܒܡܠܟܘܬܗ ܕܐܒܘܗܝ..
ܘܫܡܥ ܫܡܥܘܢ ܐܚܪܢܐ ܫ̈ܢܝܢ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬܗ ܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ. ܕܐܬܐ
ܫܡܥ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ ܘܫ̈ܡܫܐ. ܐܬܐ ܐܪܘܡܝܐ ܠܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܡܠܟ
ܒܫܡܥ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܐܪ̈ܘܡܝܐ ܐܢܘܢ.. ܘܥܡܗ ܘܐܚܪܢܐ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܪ̈ܘܡܝܐ. ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܥܡ ܐܪ̈ܘܡܝܐ ܘܐܘܪܝܢܝܐ ܒܢܘܗܝ. ܘܒܬܪ ܫܡܫ
ܠܟ. ܘܐܬܦܢܝ ܒܟܠܗܘܢ ܡ̈ܠܟܘܬܐ. ܘܡܢ ܘܐܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܫ̈ܢܘܬܗ
ܕܐܠܗܐ. ܐܦ ܐܠܗܐ ܐܘܪܝܗ. ܘܥܠ ܐܢܫܐ ܕܡܬܦܢܝܐ ܗܘܐ ܕܟܐ
ܗܘܐ. ܘܫܪܟܐ ܕܦ̈ܠܓܘܬܗ ܘܠܒܢܝܘܬܗ ܘܒܒ̈ܢܝܗ. ܗܘܐ
ܕܫܡܥ ܒܫܢܝܐ ܕܫܢܝܐ.. ܘܗܘܐ ܒܫ̈ܢܝܬܗ ܐܢܬܘܢܝܢܐ
ܒܡܦܠܦܠܘܬܗ ܦܘܢܝܐ ܐܪܢܐ. ܘܦܬܚ ܫܡܥܘܢ ܕܫܡܥܐ
f. 41 v. ܘܫܡܥܝܢ. ܘܐܢܬܬܗ ܘܟܕ ܕܫܠܡܘ° ܠܦܘܪܣܘܣ. ܘܬܠܬ
ܕܐܡܠܟܘܗܝ ܐܪܢܐ ܡܢ ܬܪܥܐ. ܗܘ ܕܝܠܗ ܠܗ ܒܡܪܝܐ. ܘܬܠܬ
ܒܒܪ̈ܢܘܗܝ ܦܫܠܠ ܐܠܗܘܬܐ. ܘܒܬܪܗ ܢܘܚ ܒܪܘܡܦܛܘܗܝ.
ܘܐܬܬܪܗ ܥܠ ܒܪܘܗܝ ܘܡܠܟ ܒܫܢܬ ܫ̈ܒܥܝܢ ܘܫܬ. ܐܡܠܟ ܕܝܢ

ܕܐܬܬܣܝܡܘ ܗܘܘ ܒܗ. ܡܛܠ ܠܦܪܨܘܦܐ ܐܚܪܢܐ ܟܠܗ ܕܡܫܝܚܐ
ܕܢܦܩܝܢ ܘܡܬܩܢܝܢ ܡܢ ܦܘܡܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ ܠܗ. ܘܐܬܚܙܝܐ ܟܠܗ ܒܗ
ܐܬܦܪܣܬܐ ܕܬܫܒܘܚܬܐ ܠܗ ܠܥܠܡ. ܘܟܠܗܝܢ ܢܦܩܝܢ ܒܐܪܥܐ ܐܦ
ܕܢܒܥܬ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܬܘܕܝܬܐ ܘܐܝܩܪܐ ܠܐܠܗܐ ܕܒܪܝܬܐ ܐܦܪܘܣܝܐ.
ܘܐܬܦܠܓܬ ܢܦܫܗ ܒܗ ܫܦܝܪܐ ܡܢ ܒܥܒܕܘܗܝ ܠܦܪܨܘܦܐ. ܘܗܘܝܢ
ܘܟܣܝܢܘܬܐ ܒܡܥܪܬܐ ܡܢ ܟܠܗ ܠܗܘܢ. ܘܫܪܝ ܗܘܐ ܕܢܚܒ ܕܢܦܠ
ܘܢܫܦܪ ܦܪܣ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܠܡܫܠܡܘ ܒܐܘܪܚܗ ܕܗܘܐ ܘܡܫܡܫܢܘܬܗ
ܕܫܘܒܚܐ. ܘܡܫܒܚܝܢܗ ܕܗܘܫܥܐ. ܘܟܕ ܐܚܝܕ ܠܗ ܡܕܝܢܬܐ ܐܚܪܢܐ
ܕܫܘܐ ܗܘܐ. ܘܦܪܫܗ ܠܦܘܠܝܛܝܐ ܕܒܢܝ̈ܢܗ ܫܦܝܪܐ. ܘܫܪܝ ܗܘܐ
ܕܢܒܢܐ ܘܐܦ ܗܘ. ܢܝܚܐ ܕܢܚܒ ܠܗ ܫܦܝܪܐ ܠܟܠܢ. ܘܢܚܒ ܐܝܟܢܐ
ܠܟܠܗ ܒܢܝܢ ܕܐܠܗܐ ܕܒܦܘܠܝܛܝܐ.* ܘܫܡܥ ܕܡܬܩܪܐ ܒܪܐ ܕܒܬܪܗ f. 40 r
ܕܫܠܡ ܗܘܐ ܘܠܝܠܝܐ ܒܫܠܝܘܬܗ. ܘܫܪܪ ܡܢ ܫܠܡܗ ܒܠܒܗܘܢ
ܒܦܘܠܝܛܝܐ. ܘܫܡܥ ܒܠ ܒܪܘܟܐ ܕܢܦܫܗ ܒܐܪܥܐ ܢܒܠ ܕܫܘܬ
ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܬܘܕܝܢ ܘܫܒܚܐ. ܘܐܬܡܠܝ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܩܠܝܬܐ ܕܕܝܪܐ.
ܘܫܪܟܐ ܕܦܘܠܝܛܝܢ. ܘܡܕܝܢܬܗ. ܫܦܝܪܐ ܗܘܐ ܒܬܪܝܢ ܒܫܦܪ
ܒܗܘܢܝܗ ܕܡܢ ܠܗܘܢܐ ܕܢܠܝܗ. . . ܘܗܘܐ ܒܡܠܝܘܬܐ ܕܪܘܡܝܐ
ܘܠܦܠܝܛܘ ܘܗܠܝܢ ܐܢܫܐ. ܒܫܡܬ ܬܫܒܘܚܬܐ ܘܬܘܕܝܢ ܘܫܒܚܐ. ܘܐܡܠܝܟ
ܘܠܦܠܝܛܘ ܠܦܘܠܝܛܘ ܒܪܗ ܒܥܠܡܐ ܘܡܕܒܪ ܕܢܦܠ ܘܢܫܦܪ ܦܪܣ
ܡܕܝܢܬܐ. ܘܗܠܝܢ ܒܡܩܒܠܗ ܕܡܟܝܢܘܬܐ ܗܘ ܡܗܝܡܢܐ. ܘܡܚܒܬ
ܘܠܦܠܝܛܘ ܘܐܡܠܝܟ ܒܬܪܗ ܘܠܦܠܝܛܘ ܒܐܘܪܫܠܡ ܘܡܠܟܘܬܐ. ܘܢܚܒ
ܘܠܗܘܢ ܙܪܘܥܐ ܒܠ ܒܦܘܠܝܛܝܐ. ܘܐܫܠܡ ܠܗܘܢ ܠܗܘܠܝܘܢܐ ܘܡܫܡܫܐ
ܕܒܪܬ ܐܪܥܘܗܝ. ܒܗ ܒܝܒܠܐ ܗܘ. ܐܬܬܒܪܘ ܗܘܘ ܐܝܣܩܘܦܐ ܕܐܬܪܬ
ܒܐܘܪܫܠܡ ܠܐܣܩܘܪܝܐ. ܒܗ ܫܢܬܐ ܘܡܬܡܟܢܐ ܘܦܓܪܐ ܘܫܒܩܐ
ܕܐܬܪܬܗ ܒܫܘܒܚܐ. ܘܐܬܕܟܪܘ ܘܐܬܦܠܓܪܘ ܒܬܫܒܘܚܬܐ. ܘܡܢ ܒܬܪܗ
ܫܠܡ ܗܘ ܘܠܝܐ ܠܦܪܨܘܦܐ ܒܢ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܡܪܝܐ ܒܠܘܗ.° ܘܗܘܐ f. 40 v
ܐܒܪܝܢ ܬܠܬ. ܒܗ ܒܝܒܠܐ ܗܘ ܥܒܪ ܐܢܛܘܟܝܐ ܕܩܘܫܬܐ. ܘܫܒܩܐ ܟܠܗ
ܠܒܪܝܢܘܬܗ. ܐܡܠܝܟ ܕܝܢ ܘܠܦܠܝܛܘ ܬܬܒܣܪܐ ܫܢܝܢ ܘܡܚܒܬ. ܘܗܘ
ܦܠܝܛ ܐܒܘܗܝ ܒܬܪܗ ܬܬܪܝܢ ܫܢܝܢ ܘܡܚܒܬ. ܘܐܡܠܝܟ ܬܬܪܘܣܝܐ

ܕܝܢ ܗܘ ܘܡܫܠܡܢܘܬܗ ܥܬܝܩ ܗܘ̄. ܘܟܕ ܕܢܚܙܐ ܗܕܐ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܗܠܝܢ
ܒܐܪܡܢܝܘܬܗ ܕܡܫܠܡܢܘܬܗ ܐܟܡܐ. ܗ̈ܢܘ ܕܝܢ ܐܝܟܢܐ ܗܘܐ.
ܘܐܝܟ ܡܠܟܘܬܗ ܡܢ ܟܬܒܗ ܘܡܠܘܗܝ ܕܒ ܗܘܐ ܥܢܝܐ. ܘܡܥܢܝܬ
ܘܫܩܠܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܕܗܘܐ ܥܢܝܢܐ ܠܒܢ̈ܬܐ ܡܢ ܟܠܗ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܢܡܘܣܐ ܡܠܝܢܘܗܝ. ܘܗܦܟܬ ܕܢܡܘܣܐ ܥܠ ܒܢ̈ܝܢܫܐ. ܘܟܕ
ܕܬܬܦܠܘܢ ܥܡܗ ܦܬܓ̈ܡܐ ܘܬܬܒܥܝܢ ܠܟܠܗܘܢ. ܘܬܬܦܠܘܢ
f. 30 r. ܦܬܓ̈ܡܐ ܘܬܬܥܝܢ ܥܡܗ* ܠܬܥܒܕܘܬܗܘܢ. ܘܥܡܠ ܟܠ̈ܐ ܕܟܬܪܬܐ
ܘܟܠܗ ܕܢܬܘܢ ܥܡܗ ܒܥܒܪ̈ܬܗܘܢ ܕܡܠܟܘܬܐ ܠܫܡܝܐ. ܘܥܡܕܐ
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܐܦܣܩܘܦܐ ܡܢ ܡܕܝܢ̈ܬܗܘܢ. ܘܥܡܕܬ ܥܠܡ̈ܝܐ
ܘܟ̈ܗܢܝܢ [1] ܘܐܪ̈ܝܟܐ. ܢܦܩܬ ܗܘ ܡܠܝܢܘܗܝ ܠܡܠܟܐ ܠܐܪܥܐ
ܕܩܠܝܐ ܠܒܝܬ ܐܪܡܝܐ ܗܘܐ ܬܡܢ ܐܟܘܬܗ ܡܢ ܐܒ̈ܗܝ ܕܡܘܗܝܐ.
ܒܗ ܒܝܬܐ ܗܘ. ܙܟܐ ܡܕܝܢܬܐ ܥܠ ܡ̈ܕܝܢܬܐ ܕܫܘܦܐ ܘܕܘܡܝܐ
ܘܥܡܪ̈ܝܐ ܘܕܡܩܠܝܐ ܠܟܠܢܐ ܕܟܬܒܐ ܕܐܬܬܥܝܬܘܢ ܠܦܘܠܚܢܗ
ܕܡܠܝܢܘܗܝ ܣܓܝܐ. ܘܟܕ ܪܘܚܐ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ. ܘܥܢܐ ܕܫܒܩ
ܬܕܝܠܐ ܠܬܦܠܐ ܘܫܬܦܬܐ. ܥܠ ܒܥܘܕܪܢܝ ܥܠ ܕܢܦܩܘ ܐܢܝܢ
ܒܗܒܐ ܕܐܢܫܐ ܒܫܡܝ ܕܠܐ ܒܪܡܐ. ܘܥܢܐ ܠܦܣܩܘ ܬܕܝܠܬܐ
ܕܗܘܝܢ ܒܥܠܬܝܢ ܘܢܫܐ. ܘܠܡ ܡܢܗܘܢ ܐܬܦܩܕ ܘܡܢܗܘܢ ܢܦܠ
ܘܡܢܗܘܢ ܗܘ. ܒܐܝܕܐ ܐܢܐ ܕܥܠܬ ܥܠܡ̈ܝܐ ܘܡܥܒܕܝܢ ܘܐܪ̈ܝܟܐ. ܘܒܝܘܡ
ܒܫܢܝܢ ܘܡܠܟܐ ܒܗ ܒܢܝܢܐ. ܒܐܝܕܐ ܣܓܝ ܕܥܠܬ ܥܠܡ̈ܝܐ
f. 30 v. ܘܟ̈ܗܢܝܢ ܘܐܪ̈ܝܟܐ. ܒܝܘܡ ܒܪܘܡܝܬܐ ܥܠ ܝܕ ܢܘܪܐ ܪܒܐ* ܕܥܠܬ.
ܠܡܠܟܐ ܠܪܘܡܝܐ ܕܡܘܡܝܐ ܘܕܢܫܡܗܘܢ: ܒܐܬܪܐ ܕܡܬܢܝܐ
ܕܒܝܬ ܐܪ̈ܝܟܐ ܘܐܢܫ ܡܥܒܕܝܢܘܗܝ ܠܥܠܡ ܪܒܐ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܡܘܡܝܐ. [2] ܘܗܘܝ ܒܟܕ ܥܢܝܐ ܘܡܠܟܐ ܘܥܡ ܒܠܥܒܕܘܬܐ
ܒܝܬ ܬܪ̈ܬܝܢ ܡ̈ܠܟܘܬܐ ܬܩܢܬܐ ܕܡܘܡܝܐ ܘܕܦܪܣܝܐ. ܘܟܠܠ
ܕܢܗܘܐ ܥܢܝܐ ܒܢܝܢܗܘܢ: ܘܕܢܦܪܘܢ ܠܡܘܡܝܐ ܡܢ ܐܠܗܐ

1) Vox una heic erasa.

2) Hae sex voces in margine leguntur.

ܕܚܕܪܘܗܝ ܥܡ̈ܪܐ. ܘܥܒܕ ܠܗ ܚܘܫܐ ܕܢܦܫܗ ܘܡܛܠ ܒܐܡܝܪܐ.
ܘܐܬܦܩܕ ܡܚܘܬܐ ܕܫܠܝܐ ܕܬܚܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܕܥܡ ܬܠܬܝܢ
ܘܬܠܬ. ܗܘ ܡܕܒܪܢܐ ܕܐܘܪܫܠܡ ܐܝܟܢܐ ܕܠܗ ܕܘܟܬܐ. ܘܟܠܠ
ܚܬܪܐ ܩ̈ܠܝܕܐ ܕܐܘܠܨܢܐ ܡܢ ܟܘܢܫܗܘܢ. ܘܟܬܒ ܠܟܠܗ̈ܝܢ ܘܦܩܕ
ܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܡܪ ܠܡܕ̈ܝܢܬܐ ܠܐܦܣܘܣ. ܘܠܐܦ̈ܝܣܩܘܦܐ ܠܟܢܫܐ ܕܝܢ.
ܘܟܢܫ ܦ̈ܛܪܝܪܟܐ ܒܟܢܫ.* ܘܠܐܦ̈ܣܩܘܦܐ ܗܘܘ ܠܟܢܘܫܬܐ. ܘܟܢܫܐ f. 38 r
ܫܠܡܘܬܐ ܥܡ ܟܠܗܘܢ. ܒܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܟܢܘܫܬܐ ܡܫܠܡܢܐ ܐܝܟ.
ܘܟܢܘܫܬܐ ܗܘܬ ܗܟܢܐ ܕܬܠܬܡܐܐ ܘܡܬܝܢ. ܘܡܢ ܟܠܗ
ܩܘܪܝܠܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܦܣܩܘܦܐ. ܘܥܡܗ ܕܝܢ ܐܬܟܢܫܘ ܡܠܟܘܬܐ ܕܐܘܪܫܠܡ
ܘܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܘܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܒܟܠܗܘܢ. ܟܕ ܐܫܬܘܝܘ
ܘܐܬܟܢܫܘ ܘܐܬܒ.. ܘܟܕ ܟܬܒܐ ܗܘ ܘܩܪܘ ܦܩܕܢܐ ܠܗ ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ.
ܘܗܘܐ ܒܗ ܡܬܦܢܝܢܐ ܐܝܟ ܢܩܡܬܐ ܬܠܬܝܢ. ܟܕ ܥܒܕ ܗܘܐ
ܡܪܝ ܟܠܗܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܠܘܬܗ ܕܢܣܛܘܪܝܘܣ. ܘܡܛܠ ܗܘ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܘܩܘܣܛܢܛܝܢܐ ܘܐܡܪ ܠܟܠܗ ܡܠܟܘܬܗܘܢ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܐܦܣܩܘܦܘܢ.
ܘܐܡܪ ܠܟܠܗܘܢ ܥܡܪ. ܕܢܬܒ ܒܗܘܢ ܡܠܟܘܬܐ. ܘܟܬܒ ܥܠܝܗ ܡܠܟܐ.
ܘܐܡܝܪ ܒܟܬܒܗ ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ ܐܝܟܢܐ ܘܟܕ ܡܪܝܐ ܗܘ ܢܣܛܘܪܝܘܣ
ܡܢ ܟܘܪ̈ܣܝܐ ܘܦܩܕ ܐܝܟ. ܘܟܬܒ ܒܟܠܗܘܢ ܥܠ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ
ܘܐܝܟܢܐ ܒܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܟܠܗܘܢ ܘܐܬܟܬܒ ܒܟܠܗܘܢ ܘܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ
ܠܡܪܝܐ. ܘܟܕ ܫܠܡ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܠܩܘܪܝܠܘܣ ܒܗܘܢ. ܥܒܕ ܠܗ ܚܘܫܐ
ܕܢܦܫܗ ܘܡܛܠ. ܒܝܘܡ ܫܬܥܣܪܐ ܘܥܣܪܝܢ ܘܬܠܬ. ܒܐܝܪܚ ܬܫܪܝ ܐܚܪܝ.
ܐܝܟܢܐ ܕܝܢ ܗܘ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܫܢܝܢ ܒܫܢܬ ܘܐܬܒܥ.* ܐܝܟ ܗܘܐ ܕܝܢ f. 38 v
ܒܫܢ̈ܝܐ ܕܝܠܗ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܦܘܠܝܣ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ. ܗܘ ܕܒܫܢ̈ܝܗ ܢܦܩܘ ܩ̈ܠܝܢ ܕܐܪܝܘܣ.
ܚܕܐ ܗܘܝܐ ܐܘܠܨܢܐ ܕܐܦܘܠܝܢܪܝܣ. ܟܕ ܥܠ ܡܢ ܒܪܘܣܘܣ ܘܐܫܬܪܝ
ܠܟܘܪܣܝܐ. ܘܗܘܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܫܢܝܢ. ܘܐܬܟܢܫܘ ܬܪܝܢ ܡܢ ܗܘܢ.
ܬܪܝܢܘܬܗ ܕܝܢ ܐܝܬܝܗ ܗܘܐ. ܘܟܬܒܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܦܘܠܝܣ ܘܐܡܪ. ܘܟܬܒܗ ܒܡܕܝܢܬܐ ܪܒܬܐ.
ܒܫܢܬ ܫܬܥܣܪܐ ܘܥܣܪܝܢ ܘܬܠܬ. ܒܐܝܪܚ ܬܫܪܝ ܐܚܪܝ. ܐܝܟܢܐ

ܘܡܬܘܬܐ ܐܢܫܘ ܡܢܗܘܢ ܐܦܝܩܘܪܘܣ. ܐܦܝܩܘܪܝܐ
ܕܐܠܗܘܬܐ ܠܐ ܦܪܢܣܘܗ. ܘܦܝܠܣܘܦܘܬܗ ܫܪܬܐ ܦܢܐ. ܕܐܬܚܠܦ
ܐ̄ ܗܘ. ܒܐܦܝܩܘܪܘܣ ܕܡܘܪܝܐ ܒܬܪܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܒܡܕܘܬܐ
ܕܐܦܩܘܪܐ ܐܫܬܠܠܬ ܠܥܠܡ ܗ̄ܘ. ܘܟܕ ܚܘܕܬܗ ܘܦܝܠܣܘܦܘ
ܒܩܘܡܗ ܐܦܝܩܘܪܝܐ ܠܐܘܠܡܦܝܐ ܒܗܘܢ ܕܢܣܒܘ ܕܦܪܘܡ..
ܐܦܝܩܘܪܝܐ* ܕܐܩܪܝܘܬܐ ܒܫ̄ܡ ܦܝܠܘܢ. ܐܩܪܝܘܬܐ ܡܢ ܐܘܪܚܐ f. 37 r.
ܡܬܩܪܝܐ ܦܠܚܝܐ ܥ̄ܠ ܒܡܢܝܢܐ ܗܘܬ.. ܥܒܕܘ ܪܕܦ ܠܦܪܣܝܐ.
ܘܐܦܝܩܘܪܝܐ ܕܦܝܠܘܢ ܠܦܠܛ ܒܠܫܢܐ ܠܒܪ ܡܢ ܒܪܬܐ ܕܐܬܦܝܩܘܪܝܐ
ܘܐܟܡܐ ܕܡܬܬܐ ܕܟܠܗܘܢ. ܐܦܝܩܘܪܝܐ ܕܐܬܩܪܝܘ ܥ̄ܠ ܠܐܦܝܠܘܢ
ܠܒܪܢܐ ܕܢܦܫܐ.. ܘܦܝܠܣܘܦܐ ܠܒܢܝܢܐ ܕܫܠܡܘܬܐ ܕܒܐܦܪܘܪܐ
ܓܒܪ. ܕܐ ܦܬܠ ܠܦܪܐ ܣܓܝܐܐ. ܘܠܡܕܢܚܐ ܦܐܬ. ܒܦܘܢܝܐ
ܡܕܢܚܬܐ ܒܝܬܐ ܗ̄ܘ ܐܪܥܐ ܕܦܝܠܣܘܦܐ ܥܕܡܐ. ܡܢ ܡܕܡ ܕܡ
ܡܬܦܪܫܐ ܗܘܬ ܐܦܝܩܘܪܘ. ܐܦ ܒܗ ܒܝܢܬܐ ܒܝܬܐ ܠܐܡܪ
ܡܕܢܚܐ. ܗ̄ܘ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܦܝܠܘܣܘܦܐ ܥܕܡܐ. ܗܘܐ ܒܐܝܪܢܐ
ܡܕܢܚܐ ܒܝܬܐ. ܗ̄ܘ ܕܥܕܡܐ ܘܦܝܠܘܣܘܦܐ. ܕܡܢ ܡܕܡ ܡܬܦܪܫܐ
ܗܘܬ ܐܦܝܩܘܪܝܐ ܦܠܛܘ. ܘܒܥܝܢ ܬܡܢܥܘܬܐ ܕܡܠܟܘܬܗ ܒܥܕܢ
ܦܪܥܐ ܒܗ ܠܟܠܗܘܢ ܘܠܟܘܢ. ܘܥܒܕ ܡܠܟܘܬܗ. ܘܡܬܘܡ ܕܢܦܫܬܐ
ܗ̄ܘ ܡܢܪ ܒܠܗܘܢ ܡܬܦܠܓܘ ܐܠܚܠܦ ܬܠܬܐ ܢܩܝܦ ܥܬܝܕܠܠ.
ܘܐܡܪ ܥܠܘ ܡܠܟܘܬܐ ܕܪܘܡܝܐ ܘܦܝܠܘܣܘܦܘ* ܗܘ ܘܒܢܘܗܝ.. f. 37 v.
ܘܦܝܠܘܣܘܦܘ ܘܦܝܠܘܣܘܦܘ ܒܥܒܕܬ ܫܡܥܘܢܐ ܕܒܢܝܐ
ܕܦܘܩܐ ܠܐܪܥܐ. ܘܒܢܝܢܬ ܥܡܘܪܬܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܡܘܬܐ
ܚܘܒ ܐܪܥܐ ܕܥܠܡܐ ܠܪܥܘܬܗ ܕܐܠܗܐ: ܘܐܡܪ ܡܦܩ ܠܡܘܬܐ
ܕܡܬܡܬܡܝܢ ܒܫܡܝܢ ܘܫܪܪ ܐܝܟ. ܘܦܩܕ ܕܡܬܒܥܬܐ ܕܫܡܝܢ ܒܗܘܢ
ܠܓܒܪܐ ܕܡܫܡܫܐ. ܚܕܪ ܐܬܝܢ ܘܐܡܪ ܐܬܝܢ. ܘܐܦ ܠܬܘܒܬܐ
ܕܐܬܬܘܬܐ ܕܒܕܝ ܡܢ ܒܝܢܬܗܘܢ. ܘܫܡܗ ܕܐܬܐܡܝܢ ܘܡܢܗ ܘܦܠܘܗ.
ܒܢܝܐ ܘܢܦܫ. ܘܐܦ ܠܦܪܘ ܥܒܪ ܐܦܪܬܐ ܠܘܬ ܥܒܕܪ ܥܠ ܐܡܘܪܐ
ܕܦܝܠܘܣܘܦܐ. ܘܐܟܠܢ ܠܐܠܗܐ ܠܗܘܢ. ܘܐܦ ܐܠܗܐ ܐܡܪܗ ܘܐܡܪܗ
ܥܠ ܡܠܟܘܬܐ ܘܐܟܠܢ ܒܠܒܘܟܘܗܝ ܒܐܬܪܘܗܝ. ܘܦܪܚܘ ܠܦܘܡܬܐ

✣ ܡܢ ܟܬܒܐ ܡܕܢ ܕܒܣܘܠܝܡܘܣ ܒܡܘܕܝܐ ܕܦܬܠܓܐ ܕܒܬܪ ܡܫܝܚܐ ✣

ܘܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܡܢܣܒܢܐ ܥܠ ܐܝܠܝܢ ܕܡܬܒܪܝܢ ܗܘܘ ܠܥܘܠ cod. Mus. Brit. 14643 f. 36 r.
ܕܫܠܝܚܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܐܘܪܚܐ ܘܢܦܩ ܕܒܬܪܗ ܒܝܕ ܠܘܬܗ ܡܢ
ܐܠܗܐ. ܘܥܠ ܗܕܐ ܐܦ ܒܬܪܬܐ ܡܛܠ ܡܬܥܣܩܘܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ. ܥܠ
ܕܦܟܐ ܠܐܢܫܐ ܕܐܠܗܐ ܟܠܗ. ܘܐܬܚܒܒܘ ܠܗ ܡܠܟܐ ܘܡܕܒܪܢܐ
ܕܒܝܪܬܐ.. ܘܗܘܢܘܢܗ ܬܐܒܠܘܬܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܒܝܬ.
ܘܠܝܫܢܐ ܫܦܝܪ ܠܐܢܫܘܗ ܕܠܡܣܒܘܗ ܗܘܝܐ. ܕܬܡܢ ܩܝܡ ܗܘܐ.
ܘܥܠ ܥܡܐ ܕܐܝܟܢܐ ܗܠܝܢ ܗܠܝܢ ܦܘܠܘܣ ܡܪܗ. ܘܟܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܒܬܐ ܐܬܬܐ ܓܠܐ. ܘܡܛܠ ܐܝܟܢܐ ܐܠܗܐ ܕܟܠܗ. ܕܦܪܝܣܘܢ
ܕܬܪܬܝܢ ܓܠܐ ܘܦܘܫܩܗܘܢ ܦܣܩ.. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܘܪܫܠܡ
ܐܪܟܝܢ ܡܬܩܢܢܘܗ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܡܢ ܐܬܢܝܘܣ.
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܒܬܪܗ ܒܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܪ ܦܘܠܝܠܘܣ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܩܣܪܝܐ ܦܠܣܛܝܢܐ ܡܬܬܒܢܐ ܐܬܬܒܝ. ܗܘ ܕܐܦ
ܩܕܡܐ ܩܒܠܢܐ ܡܬܬܡܫܚ ܠܗ. ܘܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܡܢܕܝܢܬܐ
ܕܡܬܡܫܬܐ ܘܒܝܬܐ ܓܠܝܐ. ܘܡܘܬܐܘܠܝܠܘܣ ܡܢܝܗ. ܗܝ ܕܐܦ
ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ ܥܬܝܕ. ܗܝ ܕܡܢ ܡܢܝܢ ܒܢܝܢܐ ܡܬܬܪܝܐ
ܗܘܬ.. ܘܡܢ ܒܬܪ ܡܢ ܒܠܥܐ ܗܘܐ ܕܢܫܬܐ ܢܦܩ. ܕܐܡܠܝ
ܝ̄ ܠܒ̄.٭ ܘܒܬܪܗ ܒܢܝܗ، ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ f. 36 v.
ܝ̄ ܓ̄.. ܐܘܬܐܘܦܝܠܘܣ ܘܡܢܝܢܐ ܕܬܐܘܦܝܠܘܣ ܦܘܠܘܣ ܕܟܬܪܐ
ܥܠܝܬܐ ܥܡܠ ܗܘܐ. ܘܐܘܡܢܘܬܗ ܐܪܟܝܢܘܣ ܐܬܥܢܕ. ܘܗܘܠܝܐ
ܒܐܘܪܫܠܡ ܓܠܐ. ܐܝܟ ܕܦܫܛ ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ. ܒܬܪ ܢܛܘܪܬܐ
ܩܕܝܫܐ ܡܢ ܐܬܘܪܝܐ ܕܦܢܝܘ ܡܢ ܓܒܝܐ ܐܘܪܚ.. ܥܒܕ ܡܠܟܐ
ܕܦܬܘܚܐ ܐܝܟܐ ܠܒܝܬ ܢܗܪܝܢ ܕܢܥܒܕܐ ܠܫܠܝܚܝܢ. ܘܢܦܩ ܒܠܗ
ܩܕܡܝܬܐ ܩܠܝܢ ܘܩܠܬܐ.. ܘܡܢܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܫܠܝܚܝܢ ܒܗ
ܠܘܬܗ ܕܪܘܚܐ ܠܫܠܝܚܐ ܡܢܗ. ܘܡܢ ܠܐܬܪܗܘܢ ܦܝܫ. ܡܢܝܐ